

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCARRED EXECUTIONERS BOOK TWO
A DARK MILITARY ROMANCE

I Promise YOU

GRIM REAPER

LEXIE AXELSON

SİZE SÖZ VERİYORUM

GRIM REAPER

YARALI CELLATLAR

KİTAP 2

LEXIE AXELSON

Sana Söz Veriyorum Copyright © 2023 by Lexie

Axelsson Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler, olaylar veya kurumlarla olan her türlü benzerlik veya benzerlik tamamen tesadüfi veya rastlantısaldır.

Editing by Zainab at thebluecouchcredits

Proofreading by Sarah at indieproofreading

Kapak Tasarımı: Ever After Cover Designs

FYP'lerinin her yerinde maskeli askerler olan tüm kitap dostlarıma, bu seri sizin için.

Çeviri Kitaplar

Telegram

CONTENT WARNING

Bu kitap 18 yaşından büyük yetişkin okuyucular için hazırlanmıştır.

Bu seri, *kurgusal* Donanma SEAL'ları hakkında.

Bu hikaye bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik, tema ve durumlar içermektedir, örneğın keder, grafik şiddet, grafik cinayet, takip, hamilelik, aşağılanma, TSSB, sadomazoşizm, anal, nefes oyunu, CNC, kaba, açık cinsel durumlar, ölüme yakın durumlar, grafik dil, bağımlılık, hamilelik travması.

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.
Ruh sağlığını önemlidir.

<https://lexieaxelson.com/>

PLAYLIST

Cody Jinks'ten "No Words"
Cody Jinks'ten "Somewhere between I Love You and I'm Leavin'"
Cody Jinks'ten "Cast No Stones"
Lana Del Rey'den "Lust For Life", The Weeknd
Lana Del Rey'den "Art Deco"
Lana Del Rey'den "Diet Mountain Dew"
The Weeknd'den "Die For You", Ariana Grande
Hozier'den "Work Song"
Olivia Newton-John'dan "Hopelessly Devoted To You"
Montell Fish'ten "Bathroom"
Deftones'dan "Change"
System Of A Down'dan "Lonely
Day"
Ari Abdul'dan "Babydoll"
Paloma Faith'ten "Only Love Can Hurt Like This"

CONTENTS

1. [Kane](#)
2. Danny
3. [ari](#)
4. [ari](#)
5. Danny
6. [ari](#)
7. Danny
8. [ari](#)
9. [ari](#)
10. [ari](#)
11. [ari](#)
12. [ari](#)
13. [ari](#)
14. [ari](#)
15. [Kane](#)
16. [ari](#)
17. Danny
18. Danny
19. [ari](#)
20. [Kane](#)
21. [ari](#)
22. [ari](#)
23. Danny
24. [ari](#)
25. [ari](#)
26. Danny
27. [Kane](#)
28. [ari](#)
29. [Kane](#)
30. [ari](#)
31. [ari](#)
32. [ari](#)
33. [Kane](#)
34. [ari](#)
35. Danny
36. [ari](#)
37. [ari](#)
38. [ari](#)
39. [Kane](#)
40. Danny

41. [ari](#)

42. [ari](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Lexie Axelson](#)

[tarafından Sneak Peek](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

KANE

B Kan. Her yerde. Ellerimde, pantolonumda ve hatta yüzümde. Bu benim için yeni bir şey değil, ama neden ilk kez oluyormuş gibi hissediyorum?

Kan beni daha önce hiç rahatsız etmemişti; hayatımın bir parçası haline geldi. Özel bir operatör olmanın beni buna hazırladığını düşünebilirsiniz, ancak bunu aklımdan çıkaramıyorum.

Nabzım hızla atıyor ve burun deliklerimi açıyorum, vücudumdaki her kas geriliyor ve görünürde serbest bırakılmıyor.

Ari'nin vücudundan akan suyu durdurmaya çalışırken parmaklarımın arasından dökülme şekli, ne kadar uğraşırsam uğraşayım ısrarcı ve kaçınılmazdı.

İçten içe çok geç olabileceğini bilsem de yine de durdurmaya çalıştım.

Neden durmasın ki?

Ne yaparsam yapayım ya da ne kadar uğraşırsam uğraşayım, daha fazlası dökülmeye devam etti, hayatı her damlada onu yere bıraktı.

Grim onu benden aldığı anda, Ari'nin annesi ayağa fırladı ve umutsuzca kızının cansız bedenine ulaşmaya çalıştı.

Ari'nin annesini kollarımda tutuyorum, o ise sefil bir şekilde kızına doğru hamle yapmaya çalışıyor. Çok yaklaşımadan onu yakaladım ve neler olduğunu görememesi için sıkıca tuttum.

Bana bağıyor, vuruyor ve ben de onu daha sıkı tutuyorum. Daha fazla izlemesine izin vermeyi reddediyorum. Onu arkasını dönmeye zorluyorum. Onu kollarımın arasına alıp önümüzdeki korkunç manzaranın aksi yönüne çeviriyorum.

Bunu görmemeli. Bunu görmesine *gerek* yok. Ari'nin annesi yeterince şey yaşadı.

Gözlerimi korumaya söz verdiğim kızıdan ayıramıyorum. *Uyuşmuş hissediyorum*, dünyanın geri kalanı etrafımda kaybolurken kulaklarım çınlıyor. Göğsümde yükselen paniği yatıştırmaya çalışarak gözlerimi zorla kapattım.

Bu benim için katlanılamayacak kadar fazla. Görevlerde hep böyle şeyler gördüm. Eve döndüm ve karanlık beni de buraya kadar takip etti.

Bunu izleyemem. Bu kadar hayran olduğum bir kızın ölümünü izleyemem.

Grim ona kompresyon uyguluyor, onu hayatta tutmak için tüm gücünü kullanıyor.

Keşke onun yerine onu tutan ben olsaydım; bu düşünceyi geldiği gibi bıraktım; o Grim'in kızı.

Eğer hayatta kalırsa.

Hayatta kalmak *zorunda*.

Grim aklını kaçırmış gibi görünüyor.

Ari'nin vücuduna yaptığı her baskı beni irkiltiyor. Kalbini tekrar attırmaya çalışırken gücü hiç azalmıyor. Göğsüne öyle bir kuvvetle bastırıyor ki kemikleri neredeyse kırılacak; tek yolu bu.

Onu canlandırmak için çaresiz durumda; *ben* de onu canlandırması için *çaresiz durumdayım*.

Grim'i daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmış görmemiştim. Her zaman sakin, akli başında ve soğukkanlıdır. Ölümcül ve *tehlikeli*.

Adamın ağlayabileceğini hiç düşünmemiştim, gözünden bir damla yaş süzülüp Ari'nin yanağına düşüyor.

Aynı dört kederli kelimeyi defalarca tekrarlarlarken sesi çatlıyor.

"Uyuma, bebeğim."

"Uykuya dalma,

bebeğim." "Uykuya

dalma, bebeğim."

Kelimeleri kafamda tekrarlıyorum, onun duymasını, Grim'i dinlemesini, *bizi dinlemesini* istiyorum.

Kalması, onu terk etmemesi için yaptığı yalvarışlar göğsümde bir sızıya neden oldu.

O *da* beni bırakamaz.

Sanki onu duyabiliyormuş gibi uyanması için yalvarıp duruyor ama Ari çoktan gitmiş.

Kendisinin ya da bebeğin geceyi nasıl geçireceğini bilemiyorum; kimse bu kadar kan kaybından sağ çıkamaz.

Gözlerimi kırpıştırıp yanaklarımdan aşağı süzülen o tanıdık sıcaklığı hissedene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

Sürekli kızını yakalamaya çalışan Ari'nin annesini zapt etmeye çalışırken gözlerimden yaşlar dökülüyor. Bu arada Nora'nın da yerinde kalmasını sağlıyorum.

Çevremdeki hareketlilik dikkatimi çekiyor ama Nora bunu denemiyor. Küçük merhametler için çok minnettarım; şu anda ikisini de zapt edebileceğimi sanmıyorum.

Dikkatim hayallerimdeki kadına, erkek arkadaşının çılgınca kompresyonlarına, cansız bedeninden gelen tek harekete geri dönüyor.

Hepimiz bunu yapmak için gerekli eğitime sahibiz.

Birden, profilinden tam olarak açıklayamadığım bir şey görüyorum. Gözleri koyu bir renkte parlıyor gibi görünüyor ve kafam karışıyor. Belki de gözlerimdeki yaşlar görüşümü engelliyor, ama yemin ederim tek gördüğüm Grim'in en sevdiği renk... siyah.

Grim'e daha iyi bakmaya çalışıyorum, onu inceliyorum, gözlük ihtiyacını sorguluyorum, yoksa şok beni hayal görmeye mi itiyor? Sonra Ari'nin annesi göğsüme bir tokat atıyor ve Grim'den ona bakışımı engelliyor.

"*Sueltame!* Bırakın beni!"

Bana İspanyolca küfrediyor.

"*Lo siento, Señora.*" Ona hayır derken iç çekiyorum ve Grim'e dönüyorum, parmaklarını Ari'nin boynuna koyup nabzını yokluyor. Ari'nin vücudunun üzerinde duruyor, yüzü Ari'ninkine yakın, sanki bunca zamandır nefesini tutuyormuş gibi ağır bir nefes veriyor.

"Yaşıyor; nefes alıyor," diye mırıldanıyor hırıltılı bir sesle.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, az önce ne gördüğümü anlamaya çalışıyorum.

Kapı patlayarak açılır, ayak sesleri duyulur ve herkes bağırır. Sağlık görevlileri kapıdan içeri dalıyor, onları tüm polis gücü takip ediyor gibi görünüyor.

Danny'ye doğru koşuyorlar ve tabii ki Grim'le beni tanıyorlar. Polis memurlarının çoğu gazi.

Odanın diğer tarafındaki tutsağım kaçmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyor gibi. Bu beni gülümsetmeye yetiyor da artıyor bile.

Hayatta olmaz.

"Hanımefendi, koşmayı bırakın!" Polis memurları ona doğru dönüyor, silahlarını kaldırmış, durması için bağırıyorlar. İki adam onu yere yatırmadan önce

Hatta odanın diğer ucunda.

Onu bu kadar çabuk yakalamalarına şaşırmadım.

"*Sueltame!*" Ari'nin annesi suratıma bir tokat atarken başımı ona doğru çeviriyorum. *Hay sikeyim.*

Sonunda Ari'nin histerik annesini bıraktığımda çarpışmanın etkisiyle yanağım yanıyor, sendeleyerek uzaklaşıyor ve kızıyla ilgilenen sağlık görevlilerinin yanına koşuyor.

Ari'yi sedyeye yatırdılar; annesi bunu yapabilmeleri için yeterince geri çekildi.

Durum daha güvenli görünüyor.

"*Mi hija, ayudenla, por favor!*" Bayan Alvarez kızını kurtarmaları için sağlık görevlilerine bağıyor.

Bu bokun olduğuna inanamıyorum.

Grim'e doğru bakıyorum, son birkaç dakikadaki sessizliği ürkütücü. Belirli bir polis memurunu inceliyor, yüzündeki ifade beni zavallı adam için endişelendiriyor.

Gözleri yaka kartında delikler açıyor ve işte o zaman onun sadece görevlerde gördüğüm tarafına geçişine tanık oluyorum.

Polis memurunun yakasına yapışır, onun üzerinde yükselir, ellerindeki damarlar öfkeyle dışarı çıkar.

"Onu koruması gereken memur sendin. Bu dava üzerinde çalışıyor olmanız gerekiyordu, ancak bu konuda hiçbir şey yapmadınız."

Grim hırlıyor, burun delikleri açılıyor ve günün ikinci cinayetini işlemek üzere gibi görünüyor.

İşte o zaman görüyorum - *kırmızı* - çok fazla kırmızı, Grim'in göğsüne yapışmış lacivert gömleğinden sızıyor.

Bu adamın acı eşiği etkileyiciydi ama yine de inanılmazdı.

Sanki sıradan bir günmüş gibi orada duruyordu. Ari için göze aldığı şeyler takdire şayan ama bir o kadar da korkutucuydu.

"Grim!"

Onu kör olmuş öfkesinden ve memurun boynunu sıkmasından kurtarıyorum. Zavallı adam onun pençeleri altında titriyor ve korkusu, iş arkadaşlarından yardım ve kurtuluş istemek için sözlerini felç ediyor.

Hiç bulamayacak.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbiri müdahale etmeye ve yaklaşan kıyametini Grim'den kurtarmaya çalışmaz ve bunun nedeni Danny Rider'ın her *zaman* üstünlük sağlayacağıdır. Bu adamlar orduda görev yaptılar; onlara duydukları sarsılmaz saygı

ve prestijli itibarı, adaleti köreltmesini engelleyemeyecekleri anlamına geliyor. Birleşik Devletler'in ve hatta Bloomings'in gözünde bir kahramandı.

Grim bana bakıyor, bakışları yoluma öfke dalgaları gönderiyor.

"Yaralısın, kardeşim. Hissetmiyor musun?" Önce göğsümü, sonra da onunkini işaret ederek Shane'in bıçakladığı yeri görmesi için aşağı bakmasını sağlamaya çalışıyorum.

Gömleğinde bir yırtık ve beline kadar uzanan koyu bir leke var.

Gerçeklik ve hafıza birbiriyle çarpışırken sallanıyorum.

Onu en son bu şekilde kanarken gördüğüm an hâlâ aklımda. Violet Redd'i kurtardığımız gece, el bombası patlaması... O iyiydi; en azından iyiymiş gibi davranıyordu. Sonrasında Chinook'la geri dönene kadar fark etmemiştim. Kırmızı üniformasının arkasını kaplamıştı, çünkü oraya saplanan şarapnel yüzünden kanıyordu.

Gerçekliğe dönmeye çalışırken başımı sallıyorum. Ortak geçmişimizin travması, zayıf anımda beni yakaladı.

Göğsüne baktı ve göz kırptı. Eğer kanla kaplı olduğumu düşünseydim, Danny kana bulanırdı.

"Efendim, sizi tedavi ettirmemiz gerekiyor." Sağlık görevlisi yarasını inceledikten sonra Grim'e kendisini evden dışarı kadar takip etmesini işaret ediyor. Grim'de başka yara olup olmadığını araştırıyor, gözlerinden endişe okunuyor.

"Ben iyiyim," diye homurdanır ve sonunda titreyen polis memurunu bırakır. Polis memuru kendini toparlamadan önce sendeleyerek geri çekilir ve endişeyle Shane'e bakar. Grim'e dönmeden önce Shane'in ölü bedenine bakar.

Bir şey söylemek istiyor ama daha da korkuyor ve kaçınıyor.

Ari'ye dönüp baktığında Grim'in gözleri yumuşar ve yüz hatlarına saf bir ıstırap yayılır. İki sağlık görevlisi onu sedyeye yatırır.

"Kadın hamile," diye mırıldanıyor. Sağlık görevlileri daha fazla ilerlemeyerek bilginin içlerine işlemesini beklerler.

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız. Babası siz misiniz?" diye soran bir kadın sağlık görevlisi, profesyonel duruşunu korumaya çalışıyor.

"Evet." Ari'nin elini tutuyor ve yoğun bir bağlılık ifadesiyle onu izliyor. Parmaklarını Ari'nin cansız parmaklarıyla birleştirirken kaşlarını çatıyor. Elini sıkıca kavırıyor ve kaşları sanki onun da elini sıkması için yalvarıyormuş gibi daralıyor.

"Onlara yardım edin, hemen,"

diyor Grim. "Bizimle gelin."

Danny personelin yanında yürüyor. Hâlâ uyuyor olmasına rağmen gözleri onu hiç bırakmıyor. Onu izliyorum, onu izliyorum ve onun tarafından mahvedildiğini biliyorum. Adam sırlıklam aşık. Hepimizin kendini kimseye veremeyeceğini düşündüğümüz adam. Ari onu tamamen bitirdi.

Annesi de onu takip ediyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakarak dışarı çıkıyorlar.

Hâlâ evin içindeyim ve bir tür şoka girdiğimi hissediyorum.

Polis soruşturmaya başlarken arkamı döndüğümde Shane'in yerde ölü yattığını görüyorum. Öldüresiye dövülmüştü ve Nora iki erkek polis tarafından elleri kelepçelenerek götürülüyordu. Her iki yanındaki polislerden biri Miranda haklarını anlatırken Nora'yı sıkıca tutuyor. Nora öfkeden kuduruyor ve ben sürekli ona bakıyorum.

Saf kötü orospu çocukları.

Yolunu tamamen kaybetmiş insanlara zarar verir.

"Bana burada neler olduğunu anlatır mısın? Ortaklarım Grim'in ifadesini çoktan aldılar ama ben hikâyeyi bir de senden dinlemek istiyorum."

Polis memurunu görmezden gelerek ellerime bakıyorum. Ari'nin kanıyla kaplıydılar. Çoktan kurumuş ama yine de bu dehşet sonsuza dek ellerime dövme olarak kazınacakmış gibi geliyor. Az önce olanları bildiğim için ellerime bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım.

Hastanede olmam gerekiyor. Uyandığında orada olmalıyım ama yapamam. Grim içimi görecektir ve sonra... arkadaşlığımız bitecek. Sonunda yaşlı polisin gözleriyle karşılaştım. Koyu kahverengileri içimi delip

geçiyor,

Cevabımı bilmek için yanıp tutuşuyor. Yüzünün her tarafı kırıkmış, bağışsakları kemerinin üzerinden dışarı taşıyor ve ben konuşmaya çalışıyorum ama konuşamıyorum. Hiçbir şey çıkmıyor. Tek düşünebildiğim Ari. Şu anda nasıl konuşmamı istiyor?

"Oğlum?" diye tekrar soruyor ve kaşlarım çatılıyor. Sorusunu tekrarlıyor ve ben cevap verecek gücü kendimde bulamıyorum.

Kalbimdeki gerginliği yutuyorum. En sevdiğim hemşireyi gülümsemeden, konuşmadan ya da hareket etmeden izlemek... bana bir şeyler yaptı.

Siktir et, artık kendimi tutamam. Onun için hissettiklerimi daha fazla saklamayacağım. O ölebilir ve ben artık kendime yalan söylemeyi reddediyorum. O kızı seviyorum. Onu seviyorum.

Hep vardı.

Grim'le birlikte ama umurumda değil. Sabırlı ve anlayışlı davrandım

ama bu beni hiçbir yere götürmedi. Sadece beni boktan bir yere getirdi.

En iyi arkadaşımın onun tarafından tüketilmesini izleyeceğim... Birinin Ari ile istediğim hayatı yaşamasını izlemekten bıktım. Çok geç olmadan bu duygunun peşinden gideceğim.

"Alo? Bay Slaughter?"

Hızlı hızlı göz kırpıyorum, sinirleniyorum. Tüm rahatsız edici düşüncelerimi dinlendirmek için derin bir nefes alıyorum. Yumruklarım gevşiyor ve sonunda kendimi toparlayıp kafamın içindeki dönmeyi durdurabiliyorum.

"Üzgünüm... nereden başlayayım?"

Polisler tarafından sorgulandıktan sonra Grim'i, Ari'nin annesini ve beni herhangi bir suçtan akladılar. Neredeyse gece yarısı oldu ama sanki yeni uyanmışım gibi hissediyorum.

Ari'nin yatak odasında durup her şeye bakıyorum. Tıpkı onun kişiliği gibi aydınlık ve havadar dekore edilmiş. Kişisel alanına izinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum ama gerçek duygularımı herkesin içinde göstermeden hastaneye gidemem. Eğer uyanırsa, ona her şeyi özel olarak anlatmam gerekecek. Yani şimdilik yatak odasında olmak ona en yakın olabileceğim an. Bunu kabul ediyorum.

Henüz onun yanında olamam.

Burada kalmak, onunla birlikte olmadığım halde, onunla birlikteymişim gibi hissettiriyor.

gerçekten onunla.

Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. Yapabildiğim tek şey nefes almak ve gelişmeler için telefonumu izlemek.

Grim, Ari'nin durumu için telefonunu patlattıktan sonra bana mesaj attı.

Nihayet, birkaç saat sonra cevap verdi, durumunun stabil olduğunu söyledi ama başka bir şey söylemedi.

Rahatlama, onun güzel gülümsemesini bir daha asla görememe ihtimalinden duyduğum kırgınlık ve endişeden kaynaklanan nefret ateşini soğutuyor.

Bebeklerini sordum ama cevap vermedi. Onlara ne olduğunu bilmemek beni kahrediyor.

Bebeğinin Grim'den olması umurumda değil. Eğer onunla işler yolunda

gitmezse, memnuniyetle onun yerine geçer ve çocuğunu kendi çocuğum gibi severim.

Grim hep gitmiştir. Birkaç ay içinde donanmadan ayrılmak üzereyim.

O her zaman bencil bir adamdı, ama yavaş yavaş onun için daha fazlası olmak üzere değiştiğini görebiliyorum... ve bu hoşuma gitmiyor. Onun kendisinin daha iyi bir versiyonu olmasını istememem bencillik. Onun için daha fazlası olmak için değişiyor çünkü hak ettiği şey bu.

Yine de ben olmak istiyorum.

Sonunda yatak odasından hızlıca çıktım. Sadece biraz uykuya ihtiyacım var.

Lopez beni evime bırakacak. Kapısını kapattığımda hava kararmıştı.

Güçlü bir esinti tenimdeki sıcaklığı tazeliyor. Hava soğuyor. Sonbahar kışa doğru ilerliyor.

Ben en başından beri oradaydım ama Danny onu öpmek gibi inanılmaz bir ayrıcalığa sahip... *Onu hissetmek. Al onu.*

Kapıyı çarparak arabaya girdim.

"Lanet olsun dostum, her yerin kan içinde... Bu-"

"Ari'nin kanı mı?" Ona müdahale ediyorum, sinirli bir şekilde ona bakıyorum.

Kıpırdamıyor, önce yüzüme sonra ellerime bakıyor, muhtemelen yaşadıklarımızı hayal ediyor.

"Evet," diye bitiriyorum, emniyet kemerimi takıyorum.

Beceriksizce boğazını temizliyor ve arabasını geri geri sürüyor. Biz uzaklaşırken sokak lambaları ve verandanın ışıkları yüzümüzde bir yanıp bir kayboluyor.

"Ne oldu lan? O nasıl?"

Başımı sallıyorum ve sokağın sonuna yaklaşan Ari'nin Bronco'suna bakıyorum.

"Bilmiyorum."

Onunla tanıştığım gün hâlâ dün gibi aklımda. Elimde değil ama zihnim onu ilk gördüğüm güne kayıyor, yasak olduğunu bile bile.

Aralık - Pavlus'un Cenaze Töreni Günü
Bloomings, Kuzey Carolina

"Bu gerçek değilmiş gibi geliyor," diye mırıldanıyorum. Boğazımın içinde bir taş varmış gibi hissediyorum. Ne kadar yutmaya çalışsam da orada duruyor ve beni parçalamakla tehdit ediyor.

Paul öldü ve onu toprağın altına koymayı bitirdiler. En yakın arkadaşlarımızdan birini gömdüğümüzü kabul etmek istemiyorum. Bu çok acı veriyor.

ve herkesin onun kaybını nasıl karşıladığını görmek beni daha da çok üzüyor.

İki kadın kapalı tabutun yanında oturuyor. Kalbimde Paul'ün kızları, annesi ve kız kardeşinin tabuta en yakın olanlar olduğunu hissediyorum. Onlar olduğunu biliyorum çünkü ağlamayı bırakmadılar ve aynı uzun siyah saçlara sahipler. Paul'ünkinden farklı bir renk. Yine de onlar olduğunu biliyorum.

Annesi, Onur Muhafızları tarafından kendilerine hediye edilen Amerikan bayrağını tutuyor. Küçük kız kardeşi ellerini omzuna atmış onu teskin ederken, o da bayrağı parmaklarının altında sıkıyor. Tek oğlunu kaybetmiş olan annesini teselli ediyor.

Hava çok soğuk olmasına rağmen terliyorum. Aralık ayının ortasındayız ve hala sert, dondurucu rüzgarlar vücudumun uyum sağlamasına yetmiyor. Duygularım her zaman beni yeniyor ve sıcaklıyorum.

Kendimi yenilmiş hissediyorum çünkü hiçbir zaman duygularımı tutabilen bir tip olmadım.

Gerçekten bu işi yapmaya devam etmek istiyor muyum? Gerçekten daha fazla cenazeye gitmek ya da tabutumun içinde soğuk ve ölü bir şekilde kendi cenazeme katılmak istiyor muyum?

Rooker ve Grim, Grim'in tamamen siyah F-250 kamyonetine yaslanmışlardır. Grim, Paul öldüğünden beri içiyor, spor salonunda antrenman yapıyor ve poligonda atış becerilerini geliştiriyor ve bir türlü duramıyor. Rooker da içki dışında aynı şeyleri yapıyor. Çok cazip gelse de, yaşlı karısı buna izin vermiyor.

Ben futbol oynarken ve kitapların arasında kaybolurken, biraz da içki içiyordum.

Grim'in elleri cebinde ve yıkılmış durumda... ve canı yanıyor. Belli etmiyor ama ben onun en iyi arkadaşıyım. Paul Grim'in en iyi arkadaşıydı, ama Grim benim. Birkaç yıl önce takıma yeni katılan biri olarak ortaya çıktığımda soğuk davrandı ve sanki takıma yeni katılan biriyle hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi hissetti.

Sonunda, birkaç görevden ve Rooker'ın evindeki barbekülerden sonra yakınlaştık ve bana bildiği her şeyi öğretti.

Acı çektiğini anlıyorum. Paul'ün öldüğü geceden beri farklı ve onu suçlamıyorum.

Herkes ona Azrail diyor. O ekibin lideri ve hepimiz Donanma'nın en acımasız, en tehlikeli varlığına güveniyoruz. Ordudaki en seçkin ve gizli ekip patronum tarafından yönetiliyor. Operatör Grim bir numaralı özel operatördür.

Sadece en iyilerin en iyilerinin seçilmesiyle oluşturulan bir ekip ve Daniel Rider, bir SEAL'in bulunabileceği en stresli pozisyona seçildi.

Hepimiz terimizi, kanımızı ve gözyaşımızı döktük ve evde normal bir günlük yaşam şansından vazgeçtik. Biz özel operatörler olduğumuz sürece, her şey sıradan olmayacak.

Kahretsin, bu boku daha ne kadar kaldırabilirim bilmiyorum.

"Eve gitmem gerek. Noel akşam yemeğinden önce evde olmamı istiyor, böylece ikizlerimizi uyutmasına yardım edebilirim."

Rooker bu kadar kısa bir süredir evde olmasına rağmen ailesinden kopmuş durumda. Grim ve benimleydi, Paul'ü öldüren travmatik bir görev yüzünden kendimizi öldürmeye çalışmayacağımızdan emin olmak için. Onu suçlamıyorum. Bazen kariyerim olarak bunu seçtiğim için pişmanlık duyuyorum ve kendimi öldürmek kolay bir çıkış yolu gibi görünüyor. Yine de bunu aileme yapamazdım.

Ölüm istediği zaman herhangi birimizi alabilir ve ne zaman bir görevlendirme olsa lanet olası karanlık güçle flört ediyoruz ve henüz Ölüm'ü şarapla yemeye hazır olmadığımızdan oldukça eminim.

"Danny?" Rooker, Grim'in yoğun transını böldü. Rooker'ın Grim'e ilk kez ismiyle hitap ettiğini duyuyorum.

Cevap vermiyor ama Rooker'a stresli, şiş kırmızı gözleri üzüntüden kanlanmış bir şekilde bakıyor. Başını kaldırıp hızlı bir selamla onu onaylıyor.

Rooker ceplerinde arabasının anahtarlarını ararken ona "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyor.

Danny ondan uzaklaşır ve cebinden bir sigara çıkarır. "Ben iyiyim.

Evine, karının yanına git, dinlen ve kızlarınla vakit geçir.

Eminim başka bir göreve dönmemiz uzun sürmeyecektir." Bir sigara yakıyor ve başka bir görevden bahsedince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Başka bir görevlendirme mi?

Eve daha yeni döndük.

Rooker arabasını park yerinde bulmak için uzaklaşır.

Grim'in telefonu çalar. Elini cebine atar ve ekran koruyucuya bakarken iç çeker.

"Alo?" derin sesi profesyonelce cevap veriyor.

Arkama dönüp kalabalığın kayboluşuna bakıyorum; törene katılan herkes şimdi ayrılıyor.

"Evet efendim, yoldayım. Otuz dakika içinde orada olabilirim."

Grim telefonu kapatıyor ve yüzünde sert bir ifadeyle bana dönüyor. Bir şey söylemek istiyor; bunu biliyorum ama Grim asla fazla konuşmaz. Sessizdir. Her zaman böyleydi, duygularını asla tam olarak göstermezdi ve bu da onu hepimiz arasında en tehlikeli yapan şeydi. O kadar uzun süredir Donanma'da ki muhtemelen herhangi bir şey hissetmeye karşı duyarsızlaştı. Büyük ihtimalle bir bok hissedemiyor ve ben onu suçlamıyorum.

"Amiral Ravenmore ve diğer üst düzey yetkililer beni çağırdı."

Hâlâ donmuş gibi ve Paul'ün mezar taşına bakıyor. Gitmek istemiyor.

"İçeri girmek için hepimize ihtiyaçları var mı?" diye sordum. Başını sallıyor, çenesini sıkıyor.

"Hey dostum, sadece git. Onu çoktan uyuttular. Servis bitti," diye onu cesaretlendirdim.

"Öyle değil." Sigarasını botunun altında söndürüyor. "Ailesine bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum ve kelimeleri bir türlü bulamıyorum."

Yere bakarak başımı sallıyorum.

"Ne söylersen söyle, beğenmeyecekler," diye mırıldanıyorum ağır nefesler alarak, omzumu silkerek.

Kendini hatalı hissetmeye hakkı var. O görev aklımdan çıkmıyor. Grim'i hayal edemiyorum.

O gece Irak'ta Grim'e ulaştığımda, son nefesini verene kadar Paul'ün yanındaydı.

Parmak eklemlerini patlatmaya başlar ve başını sallar.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver kardeşim. Senin için buradayım," diyor kamyonetinin kilidini açarken.

"Ve hepimiz birbirimiz için buradayız," diye bitiriyorum ve uzun zamandır ilk kez sırtıyor.

İşler zorlaştığında hepimizin birbirine söylediği bir sözdür ve Grim'in biraz rahatlamasına yardımcı olmasına sevindim.

Mezar taşına son bir kez bakar ve siyah kamyonetine atlar.

Paul'ün annesi bazı aile üyeleriyle birlikte onu teselli ederek uzaklaşırken, kız kardeşi oturmaya devam etti.

Yanına gitmekte tereddüt ediyorum, ama kanayan bir kalbim var ve elimde değil. Yere attığım her adımda kalbim göğsümde çarpıyor, ve deodorantımın terlemeden dolayı yıprandığını hissedebiliyorum.

Paul'ün kederli kız kardeşine yaklaşıyorum ve ellerim ceplerimde onun yanında duruyorum. Paul'ün gülümseyen portresinin önünde durduğumu fark etmiyor ama ben onu nasıl da fark ediyorum.

Çok güzel bir kız.

O çok güzel... ve kutsal bok. Paul'un onu neden bizden sakladığını şimdi daha iyi anlıyorum.

Onu tanımıyorum ama hakkında her şeyi bilmek için sevdiğimi sandığım her şeyden vazgeçebilirim.

"Paul Alvarez harika bir adamdı. Onu özleyeceğim." Sesim yumuşak ve kucaklayıcı çıkıyor.

Şaşkınlıkla bana bakarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Utanmış gibi gözyaşlarını çabucak siliyor. Gözleri göğsümde geziniyor ve Donanma mızrağına nefretle bakıyor ama bu beni rahatsız etmiyor.

"Onun hakkında böyle konuşma. Sanki onu tanıyormuşsun gibi. Onu tanımıyorsun; kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Sert ve acımasız ama bu benim daha çok ilgimi çekiyor.

"Tanıdığım en iyi gitaristti. Herhangi bir Mana şarkısı isteyebilirdiniz ve o da sizin için çalardı. Ayrıca horladığında elli yaşında bir adam gibi horlardı ve sütlü bir şey yediğinde herkes ondan uzak durması gerektiğini bilirdi. O osurukları ölümcüldü." Burnumu kırıstırıyorum. Bu benim onu etkilemek için yaptığım zayıf bir girişim.

Elindeki mendillerle oynamayı bırakıyor ve hareketsiz kalıyor. Bana bakarken yüz ifadesi yumuşuyor ama dudağını ısırarak gülümsemesini engelliyor. Neredeyse alay eder gibi kısa bir kahkaha atıyor.

Elini sıkmak için ona uzandım.

"Kane Slaughter."

Gülümsemesi hızla kayboluyor ve bir an için elime bir tokat atacağını ya da bana küfür edeceğini düşünüyorum... ama etmiyor.

Sonunda elimi tutuyor ve başımın büyük bir belada olduğunu hissettiren en tatlı, en meleksi sesiyle "Ari Alvarez" diyor.

DANNY

A ri, ambulans arabaları atlayarak ve tüm kırmızı ışıklarda geçerek en yakın hastaneye doğru hızla ilerlerken oksijen dolu bir maskeden yavaşça nefes alıyor. Her biri geçtikten sonra kızımın benim için gözlerini açtığını görmek için dua ediyorum.

Sanki hayatım buna bağlıymış gibi onu izliyorum. Sağlık görevlileri yaralarıyla ilgilenip karnını ortaya çıkarırken gövdesine bakıyorum ve içten içe çıldırıyorum.

Kanımdaki her bir hücreyi yakan tam bir kaos var, ama dışarıda... Bu tür durumlarda genellikle olduğum gibi sakin ve soğukkanlıyım. Kendi ailem beni böyle olmam için eğitti. Çocukluğumdan beri duygusuz bir piç kurusuydum.

"Daniel, iş aileden önce gelir, arkadaşlardan önce... aşktan önce."

Küçük bir çocukken beni küçümsediğini hatırladıkça dişlerimi sıkıyorum.

Oğlum.

"İşin her zaman önce geldiğini anladığın anda, oğlum, sen de benim gibi başarılı bir adam olacaksın."

Beni dizlerinin üzerine çöktüren kadına bakarken babamın sözleri aklımda çınlıyor.

Ondan nefret ediyorum çünkü şu halime bak.

Berbat durumdayım ama Ari ve bebeğimiz... Bana bir aileyi hak ettiğimi hissettirdiler. Eskiden lanet olduğunu düşündüğüm bir şey.

Bunu anlayamayacak kadar gitmiş ve bencildim.

Ama beni rahatsız eden her bir karanlık gölgeyi ortaya çıkardığımda, bu dünyanın düşündüğüm kadar korkunç bir yer olmadığını fark etmemi sağlayan bir şey yaptı.

Ona her şeyi anlattıktan sonra
bile... Kaldı.

Kaldı ve beni kabul etti, hiçbir soru sormadı.

Beni ve onu rahatsız eden o günü ona anlattığımda bile.

Kafamın arkasında korkunç bir düşünce oturuyor, kapımı çalıyor ve onu engellemeye çalışıyorum, ancak bu asla gerçekleşmemesini umduğum gerçek bir olasılık.

Bebeğimiz bunu atlatamıyor.

Bebeğimizi düşünüp duruyorum.

Lütfen anneni ve beni bırakma.

Ölüm artık Shane'in elinde ama bebeğimizi de tüketmesine izin vermeyi reddediyorum.

Benim bir parçam olan küçüğümüzün ve kalbimi rehin tutan kadının da bunu atlatmasını diliyorum.

Bebeğimiz bunu atlatacak.

İnanç benim için tuhaf bir şey. Ona inanmam ama kadere inanırım. Ne de olsa kader, onunla savaşmaya çalıştığımda Ari'yi bana getirmeye devam etti.

Onunla tanıştığımdan beri, onu kendimden korumak istedim.

İşte o zaman enseme buz gibi bir nefes hissediyorum, kemiklerimin her zerresine buz gibi dikenler gönderiyor ve tüylerim diken diken oluyor. Ölüm yakınımda, ama *bu sefer* bana tek kelime etmiyor ve beni çılgınca bir umut içinde bırakıyor.

Şimdi konuşmamaya mı karar verdin? Şimdi konuşmak istemiyor musun?

Siktir git.

Ama yine... Bana sadece saf bir sessizlikle karşılık veriliyor ve Ari'yi uyurken izlediğim her saniye daha da acı verici oluyor.

İşlerin yolunda gitmesini umarken hissedilecek en kötü duygulardan biri.

Umut bazı açılardan korku gibidir. Travma ile bağlanmış bir duygudur. Sahte umut ölüm kadar acımasızdır.

Küçük meleğimin nefes alışını izlerken dudaklarımı yalıyorum.

Teni soluk, neredeyse gri, ama kaybettiği onca kan yüzünden yakın arkadaşımınla gerçek anlamda tanıştığınızda böyle oluyor.

Bir sapık gibi onun üzerinde geziniyor, onu öbür dünyada olacağını bildiğim Cennet'e götürmek için sabırsızlanıyordu.

Onu benden almasına izin veremezdim.

Ölüm'e yalvardım çünkü ruhu onun değil.

Hatta onun bile değil, *benim*.

O yaşamazsa ben de yaşamayacağım. Öbür dünyada ona katılmak için kendi kalbimi göğsümden sökeceğim. Zamanı geldiğinde cehenneme gideceğimi bilsem de, oraya çoktan gönderdiğim hayatların sayısıyla.

Yine de Ari'nin benden kaçmasına asla izin vermeyeceğim. Delicesine onun kanatlarının altında sıkışıp kaldım.

Kan kaybından ölürken onu kollarımın arasında tutmak bana çok tanıdık geliyordu ve tek düşündüğüm onun kardeşini, en iyi arkadaşım Paul'u kaybettiğimiz geceydi. Ellerim döktüğüm ve aldığım kanla lekелendi. Paul Ölüm'e katılmak üzere kayıp gitti ve benim tek yapabildiğim yaralarından akan kanı izlemektir... tıpkı Ari'm gibi.

Bugüne kadar, *ilk istediğinde hepimize* verdiği sözü tutmadığım için sonsuza dek pişmanlık duyacağım.

Her zaman bencil bir adamdım, ama artık değilim.

Neye benzediğini hiç bilmiyordum çünkü arkadaşlarımın hayatlarına burnumu sokmazdım.

Paul'un sosyal medyası yoktu, benim de yoktu. Hâlâ da yok. Paul gibi ben de hayatımı özel tutmayı tercih ediyorum. Bu anlamda birbirimize benziyorduk.

Birbiriyle çelişen iş programlarımız aynı anda evdeyken takılmamızı zorlaştırıyordu ama takıldığımızda da çok eğleniyorduk. Beş yıldır arkadaştık, ara sıra birbirimizin kışını kurtarıyorduk.

Kılıçlı bir adam beni pusuya düşürdüğünde, hayatımı kurtardı. Saldırgan sırtımı kesti ama daha fazlasını yapamadan Paul kafasına bir kurşun sıktı. Şimdi, bu bir yara izi. Ari'nin onu ilk kez evime götürdüğümde fark ettiği ilk yara.

Ambulans keskin bir şekilde savruldu ve içindeki herkes dengesini kaybetti. İçgüdülerim hemen devreye girdi ve sallanmaması için kızıma tutundum, ancak araç kontrolü yeniden ele aldı ve acile koştu. Gelmemizi bekleyen kırmızı tabelayı görebiliyorum.

Sonunda göğsümden bıçaklandığım yerin acısını hissediyorum. Zonkluyor ve yanıyor. Shane kendini affettirmek için zayıf bir girişimde bulundu ama doğrusu bu sadece bir çizik daha.

Kendime hızlıca bir göz attım. Sadece kasları kesmiş. Her zamanki gibi iyi olacağım.

Kısa saçlarına bakıyorum ve tellerinde kayboluyorum. Saçlarının rengi o kadar siyah ki; neredeyse obsidyen ve yumuşak kadife saçları bana Ölüm'le ilk kez karşılaştığım o karanlık, acımasız geceyi hatırlatıyor.

Suçluluk yolculuğumun başladığı yer. Irak'ta. Kardeşimi öldüren görevde. Paul'ün ölümüne neden olan ve beni kendimi suçlamak zorunda bırakan nihai karar.

"Burası Grim'in kalbinden daha soğuk. Bu bere bana hiçbir şey yapmıyor." Rooker'ın dişleri takırdıyor ve kelimeleri solurken beyaz hava kabarcıkları beliriyor.

Ve işte başlıyoruz. Şaka başlasın. Başımı sallıyorum, çenemi sıkıyorum.

Yalan söylemiyor; hepimiz taşaklarımız donuyor.

"Balığa gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun, kardeşim?" Paul omzunun üzerinden Kane'e bakar, sonra Lopez'e döner. "Florida'da sıcak ve kumlu bir plajda olmak için neler yapmazdım. Grim ve Cobra o gün bir bok yakalayamadı!" Çizmelerimiz Irak'ın dağlarında dalları ezerken Paul Teksaslı kovboyyla şakalaşıyor.

Hava karanlık ama gece görüş gözlüklerimiz görmemizi sağlıyor. Hava bulutlu ve ay bize ihanet etti. Gece boyunca bize rehberlik edecek ekipmanlarımızdan başka hiçbir şeyimiz yok.

Görünürde başka hiçbir sivilin olmadığı lanet olası bir yerin ortasındayız ve bu bize işe gitme zamanı gelmeden önce konuşmak için küçük bir fırsat veriyor.

"Nasıl unutabilirim ki? En sevdiğim oltamı kaybettin, sık kafalı," diye tükürdüm, bir kütüğün üzerinden geçip tüfeğimi elimde sıkıca tutarak.

"Balıkların senin yerine beni seçmesi benim suçum değil. Sadece beni daha çok seviyorlar, tıpkı kadınlar gibi." Kendine aşırı güvenen biri gibi konuşuyor ve kulaktan kulağa gülümseyerek beni kıskırttığını anlamak için ona bakmama gerek yok.

Hep benimle uğraşüyor çünkü takımda bir kıza bağlanmayan tek kişi benim. Ben ilişki yaşamam. Bir kıızı evde tutacak kadar uzun süre eğlendirecek zamanım yok. İstemiyorum da. Bu anlamsız.

Zaten hiç evde olmuyorum, ne anlamı var ki?

İşimin bir numaralı önceliğim olmasını ve başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin olmamasını seviyorum.

Gözlerimi deviriyorum.

"Lanet bir köpekbaliğının onu ellerimden söküp alması da benim suçum değil." Paul devam ederken sanki ayak uydurmakta zorlanıyormuş gibi sert bir nefes veriyor. Şu ana kadar yaklaşık on beş mil yürüdük ama duramıyoruz. Hedefimize çok yaklaştık bile.

Listedeki bir numaralı terörist sonunu bekliyor ve biz de bunu ona memnuniyetle getireceğiz.

ABD elçiliklerinden birine bir saldırı düzenleyerek on taşeron işçiyi öldürdü, kafalarını kesti ve çivilere astı.

Bu ülkemiz için iyi olmadı, bu yüzden... ekibime başka bir görev getirdiler ve biz de hevesle kabul ettik.

"Seni suya atmalıydım, böylece onlara yiyecek daha fazla şey vermiş olurum." Florida'daki o güneşli günü düşünürken boğazımdan kaçan bir kahkahayı engelleyerek sırtıyorum. Dört günlük bir hafta sonuydu ve çocuklarla birlikte Miami'yi kasıp kavurmuş ve üç gece boyunca bar bar dolaşmıştık. El Devine değildi ama eğlenceliydi.

"Kaydedilen en uzun keskin nişancı öldürme olayı yeni bir Navy SEAL tarafından gerçekleştirildi. Duydunuz mu? Kimse bunun mümkün olabileceğini düşünmedi bile ama bu adam futbol sahası mesafesinden kafadan vurdu. Çılgınlık. Amiral Ravenmore çok etkilendi ve onu ekibimize katmak için görüşmeler yapıyorlar." Kane, Paul ile benim aramıza girerek bizimle paylaşıyor, nefes alıp verişini eşitlemekte zorlanıyor.

Tüm dikkatimi çekti ve ilgimi çekti.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum ve kirpiklerinden ter damlalarının düştüğünü görüyorum. Azrail maskem duygularımı göstermeme engel değil. Gözlerim her şeyi söylüyor.

"Hayatta olmaz. Onun adı ne?" Rooker tüfeğini omzunun üzerinden sağ tarafıma doğru yeniden ayarlayarak soruyor.

"Adı Hannibal. Operatör adı-" Uzaktan gelen bir ses Kane'in daha fazla konuşmasını engelliyor. Sanki bir dal kırılıyor... Birinin ayağının altında kırılan bir dal. Bir tehdit gibi.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde hepimiz sessizleşiyoruz. Hepimiz dudaklarımızı sıkıca kilitledik ve hareket etmeyi bıraktık. Ekiplerimiz kaskatı kesiliyor, tüfeklerimizi gözlerimize dayayıp çatışmaya hazır hale geliyoruz.

Çömeliyoruz ve bizimkini tehdit edebilecek herhangi bir yaşamı arıyorum.

Elimi sallayarak beni takip etmelerini işaret ediyorum ama hızlı bir değerlendirme taraması yapan ilk kişi ben oluyorum.

Bakışlarımı keskinleştirip görüş alanımdaki her şeye bakıyorum ve işte o zaman suçluyu görüyorum.

Işığımı ona tuttuğumda sekiz köşeli bir geyik görüyorum, kalın ve sağlam boynuzları ve parlak yeşil gözleri parlıyor, görüş alanıma geri dönüyor.

Alay ediyorum, dudaklarımı bir tarafa doğru kıvrıyorum ve gözlerimi kısarken keskin köpek dişlerim alt dudağımın üzerinde geziniyor.

Lanet bir geyik.

Tüfeğimi bırakıyorum ve omuzlarımı gevşetiyorum.

Dörtmala uzaklaşıp sık ağaçların arasında kaybolurken rahat bir nefes alıyorum. Dik duruyorum, duruşumu yeniden ayarlıyorum ve elimi sakalımın içinden geçirip maskemin üzerinden geçiriyorum. Bu lanet bir alışkanlık.

Henüz çatışmaya girmemize gerek yok. Olabilecek en kötü şeylerden biri hazırlıksız yakalanıp pusuya düşürülmektir.

"Her şey yolunda," diye fısıldıyorum mikrofonlara.

Ekiplerin önünde birkaç adım ilerliyorum ve beni takip etmemelerini söylüyorum.

"Biraz keşif yapacağım."

"Anlaşıldı," diye fısıldıyor ekibim, senkronize bir şekilde, beni onaylayarak.

Dikenli çalıların ve kırık dalların arasından geçerek bir dakika kadar yürüyorum.

Omuzlarım dolaşan zihnimin ağırlığını taşıyor. Bunu atlatmamız için herkes bana güveniyor.

Boynumda garip bir karıncalanma hissettim, sanki daha önce hiç yaşamadığım dondurucu bir hava üzerime üflüyor gibiydi. Tüylerim diken diken oldu ve Paul'ün benimle uğraştığını görmeyi umarak başımı çevirdim. Kendimi şimdiden onu kınamaya hazırlıyorum çünkü emirlerime karşı geliyor. Ona ekibin geri kalanıyla birlikte kalmasını söyledim. Aptallığı işten ne zaman ayıracağını biliyor.

Başımı çevirdiğimde kimseyle karşılaşmadım. Yalnız olduğumu ve Paul'ün benden uzakta, Kane ve Lopez'le konuştuğunu görünce kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

Omuzlarımı silkerek başımı sallıyorum.

Deliriyor muyum ben? Sanki biri ensemde nefes alıyormuş gibi

hissediordum.

Bir sigaraya ihtiyacım var.

Botlarımın altındaki küçük kayalara basarak ilerlemeye devam ediyorum ve işte o zaman hedefimize ulaştığımızı fark ediyorum.

Lanet olası bir uçurumun kenarındayız.

Aşağı bakıyorum. Aşağı bakarken botumun ucu çıkıntının dışında. Yüzlerce metre havadayız. Eğer düşersek, beynimiz yere saçılmış bir şekilde anında öleceğiz ve eve kapalı bir tabutla döneceğiz.

Ayağımı geri sürüklediğimde toprak ve küçük moleküler taşlar düşüyor. Uzaklara bakıyorum. Aradığımız teröristlerden oluşan lanet bir ordu gördüğümde kalbime doğru akan her bir damarda öfke kıvılcımları çakıyor, ama uyumuyorlar, hayır.

Piçler uyanık ve bir şeyler planlıyor gibi görünüyorlar. Sanki bir toplantıya katılıyorlarmış gibi hepsi birbirinin etrafında toplanmış.

Hepsinin dikkati tek bir adamın üzerinde ve benim gözlerim 4 Temmuz gibi parlıyor.

Hemen tüfeğimi kapıp dürbünden bakıyorum ve eminim ki bu o.

Omar dik duruyor, göğsünün nişangâhımın tam ortasında olduğunun farkında değil. Bir numaralı hedefimiz.

Kendisinin izinden giden ekipten oluşan ordusuyla konuşurken bir ileri bir geri volta atıyor.

Ciğerlerim daralıyor ve tetiği çekmek için sabırsızlanıyorum. Kurşunun onun canavar, şeytani bedenini delip geçmesini, hak ettiği gibi yere düşmesini ve bir ruh daha almasını izlemek istiyorum. Zekamız doğru olanı yaptı, içimden kutlarken gözlerimin kararmasına neden oldu.

Ama tetiği çekemem.

Onu öldürürsem kaos ve potansiyel olarak ölümcül bir savaş başlatarak ekibimin hayatını tehlikeye atamam. Ne yazık ki, çok uzak bir atış. Daha yakına gitmeli ve görevi yerine getirmek için daha iyi, daha güvenli bir alan seçmeliyiz.

Rooker yürüyüp sağımda duruyor, tüfeğinden benimle aynı yöne bakıyor. Maskemden ona bakıyorum ve dürbününden Omar'ı gördüğünde vücut dilinin değiştiğini ve sertleştiğini hissedebiliyorum.

Dürbününden başını kaldırıyor ve gözleri sevinçle kırışıyor, maskesinin altında sadist bir sırıtış var.

"Saçmalama bitti çocuklar. Biz buradayız." Mikrofona hınzırca gülümsüyorum, kelimeler dilimden viski gibi yumuşak bir şekilde dökülüyor.

ARI

Darkness. Karanlık gölgelerden oluşan bir havuzdayım ve bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum ama buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum.

Ellerim ağırlaştı. Başım çarpıyor ve düşüncelerim karmakarışık.

Neden bu kadar susadım?

Yutkunuyorum, su ihtiyacımı gidermeye çalışıyorum ve boğazım kuru ve *ağrılı* hissediyorum... sanki entübe edilmişim gibi. Cerrahi hastalar bana uyandıklarında yaşadıkları semptomların bunlar olduğunu söylüyor. Bekle, bu düşündüğüm şey anlamına mı geliyor?

Neden kendimi ameliyat hastası gibi

hissediyorum? Bu iyi bir şey olamaz.

Ne kadar açmaya çalışsam da gözlerim kapalı kalıyor. Neredeyim ben?

Konsantre olmalıyım. Bilincim yerinde; o kadarını biliyorum. Dinlemeli ve kendimi yeniden kazanmaya odaklanmalıyım.

İşte o zaman duyuyorum.

Bir monitörden gelen bip sesi kulaklarımı dolduruyor. Hastanede yattığım yerin orası olduğunu ve bip sesinin hayati göstergelerimden geldiğini bilecek kadar çok zaman geçirdim.

Siyahtan başka bir şeyle sarmalanıyorum ve tekrar gözlerimi açmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum. Kendi bedenimde olduğumu biliyorum ama yine de kendime aitmişim gibi hissetmiyorum.

Hayal kırıklığım artıyor ve başımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama yine *bir şey yok*. Bunu yapabilirim. Yapabilirim.

Bu uyku felci mi?

Olamaz. Eğer bu uyku felciyse.

Panik boğazımda dolaşıyor, küçük inilti ler dişlerimin arasından zorla çıkıyor. Sanki ruhum kaçacak kapısı olmayan kapalı bir odanın duvarlarına çarpıyor. Korku göğsümde yükseliyor ve çılgına dönerken kalbim çarpıyor.

Birçok gece uyku felci yaşadım ve bu sadece Paul öldüğünde başladı... ve çok korkunç. Zihniniz uyanık ama vücudunuz felç olmuş gibi hissediyor.

Hayır, vücudumun bu durumda kalmasına izin vermeyi reddediyorum.

Bilincimi yeniden kazanmaya ve tekrar hareket etmeye çalışıyorum. Parmaklarımdaki kaslar seğiriyor.

Başarılar.

Parmaklarım seğirirken, bir şeyin üzerinde hareket ettiklerini hissedebiliyorum ve beni tüketen uykuyu engellemeye çalışarak çok iyi konsantre oluyorum. Parmak uçlarımdaki yumuşak battaniyeler.

Yatakta mıyım?

"Kalp atış hızı artıyor. Uyanıyor."

Danny.

Onu duyuyorum. Kardeşimin en iyi arkadaşı. Onun boğuk, yorgun sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Hemen ona çekiliyorum.

Bu benim Danny'im.

Bir an önce uyanmak istiyorum.

Aldığım her nefeste acı beni karşılıyor. Karnımın alt kısmındaki bir şey beni rahatsız ediyor ve inliyorum. Tiz iniltim göğsümde yankılanıyor ve uyanmaya çok daha yakın olduğumu fark ediyorum.

Tamam... Neden göğsüm kırılmış gibi hissediyorum?

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Burnumdan güçsüzce bir nefes daha almaya çalışırken soğuk hastane havası burun deliklerimi yakıyor ve işte yine orada.

Acı.

Ahh.

Bu da ne böyle? Biri göğsüme balyozla defalarca vurmuş gibi hissetmemeliyim.

Aldığım her nefeste göğsüm inanılmaz derecede ağrıyor.

Bana ne oldu böyle?

Hatırladığım son şey acı.

Shane'in saldırısı. Nora. Bana bir bıçak saplandı. Annem yerde.

Shane'in koyu kahverengi gözleri kocaman açılmış, bana öylesine nefretle bakıyordu ki, kendi acısının içime bir ateş gibi dolduğunu ve kalbimdeki ışığı yaktığını hissedebiliyordum.

Bebeğim benim.

Ve sonra boynumda soğuk bir nefesin kulağıma mide bulandırıcı sözler fısıldadığını hatırlıyorum: *Azrail*.

Bu da bana zihnimin beni hapsettiği zincirlerden kurtulmam için yeterli korkuyu veriyor.

Hastane yatağından fırlarken nefes nefese kalıyorum. Ellerim zayıf enerjimi desteklemek için doğruca parmaklıklara gidiyor. Doğruluyorum, zor nefes alıyorum ve kan basıncımın düştüğünü hissediyorum, bu da beni daha da şaşkın hale getiriyor. Artık bedenime hapsolmuş değilim. Gözlerim patlayarak açılıyor ve *bir hastane yatağındayım*.

Haklıymışım. Tek gördüğüm beyaz.

Beyaz çarşaflar, beyaz ışıklar ve iki solgun yüz.

Danny ve annem bana bakıyorlar. Tekrar yatağa düşmeden önce gördüğüm tek şey onların solgun yansımaları, halsizim, başım yastığa çarpıyor ve irkiliyorum.

Vücudumun sarsılması başımı döndürüyor ve sersemletiyor ama bu daha fazla nefes almaya çalışmamı engellemiyor.

Danny elimi tutuyor ve sıkıca kavıyor. Elimdeki tanıdık dokusu kendimi güvende hissetmemi sağlıyor, her zaman yaptığı gibi.

Danny rahatlatıcı bir sesle, "Uyanmışsın," diyor ve beni kendine gelmiş görmekten duyduğu rahatlamayla küçük, arzu dolu bir gülümsemeye zorluyor ama gözlerinin ardında başka bir şey var, *korkunç bir şey*.

"*Mija! Oh mija.*" Annem bana sarıldı ve beni kollarıyla sardı.

Beni göğsüne çekti ve kafam karıştı.

Bana sarılmasına izin veriyorum ama onu tutacak kadar rahat hissetmiyorum.

Uyuşuyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerimi telaşla kırıştırıyorum, acıyan göğsüme, sonra da şaşkın parmaklarımla karnıma dokunuyorum.

Shane nerede?

Olamaz, yakınlarda bir yerde mi?

Annemin evinde değil miydim?

Ondan uzaklaşıyorum, aynı anda elimi Danny'nin elinden çekiyorum. Diğer koluma bir serum takıldı. Ellerim karnımın alt kısmını avuçlarken hareket ediyor. İçimde kafa karışıklığı ve öfke biriktiğini hissedebiliyorum ve çılgılık atmak istiyorum.

"Nerede o?!" Manik bir şekilde bağıriyorum, odanın etrafına ve koridorlara bakıyorum, yüzünün tekrar peşimden geldiğini görmekten korkuyorum.

"Ari, sorun yok. O burada değil, Nora da öyle. Sen güvendesin." Danny sandalyesinden bir amaç uğruna kalkıp bana yaklaşıyor. Yatağımın parmaklıklarını sıkıca kavırıyor.

"Bebeğim." Gözlerimi hızla kırıştırıp önce odaya, sonra karnıma bakıyorum. "Bebeğimiz iyi mi?" Sesim çatlayarak soruyorum.

Başımı yukarı doğru eğip, titreyen dudaklarım ve iyi haber bekleyen gözlerimle Danny'nin bakışlarını karşılıyorum ve o da çenesini sıkıyor.

Soğuk bir bakış fırlatıyor ve boğazımda bir kuru yumru daha yutkunuyorum. *Suçlu görünüyor.* Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra ifadesi suçluluktan soğukkanlılığa dönüşüyor. "Söyle bana!" Cevap vermeleri için bağıriyorum, elimi yumruk yapıp sabırsızca yatağa uzanıyor. Önce ona, sonra da konuşmak istiyormuş da konuşamıyormuş gibi elini ağzının önünde tutan endişeli anneme bakıyorum.

Sonra başını çılgınca sallıyor, perçemleri kırışmış alnında ileri geri hareket ediyor.

"*Mija.* Çok fazla kan kaybettin. Günlerdir uyuyorsun. *Te moristes....*" Annem araya giriyor ve bana öldüğümü söylüyor. Sesi kendi sözlerine inanamıyormuş gibi titriyor. Bana bakamıyor, o yüzden ayaklarına bakıyor. Tamamen endişeli bir haldeydi. Saçlarını dağınık bir şekilde at kuyruğu yapmış, hırkasını vücuduna yakın tutarak kendini rahatlatmaya çalışıyor. Annemi tanırım, endişeli olduğunda böyle yapar.

Alnına bir bandaj yapıştırılmış. Onu yerde baygın bulduğumda kanadığını gördüğüm yerle aynı nokta. Stresli ve telaşlı görünüyor. Gözlerimin içine bakamıyor ve bunun kötü bir şey olduğunu biliyorum.

Öldüm mü?

"Ne?" diye haykırdım. Gözlerim Danny'nin ve annemin gözlerini arıyor, bebeğimle ilgili soruma cevap vermelerini istiyorum. Karnıma bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Üzerimde hastane önlüğü var. Karnımı avuçluyorum ve acıyla birlikte taze bir şey hissediyorum.

"Sen öldün, *mija.* Ve... ve..." diye ağlıyor, sözünü bitirmesine izin vermiyor.

Kelimeler ağzından dökülürken titriyorum. Gözlerim açılıyor ve

gözlerimin dolduğunu hissedebiliyorum.

Danny uzun zamandır uyumamış gibi görünüyor. Gözleri üzgün ve çok sevdiğim koyu kumlu sarı saçları dağınık. Avucunu sakalında gezdiriyor, yorgun.

"Ama benim bebeğim?" Mırıldanıyorum. Bir damla gözyaşı yanaklarımdan süzülüp dudaklarımdan geçiyor.

"Bebeğimiz başaramadı." Danny doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve sanırım bayılmak üzereyim.

Hayır.

"Ne?" Ona öfkeyle bakıyorum ve o da benim bakışlarıma kendi yumuşamış mavi gözleriyle karşılık veriyor.

Bu kötü bir rüya. Öyle olmak zorunda.

Bu sözler ağzından nasıl çıkabildi ve o nasıl kırılmadı?

Yalan söylüyor.

"Yalan söylüyorsun! Bana yalan söylüyorsun!" Başımı şiddetle sallıyorum, karnıma bakıyorum, sanki zamanı geri döndürmeye yardımcı olacakmış gibi onu tutuyorum.

"Bana asla yalan söylemeyeceğine söz vermiştin Danny! Bunu nasıl söylersin?" Gözyaşları muson yağmurları gibi dökülüyor ve Danny kaşlarını çatıyor. Yanağıma dokunmak için eğildiğinde, ellerini itiyorum ve elleri yüksek sesle ona çarpıyor.

"Hayır! Sakın bana dokunayım deme!" Daha sert ağlarken ona bağıríyorum, kaşlarım birbirine yapışırken gözyaşlarım akıyor. "Bunu kabul etmeyeceğim!"

Yatak çarşaflarını yırtıyorum, artık belimi örtmeyecek şekilde benden uzaklaştırıyorum ve hastane önlüğümü umutsuzca kaldırıyorum.

"*Mija, dur,*" diye yalvarıyor annem odanın bir köşesinden soluk soluğa.

Sezaryen izine benzer bir kesik gördüğümde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, nefesim kesiliyor, tüm anne olma hayalim elimden alınıyor. Kırmızı, şiş ve taze.

Hayır, hayır, hayır.

Shane bebeğimi benden mi aldı?

Artık anne olmayacak mıyım?

Bir an için nefes almayı bıraktığımı hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bunu halüsinasyon görüyormuşum gibi hissettirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Danny görevdeyken yaptığım gibi ellerimle karnımı yaramın üzerinde ovuyorum. Yalnız gecelerim bebeğimiz yüzünden o kadar da yalnız değildi. Onunla tanışmama daha aylar olmasına rağmen bu benim geleceğime sarılma yöntemimdi. Dua ettim ve ilk kez merhaba diyebileceğim yolu hayal ettim, ellerim parmaklarında değerli bir mavi veya pembe ile

O yalnız gecelerde defalarca tulum giydim. Hastanede birçok doğuma şahit oldum. Yeni doğanların minik ellerini annelerinin serçe ya da işaret parmaklarına dolamalarını, göğsünde yatarken miyavlayan bebeğine merhaba diye fısıldamalarını ve birbirlerine bağlanmalarını izleme ayrıcalığına sahip oldum.

"Lütfen bana bebeğimize merhaba diyemeyeceğimi söyleme, Danny. Lütfen."

Ona bakamıyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp, elimi karnıma sürüyorum.

Odayı sessizlik kaplıyor ve ben dönmeye başlıyorum.

Başımı arkaya yatırıp tavandaki beyaz, kör edici ışıklara bakıyorum ve keskin bir şekilde nefes alıyorum. Sanki göğsümde hissettiğim çaresizliği hafifletmeye yardımcı olacakmış gibi göz kapaklarımı tekrar sıkıyorum.

"Oh." Haykırıyorum ve keskin bir bıçağın ne kadar acı verici olduğunu hatırladıkça nefesim kesiliyor. Göğsüm ağrıyor ve ne kadar çok nefes alırsam o kadar çok kendi üzüntümde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Ve nefes almaya çalışmaktan vazgeçemiyorum. Nefes nefese kalmayı durduramıyorum. Suyun altında olmadığım halde boğulacakmışım gibi hissediyorum ve kan basıncım tehlikeli sınırlara yükseliyor. Yüzümden yaşlar fışkırıyor, boğazım düğümleniyor ve kalbimi ve ruhumu tüketen bir panik atak başlıyor.

Sonra Danny hareket ediyor, bacaklarını kaldırıyor ve benimle birlikte yatağa giriyor. Ben enkaz halindeyken o taş gibi soğuk ve duygusuz. Onu kendimden uzaklaştırıyorum, ellerim önce omuzlarına gidiyor.

"Hayır!" Ses tonuma sinmiş küçümsemeye onu reddediyorum ama o kendisini itmeme izin vermiyor.

Yan yattı ve beni göğsüne çekerek rahatlatmaya çalıştı. Shane ve Nora bebeğimi öldürdüler ve neredeyse beni de öldürüyorlardı.

Danny başımın tepesini yatıştırıcı bir şekilde öperken, kafamı gerçeğe yormakta zorlanıyorum.

İçimde bir şeyler kırılıyor. Ruhumda ve insanlığımda bir çatlak. Sahip olduğum öfkeyle çırpınıyorum.

Ben çığlık atıp yumruklarımın göğsüne vururken bile Danny kollarını koruyarak bana sarıyor.

"Hayır! Hayır! Hayır! Yalan söylüyorsun!" Histerik bir haldeyim ve sesim giderek artan hıçkırıklarla alçalıyor.

Herkesten uzaklaşmak istiyorum. Öfkemi bir şeyden ya da birinden çıkarmam gerektiğini hissediyorum.

Danny beni daha sıkı kavlıyor ve saçlarıma doğru nefes alıyor. Annem onun kollarında parçalanışımı izlerken sessizce hıçkırıyor.

Saldırının yarattığı travma çok fazla ve herkese öfkeliyim. Anneme. *Danny'ye*. Bu yıl olan her şey için suçlanması gereken kişi oymuş gibi hissediyorum.

Elimde değil ve bu yanlış da olabilir. Bencilce bile olabilir ama her şey için onu suçluyorum.

"Bebeğim! Benim bebeğim değil!" Bağırıyorum ve Danny'nin kollarına karşı haykırıyorum. Sonunda ona teslim olana kadar sertleşmiş kaslarına karşı savaşmak için tüm gücümü kullanıyorum. Acıyla savaşmak yerine onu hissetme ihtiyacıma teslim oluyorum ve sanki bu dünyadaki son birkaç dakikamış gibi ona tutunarak göğsüne doğru ağlıyorum. Onu itmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve bana sarılmasına izin veriyorum. Kırık kalbimle feryat ederken ağzım açık kalıyor.

Bu biraz deja vu gibi hissettiriyor.

Bir anne çocuğunu kaybediyor. Başıma asla gelmeyeceğini düşündüğüm bir şey.

Be

n. *Annem gibi konuşuyorum.*

Annemin kardeşimi kaybettiği zamanki gibi konuşuyorum. O ikisi üniformalı adamlar kapımıza geldi.

Tüm düşüncelerim içime çöküyor ve işte o zaman içimde çirkin bir duygunun titreştiğini hissediyorum.

Nefes almaya çalışırken bu askeri hayata tüm kalbimle içerliyorum.

Kendimi kontrol edemiyorum. Bu acı bir bıçak yarısından daha dayanılmaz. Kontrolsüzce kederleniyorum ve Shane ile Nora tarafından saldırıya uğradığım yerde donuk bir acı hissediyorum. Yan tarafım, sırtım ve karnımın alt kısmı iğneler gibi batan çiğ bir acıyla keskinleşiyor.

"Bebeğim, dikişlerini yırtacaksın," diye beni teselli etmeye çalışıyor, beni daha sıkı tutarak, kollarının içinde koruyucu bir sığınak yaratıyor. "Sesime odaklan." Derin sesi yumuşarken bana söylüyor ve yavaş yavaş rahatlamama yardımcı oluyor... yavaş yavaş. Güçlü, iri elleri saçlarımin arasından geçerken gözlerimden daha fazla yaş akıyor. "Özür dilerim, Ari. Hem de çok üzgünüm. Ağla, bana vurabildiğin kadar sert vur, bana bağır, benden nefret et. Bunu kaldırabilirim. *Dayanamadığım* şey dikişlerinin açılması ve tekrar kanaman."

Bir hemşire elinde şırıngalarla kapıdan içeri dalıyor. Duyguları yüzünden okunuyor ve benim için korkmuş ya da kırılmış görünüyor, belki de ikisi birden. Yeni olmalı çünkü hasta bakımında öğreneceğiniz ilk şeylerden biri budur. Yüzünüzü kontrol edin.

Tüm hastane ağlamalarımı duysa bile umurumda değil... Bebeğimi kaybettim.

"Onun için bir sakinleştiricimiz var," diye titrek bir sesle söze başladı ama ben yas tutmaya ve göğsünde ağır gözyaşları dökmeye devam ederken Danny sözünü bitirmesine izin vermedi.

"Defol git buradan. Buna ihtiyacı yok," diye hırlıyor ona, gitmesini emrediyor, düpedüz patlayıcı bir şekilde, ben ona daha sıkı tutunurken geri dönüp yanağımı öpmeden önce. Çırpınmayı bırakıyorum ama istemediğim halde haberin içime işlemesine izin vermeye çalışırken hâlâ zor nefes alıyorum.

Annem hemşireye tam bir anne ayısı gibi davranıyor ve ona İspanyolca küfretmeye başlıyor, bizi rahat bırakmasını istiyor ve onu odamızdan kovuyor. Hemşireyi dışarı kadar takip etti ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Ben nefesimi yavaşlatmaya odaklanırken hastane yatağında oturuyoruz. Çok sevdiğim koku, *Danny'nin* kokusu, histerimi yavaşça uzaklaştırıyor, beni topraklıyor. Orada oturuyoruz ve önümüzdeki on dakika boyunca duyabileceğimiz tek şey benim burnumu çekmem ama o bana sarılmayı bırakmıyor. Birkaç uzun dakikadan sonra, her zaman yaptığı gibi çenemi kaldırıp ona bakmamı sağlıyor ve onun aşk versiyonunun tanıdıklığı içimi ısıtıyor.

Burnumdan akan sümük ve kızarmış gözlerimle korkunç görüldüğüme eminim ama umurumda değil.

"Doktorlar çok fazla kan kaybettiğini söylediler. Bebeğimizi kurtarmak için yapabilecekleri hiçbir şey yokmuş," diye mırıldanıyor derin sesi ve ağzından çıkan her kelimenin onun için acı verici olduğunu söyleyebiliyorum.

Parmak eklemlerimle burnumu ovuyorum ve göz kırpyorum.

"Yani, beni kesip açtılar mı? Ben uyurken mi?" Fısıldıyorum.

"Evet." Çenesini sıkarken gözlerinde yıkım titreşiyor. Bu, karnımın altında hissettiğim donuk acıyı açıklıyor.

"Ne zamandır dışarıdayım?" Cevaptan korkarak soruyorum.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Aynı şeyi diğer tarafa da yapıyor ve beni dikkatle izliyor.

"Üç gün."

Aman Tanrım.

"Shane? Nora?" İsimleri ağzımdan çıktığında ürperiyorum. Manik yüzleri gözlerimde yeniden beliriyor ve Danny'ye daha sıkı sarılıyorum.

"Shane öldü. Nora hapiste."

"Nasıl? Onu sen mi

öldürdün?"
Başını sallıyor.

"Artık sana zarar veremez. Artık sana zarar veremezler. Ben buralarda olduğum sürece kimse sana zarar veremeyecek, sana söz veriyorum."

Hâlâ göğsüne bakıyorum ama sonunda mavi gözleriyle karşılaşıyorum. Sonsuza dek içinde kaybolabileceğim o güzel açık mavi gözleriyle. Danny beni *her zaman* güvende hissettiriyor. Beni kollarına aldığı anda panik atağım yavaşça kayboluyor ve tüm olayların sisli beynime yerleşmesine izin veriyorum. Öldüğümü sandım çünkü yemin ederim kardeşimi o kadar canlı gördüm ki. Gitarıyla en sevdiğimiz şarkıyı çalıyordu.

"Paul'ü gördüm," diye mırıldandım.

"Paul'u gördün mü?" Danny sordu.

Kalbimin atışıyla birlikte monitördeki bip sesi de hızlanıyor. "Onu gördüm. Gitarını çalıyordu," diye nefes alıyorum.

Danny'den tepki... ama hiçbir şey yok. Bana hiçbir şey vermiyor. Ama gözlerine daha uzun süre baktığımda, başka bir anımsama yaşıyorum. Saf siyah gölgeler içinde boğulmadan önce son gördüğüm şeye dair bir geri dönüş.

Gözleri siyaha dönüştü. Vücudundaki Azrail dövmesi, tüylerimi diken diken eden şeytani bir sesle konuşuyordu.

Halüsinasyondan korkarak bakışlarından uzaklaşıyorum. *Danny'den korkuyorum.*

"Neyin var?" "Hiçbir şey..."

Ben sadece-"

Ona gördüklerimi anlatmalı mıyım?

Deli olduğumu mu düşünecek?

"Nasıl hayatta olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Bu gerçek, ama tüm gerçek değil.

"Fark etmez, bebeğim. Bana bak."

Başımı yukarı doğru eğiyorum, gözyaşlarım tekrar akıyor ve ağlamayı ne zaman bırakacağımı merak ediyorum.

Başını sallıyor ve eliyle gözyaşlarını siliyor. "Hâlâ buradasın. Hayattasın ve hiçbir yere gitmiyorsun. Sana sahibim, Ari." Dudaklarımı büzüyorum ve bana kendini ilan ederken kaşlarının birbirine yapışmasını izliyorum. "Hayatımın sonuna kadar sana sahibim. Hiçbir yere gitmiyorum. Sana söz veriyorum."

I'Annemin az önce hazırladığı yemeğe bakarken, tabaklara çarpan kaşık sesleri odadaki gerilimi azaltan tek şeydir. Oda.

Bu gece en sevdiğim yemeklerden biri. Annem, bana yemek yedireceğini umarak yaptı.

Albondigas.

Kırmızı pirinç ve patatesli köfte çorbası.

Tek yapabildiğim kırmızımsı çorbaya bakmak ve taze pişmiş olmasından dolayı havaya sızan sıcaklığı izlemek. İnanılmaz derecede iştah açıcı kokuyor ama hissettiğim sefalet artık hiçbir şeyden zevk almamı engelliyor.

Gözlerimi tabağımdan ayıramıyorum. Midem gurulduyor ve tükürük ağzımı dolduruyor, ama neden hareket edemiyorum? Neden bu günlerde yemek yiyemiyorum ya da iştahım yok?

Çünkü ben çok kırıldım.

Akşam yemeğinin kokusu burun deliklerimi doldururken bebeğim heyecanla tekmeliyor olmalı. Karnımda dans eden, etime vurduğu tekmelerle yemek yemeye hevesli bebeğimden gelen bir sinyal hissetmeliyim ama... hiçbir şey yok ve bu beni sinirlendiriyor. Kaşığı sıkıca tutuyorum, gözümü kırpmadan köftelere bakıyorum.

Bazen hayali tekmelerim varmış gibi hissediyorum ama sonra gerçeklik devreye giriyor ve çığlık atmak istiyorum.

Mutfağımın önündeki küçük yemek odamdayız. Danny eve dönmeden önce başvurduğum yeni evime hemen taşındım. Anneme hamileliğimi itiraf ettiğimde, o gün kiralık evler için de başvurmuştum.

Hastaneden ayrıldığımda ilk birkaç geceyi annemin evinde geçirdim, küçük yazlık evime taşınma zamanı gelene kadar onu yalnız bırakmaya korkuyordum.

Annemle aramda sınırlar koymamın zamanı gelmişti.

Danny ve annem son zamanlarda birlikte daha fazla zaman geçiriyorlar ve bir ilişki kurduklarını bilmek beni rahatlatıyor. Birbirlerini tanımak için hiç şansları olmamıştı.

"*Mija*, yemeğin soğuyacak. Yemelisin." Annem elindeki bir kaşık kırmızı pirinçle oturduğu yerden başını kaldırıp ağzına bir santim yaklaşıyor.

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, sanki masada dağılmamı bekliyormuş gibi.

Boşum ama tedirginim. Son birkaç haftadır annemin yardımları için nankörlük etmek istemem ama anksiyetem ve depresyonum yemek yememe izin vermiyor ve bu beni çileden çıkarıyor. Eskisi gibi yiyemiyorum. Bu beni sinirlendiriyor, tıpkı onu sinirlendirdiği gibi.

Bana endişeli bir bakış atıyor. Danny peçeteyle ağzını siliyor ve tedirginliğini hissettiğini biliyorum.

Peçeteyi çorba kâsesinin yanına koymadan önce boğazını temizliyor.

"Vay canına, Bayan Alvarez, gerçekten kendinizi aşmışsınız. İlk defa böyle bir şey yiyorum, tencerede kalanları bitirebilirim." Sevimli bir gülümsemeyle onun dikkatini dağıtıyor ve üzerimde gezinmeye devam etmesini engelliyor, ben de ona minnettar bir gülümseme atıyorum.

Koltuğunda kayıyor, kaşlarını ona doğru çatıyor ve gülüyor.

"Bundan şüphem yok. Sen iri bir adamsın. Neredeyse *oğlum* Paul gibi. Oğlum çok uzundu. Bu yönüyle babasına çekmiş." Paul'ü anarken bir kaşık köfteyi daha ağzına atıyor. Babamdan bahsedince içimden yüzümü buruşturuyorum.

Sonra artık hayatımda olmayan iki adamdan bahsedince kalbim sıkışıyor.

En iyi arkadaşımın yokluğunu hiç unutabilecek miyim?

"Lütfen bana Karolina de," diyor ve sonra yemeğini yutuyor.

Yalnızlık mideme inerken derin bir nefes alıyorum ve odama geri dönüp ağlayarak uyuyana kadar orada uzanmak istiyorum.

Her gece ellerimde Danny'nin hediyeleriyle uyuyorum. Beni Shane ve Nora'dan kurtardığında yere fırlattığı hediyelerle. Saldırıya uğramadan önce bana sürpriz yapmaya çalıştığı yeni doğan tulumu.

Uykuya dalarken ellerimde çok sevdiğim bir tulumu sıkıca tutuyorum. Kane'in aldığı ayakkabılar komodininin üzerinde duruyor... Karanlığın beni ele geçirmesine izin vermeden önce gördüğüm son şeyler onlar.

Her biri. Tek. Gece.

Son birkaç hafta cehennem gibiydi. Sorunlarımla mücadele ederken hala tüm eşyalarımı taşımaya çalışıyorum. Danny, ekibinin yardımıyla eşyalarımın çoğunu taşıdı. Kane, Lopez ve Rooker'a minnettarım. Danny kendi evime taşınacağını öğrendiğinde hiç mutlu olmamıştı. Onun yerine kendi evine taşınmamı istedi ve hatta sözleşme bitene kadar kirayı ödemeyi teklif etti. Ama ben reddettim ve o da kararına saygı duydu.

Uzun zamandır gülümseyemiyordum; sanki sonsuza dek gülümseyecektim gibi geliyor.

Hazır olana kadar kimsenin yanında olmak istemiyorum. Ekibi yardım etse de uzak durdum, evden annemle çıkıyordum. Saldırıya uğradığımdan beri onları görmedim. Danny ya da annem dışındaki herkesten kendimi sakladım. Arkadaşlarımı ya da diğer aile üyelerimi görmedim.

"Gelip bize yemek hazırladığın için teşekkür ederim anne." Kendimi yemekten bir ısırık almaya zorluyorum. Bunu onun için yapıyorum çünkü ona yemek yiyebileceğimi göstermezsem gitmeyecek. Kalan çocuğu için endişelenmesine izin vermeyi reddediyorum. Ellili yaşlarında bir kadının durmadan endişelenmesi sağlıklı değil.

Onun için gücümü *tekrar* taklit etmek... Yapmalıyım.

"Evet, teşekkür ederim, Karolina. Yardımın için ikimiz de minnettarız. Meksika yemekleri her zaman favorim olmuştur," diyor Danny tabağındaki son lokmayı bitirirken. "Bu Horchata harika. Lütfen bize nasıl yapıldığını göster." Tatlı tarçınlı içeceğe uzanıyor ve dudaklarına götürüyor.

Horchata en sevdiğim içeceklerden biridir.

"Oh, Ari nasıl yapılacağını biliyor," diye haykırıyor kocaman bir gülümsemeyle, bana gururla bakarak. "Çocukluğundan beri bildiğim her tarifi ona öğrettiğimi biliyor musun?"

Her zaman annemi örnek almışımdır.

"Gerçekten mi? Ondan hoşlandığımı biliyordum." Bana göz kırpmıyor, içerken mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Beni neşelendirmeye çalışıyor ve bir anlığına da olsa neşelendiriyor. Manyetik cazibesi onu reddetmeyi zorlaştırıyor.

Bana rahatlatıcı bir gülümseme verdiğinde içimi bir ateş parçası kaplıyor.

Ağzımın uçları hafifçe kıvrılıyor ve onun sıcaklığına karşılık veriyor. Erkek arkadaşımın ve annemin kendimi daha iyi hissetmem için gösterdikleri çabayı takdir ediyorum ama yalnız kalmak istiyorum. Bunun sonunda kendime daha çok zarar vereceğimi bilsem de.

Yine de bunu tek başıma halletmek istiyorum.

"Peki, işe ne zaman dönüyorsun? Anladığım kadarıyla sen de Paul gibi özel operasyonlarda çalışıyorsun. Onunla yakın arkadaştınız ama sizi hiç ortalıkta göremedik." Annem havayı çabucak değiştiriyor. Neredeyse azarlar gibi konuşuyor ve bu kadar müdahaleci olması beni geriyor.

Onu fark ettiğimde kaşlarım kalkıyor. Ne yaptığını biliyorum. Ona tam bir anne ayısı gibi davranıyor, birbirlerini hiç doğru düzgün tanımadıkları için onu soru bombardımanına tutuyor.

Irak'tan hamile olarak döndüm ve sanki geleceğime yönelik bir tehditmiş gibi onu sorgulamaya hakkı var ama ben Danny'ye güveniyorum ve kendi seçimlerimi yapabilirim.

"Anne, *lütfen*," diyorum saygıyla. Yutkunmadan önce daha hızlı çiğniyorum.

Bana masum bir ifadeyle bakıyor, neden üzüldüğümü anlamıyormuş gibi omuzlarını silkiyor ama çok meraklı olduğunun farkında. Danny'nin kendini rahatsız hissetmesini istemiyorum.

"Sorun yok, Ari." Sakalını ovuşturuyor ve Paul'den bahsetmenin ona sadece acı verdiğini biliyorum ama duygularını belli etmeme konusunda çok iyi. Bu sefer kardeşimden bahsedince kaskatı kesilmedi. Rahatladı ve bu yeni bir şey.

"Evet, yakında işe geri döneceğim. Ben de tıpkı Paul gibi bir SEAL'im." Anneme bakıyor, taş suratlı ama üzgün değil.

"Öldüğünde taziyelerimi seninle paylaşmadığım için sana sonsuza dek bir özür borçlu olacağım. Bunun için bir mazeret yok, bu yüzden sana bir mazeret sunmaya çalışmayacağım. Genellikle..." Boğazını temizliyor, anılarının içinde kayboluyor. "Paul benim ya da Kane'in evine gelirdi. Ayrıca farklı ekiplerdeydik hanımefendi, bu yüzden bazen ben evdeyken o muhtemelen evde olmazdı. Ya da ikimiz de aynı anda görevde olurduk."

Annem omuzlarını gevşetiyor.

"Evet, oğlum her zaman meşguldü."

"Ari'nin kim olduğunu bilmiyordum. Annesi ve kız kardeşinin onu evde beklediğini biliyordum... ama Paul kendi hayatı konusunda çok ketumdu, tıpkı benimkinde olduğu gibi. İkimizin de ortak noktası buydu."

Annem onun elini tutuyor, birkaç saniye rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor ve sonra bırakıyor.

"Bu yıl Ari ve benim için zor geçti... Shane'le... bebekle..." diye nefes alıyor ve bir kaşık çorba daha alıyor.

Dayanamıyorum. Bu yılın beni iyi ve kötü yönde ne kadar değiştirdiğinden bahsetmek istemiyorum. Bebeğimi kaybettiğim ve neredeyse ölmek üzere olduğum olaylar bir kasırga gibi zihnime hücum ederken hayal kırıklığımı ve öfkemi hissedebiliyorum.

Bebeğimden bahsetmek beni dehşete düşüren bir yıldırım gibi çarpıyor. Bu gece artık iyiymişim gibi davranmayacağım.

Ben değilim.

Sandalyemden kalkıp tabağımı ve kaşığımı aldım. Herkesten uzaklaşmak için çabalıyorum. Ben uzaklaşırken Danny ve annemin arkamdan baktığını hissedebiliyorum. Son gördüğüm şey Danny'nin ne diyeceğini bilemediğiydi ve bakışlarını ayırıp masaya baktı.

"Ari Natalia! Yemeğini bitir," diye azarlıyor annem beni, gözleri otoriteyle büyüyor.

Mutfağa doğru ilerledim ve lavabonun önünde durdum. Artık geri dönmüyorum.

"*Estoy cansada*," diyorum ona yorgun olduğumu, kaşığımı lavaboya bırakmadan hemen önce sıkıca kavradığımı. Yatak odama çekilip kapıyı yavaşça açıyorum ve anksiyete atağımın giderek arttığını hissediyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp yerine tamamen siyah bir pijama takımı giyiyorum; kısa kollu ve şortlu. Danny ve annemin sesini duyabiliyorum ama boğuk ve tam olarak ne konuştuklarını duyamıyorum.

Saat daha akşamın yedisidir. Hiçbir şey yapmak için motivasyonum yok. Bebeğimi kaybettim.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Devam mı edeyim?

Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?

Battaniyeleri üzerime atmadan önce her zaman yaptığım gibi yatağımdan yeni doğan tulumunu alıyorum.

Ellerimin arasında sıkıca ezerek yan tarafımdaki yastığıma yerleşiyorum ve Kane'in aldığı sevimli unisex yenidoğan ayakkabılarına bakıyorum.

Saldırıya uğradığımdan beri onu görmemiş olmama rağmen her zaman yanımdaydı. Danny ve Kane'in yüzlerinin üzerimde gezinmesi, istemeden bayılmadan önce hatırladığım son anlardı.

Shane'i sikeyim. Ve Nora'yı
da sikeyim. Siktir et. Her
şeyi sikeyim.

Sonunda... nefes alış verişim düzeliyor, endişemin yerini bir uyuşukluk alıyor ve yastığım gözyaşlarımla ıslanırken yavaşça boğucu bir uykuya dalıyorum.

DANNY

I Her parmağımı parmak eklemlerimde patlatarak iç çekiyorum. Odada Ari ve annesi arasındaki gerilimi hissedebiliyorum. Onun tükenişini izlemek beni üzüyor.

her şeyden. Bebeğimizi kaybetti ve neredeyse hayatını kaybediyordu.

Kapıyı kapatana kadar Ari'nin yatak odasına çekilişini izliyorum. Kapının gürültüyle çarpılması annesinin omuzlarını titretiyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve önümdeki boş kâseye bakıyorum.

Ari'ye hak ettiği ve ihtiyacı olan boşluğu veriyorum. Ona saldırdıklarından beri eskisi gibi değil ve bu beni öldürüyor.

"Zamana ihtiyacı var," diyorum ve pantolonumun cebindeki sigara paketine uzanıyorum. Tabağımı lavaboya götürmek için bir araya getiriyorum, böylece sigara içmek için dışarı çıkabiliyorum.

Küçük meleğimin hayatının kelimenin tam anlamıyla elimden kayıp gittiğini gördüğümünden beri ne yapacağımı şaşırılmış durumdayım.

Sonsuza dek değiştim ve bunun sebebi Ari'nin bana bunu yapmış olması. O beni kendimden kurtardı ve ben de *onu kendinden* kurtarmaya kararlıyım.

Onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağım, buna söz veriyorum. İçki içmemden başlayarak. Kavga ettiğimiz geceden beri sarhoş olmadım ve bir daha asla olmayacağım.

"Tanrı'ya ihtiyacı var. Benimle birlikte kiliseye geri dönmesi gerekiyor." Karolina hıçkırıklarını peçetesiyle tutarken sesi çatlıyor.

Tanrı'ya olan inancına hayranım. Saygı duyuyorum. Benim inançlarım farklı olsa bile. Neye inandığımdan emin değilim.

Pavlus tıpkı annesi gibi dinine son derece bağılıydı.

"Danny... kızıma göz kulak olacağına söz verir misin?" Sulu gözlerle bana bakıyor, bir cevap için yalvarıyor.

Bu kolay bir söz. El Devine'de onu ilk gördüğümde ebediyen mühürlenmiş bir söz.

"Sana söz veriyorum, ona her zaman göz kulak olacağım." Paul'un benden istediğı gün ettiğim bir yemin.

Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor ve genellikle alkolle uzaklaştırdığım, ancak son zamanlarda bunu yapmayı bıraktığım endişeyle içten içe mücadele etmeme neden oluyor. Ari için savaşmaya kararlıyım, bu bir zamanlar kendim için aradığım her şeyden geri dönmek anlamına gelse bile.

"*Senyora*, size bir şey sorabilir miyim?" Ağzımdan kaçırdım.

TKendimi şımartırken duş başıma vuruyor. Küvetimde oturmuş, suyun küvete vuruşunu izliyorum. Dizlerimi göğsüme yakın tutuyorum, soğuktan titriyordu.

Hastaneden çıktıktan hemen sonra Kuzey Carolina ormanlarının derinliklerinde küçük bir yazlık eve taşınmayı başardım ve buraya alışmaya başlamıştım. Büyük bir dönüm noktasına ulaşılmıştı ama bunu kutlayamadım.

Yara izlerim hala çok taze olduğu için kırmızımsı mor renkte. Shane her zaman peşimde olacak. Ölmüş olsa da bedenimde iz bıraktı ve buna içerliyorum.

Ölüme yakın deneyimimden bu yana zihnim en karanlık yerlere gitti. Yemek yemiyorum. Her zamankinden daha fazla uyuyorum ve gecenin bir yarısı ter içinde uyandığım ve kalbimin kemiklerime çarptığı kabuslar görüyorum.

Danny bana dokunmaya çalışmadı. Bir yanım istemesine rağmen beni bir şey yapmaya zorlamadı ama ben kendimi çok iyi tanıyorum... Hazır değilim. O da bunu biliyor.

Bunu ikimiz de biliyoruz.

Saldırıdan bu yana iki ay geçti ve tekrar işe başlamam gerekecek. Gerçi Danny daha uzun süre iyileşebilmem için evde kalmamı istiyor. İhtiyacım olan her konuda benimle ilgilenmeyi teklif etti ve bu benim için her şey demek.

O benim için her şey demek.

Ayrıca beni gözünün önünden ayırmak istemiyor. Her gece evimde uyuyor, korkuyla uyandığımda bana sarılıyor.

Bir parçam Danny'ye kızgın. Ona kızgındım çünkü başka kimi suçlayacağımı bilmiyordum.

Dünyaya kızgınım.

Kendime kızgınım.

Bu yıl olan her şeyde benim büyük bir payım var.

Dinime, çok değer verdiğim görüşlerime karşı geldim. Bu yıl olması gerekenden daha fazla günah işledim ve belki de bu yüzden burada oturmuş, kendimden şüphe duyarak, kardeşimin ve çocuğumun yasını tutuyorum.

Tanrı beni cezalandırıyor mu?

Kendimi Danny'ye verdim çünkü Paul öldükten sonra bir parçam artık Tanrı'ya inanmıyordu. Onun ölümünden sonra Katolikliğe bakışım değişti çünkü Tanrı onun gibi bir adamın başına bunun gelmesine neden izin versin ki?

Keşfetmek istedim.

Ari ne istiyor?

Danny ile tanıştığım gün... kader gibi geldi ve karşımdaki günahkâr yakışıklı adama karşı koyamadım. Onun dünyasında ona katılmaya ve dönüşmek istediğim yeni çağı ortaya çıkarmaya hevesliydim.

Sonuçlarından korkmayan bir kadın.

Şimdi, içimin derinliklerinde arzuladığım ayartmalara kapıldığım için Tanrı'nın beni derinden cezalandırdığını hissediyorum.

Şimdi bana bak.

Duş perdelerim açıldı ve ben irkilmedim bile. Kim olduğunu biliyorum. Evimin kapılarını kilitlemiş olmama rağmen, Danny'de anahtar vardı. Bütün gün işteydi ve gece geç saatti.

Ne zaman o yanımda olsa içimi bir mutluluk kaplıyor çünkü iyi olacağımı biliyorum. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin beni incitmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Onu çok seviyorum ama son zamanlarda kendimde değilim. Onu selamlayamıyorum. Başım dönmüyor, dilim hareket etmiyor. Kederim beni felç ediyor, suyun daireler çizerek akıp gidişini izlemeye zorluyor.

"Bebeğim, su donuyor." Korkunç derecede soğuk suda yıkandığımı fark ettiğinde şok oluyor ve suyun içinde ıslandığımı fark ettiğinde hızlı hareket ediyor. Elini uzatıp sıcaklığı hızla daha sıcak hale getiriyor. Metal düğmeyi kararlılıkla çevirirken, ellerinin düğmeyi sıkıca kavradığını ve metalin gıcırdadığını duyuyorum.

Gözlerim küvetin dibinden hiç ayrılmıyor. Görüşümü hafifçe kaydırıyorum, suyun yere çarpışını izliyorum, sertçe sıçradığını duyuyorum. Kendimi tamamen bu duygulara kaptırmıştım, saldırıdan beri beni aşağıya demirlemişti. Şu anda kendimi kaybetmenin verdiği acıdan başka bir şey hissedemiyorum.

Soğuktan titriyorum ve umursayacak enerjim yok. Vücudum tüylerim diken diken ve kıl köklerim kabarmış durumda. Ellerim ve ayaklarım morarmış ve son kırk beş dakikadır içinde yıkandığım soğuk sudan titriyor ama kendime yardım edecek kadar umursamıyorum.

Son zamanlarda pek çok şey umurumda değil. Ben de bir şey hissedemiyorum.

Çıplak halde dizlerimi göğsüme çekerken hâlâ titriyorum. Sertleşmiş meme uçlarım dizlerimi sıyrıyor.

"Biliyor muydun?" Duygusuzca soruyorum, dişlerim içimi dolduran delici soğuktan zorla çıkardığım her kelimedede takırıyor. Çenem tamamen kendi üzerine kilitlenmek üzereydi. Kollarımı iki yandan sıkıp tırnaklarımı derime geçirirken bedenim titriyor.

"Biliyor musun, Ari?" Endişeli ve bu Danny'nin yeni bir yönü. Onunla ilk tanıştığımdan beri inanılmaz bir şekilde çok değişti. Benim yanımda kendini savunmasız bıraktı. Sonunda dünyasına girmeme izin verdi. Yine de, büyüyen ilişkimizin tadını çıkarmak için kendimi çok hasarlı, çok travmatize hissediyorum. Dönüştüğü adamla gurur duyuyorum. Karanlığın katmanları altında saklı olan bu yönü olduğunu başından beri biliyordum. Bu yüzden ona körü körüne aşık oldum.

Ona doğru döndüm. Siyah giyinmişti; siyah bir kazak, koyu renk kot pantolon ve botlar.

Aralık ayındayız, doğum gününe ve Paul'ün ölüm yıldönümüne sadece birkaç gün kaldı ve ben buz gibi suda yıkanıyorum, yine de *acıdan* başka bir şey hissedemiyorum.

Sonunda, kırık bir sesle mırıldanabiliyorum.

"Sen haklıydın, Danny." Şimdi doğrudan onun yorgun gözlerine bakıyorum, ağır, sıırıslıklam kirpiklerinin arasından yavaşça göz kırpiyorum ve o tüm dikkatini bana vermiş durumda. Kaşlarımı çatıyorum, aldığı her derin ve yavaş nefeste göğsünün inip kalkmasına bakıyorum, dudaklarım titriyor ve gözlerim suyun içinden kısıлып yüzüme çarpıyor.

Endişeli.

Duş suyu ve gözyaşları görüşümü bozduğu için yüzü bulanık ama yine de onu görebiliyorum, *içini* görebiliyorum.

"O bir erkekti." Sesim çaresizlikle titrerken havayı içime çekerek yüksek sesle ağlıyorum. "Bir oğlumuz oldu." Sesim çatlıyor ve derin bir

nefes daha alıyorum.

Son kelime ağzımdan çıktıktan sonra nefes alıyorum. Kaşlarım huzursuzca ona bakıyor. Saf ısırap ve çaresizlikten oluşan bir saldırı vücudumda orman yangını gibi yayılıyor ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yok.

"Ari," diye beni teselli ediyor Danny, sesi derin ve endişeli. Öne doğru eğiliyor, benimle birlikte duşa giriyor ve yavaşça ve dikkatlice arkamda pozisyon alıyor. Hâlâ tamamen giyinik ve küvette benimle birlikte oturuyor. Beni bacaklarının arasından kendine doğru çekerken ben dizlerime doğru kontrolsüzce ağlıyorum. Kendini tamamen ıslatıyor; kıyafetleri saniyeler içinde sıırılsıklam oluyor. O bana sarılırken, ellerimi ıslanan siyah gömleğinin üzerinde gezdiriyorum.

Islak saçlarımı okşuyor, ben de ona sıkıca sarılıyorum.

Bebeğimizin cinsiyetini taburcu olmadan önce hastanede öğrendim ama tek kelime etmedim. Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı ve bir oğlum olduğunu öğrenmek olabileceklere bir darbe daha vurdu. Sahip olmamız gereken küçük aile.

Danny evde duş almak ve ailesinin bir kız arkadaşı olduğunu, üstelik *hamile bir* kız arkadaşı olduğunu nasıl bilmedikleri konusundaki meraklarıyla yüzleşmek için ayrıldığında, doktorlardan *onu görmeme* izin vermelerini istedim. Kaybettiğim bebeği kucağıma aldım. Bunca zamandır onu içimde tutuyordum ve artık bunu yapamıyorum.

Oğlumu ellerimde miyavlarırken, tüm yeni doğanların gerinirken yaptığı gibi poposunu kıvrırken asla kucağıma alamayacağım.

Bu çok acıtıyor.

"Bir *oğlumuz* oldu," diye tekrarlıyorum, nefes alamayana kadar Danny'ye daha sıkı sarılıyorum. Bu dayanılmaz acıdan kurtulmak için ellerimi gömleğinin içine sokuyorum. Ne zaman duracak? *Bunu hak etmek için ne yaptım ben?*

Beni teselli ediyor, kollarımı ovuyor, bana daha sıkı sarılıyor ve yanağımdan öpüyor. Nadiren oluyor ama alışmaya başladım.

"Artık içimde bir bebek yok. Eskiden ona her gün günaydın derdim ama şimdi diyemiyorum. Kardeşim ve şimdi de oğlum için yas tutmak zorunda mıyım?!" Bağırıyorum. "Bu adil değil Danny. Neden böyle oluyor? Lütfen buna bir son ver." Artık Danny ile konuşmadan Tanrı'ya yakarıyorum. Sanki ifadelerimi duyabiliyormuş gibi tavana bağırıyorum.

"Her şey yoluna girecek, Ari. Şu anda olmadığını biliyorum... ama bir gün her şey yoluna girecek, sana söz veriyorum."

DANNY

Ari bana aynı soruları tekrar tekrar sorduktan sonra küvette göğsümde uyuyakaldı.

"Neden Danny? Neden biz? Neden bebeğimiz?"

Çıplak bedenini taşıdım, kuruladım ve en sevdiği pijamalarını giydirdim. Şimdi yatağında, onu hiç görmediğim kadar sert uyuyor.

Hiçbir şey bana böyle hissettirmemişti.

Kimse hissettirmedi.

Hiçbir şeyden korkmuyorum.

Sakin, ağırbaşlı, hatta sessizimdir.

Ama küçük meleğimi böyle görmek *beni öldürüyor*.

Bende farklı bir şeyler var. İçimde bir şeyler değişti, ama bu sefer buna kızmıyorum.

Bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Kapı aralığına yaslanmış, onu izliyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, onun yavaş, derin ve sabit nefes alışını izliyorum.

Eğer Shane ve Nora ona saldırmadan önceki gece onu öldürseydim, Ari hala hamile olacaktı. Hala oğlumuzu taşıyor olacaktı. Ve bu karanlığı yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Ari'nin annesi iyi olacaktı.

O gece gitmemem için bana yalvardı. Onunla yatmaya devam ettiğini öğrendiğim gece kalmam için yalvardı.

Her zaman onun istediğini yapacağım çünkü o benim zayıf noktam. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Her çizgiyi aşarım, tüm kuralları çiğnerim, onun sevgisinde boğulurum.

Onun için
ölürüm. Yine
de...

Shane'e daha önce ulaşamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Önce Paul, şimdi de bu mu?

Shane'i öldürdüğümde, polis kapsamlı bir soruşturmanın ardından beni suçsuz buldu ve suçlanmadım. Ancak Nora hayatının sonuna kadar hapiste kalacak.

Oğlumuz gitti ve sanki benim de bir parçam onunla birlikte sonsuza dek gitmiş gibi hissediyorum.

Çocuk istemediğimi sanıyordum.

Korkunç bir baba olacağımı düşündüm. Ayrıca onları böyle boktan bir dünyada büyötmek istemedim. Shane gibi kötü insanlar burada pusuda bekliyor ve masum çocuğumuzu elimizden aldı.

Çocuk istemedim çünkü onları olmayan bir babaya teslim etmenin daha da bencilce olduğunu düşündüm. İşim yüzünden yok olacağım. Her zaman beni fiziksel olarak öldürebilecek ya da yaralayabilecek şeyler yapıyorum.

Zaten zihinsel olarak rahatsızım.

Ama Tanrım, oğlumu nasıl da istiyordum.

Kaybettiğimiz küçük çocuğa baba olmak istedim.

Ari'ye kardeşinin ölümüyle ilgili gizli bilgileri ifşa ettiğim gece için sonsuza dek pişmanlık duyacağım.

Ama kuralları çiğnediğim için değil.

Ona bilmeyi hak ettiği gerçeği söylediğim için değil.

Söylediğim saçmalıklar yüzünden.

Hayatımda ilk kez o gece duygularıma tepki verdim, ki bu *hiç yapmadığım* bir şeydi. İçimde biriktirdiğim sarhoş öfkesi yüzünden tepki gösterdim. Ona bir şeyler söyledim... Akıl sağlığını kalıcı olarak bozan her şeyi.

Ve şimdi, hayatımın her günü bunu telafi edeceğim. Uyandığım andan ölümün ruhumu almaya geleceği güne kadar.

Eğer baba olacaksam, bu dünyada küçük meleğim dışında çocuk sahibi olmak istediğim başka bir kadın yok.

Bebeğimiz ihtiyacım olduğunu ya da hak ettiğimi bilmediğim bir lütuftu.

Ari'nin benim ve onun bir parçasını içinde taşıyan bir kadına dönüşmesini izlerken bir mutluluk kırıntısı yaşadım.

O günü her düşündüğümde kendime kızıyorum ve tekrar içmek, evimdeki tüm viski şişelerini hiçbir şey hissetmeyene kadar boşaltmak istiyorum.

Ama alkolün içinde boğulmaktan uzak durmayı öğreniyorum. Ari'ye kendimi kontrol edeceğime dair söz verdim ve bu sözü tutmaya niyetliyim. Hâlâ bir viski adamıyım ama tükettiğim miktarı kontrol edeceğim.

Ona aşık oldum. Onu güvende tutmayı takıntı haline getirdim ve ömrümün sonuna kadar da bundan emin olacağım.

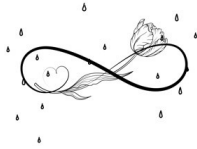
Elimi sakalımın arasından geçiriyorum, derin düşüncelere dalmışım, hâlâ onun uykusunu izliyorum. Açık adaçayı yeşili battaniyesinin altında ve rahat görünüyor. Onunla birlikte yatağa girmek üzereydim ama ona katılmadan önce dışarıda bir tane yakmak istedim. Elim cebime atıyorum, sigara paketimi tutuyorum, çıkarmaya çekiniyorum.

Travmalarımın iyileşmesine yardımcı oldu.

Kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum ve bu onun sayesinde.

O benim güvenli sığınağım. Geldiğini görmediğim bir sığınak.

Çocuğumun öldüğünü öğrendiğim an beni yakaladığında göğsüm sarsılmaz bir acıyla daralıyor ve bundan kaçış yok... viski de yok ve bu beni tüketiyor.

Bekleme odasında tek başıma oturuyorum ve hareketsiz kalamıyorum.

Hastanelerden nefret ederim. Soğuk havası pek sıcak hissettirmiyor; atmosfer korku dolu, ortam kaotik.

Şu anda onları sevmemin tek nedeni, Ari'nin bir tanesinde çalışıyor olması ve onun çalıştığı yere girdiğimde, onu küçük sevimli önlükleriyle insanlara yardım ederken görebilmem.

Onları kurtarıyorum.

Ari'nin iyi olacağını öğrenene kadar her türlü tedaviyi reddettim. Onun durumunu bilmeden başka bir doktor ya da hemşirenin bana dokunmasına izin vermem mümkün değildi. Ari'nin annesi hâlâ değerlendiriliyordu ama şu ana kadar iyiydi.

-Çok ciddi bir şey değil.

Dizlerim tedirginlikle zıplıyor. Her saniye bir saat gibi geliyor ve sanki zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacakmış gibi saatimi kontrol edip duruyorum.

Kane mesaj üstüne mesaj atarak telefonumu şişirmeye devam ediyor, ben de kapatıyorum. Telefonumun yan tarafındaki kapatma düğmesine o kadar sert basıyorum ki saniyeler içinde kapanıyor ve cebime geri sokuyorum.

Düşünemiyorum. Hareket edemiyorum. Nefes bile alamıyorum çünkü onu kollarımda tutamıyorum, çok sevdiğim gözlerinin ışıltısını izleyemiyorum.

İlk tanıştığımızda bana çok aşık olduğunu biliyordum... ve şimdi uyandığım andan uykuya daldığım saniyeye kadar tek düşündüğüm o, tek gördüğüm o.

Eğer benim yüzümden ölürse tüm dünyayı ateşe veririm. Onsuz ben diye bir şey yok.

Benim acınası, kararmış ruhumu kanatlarına dolamış. Ve bundan geri dönüş yok.

Omzuma dokununca irkiliyorum ve sanki hayati bir şeymiş gibi sandalyemden kalkıyorum.

Ari'yi tedavi eden travma doktoruyla tanışmak için arkamı dönüyorum. Yüzünde ağırlık yok.

Soğuk bir bakışın ardında hiçbir şey yok ve sonraki sözlerinin ne olacağını bilemiyorum.

Kalbim küt küt atıyor ve o lafı uzattıkça ben de sabırsızlanıyorum.

"Bay Rider." Sesi duygusuz.

"Bana hayatta olduğunu söyle." Yaşamak için ihtiyacım olan cevabı vermesini istiyorum. "O yaşıyor." Sesi net ve kesindi, sanki kasıtlı olarak durumu anladığımdan emin olmak için her kelimeyi iyice konuşmak.

O bunu söylediğinde tüm vücudum rahatlamaya başlıyor. Ağır bir nefes veriyorum ve omuzlarımı gevşetiyorum.

"Ne zaman uyanacağını bilmesek de tamamen iyileşebilecek. Birkaç saat içinde de olabilir, günler bile sürebilir."

"Günler mi?"

Başını sallıyor.

"Onu görmem gerek. Onu hemen görmeliyim." Beni durdurmasını umursamadan, onu en son gördüğüm odaya doğru bir adım atıyorum. Kimse onun ve bebeğimizin yanında olmamı engelleyemeyecek.

Kolumu tutuyor ve ben de pazumu gererek ona öldürücü gözlerle

bakıyorum.

Eğer düşünürse-

"Odasında değil, Bay Rider." Kolumu bıraktı ve ben de kaşlarımı kaldırdım.

"Ne demek istiyorsun?" Hırladım.

"Hâlâ ameliyatta... o-" Boğazını temizliyor ve sesini yumuşatıyor, sonunda biraz duygu açığa çıkıyor ve kendimi hazırlıyorum.

Bu şu demek olamaz.

"Bebek hayatta kalamadı. Çok fazla kan kaybı var. Oğlunuzu doğurtabilmemiz için ameliyata alındı... Başınız sağ olsun." Ağzından çıkan her kelime keskin, beni vücudumdaki yaralardan daha derinden kesiyor... beni şokta bırakıyor. Söyleyebileceğim hiçbir kelime yok ve hastane yavaş yavaş sessizleşirken kaşlarım öfkeyle çatılıyor. Başımı sallayarak şakaklarımı ovuyorum.

Oğlum... Benim bir oğlum var.

"Gitti mi?" Boğazımdaki yumrunun oluşmasını engellemeye çalışarak boğuk bir sesle söyledim.

Nefes alıyorum ama ölmüş gibi hissediyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve anı tetiklendiği kadar hızlı bir şekilde yok oluyor. Dik duruyorum, öne doğru eğiliyorum ve gözlerimi küçük meleğimden ayırıyorum.

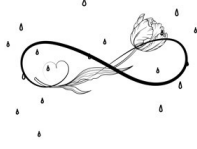
Her şey olup bittikten sonra izne ayrıldım. Görevlere, uzun iş günlerine ve görevlere geri dönmeden önce hala biraz zamanım var.

Bunu ilk kez yapıyorum... yıllardır ilk kez izin alıyorum. İş her zaman tek önceliğim olmuştur, ama artık değil.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve ekipten geldiğini görüyorum. Grup sohbeti yine devam ediyor ve eğer durmazsa bunun kötü bir haber olduğunu biliyorum. Mesajları okumadan önce derin bir nefes alıyorum.

Rooker: İzninizi bu şekilde böldüğüm için üzgünüm ama Amiral Ravenmore tüm infazcıların şu anda Face Cam'de olmasını istiyor. Bu çok önemli.

Kahretsin.

Ari'nin oturma odasında dizüstü bilgisayarımı açıyorum. İnce siyah cihazımı onun ahşap sehpasının üzerine koyuyorum. Onun evi benimkinden birkaç kilometre ötede, tek katlı bir yazlık ev. Her ne kadar benim evimde kalması için ısrar etsem de, her şeyi onun evine taşımasına yardım ettim. Son zamanlarda küçük meleğim o kadar kırılganlaştı ki ona dokunursam anksiyete krizi geçirmesinden korkuyorum. Onu arzuladığım şekilde hissetmek için can atıyor olsam da, hazır olana kadar onu daha fazla zorlamak istemiyorum.

Her gün ve her gece onu yiyip bitirmek istiyorum ama bir türlü yapamıyorum. Onu yatak odasında sevmeye yöntemim değişmedi ve biliyorum ki o buna hazır değil.

Doğru zaman gelene kadar sabırla bekleyeceğim.

Grup görüşmesine giriyorum ve herkes beni bekliyor.

Amiral Ravenmore, Rooker, Kane ve Lopez, her biri farklı bir geçmişe sahip evlerinde oturuyorlar.

Önce Amiral Ravenmore konuşur. "Grim, iyi olduğunu gördüğümüze sevindik. Başınız sağ olsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve ruhum öfkeyle kararıyor. Empati kurmak için beni bir kez bile aramadı ya da mesaj atmadı. Sadece hayatta olup olmadığım ve işe dönmeye hazır olup olmadığım ile ilgileniyor.

Sehpaya bakıyorum ve görüşmeye başlamadan önce kendime doldurduğum viski bardağımı elime alıyorum. Bir yudum alıp başımla onu onaylıyorum.

"Ari nasıl?" Kane soruyor.

Kız arkadaşımın adı geçince kaşlarım kalkıyor ve şimdiden boğaz kesmek istiyorum.

Ekrandan Kane'e bakıyorum; cevabı öğrenmeye hevesli, sandalyesinde kıpırdanıyor.

"Şu anda elinden gelenin en iyisini yapıyor." Parmaklarımı açarken gözümü ekrandan kaçırıyorum. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Lütfen mahremiyetimize saygı gösterin," diyorum sert tavrımla.

"Başka bir şey söyleme," diye araya giriyor Amiral.

Kane'in ifadesi kekeliyor ve yüzü düşüyor. Bilmediğimi sanıyor... ama ben biliyorum.

"Evet çocuklar, sizi bu gece çağırdım çünkü tehditler alıyoruz. Donanmanın hafife almadığı, yaklaşmakta olan ciddi ve tehlikeli tehditler. Birleşik Devletler Başkanı bunu çok ciddiye alıyor. Bu çok gizli bir bilgi ve sizlerin bu bilgi için özel izniniz var çünkü özellikle tüm ekibinizi ilgilendiriyor," diyor Amiral Ravenmore. "Paul'un öldüğü geceki görevi hatırlıyor musunuz?"

Başımızı sallayacağız.

Rooker ona "Evet efendim" der.

"O gece kaçan ve terör listesinde en çok aranan bir numaralı adam bize musallat olmak için geri döndü."

Sandalyemde donup kaldım.

"Ne oluyor lan? Küfür için beni bağışlayın efendim ama... bu da ne?" Lopez soruyor.

"Nasıl?" Kane sorar.

"Evlatlarım, başka bir şey daha var. Damon Hawk'ın Irak'ta ölü bulunduğu görevi hatırlıyor musunuz?" Ravenmore devam ediyor ve ben bu bilgidен korktuğumu hissedebiliyorum.

"Azrail, işte, o gece tek oğlunu öldürdü. Göğüs göğüse çarpışırken öldürdüğün adam mı? O adamdı. O onun tek oğluydu, bu yüzden onun intikamını almak için elinden geleni yapıyor." Koltuğunda kayıtsızca kayıyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. "Bütün bir orduyu topluyor ve seni bulmakla tehdit ediyor. Hatta başına ödül bile koydu. Biri Azrail'i öldürürse yüz milyon dolar. Sana taktıkları bir lakap var. *Ölümü öldürmek istediklerini* söylüyorlar. Azrail'e benzeyeni öldürmek istediklerini söylüyorlar."

"Denemelerini görmek isterim." Hınzırca sırıtıyorum. Bardağı dudaklarımın arasına yerleştirip en sevdiğim kehribar rengi zehrin boğazımdan aşağı yuvarlanmasına izin veriyorum. Beni öldürebileceklerini düşünüyorlar; bu çok sevimli.

"Hooyah," diye kükrüyor Rooker, koltuğunda huzursuzlanarak.

"Peki tüm bunlar ne anlama geliyor?" Kane soruyor.

"Bu, savaşı bize getirmek istedikleri anlamına geliyor evlat. İstihbarat bazı rahatsız edici bilgilere ulaştı. Şimdiden Birleşik Devletler'in içinde gizlenip seni arıyorlar Grim. Tetikte ol. Daha fazla tehdit ihtimaline karşı ekibin Kuzey Carolina'da kalmasını istiyorum. Bu tehditleri sadece bilmesi gereken personel biliyor çünkü bu ülkede paniğe neden olmak istemiyoruz."

"Lanet olsun, bu kadar ciddi mi?" Lopez haykırıyor.

"Çok ciddiym evlat. Hepinizi, özellikle de Grim'i ve onların yoluna çıkan herkesi ele geçirmek istiyorlar."

"Operasyonlar şimdilik Amerika'ya kaydırıldı. Bunu mu demek istiyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Aynen öyle. Şimdilik ülke dışı görevlendirme yok. Bu ekibe CONUS operasyonları için özel izin verildi. Ama Grim, dahası da var."

Daha fazla mı? Daha ne kadar olabilir ki?

"Mümkün olduğunca ailenize yakın olun ama aynı zamanda onların sağduyusunun ciddiyetini de ifade edin. İş yerinde olmadığınız zamanlarda onlara yakın durun. Bu şeytani orospu çocukları size ulaşmak için en çok sevdiğiniz ve değer verdiğiniz kişileri kullanmaktan çekinmeyecektir. *Sizi bulmak için.*"

Ari'nin bunları duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Şu anda benim işim yüzünden daha fazla strese ihtiyacı yok.

"Biliyorum, efendim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Bana iki kez söylemenize gerek yok." Çenemi sıktım. Kaba davranıyorum ama bu protokolün nasıl işlediğini biliyorum. Zaten on beş yıldır içerideyim.

Telefonuma bakıyorum, ekran koruyucuma bakmak için açıyorum. Ari ve benim Black Hawk helikopterinde çekilmiş bir fotoğrafımız. Helikopter kalkmadan önce bir fotoğrafımızı çekmiştim. Önlüğünü giymiş, bana sarılmış, eli göğsümde, ıslıl ıslıl gülümsüyordu. Bu onun en sevdiğim fotoğrafı.

Bu, ailemin peşine düşecekleri anlamına geliyor... küçük meleğimin peşine düşecekler.

Bu sırrı sonsuza kadar saklayamayacağım. Ama eldeki tehlikeler hakkındaki sessizliğim onun daha az endişelenmesine yardımcı olacaksa, o zaman bunu kendime saklayacağım. Bu konuda endişeleneceğim. Hayatım boyunca omuzlarımda böyle bir yük taşıdım. Ona nasıl bakacağımı bildiğim şekilde bakmalıyım.

"Bir şey daha çocuklar," Amiral Ravenmore bilgi vermeye devam ediyor ve ben bu toplantının ne zaman biteceğini merak ediyorum.

Yatağında olduğumdan emin olmalıyım çünkü Ari'nin gece terörü ile uyanması "*eğer*" meselesi değil; *ne zaman* uyanacağı meselesi. Orada olmalıyım ki onu bir daha asla bırakmayacağımı bilsin. Onu tekrar uyutmak için orada olacağım, tekrar iyi olana kadar kalp atışlarını göğsümde hissedeceğim.

"Daegan Hannibal, Operatör Yaratık, takıma yeni bir değer katacak, İnfazcılar. Onu kollarınızı açarak karşılayın."

Rooker'ın gözleri büyür ve az önce bir hayalet görmüş gibi görünür.

"Yaratık mı? Mesafe rekorları kıran SEAL'den bahsediyorsun. Tüm ordudaki en ölümcül keskin nişancı mı?" Lopez kendinden geçmiş bir ses tonuyla ağzından geçiriyor. Kameranın onun tarafına bakıyorum, kocaman bir sırtışla sevinç içinde koltuğunda kayıyor. Teksaslı kovboy bir hayran gibi merakla sarsılıyor ama ben kayıtsız kalıyorum. *Sorumlu* olduğum bir başka ekip üyesi... *sorumlu*.

"Evet. Tam olarak kastettiğim kişi. O... *özel* biri, en hafif tabirle. Biraz dengesiz ama yine de büyük umut vaat ediyor. Fazla konuşmaz ama işini ve görevini her zaman ön planda tutar, bu yüzden başarılı olmasını bekliyorum. Bulunduğu her durumda hep başarılı olmuştur."

"Kusura bakmayın ama efendim, hâlâ izindeyim ve gitmem gerekiyor, o yüzden sadede gelelim," diye araya giriyorum ve doğrudan Ravenmore'un yeşil, donuk gözlerine bakıp dudaklarımı sıkıyorum. Dürüstlüğümden rahatsız olmamıştı ve bu noktada, neredeyse on beş yıldır, şaşırmamıştı. Yaratık'ın geçmişini öğrenmeye ne niyetim var ne de ilgim. Bu sadece ekibime bağlı başka bir operatör. Detaylarla daha sonra uğraşabilirim.

"Bu ne zaman yürürlüğe girecek?" Sigaralarımı kalçama doğru paketlemeye başladım.

"Derhal," diye yanıtlıyor Ravenmore.

"Daha iyi olmana sevindim, Ari. Olabilecek en kötü yılı geçirdin. Yakın zamanda bir daha tatile gitmeyeceğim," diyor Emilia bana sarılırken.

Tekrar işe başlamadan önce hepimiz evimde kızlar gecesi yapıyoruz. Saldırıdan bu yana iki ay geçti ve kendimi garip hissediyorum. Sanki tamamen iyileşmemişim gibi. Neredeyse her gece Azrail'in bana aynı ürkütücü sözleri fısıldadığı kabuslar görmeye devam ediyorum. Danny'ye hâlâ bir şey söylemedim.

Meredith, "En azından artık öldü ve sana bir daha zarar veremez," diye araya giriyor. "Onu Danny öldürdü," diye mırıldandım.

"Lanet olsun. Kelimenin tam anlamıyla senin için adam öldürebilecek bir adam. O bir koruyucu." Kaşlarını kaldırıyor, hayretle omuzlarını silkiyor.

"Öyle." Dudaklarımı büzüyorum, duygular beni ele geçiriyor. Tekrar parçalanmak üzereymişim gibi hissediyorum. Battaniyemi daha sıkı tutarak ayağımı aşağı yukarı zıplatıyorum.

"Ne oldu, tatlım?" Emilia omzumu kavradı.

Bana doğru dönüyorlar ve ben de patlamak üzereymişim gibi hissediyorum ve müdahaleci düşüncelerimin kazanmasına izin veriyorum.

"Onu seviyorum. Ona o kadar aşığım ki," diye itiraf ediyorum gözümünden düşen bir damla yaşla.

Emilia, "Bu iyi bir şey tatlım, ağlama," diyor.

Başımı sallıyorum. Suçluluk duygusu göğsüme çöküyor. Söylememiş olsa da ona çok aşığım. Söylemesine gerek yok... ama yine de. Beni çileden çıkaran adamdan o üç kelimeyi duymak isterdim.

"Ayrıca ona inanılmaz derecede kızgınım."

"Ne? Neden?" Meredith irkilir, sesi şaşkındır.

Söyleyecek doğru kelimeleri bulmak için oturma odama bakıyorum.

Danny acil bir durum için işe çağırılmıştı. İzni yeni bitmişti ve ordu hiç vakit kaybetmeden programını tıka basa doldurdu. Bana söyleyemediği bilinmeyen nedenlerden dolayı sevkiyatını iptal etmişlerdi.

"Yanlış düşünüyor olabilirim ama Shane'le savaş başlatmamalıydı diye düşünüyorum. Belki de Nora ile tanışmasaydı bunlar olmazdı?"

İtirafım karşısında şaşkınlıktan açılmış gözlerle onlara bakıyorum. Kızgınım, kızgınım çünkü bebeğimin hayatta kalması için neler yapabileceğimi düşünüp duruyorum. "Hepsi benim hatam ya da belki de onun hatası."

"*Belki de* kimsenin suçu değildir. Ne onun, ne de senin. Kızım, yapma bunu. Lütfen bunu ne kendine ne de ona yapma. O gece El Devine'de seni koruyordu. Bu sert olabilir ama umurumda değil. Ben senin en iyi arkadaşınım ve bazen ben de aptal olsam bile beni dinlemelisin. Paul hala burada olsaydı işler farklı olur muydu? Çünkü o gece El Devine'de Shane'i öldürürdü. Ve savaşı başlatan da Paul olurdu."

Emilia beni inceliyor. Kırılıp kırılmayacağımı görmek için bana bakıyor ama kırılmayacağım. Bir daha asla kırılmayacağım. Bir daha asla başka bir erkeğin ya da kadının beni incitmesine izin vermeyeceğim.

"Haklısın. Biliyorum ama başka bir şey daha var." İçimi çektim.

Meredith'in gözleri fal taşı gibi açılıyor, sanki az önce kafasının yan tarafına tokat atmışım gibi aval aval bana bakıyor.

"Tanrım, ne gibi?" Meredith sinirli bir şekilde dişlerini sıkarak ve kaşlarını çatarak bana bağıyor. Şarap kadehi sarsılıyor ve neredeyse taşıyor.

Birkaç saniye sessizce oturduktan sonra dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve sırtıma dönüşüyor.

Vücudumdan çıkan her nefeste kontrolsüzce bir kahkaha atıyorum ve sonra Emilia daha sert gülerek bana katılıyor.

"Lanet olsun, daha ne kadar olabilir ki?! Lanet olsun. Son zamanlarda tüm hayatın bir gerilim filmine benziyor," diye yakınıyor Meredith gülümseyerek.

"Biliyorum, biliyorum... ama mesele şu ki, benden bir şey saklıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Bir sır gibi."

"Seni aldattığını mı düşünüyorsun? O lanet olası piç-" Emilia'nın aklına daha kötü şeyler gelmeden sözünü kesiyorum.

"Hayır! Öyle değil!" Emilia'nın ağzını kapatarak araya girdim.

Danny'ye bu şekilde güveniyorum. Ona tüm hayatımla güveniyorum. Beni asla aldatmaz ya da bana ihanet etmez.

"O zaman ne var?" Emilia sabırsızlıkla elini beline koyar.

Dudaklarımı yalıyorum, nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Ölüme yakın deneyimim hakkında konuşmaya hazır değilim. Oğlumu kaybetmek hakkında konuşmaya hazır değilim. Ve henüz halüsinasyon hakkında konuşmaya istekli değilim.

"Bilmiyorum ama öğreneceğim."

Saat gecenin on biri ve ben bir yandan futbol oynarken bir yandan da kulaklığımdan Mana dinliyorum.

Küçük yazlık evim üç dönümlük bir arazide oturuyor. Çitle çevrili değil. Kalın ağaçlar ve çalılar yeni evimi çevreliyor, ormandaki bir kulübe gibi ve rahat.

Danny işten eve dönmedi. En kısa zamanda gideceğini ama korkunç bir şey olduğunu ve beni sabah bilgilendireceğini söyledi. Muhtemelen sabah üçte geleceğini söyledi.

O evde yokken uyuyamıyorum. Onun kollarında olmaya, her gece uykuya dalmaya o kadar alışmışım ki, her gün beni ele geçirmekle tehdit eden depresyondan kendimi uzaklaştırmam gerektiğini hissediyordum.

Danny arka bahçemdeki iki ağacın arasına bir ağ kurdu, böylece istediğim zaman oynayabilecektim. İlk kez deniyorum ve tam istediğim gibi kurdu.

Hava karanlık, gece dondurucu ve buz gibi havayı derin derin içime çekerken nefesimi görebiliyorum. Yarın doğum günüm, ardından da Paul'ün ölüm yıldönümü.

Üzerimde bir ceket ve bacaklarımı saran ince bir spor taytı var. Etrafta koşmak ve futbol topu tekmelemek için mükemmel.

Ayaklarım tüm çimenliğimi kaplayan donmuş köpüklü buzun üzerinde cıtırdıyor. Kuzey Carolina'da kışın bazen böyle şeyler olur.

Böyle şeyleri tekrar yapabileceğimi bilmek beni rahatlatıyor. Shane hayattayken her gün hayatımdan endişe ediyordum. Her saniye diken üstündeydim ve şimdi yeniden özgür hissetmeye başlıyorum ama o benden bir şey aldı. Küçüklüğümden beri hayalini kurduğum bir şeyi. Anne olmak.

Danny ve ben bu konu hakkında çok fazla konuşmadık. Benim için çok acı verici ama henüz seks yapmaya hazır olmasam da yeniden çocuk sahibi olmak istiyorum. Belki daha sonra hamile kalma olasılığını tekrar gözden geçiririm.

Bebeğimi kaybetme düşüncesi öfkemi fokur fokur kaynatıyor, patlamaya hazır hale getiriyor.

"O sevme yeteneğine sahip değil." Nora'nın sesi kafamın içinde yankılanıyor, yüksek ve net. Onun acımasız sözleri aşık olduğum adamı hatırlatıyor. Onun kırık ruhunun görüntüleri bir slayt gösterisi gibi beni ele geçiriyor.

Shane ve Nora'nın beni bıçakladığı anılar geri döndüğünde burun deliklerim şişiyor ve burnumu kıvırıyorum. Kalın bir bıçak beliriyor, yüzümün önünde, bedenimin içinde ileri geri sallanıyor...

Burnumdan sıcak hava akıyor ve futbol topuma o kadar sert vuruyorum ki fileyi ıskalıyorum, onun yerine ağacın kalın kabuğuna çarpıyorum. Kontrolden çıkıyor, o kadar hızlı geri vuruyor ki tam zamanında yoldan çekiliyorum ve arkamdan uçup gidiyor.

Uzun boylu bir adamın ellerine düşer. Danny'nin olmayan ama tanıdık gelen eller. Bu Kane.

Gerçekten orada olduğundan emin olmak için gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve o olduğundan emin oluyorum. Koyu gri beresi ve siyah deri ceketiyle uzun boylu duruyor, yüzünde şakacı bir ifade var. İyi görünüyor... Kendimi bu düşünceden sıyrıyorum.

Onun burada ne işi var?

Kulaklığımı çıkardım ve endişeyle etrafıma bakındım. Burada Danny ile mi? Eve mi döndü?

"Merhaba, futbol topu sana ne yaptı böyle?" diyor içten bir gülümsemeyle.

"Kane... Ben, burada ne yapıyorsun?"

Bana doğru yürüyor ve ben hala şoktayım, hatta biraz korkuyorum, bu yüzden bir adım geri çekiliyorum. Bugünlerde daha temkinliyim.

Bu ani ziyaret beni şaşırttı. Nerede yaşadığımı nereden biliyor?

Shane gibi korkunç bir sapıkla yaşadığım için bu tür sürprizleri pek iyi karşılamıyorum.

Attığı her adımda bana daha da yaklaşıyor, yutkunuyorum. Göğsümde bir kıvılcım hissettiğime yemin edebilirim ama daha fazlasını hissetmekten içten içe kaçınıyorum.

Üzerimde yükseliyor ve topu bana geri veriyor. Topu ondan aldım ama ellerimiz birbirine değince bir şey oldu. Parmaklarımızın çarpışmasını istememiştim. Topu elinden geri almaya çalışıyorum ama bırakmadan önce elimi hafifçe sıkıyor.

Boğazını temizliyor ve bana bakıyor.

"Uyuyamadım. Seni o zamandan beri görmedim..." diye devam ediyor. "Neredeyse öldüğümünden beri mi?" Onun yerine ben bitiriyorum.

Sinirli bir şekilde yutkunuyor ve ben de onun adem elmasının aşağı yukarı sallanışını izliyorum.

"Neredeyse değil. Sen öldün."

Derin bir nefes aldım. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

"Yani uyuyamadığın için beni takip edebileceğini mi düşündün? Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun

ki?" İcini çekti.

"Eşyalarını taşımana yardım etmişim, hatırladın mı?"

Çoktan unutmuştum. Bebeğimi kaybettiğimden beri her şey sis gibi.

Tanrım, kaybediyorum.

"Doğru..."

"Ari. Bir söz verdik. Bütün çocuklar verdi. Paul'un ve Grim'in ekibi. Rooker, Danny ve ben. Hepimiz Paul ölürse sana göz kulak olacağımıza söz verdik. Danny sana bunu söylemedi mi?"

Bunu ilk kez duyuyorum. Danny bana bir söz verdiğini söyledi ama ne ya da kime verdiğini söylemedi.

Danny bana pek çok şey anlatmadı.

Başımı sallıyorum, kalçama yaslanıyorum ve topu bırakıyorum. "Söz mü?"

Başını sallıyor.

"Lanet olsun,

Paul."

"Hey, o sadece koruyucu bir ağabey olmaya çalışıyordu. Bunun için onu suçlayamazsın," diyerek Kane onu savunur.

Kafamı sallıyorum, düşüncelere dalmışım. Bu kesinlikle Paul'ün yapacağı bir şeye benziyor.

"Peki o zaman, Rooker nerede? O da gecenin bir yarısı evime gelmeyecek, değil mi?"

Kıkırdıyor. Derin ve-
Kahretsin, bunları düşünüyor
olamam. "Hayır. En azından ben öyle
düşünmüyorum."

"Ee, sonra ne olacak? Gecenin bir yarısı evime gelen adam sapık değilse nedir?" Çimlere oturup rahatlıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum.

Yaklaştı ve yanıma oturdu.

"Seni derinden önemseyen biri." Bana yine hoş bir gülümseme veriyor. Omzu bana sürtünüyor ve kendimi ondan başka tarafa bakmaya zorluyorum. Bana bakış şekli... Danny'nin bana bakış şekli. Ve lanet olsun. Danny'nin bana böyle bakmasını özlüyorum çünkü bu, saniyeler sonra içime gireceği ve *saatlerce* birbirimizi yiyip bitireceğimiz anlamına geliyor.

"Bakın, burada olmamam gerektiğini biliyorum ama Danny'den pek bir şey anlamıyorum. Adam her şeyi içinde tutuyor. Bana sizin *gerçekte* nasıl olduğunuzu söylemiyor. Ben de sizi kontrol edeyim dedim. Gecenin bir yarısı uygun bir zaman değil, lütfen beni bağışlayın ama iyi olduğunuzu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu."

Gözlerimi devirerek alay ediyorum. Acı çekiyorum ama umurumda değil.

"İyi değilim. İyi değilim ama belki zamanla iyi olurum."

Kane dudaklarını yalıyor, başını sallıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. İkimiz de sessizleşiyoruz ve ben ne söyleyeceğimi şaşıyorum. Artık hareket etmediğim için ellerim üşüyor. Burada olmamalıydı. Bu çok yanlış. Danny onun burada olduğunu öğrenirse, bundan hiç hoşlanmayacağından eminim.

"Neden işte değilsin... Danny ile?"

Koyu mavi bakışları beni delip geçiyor, sonra dudaklarıma kayıyor. Onun *beni izlemesini* izlerken nefesimi tutuyorum. Sonunda topu ellerimden kapıyor ve ayağa kalkıyor.

"Amiral Ravenmore bu gece sadece Grim'in gelmesini istedi. Tüm Birleşik Devletler ordusunda en çok öldürme sayısına sahip en seçkin ölümcül adam olduğunuzda ve tüm branşların toplamından bahsediyorum, iş asla bitmez. Her zaman yapılması gereken işler olacaktır. Herkesin yapamayacağı işler."

Kaşlarımı kaldırdım. Danny'nin askeri camiayı etkilediğini biliyordum ama lanet olsun. Bu çok şeyi açıklıyor. Bu bana Danny'nin

Yaşadığı her şey. Ama **b u n u n** tüm karanlığının sadece bir nedeni olduğunu biliyorum.

Sürekli görevler mi? Sürekli görevler?

Sürekli ölüm mü?

Bildiği tek şey bu.

"Ne zamandır içeride?" Ben de ayağa kalkarak sordum.

Kane dilini ısırarak ister gibi bana bakıyor ama yine de devam ediyor.

"On sekiz yaşından beri."

Ağzım açık kaldı.

"Bu kesinlikle delilik. On sekiz yaşında mı?"

"Evet, Danny'yi yıllardır tanıyorum. Onunla yaklaşık altı yıl önce tanıştım. Bana çok şey öğretti. Onun sayesinde daha iyi bir SEAL oldum. Ona her zaman saygı duyacağım. Yine de... Henüz çıkmamış olmasına şaşırdım. Kontratım birkaç ay içinde bittikten sonra fişi çekmeye hazırım."

"Öyle misin?" Bu itirafı karşısında şok oldum. Danny bana defalarca işinin her şeyden ya da herkesten önce geldiğini söylemişti. Kane ise Danny'nin tam tersi. Danny işini seviyor. Bundan zevk alıyor. Onun hakkında bildiklerime göre, Donanma SEAL'i olmak onun başarılı olduğu yer.

Kane başını sallıyor ve futbol topunu yere bırakıyor. Tek ayağıyla üzerine basarak yerinde tutuyor.

"Tüm bu saçmalıklar, Ari..." Gökyüzündeki yıldızlara bakarken durur ve başını sallıyor. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?" diye yalvarır.

"Tabii ki."

İçini çekip bir nefes veriyor ve arkasını döndüğünde sıcaklığından çıkan buharın havada asılı kaldığını görebiliyorum. Acı çekiyor gibi görünüyor. Paul öldüğünden beri hep yanımda oldu, bu yüzden en azından onun için bunu yapabilirim.

"Tüm bu görevler, şeytani savaşların getirebileceği uzunlukları görmek. Beni etkiliyor." Gerçek duygularını gizleyen kısa, alaycı bir kahkaha atıyor. "Bazen rastgele anlarda kendimi kaybediyorum. Kendimi duvara bakarken buluyorum, bir süre geçmiş görevlerimi düşünüyorum, bir saatin boşa gittiğini fark etmiyorum... lanet bir duvara bakarken."

Dudağımın içini ısıırıyorum. Bu Danny'yi de etkiliyor ve bu yüzden içiyor. Bana bir daha sarhoş olmayacağına söz verdi ve ben de ona inanıyorum. Bunu bana her gün kanıtlamaya devam ediyor. Paul'ün ölümünün ayrıntılarını itiraf ettiği geceden beri sarhoş olmadı.

"O zaman biriyle konuş, Kane. Psikiyatriden biriyle, hatta bir terapistle konuş. Üste çalıştığım hastanede pek çok kaynak ve seçenek var."

Omuz silkiyor ve sessizce durup beni izliyor.

"Sanırım seninle biraz futbol oynamak istiyorum, eğer sorun olmazsa?"

Bu yanlış hissettiriyor, ama daha fazlasını okumamaya çalışıyorum. Paul'un en iyi arkadaşlarından biriyle futbol oynuyordum. Danny'nin takım arkadaşı. Gece yarısı.

Ne yanlış gidebilir ki?

Omuz silkiyorum ve bedenim öne doğru fırlıyor, topu onun devasa ayağının altından tekmeleyerek futbol filesine doğru sürüyorum.

"Elbette, ama senden bir karış daha kısa biri tarafından kışına tekme yiyeceksin."

"G OAL!" Kane dramatik bir şekilde ağdan kaçarken havaya doğru bağırır.

Saat gece yarısı oldu ve yaşadığım travmayı tamamen unuttum. ve harika hissettirdi.

Bire karşı bir oynuyoruz ve sonunda yorulmaya başladım. Kane beni geçerek topu kaleye gönderdi.

Onun egosuna gözlerimi deviriyor, nefesimi toplamaya çalışıyorum. Soğuk havayı solumaktan boğazım ve ciğerlerim o kadar acıyor ki yanıyor. Topu fileden çekiyorum. Benden çok daha hızlı, daha uzun boylu ve daha uzun bacaklı. Tabii ki ona karşı kaybedeceğim.

Tüm profesyonel oyuncuların gol attıklarında yaptığı gibi tişörtünü başının üzerine kaldırdı ve altılı karın kaslarıyla karşılaştım. Gözlerim mükemmel şekilde tanımlanmış karın kaslarından aşağıya, koyu renk saçlarla kaplı V'ye doğru iniyor...

Zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum.

Tişörtünü tekrar aşağı çekiyor ve ben de gözlerimi ondan ayırıyorum.

"Her neyse. Kendinizi övmeyin Bay Slaughter." Kendimi durdurmak zorundayım

gülümsemekten kendimi alamıyorum. Eziklik ettiğimin farkındayım ama yine de kalbimi koluma takıyorum, bazen ne kadar rekabetçi olabildiğimi görmesini umursamıyorum.

Verandama doğru yürüyorum, bir SEAL'e karşı yoğun bir oyunda kendimi kaybettiğim alanı terk ediyorum. Kane kendini beğenmiş bir bakışla beni takip ediyor.

Deri ceketini çimlerin üzerinden alıp omzuna attı. "Bu kadar ufak tefek birine göre çok eziksin."

"Değilim!" Tiz bir savunma ses tonuyla yalan söylüyorum. Suratımı asarak yanağımı ısıırıyorum.

"Öylesin, ama sorun değil. Çok tatlısın."

Ön kapıma çıkan ahşap basamaklara oturup topu kucağıma alırken kalbim karmaşık bir şekilde çarpıyor. Kalp atışlarım ileri geri koştuktan dolayı çok hızlı, ya da Paul'ün cenazesinden beri her zaman yanımda olan adamdan dolayı *da* olabilir.

Bu tür şeyleri söylemeyi bırakması gerekiyor ama ben onu durduramıyorum.

O yanıma oturuyor, ben de aramızda mesafe olduğundan emin olmak için ondan biraz daha uzaklaşıyorum. Kane ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşıma konusunda hiçbir zaman utangaç davranmadı ama ben hiçbir zaman bunu daha ileri götürmek istemedim. Yas tutmanın ağırlığını yaşıyordum. Taciz içeren bir ilişkiden yeni çıkmıştım ve şimdi? Çok aşık olduğum ama benden sakladığını bildiğim gerçeklerden emin olamadığım bir adamla birlikteyim.

Ve Kane, Danny ile yakın arkadaş. Bu yanlış.

"Ari, bu kadar güçlü olmana gerçekten hayranım. Ne yaşarsan yaşa, her zaman zorlamayı başarıyorsun."

Bu derin sözler ağzından çıkarken kalbim küt küt atıyor. Bunları bana söylüyor olamaz çünkü benden daha fazlasını istediğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Soğuk bir esinti içimize giriyor ve topu tutarken ürpermeme neden oluyor.

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Gerçekten minnettarım. Paul öldüğünde her zaman yanımda olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bunun annem ve benim için anlamı çok büyük. Her şeye bir ara vermeye ihtiyacım vardı."

Ona dostça bir gülümseme veriyorum ve ona doğru dönüyorum. Ama bu bir hataydı çünkü şimdi bana yoğun bir şekilde bakıyor ve ben hareket edemiyorum. Bir aydan fazladır dudaklarımdan öpülmemiştim. Danny bana ihtiyacım olan boşluğu veriyordu ve bunun için çok minnettarım ama şu anda Kontrolümü kaybetmek üzereyim. Kane, yas tuttuğum süre boyunca gösterdiği tutarlılık nedeniyle kalbimde özel bir yer edindi.

"Her zaman senin için burada olacağım." Kane daha yakına eğiliyor ve yüzü benimkine yaklaştığında nefes almayı bırakıyorum. Dudaklarıma bakıyor... ben de onunkilere bakıyorum.

Öpüşmeyi çok özledim. Kendimi birine kaptırma hissini özledim. Dudaklarım Danny'ninkilere aşılmaz bir şehvetle çarparken kendimi kaybetmeyi özlüyorum. Kalbimin yüzeyinin asla söndürülemeyecek bir çılgınlık ateşine dönüşmesini özlüyorum.

Çok özledim.

Bunların hepsini özlüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu yasak hissin içinde kaybolmaya bırakıyorum, ama eğilmiyorum. Kendime güveniyorum. Ne istediğimi biliyorum ve bu o değil. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Artık vücut ısını hissedebiliyorum, bu yüzden gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerimi açtığımda nefesi dudaklarıma çarpıyor. Beni öpmeye çok yakın.

Özlediğim kişi bu değil.

Danny'yi özledim. Bunu Kane'den istemiyorum. Bir bakışıyla nefesimi kesen adamı arzuluyorum.

Bunu ben yapmıyorum. Ben yalancı değilim.

Başımı eğerek Kane'in dudaklarından uzaklaştım.

Vücudu kasılırken kısık bir inilti duyulur. Hava acı bir gerilime dönüşüyor. Öpüşmek üzereydik ve o bunu biliyordu.

Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Bu yanlış. Özür dilerim. Burada olmamalıydın," diyorum Kane'e. Ayağa kalkıp ondan hızla uzaklaşırken.

Ne yapıyorum ben?

Sessizce oturuyor, ben uzaklaşırken merdivenlerde oturduğum yere bakıyor.

Hareket etmiyor ama vücut dili bana yaralı olduğunu söylüyor.

Ama benimle sınırları zorladığı için ona kızgıyım. Bunu daha önce hiç yapmamıştı; bu beni şaşırtıyor. Kardeşimin vefatından sonra annemin ve benim sırtımızı yaslayabileceğimiz bir omuz oldu hep. Ama bu? Bu yeni bir şeydi... ve kafam karıştı. Çünkü onu bunun için seviyorum. Ama Danny ile birlikteyim.

"İyi geceler, Bay Slaughter." Suçluluk duygusu attığım her adımda beni canlı canlı yemeye başlıyor.

Neyim var benim?

Hızla ön kapıya doğru yürüyorum. Berbat hissediyorum. Bu ben değilim. Kırılğanlık ve travmaya dayanan zayıf bir andı. Evet... öyleydi. *Öyle olmak zorunda.*

Kapının kolunu tuttum, açmak üzereydim. Hafifçe açılıyor ama Kane kaçmamı engelleyince hareketlerim yetersiz kalıyor.

Elimi büyük, sert elleriyle kavıyor ve beni sıkıca tutuyor, sonra kapıyı çarparak kapatıyor ve her bir damara ateş saplanıyor, kapandığını duyduğumda kaynıyor.

"Haklısın Ari Alvarez, burada olmamalıydım." Sesi derin ve coşku dolu, neredeyse baştan çıkarıcı. "Ama artık umurumda değil," diye ekliyor Kane, ses tonu anlık bir duyguyla dolu.

Sanki söyleyeceği şey Danny ile olan arkadaşlığını sonsuza dek bitirecekmiş gibi hissediyorum. Koyu mavi gözleri benden acilen bir şeyler daha bekliyor. Gözlerine sırtımı dönüyorum ve benimkine sarılı eline bakıyorum.

Büyük eli benimkini bütünüyle yutuyor ve kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum, ama o daha sıkı tutuyor.

"Bir şey söylemem gerekiyor ve bunu bir kez söyleyeceğim ve bir daha asla söylemeyeceğim."

Israrı karşısında çenemi kaldırıp ona bakıyorum. Saf bir merakla sarmalanıyorum. Benim yanımda bu kadar otoriter olmak ona göre değil.

"Ben sana aşığım. Seni ilk gördüğüm andan beri sana aşığım. Mesafemi koruyordum ama artık koruyamıyorum. Ve bunu bilmeni istiyorum."

İşte bu, bir gün geleceğini bildiğim bariz, basit ama felaket itirafı. Beni Danny'yle plajda gördükten sonra duyguları hakkında hiçbir zaman tam anlamıyla dürüst olmayacağını düşünmüştüm.

Duygularını itiraf ederken gözümünden bir damla yaş akıyor. Tamamen ikiye bölünmüş hissediyorum. Kane'i kaybetmek istemiyorum, o çok önemli.

"Ben varım, Ari. Senin için ordudan bile ayrılabilirim. Danny çocuk istemiyor olabilir ama ben istiyorum. Her şeyi istiyorum. Bebekler istiyorum, bir evlilik istiyorum, *seni* istiyorum."

Bunu neden yapıyor? Neden şimdi?

"Kane, ben-" Buna ne dememi istiyor? Bu iyi değil, ama kalbimin derinliklerinde bir yerde, onun benim için daha iyi bir adam olabileceğini biliyorum. O yumuşak ve güneşli. Danny ise karanlık ve istemediği şeytanlarla dolu. Ailesi tarafından içine atıldı. Ateşin içine atıldı ve her gün yanmaya nasıl uyum sağlayacağını öğrenmeye zorlandı.

Yine de Danny'nin beni iyi yönde değiştirdiği gerçeğini de es geçemem.

Bana olan aşkı zorlayıcı olsa da, bana kendim hakkında pek çok şey öğretti ve bugün olduğum kadına dönüşmeme yardımcı oldu.

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum Kane," diye fısıldıyorum.

"Hiçbir şey söyleme. Sadece bilmeni istiyorum." Aramızdaki mesafeyi şimdi daha da kapatıyor. Kolunu kaldırıyor ve ön kapının yan tarafını avuçluyor. Dudakları kulağımda, tenimin titremesine ve ciğerlerimin durmasına neden oluyor.

"Ben varım. Artık onunla birlikte olduğunu biliyorum. Beni yanlış anlama, Grim benim en iyi arkadaşım. O benim kardeşim. Geçtiğimiz yıl yavaş yavaş değişmeye başladı ve bunun senin sayende olduğunu bildiğim için şimdi her şey daha anlamlı geliyor."

Soğuk bir esinti yolumuzu kesiyor, burunlarımızın uçları donuyor ve perçemlerim gözlerimin üzerine düşüyor.

Kane onları uzaklaştırarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Sen onun için iyisin, ama belki de senin için iyi olan birine ihtiyacın vardır." Bana aynı atılgan, sıcak, aptal gülümsemesini veriyor ve elini beline indiriyor. Sonunda benden uzaklaşarak fısıldıyor: "Seninle birlikteyken nasıl olmamı istiyorsan öyle olmaya hazırım. Ne olursa olsun, bir söz verdim ve ilk günden beri sözümü tuttum. Ben varım, Ari Alvarez."

Yanaklarımdan bir damla yaş daha süzülüyor.

Kafam karıştı ve bunaldım.

"Kahretsin Kane, kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, ona tokat atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kane alay eder ve ardından sırtır.

Sonra bana yoğunlaşan karanlık bir ifade veriyor ve bu daha önce hiç tanımadığım bir bakış. Kane'i düşündüğümde aklıma her zaman mutlu olan, ateşli, şapşal bir adam geliyor.

"Az önce çizgiyi aştın. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak." Hayal kırıklığıyla başımı yavaşça sallıyorum.

Sonunda görünüşünü yumuşatıp gözyaşlarımı silerken gözlerinden yansıyan ay ışığını görebiliyorum. Dokunuşu midemde dalgalanmalara yol açıyor.

Bunu bana yapıyor olamaz. Elini itip bir adım geri çekiliyorum.

"Biliyorum. Mesele de bu zaten," diye cevap veriyor.

Daha fazla deşifre etmek istemediğim için gözlerimi kısıyorum.

"Tatlı rüyalar, Ari." Çenesi geriliyor ve elimi bırakıyor. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü. Çok karanlık ve yine de... çok ilgi çekici.

Arkasını dönmeden önce lacivert gözleri dudaklarımda biraz daha oyalanıyor. Telaş, göğsümün nasıl hissettiğini anlatmaya başlamıyor bile. Bu

yanıyor.

Kahretsin.

Danny'yi hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.

Sonra Kane sonunda arkasını dönüyor ve bisikletine doğru çekiliyor. Kollarını deri ceketinin içine sokuyor ve evimin önünü çevreleyen sık ağaçların arkasında kaybolurken ceketini üzerine geçiriyor. Tüm bu süre boyunca dünya ağır çekimdeymiş gibi hissediyorum.

Daniel Rider adında bir adama aşığım.

Yine de Kane Slaughter'la ilgili daha fazla şey olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Çünkü az önce bana bu üç kelimeyi söyleyebileceğini gösterdi ama Danny hala söylemedi, bu da yaşadığımız onca şeyden sonra hayal kırıklığı yaratıyor.

IYine karanlık gölgeler içindeyim. Paul, Mana'ya gitar çalıyor ve ben karanlıkta yatağında onu izliyorum. Ağabeyimi her gördüğümde Her zaman mutlu. Beni sadece rüyalarımnda ziyaret ediyor, ama bu sefer farklı. Bu sefer mutluluk hissetmiyorum. Sadece korku hissediyorum.

Paul gitar çalıyor ve gülümsemiyor. Agresif bir şekilde çalarken kaşlarını çatıyor. Sonra bir şey görüyorum. Ürkütücü ve tanıdık bir şey.

Azrail yavaşça arkasından yaklaşarak omuzlarının üzerinde beliriyor ve etsiz, sadece kemiklerden oluşan bir elin göğsünün üzerinden geçerek onu yakaladığını görüyorum.

Kalbimin çok sert attığını hissedebiliyorum.

Danny'nin dövmesinin aynısı kardeşimin arkasında beliriyor ve bağırmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Onu uyarmaya çalışıyorum ama hiçbir çılgılık daralmış, kuru boğazımı terk etmiyor.

Sonra Azrail sinsi bir ifadeyle bana dönüyor ve bir kafatası yüzünü ortaya çıkararak acımasızca gülümsüyor.

"Zaman. Bekler. Bekler. Kimseyi."

Azrail'den gelen aynı şeytani ses. Shane ve Nora beni öldürdüğünde yavaşça bilinçsizliğe doğru kayarken duyduğum sesin aynısı.

İşte o zaman boynumda soğuk, dondurucu bir nefes hissediyorum ve bir şeyin göğsümde oturduğunu, tüm kemiklerimi titretirken ve korku çukuruna daha da batarken sertçe bastırdığını hissediyorum.

"Nooooo!" Karanlık görüntüler kaybolurken nihayet çığlık atabiliyorum. Karanlık odamda sıçrayarak doğruluyorum, zor nefes alıyorum, kâbustan kaçmaya çalışıyorum.

Ellerimin içine ağlıyorum ve ön kapım açılıyor.

Danny geldi.

Yüzünün her tarafı kamuflaj boyasıyla kaplı. Üniforması teçhizatla delik deşik edilmiş ve belinde bir silah kılıfı var.

Onu en son Irak'ta hastamken bu şekilde görmüştüm.

Devasa gövdesi tüm kapıyı kaplıyor ve ona baktığımda, uzun zamandır uçup gittiğini düşündüğüm kelebekler kısa bir an için geri dönüyor ve bu hissin kalmasını istiyorum.

Neden onu böyle görmek beni korkuturken daha çok ilgimi çekiyor?

Saldırıya uğradığımdan beri bu durumun tekrarlanmasından nefret ediyorum. Erkek arkadaşımın beni sürekli bu şekilde görmek zorunda kalmasından utanıyorum. Uyanıkken yaşadığım her dehşette yanımda olmasına rağmen... her zaman yanımda, kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Ellerimin arasına geri çekiliyorum ve inlemeye devam ediyorum.

O eve döndü ama kabustan kalan duygular aklımdan çıkmıyor.

"Bebeğim, sorun ne?" Yatağın kenarına yanıma oturuyor ve omuzlarımı tutuyor. O korumacı bir şekilde üzerimde dururken yatak onun devasa gövdesinin altında batıyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Kızgın bir şekilde bağıriyorum. Haksızlık ediyorum ama elimde değil. Yaşadığım onca şeyden sonra yalnız olmaktan nefret ediyorum. Yalnızlığa dayanamıyorum. Shane'in öldüğünü biliyorum ama Nora ölmedi. Ya benim için geri gelirse?

Ya Shane'in ruhu hala peşimdeyse ve bu yüzden bu kabusları görüyorsam?

"Ari, çıkabildiğim zaman çıktım. Çığlık attığını duyduğumda eve yeni gelmişim.

Başka bir kâbus mu görüyorsun?" diye soruyor sırtımı ovuşturarak.

Başımı salladım.

"Buraya gel," diye usulca emrediyor.

Üstüne tırmanıyorum, yatağın üzerine oturtuyorum. Beni sıkıca tutuyor ve kolonyasıyla karışık sigara ve deri koltuk kokusunu alabiliyorum... her yerinden. Tanıdık kokuyor.

Güzel kokuyor.

"Durmayacaklar, Danny. Hiç durmayacak. Aynı şeyi tekrar tekrar görüyorum," diye haykırıyorum panik atak geçirirken. Zor nefes alıyorum, nefes üstüne nefes çekiyorum ama nafile.

Boynuna sarılıp hıçkırıyorum, künyesi yanağıma değiyor.

Vücudu gerginleşiyor. Vücudumu saran elini gevşetiyor.

"Ne hakkında rüya görüyorsun?" Yüzünü ona dönmem için çenemi kaldırıyor.

Ona tekrar bakıyorum; açık mavi gözleri endişeyle parlıyor ve bitkin görünüyor. Zaten çok kötü bir gece geçirmiş gibi görünüyor ve ben buna daha fazlasını ekliyorum.

Gözlerini kısarak ona rüyamda ne gördüğümü söylemem için yalvarırken dudağımı ısırıyorum.

İkimizin de yaşadığı travmanın ilişkimizi rayından çıkarmasına izin vermeyeceğim. İçime atacağım. Aptalca halüsinasyonların beni tamamen ele geçirmesine izin vermeyeceğim.

"Bir şey yok, iyi olacağım."

Bana sarılıyor ve sırtımı yatıştırmayı bırakmıyor. Elleri gömleğimin altına giriyor ve nasırlı avuçlarını sırtımın her yerinde hissediyorum, sonunda anksiyete atağı azalana kadar beni yukarı aşağı ovuyor.

"Hiçbir şey değil. Anlat

bana." Başımı sallıyorum,

reddediyorum.

Ona ne kadar zayıf olduğumu söylemek istemiyorum. Zaten ona bunu gösteriyorum.

Sanki beni daha fazla anksiyete krizinden koruyacaklarmış gibi onun kollarında olduğum her saniyeyi içime çekiyorum.

Kendimi iyi hissettiğim anda kucağından inip yanına oturuyorum. Daha fazla kurcalamamasına bayılıyorum. Bellerimiz yanlardan birbirine değiyor. Bakışlarım onun güzel okyanus gözlerinden yumuşak dudaklarına kayıyor.

Ona ihtiyacım var. *Onun her şeyine ihtiyacım var.*

Sigarasının kirlettiği dilini tatmak istiyorum. Beni eskiden olduğu gibi tamamen yutmasını istiyorum, bu acı çekmem anlamına gelse bile.

Sadece *bir şeyler* hissetmeye ihtiyacım var.

Danny'nin bana yaptığı da bu.

İçim solmuş olsa da bana yaşadığımı hissettiriyor.

Bakışlarımı yakalıyor, ona olan ihtiyacımı deşifre ediyor ve sonra ayağa kalkıp banyo kapıma doğru yürüyor.

Reddedilmem beni olması gerekenden daha fazla etkilediği için yıkılmış durumdayım. Onu kendimden uzak tutmak istemiyorum. Bana karşı çok sabırlıydı.

Seks dünyayı sarsıyor. Birbirimize ilk kez teslim olduğumuz anı düşünüyorum... Acımasız, karmaşık ve sertti. Onun kışla odasında birbirimize yaptıklarımızın sonucunu gördüm. Beni o kadar sert becerdi ki yatak başlığı duvarda çatlaklar ve çukurlar oluşturdu.

Özlüyorum.

"Ben hızlıca bir duş alacağım. İşim bitince yatağa gelirim." İç çekiyor, yorgun. "Tekrar çalışmaya başladığımda böyle olacağını biliyordum. Hiç durmuyor." Başını bir kez sallıyor, alay ediyor. Kapının eşiğinde durup omuzlarını silkiyor, kaslarını ve omurgasını esnetirken sırtının üst kısmının patladığını duyabiliyorum.

"Bana ne söylemen gerekiyordu? Görevini neden iptal ettiler? Amiral senden aniden ne istedi?" Ağzımdan kaçırdım.

Bana dönüyor ve düşüncelerine dalmış durumda. Dudaklarını büzüyor ve ona gizli bir şey sorduğumu biliyorum. Onu daha fazlası için zorluyorum. Kafasının içine girmem gerekiyor. Tereddütlü, sessiz ve katı. Ama sonra gözlerimin içine baktığında gülümsüyor. Dudaklarının yavaşça gergin, çarpık bir sırtışa dönüşmesi kalbimin bir anlığına durmasına neden oluyor.

Tanrım, yemin ederim sadece gülümsemesi bile kan dolaşımımı hızlandırıyor. Mutluluk damarlarımda kaynıyor. Gözlerimi hızla kırpıştırıyor ve benimkilere bakan mavi gözlerine bağlı kalmak için çırpınıyorum.

Sonra bana doğru yürüdü.

Teslim olacak mı?

Diz çöküyor, yanağımı öpüyor, usulca tenimi okşuyor ve vücudumdaki her lif zıplıyor, sıcaklıktan elektrik çarpıyor. Sakalları tenime batıyor ve yanağımın içini ısıtıyorum, kalçalarımın arasında hissettiklerini özlüyorum. Dudakları tenimde bir saniye daha oyalanırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve sonra beni daha fazlası için yalvarır halde bırakarak çekiliyor. Tutkunun zararlı bir şekilde ateşlediği duygular hızla mideme demir atıyor.

"Mutlu yıllar, küçük meleğim," diyor yanağıma doğru, sesi kulaklarımda titreşiyor ve dokunuşunun çarpışmasından kafam karışıyor.

Tabii ki doğum günüm olduğunu biliyor. Tek kelime etmeme gerek yoktu.

"İşin detayları hakkında başka bir gün konuşabiliriz. Bugün sizin gününüz" diye devam ediyor.

Belki bugünü kendi avantajıma kullanabilirim. "Bugün benim günüm," diye tekrarlıyorum.

Yüzümün sol tarafını avucunun içine alıyor ve boğazından alçak, derin bir inilti çıkıyor. Tanıdık şehvetli sesi duyduğumda gözlerimi açıyorum ve onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bu bakışı çok iyi biliyorum. O da beni en az benim onu istediğim kadar çok istiyor. Yüzlerimiz birbirine değmeye çok yakın, onun sarhoş edici kokusunu alabiliyorum. Güzel yüzü yüz boyasıyla kaplanmış ve bu beni çok cezbediyor.

"Yollarımızın kesiştiği gün, dünyanın yaşamaya değer hale geldiği gündü. içeri."

Parmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve gerçekten *hissetme* ihtiyacı beni daha çok rahatsız ediyor.

Lanet olsun, bunları söyleyip sonra da aramızdaki ilişkinin daha ileri gitmemesini bekleyemez mi?

Banyo kapıma doğru geri yürüyor. Üniformasındaki tüm teçhizatı çıkarıyor ve sonra tek tek şifonyerin üzerine yerleştiriyor. Yeleğini çıkardıktan sonra parmaklarını gömleğinin altına sokuyor ve gömleğini başının üzerinden atarak soyunuyor. İyi eğitilmiş ve belirgin sırt kasları sergileniyor ve sırtındaki dövmeyle gördüğümde çok kızarıyorum. Yardımcı olmasını umarak kalçalarını birbirine sürtüyorum.

"İşten çıktığında doğum günü kızı için bir sürprizim var."

Kaşlarını kalktı.

"Aman Tanrım. Bunu bana en son söylediğinde bir helikopterin içindeydin ve bağlı değildim."

Sırıttırıyor ve ardından gülüyor.

Onu çok istiyorum ama o hazır olmadığımı düşünüyor ve muhtemelen haklı.

Gömleğini çamaşır sepetine koyuyor ve ben komodinin üzerindeki saatime bakıyorum. Saat sabahın üçü ve rüyamda Azrail'i görebileceğimi bildiğim için tekrar uyumayı reddediyorum.

"Bana *gerçekten* dokunmadın, Danny. Saldırıdan beri beni öpmedin bile."

Vücudu hareketsiz kalıyor. Arzudan mı? Yoksa tartışmayı reddettiğimiz bir konuda ona seslendiğim için mi durgun? Odada her gün duran fili görmezden geliyoruz.

Sanki sözlerim ruhunda hassas bir akorda çarpmış ve açık sözlülüğüm onu felç etmiş gibi.

O da bana bakıyor. İfadesiz yüzü her zamanki gibi beni çileden çıkarıyor. Artık onu okuyamıyorum ve bu beni sinirlendiriyor. Gözlüğümün ışığı

Lamba güzel yüzünün profilini aydınlatıyor ve dudağındaki yara izini görebiliyorum.

"Hayır, öpmedim. Çünkü seni öptüğümde kendimi çok iyi tanıyorum." Çenesini sıkıyor. "Eğer seni öpersem, Ari, beni durduramazsın. Seni tamamen tüketme ihtiyacımı kontrol edemeyeceğim... ve *bunun* tam olarak ne anlama geldiğini ikimiz de biliyoruz, küçük meleğim."

ARI

I Danny dün gece duştan döndükten sonra tekrar uyumaya başladım. O yatağa girdiğinde bir anda rahatlardım.

Benimle birlikte, kolu belimde.

İşe geri dönmek garip hissettiriyor. Saldırıya uğrayan ve bebeğini kaybeden kız olarak bilinmek garip hissettiriyor. Herkesten sakladığım bebek.

Hâlâ travma ünitesinde çalışıyorum ve acil servis insanlarla dolu. Denizciler, denizciler ve aileleri sabırsızlıkla görülmeyi bekliyorlar. Sağlık personeli arasındaki konuşmaları, çağrı cihazlarının çalıştığını ve hastane telefonunun sürekli çaldığını duyuyorum.

Önlüğümün üzerine attığım hırkama daha sıkı sarılıyorum. Vücudum dışarıdaki soğuk havadan ısıtılmış hastaneye uyum sağlamakta zorlanıyor.

Acil servisin kapısından içeri girer girmez kalbim duruyor ve hemşirelerin olduğu bölümde karşımda tanıdık bir iş arkadaşıyla karşılaşıyorum.

Lori.

Olduğum yerde duruyorum ve karşımda dimdik duran, en az benim kadar şaşkın olan yakın arkadaşına bakıyorum. Aradaki mesafeyi kapatıp bana sarıldığında gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

"Ari!" diyor bana çarparken.

"Lori!" Gülümseyerek karşılık veriyorum. "Geri döneceğini biliyordum ama neden bana burada olduğunu daha önce söylemedin?" Şakacı bir şekilde omzunu itiyorum.

"Özür dilerim! Döndüğümde kız arkadaşım ile birlikte birkaç haftalığına Hawaii'ye gittik. Birkaç gün önce döndüm. Benim hatam, benim hatam." Teslim olur gibi ellerini kaldırdı.

"Burada olmana çok sevindim."

Bir maske gibi takındığım inandırıcı yüz ifademden bile acımı hemen anlıyor.

"Olanları duydum," diye mırıldanıyor. "Çok üzgünüm." Doktorlar yanımdan telaşla geçerken başımı sallıyorum. "İyileşiyorum."

"Tamam." İç geçiriyor, ona söylediğim yalana inanmıyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Çete yeniden bir araya geldi ve ben bundan daha mutlu olamazdım," diyor Lori, beni bedenine daha sıkı sararak.

"Biliyorum..." Boğazımdaki taşı yutuyorum. "Sadece garip hissediyorum. Sanki burada olmamalıymışım gibi; evde olup hüngür hüngür ağlamalı, kardeşimin ve bebeğimin yasını tutmalıymışım gibi, ama sanırım buna ihtiyacım var. İşte olup insanlara yardım etmem gerekiyor."

"Ve bu tamamen iyi. Ağlamak mı istiyorsun? Ben de seninle ağlarım. Dağ gibi çikolata ve pizza mı yemek istiyorsun? Hepsini seninle birlikte yiyeceğim. Dünyaya çılgılık atmaya mı ihtiyacın var? Sesimi kaybedene kadar bağırabildiğim kadar bağıracağım."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

Lori bana şakacı bir şekilde dirsek atarak, "Seni yakaladım kızım," diyor.

"Teşekkür ederim, Lori. Doktor Diaz nasıl?" Hemşire istasyonuna doğru ilerlerken soruyorum, vardiyam için kayıt yaptırıyorum.

"O iyi. Hâlâ Irak'ta. Ama yakında Amerika'ya dönecek. Keşke her doktor onun gibi olsa. Şimdi huysuz Doktor Reese'e kaldık."

Bu ismi tanımıyorum. Doktor Golds gideli o kadar uzun zaman mı oldu? Emekli olmak üzere olduğunu biliyordum ama son zamanlarda kaotik hayatıma ayak uydurmak için dikkatim dağılmıştı.

"Kim?"

"Doktor Reese? Geçen hafta başlayan yeni uzman doktor mu? Etrafta olmak için bir terör. Her zaman sinirli. Her şeyi doğru yapsanız da size kızmanın bir yolunu bulur."

Acil servisteki hastaların listesine bakıyorum. Liste uzun. Yoğun bir gece beni bekliyor ama belki de ihtiyacım olan şey budur. Aklımı dağıtmam lazım.

Beni daha da dibe çekmek isteyen üzüntüden.

"Harika," diye mırıldanarak kahve istasyonuna doğru yürüyorum, geri döndüğüm ilk günü atlatabilmem için vücuduma bol miktarda kafein almam gerekiyor ve Lori de beni takip ediyor.

Irak'ta geçirdiğim zamanı hatırladıkça aklım geçmişe gidiyor. Lori'nin etrafında olmak bunu tetikliyor. Orada hayatımın daha büyük bir amacı vardı. Kardeşimin arkadaşlarından biri de dahil olmak üzere pek çok hayat kurtardım. Ayrıca Danny Rider adında bir adam sayesinde içimde hiç var olmadığını düşündüğüm yönlerimi keşfettim. Bana kendim hakkında çok şey gösterdi. Sınırlarımı zorladı, hayatım boyunca arkasına saklandığım kabuğumu kırdı. İlk defa kendimi birine teslim ettim. Shane'le olan birkaç anım dışında orayla ilgili sadece güzel anılarım var.

Soğuk, uzak siyah gözleri onu her düşündüğümde beni panikletiyor.

Belki dikkatimi işle dağıtırsam, bu depresyonun daha derinlerine düşmem: sürekli kalp ağrısı, keder ve kayıp.

Kardeşimin ölüm haberini aldığımında, Kuzey Carolina'daydım.

Saldırıya uğradığımında, buradaydı... Kuzey Carolina'da.

Bebeğimi kaybettiğiminde... burada, *evdeydi*.

Sorunlarımdan kaçabilirim ama bu kez kendimi öncelediğim için asla özür dilemeyeceğim.

"Bu kadar dedikodu yeter, siz ikiniz." Birinin sert, buz gibi sesi konuşmamızı kısa kesiyor. Onu görmek için başımı çeviriyorum ve ikimize de bıçak gibi bakıyor.

"Doktor Reese." Lori kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturur. "Özür dilerim efendim. Bir daha olmayacak," diye özür dilerim.

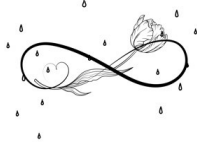
Üzgün olduğumu söyledim çünkü yapmak istediğim son şey yeni patronumu kızdırmaktı. Geri döndüğüm ilk gün onun kötü tarafına geçmeyi reddediyorum. Ben insanları memnun eden biriyim, ben buyum işte. Bazen elimde değil.

"*Dedikodu* yapmıyorduk doktor. İş hakkında konuşuyorduk," diye karşılık verdi Lori, korkusuzca. Ses tonu profesyonelceydi ama içten içe onu destekliyordum.

Bizden sorumlu yeni huysuz doktorumuz da dahil olmak üzere kimseden bir bok almamasına bayılıyorum.

"Her iki durumda da, işinin başına dön." Lori'nin savunmasına aldırmandan dosyasını kapatıyor. "Yaklaşık bir hafta önce ameliyattan çıkan bir hasta var, Bayan Alvarez. Birinci odada." Buz gibi bir bakışla bana baktı. "Lütfen onu yürüt. Ne kadar hızlı yürürse, o kadar çabuk taburcu edilebilir."

"Evet, efendim."

Dalga dalga gelen hastaların ardından nihayet öğle yemeğimi yiyebildim. Daha doğrusu hızlıca tıka basa yedim. Mola vermeyi neredeyse unutmuştum. Hastalarım ile ilgilenmekle ve doğru ilaçları ve dozajları sağlamakla çok meşguldüm.

Şimdiden müthiş bir mesai oldu ve ben daha yarısına bile gelmedim.

Her zamanki gibi içeri girmeden önce hastamın dosyasını gözden geçiriyor, durumunun ve geçmişinin her ayrıntısına dikkat ediyorum. Camdan baktığımda uzun siyah saçlı genç bir kadının elindeki küçük plastik kumandayla televizyon kanalları arasında gezindiğini görüyorum. Henüz beni fark etmedi ama ayak bileğindeki alçıyı görebiliyorum.

Kısa bir süre önce ameliyat oldum.

Sonrasında nefret ediyorum. İyileşmek için uzun bir yolculuk. Her şey ameliyatla düzelmez ya da iyileşmez. Bazı şeyler zaman alır.

Sonunda yanımda fizyoterapistle birlikte odaya girdim.

"Merhaba, Bayan Salem." Yanına doğru yürüyorum ve selamımla irkilerek bana doğru dönüyor. "Yürümeye başlamanıza yardımcı olmak için buradayız. Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Ağrın var mı?" Kol dayanağını kavrayıp monitöre bakarak soruyorum.

Kan basıncı ve oksijen seviyesi normal, kalp atış hızı da öyle.

Şimdiye kadar çok iyi.

İlk başta bana şaşırmış gibi görünüyor, ama sonra bana o kadar yoğun bakıyor ki kendimi kaybediyorum.

"Bakın, neden burada olduğunuzu biliyorum ve size söylüyorum, şu anda hazır değilim. Yürüyemeyeceğim; daha bir hafta önce ameliyat oldum," diye yakınıyor, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Reddedince kaşlarımı çattım. Onu bu yataktan çıkarmalıyım. Saatlerce oturdukça kan pıhtılaşmasına daha yatkın hale geliyor.

"Bayan Salem, bu Bay Cameron, harika fizyoterapistimiz. En azından beş dakikalığına yürümenizi sağlamalıyız ve sonra sizi bırakacağız."

Yalnız, söz veriyorum," diyerek cesaretlendirici bir gülümsemeyle rica ediyorum.

Bay Cameron'un omuzları çöktü. Genelde beş dakikadan fazla yürümelerini ister ama bu ona yardım etmek için en iyi girişimimdi.

"Onu bu kadar zorlamamalıyız. Bebek adımlarıyla başlayalım," diye fısıldıyorum, sesimi alçak tutmaya çalışarak.

"Hayır. Hazır değilim." Bayan Salem telaşlanıyor, itiraz ediyor, umursamıyor. Başını şiddetle sallıyor, siyah saçları titriyor.

Bay Cameron sabırsızlıkla iç çeker, kollarını onaylamaz bir şekilde kavuşturur.

İçeri girmeden önce, ona yardım etmeye çalıştığı her seferinde gerekli terapiye karşı çıktığını söyledi.

Boğazımı temizliyorum, görüşüm dikkatini çekmek için onu delip geçiyor, talep ediyor. Elimi önüne koyuyorum, durmasını işaret *ediyorum*, "*Ben hallederim*" diyorum.

"Ne izliyorsun?" Ona doğru yürürken sordum.

Ona yardım etmeliyim ama duygusuz ya da soğuk görünmeyecek ya da ona sıradan bir hastaymış gibi davranmayacak şekilde.

Bu zavallı kadına anlayış ve metanetle yaklaşılması gerekiyor. Ben onun yerinde olsaydım ve ameliyatı atlatmama ya da yeniden yürümeyi öğrenmeme yardımcı olacak bir ailem ya da arkadaşım olmasaydı, en azından bir kişinin *beni anlamasını* isterdim.

Bu genç kadının kırık bir ayak bileğiyle hastaneye yattığından beri hiç ziyaretçisi olmadığını biliyorum, öyle ki bileğini düzeltmek için acil ameliyat olması gerekiyordu, yoksa amputasyon olacaktı.

Gözlerini devirip televizyona dönmeden önce büyük bir tiksintiyle bana bakıyor.

"Bu bir film... üzücü bir film."

"Ah... Ne hakkında?" Bir sandalye kaptım ve yatağının yanına oturdum. Bayım.

Cameron bizi izliyor, hoşnutsuz.

"Bir kız hakkında..." Sesinin kırıldığını gizlemek için öksürüyor. "Bu sadece bir film." Konuşmak istemiyor ama bu beni denemekten alıkoymuyor. İçine kapanık; bu bana kendimin yeni halini hatırlatıyor.

"Söyle bana. Bunu hiç izlemedim," diyorum ona. Filmdeki aktris bir mezar taşının üzerinde ağlıyor ve şimdiden ilgimi çekiyor. Yere diz çökmüş, hüngür hüngür ağlıyor, göğsünü tutuyor, nefes almakta zorlanıyor.

"Bu... abisini bir araba kazasında kaybeden bir kız kardeş hakkında," diye geveliyor, hala bana bakma zahmetine katlanmıyor. Ama sonra yüzündeki ağrıyı fark ettim.

"Kaza" dediğinde boğazı *düğümlendi*. "Artık en sevdiğim film... bu yılın başlarında ağabeyimi de aynı şekilde kaybettiğimden beri." Parmaklarına bakıyor, gergin bir şekilde onlara masaj yapıyor. "O benim en iyi arkadaşımdı. Benimle ilgilenen çok fazla ailem yoktu ama *o ilgilendi*. Benim için ikinci bir baba gibiydi." Neredeyse onu duyamayacağım bir noktaya kadar fısıldıyor.

Monitör daha yüksek sesle bipliyor ve yüzündeki keder buruşuyor. Yavaş ama daha sert nefes alıyor, kalp atışları hızlanıyor, bu da panik atak sinyali veriyor. Bugünlerde bunları tespit etme konusunda uzmanım ve kendi krizimi çözme konusunda tam bir başarısızım.

Paul annem ve benim için her şeydi. Ailemizi bir arada tutan temel oydu.

Filmde kardeşi için ağlamaya devam eden kıza bakarken, "Bu tür bir acının nasıl hissettirdiğini biliyorum," diye kabul ediyorum.

"Acının neye benzediğini biliyormuş gibi davranma," diye çıkışıyor Bayan Salem, sesi yükseliyor. "Benimle ilişki kurabiliyormuş gibi davranma. Sen güzel bir kızsın, muhtemelen yirmili yaşlarında başarılı bir hemşiresin." Gözleri beni okuyormuş gibi bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Eminim sana kafayı takmış seksi bir erkek arkadaşın vardır. Senin gibi kızları bilirim. Muhtemelen sana sunulan imkânlarla korunaklı bir hayatın var. Mücadelenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Kardeşini bir kazada kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. *O yüzden lütfen... rol yapmayı bırak.*" Nefret dolu sözlerini tükürür.

Kardeşimin öldüğünü ve kısa bir süre sonra bebeğim için yas tuttuğumu bilmiyor ve bu sorun değil.

İyiymişim gibi davranıyorum.

İyi olmadığım halde iyiymişim gibi davranıyorum.

Yapmak zorundayım çünkü yapmam gereken bu.

Keder düşünceleri içime sızdığına midemi dolduran kederi yutuyorum. Acı tekrar göğsümde kayarak ciğerlerimi daraltırken, bebeğimin içimde tekmelediğini hissettiğime yemin edebilirim.

Derin bir nefes alıyorum ve bir anlığına gözlerimi sıkıca kapatıp dengemi yeniden kazanıyorum.

"Ben de kardeşimi kaybettim... kısa bir süre önce," diye itiraf ediyorum. "Hayatım boyunca onu örnek aldım ve sonra..." İç çektim. "Sonra bir anda yok oldu. Sanki buradaydı ve sonra-" Kendimi daha da kaybederken dudağımı ısırıyorum. "O... gitmişti."

Paul ile son karşılaşmamız bir film gibi gözümün önünden geçiyor. Bulanık ama duygular hala kristal berraklığında... sanki dünmüş gibi.

Görevi için evimizden ayrılıyordu. Bu onun beşinci göreviydi ve evin dışında arkadaşlarıyla parti yaparak geçirdiği bir hafta sonunun ardından tüm takım arkadaşlarıyla birlikte olacağı için heyecanlıydı.

Ayrı hayatlar yaşamış olsak da birbirimize olan sevgimiz asla dibe vurmadı. Aramızdaki bağ kopmaz.

Görev için ayrılmasından hiç endişelenmedim. *Asla.*

Çünkü o her zaman eve geri döndü. Bize verdiği sözü her zaman tuttu. O zamanlar tabutta döneceğini düşünemeyecek kadar naftim.

Boğazımı temizleyerek dev kayanın büyümesini engelliyorum. Bronco'sunun sürücü koltuğundan anneme ve bana el salladığı kısa anı. Havacı güneş gözlüklerini takmış, bir eli direksiyonda Mana'yı arabasına üflerken. Bay Cameron boğazını temizleyip beni bir yıl önceki sonbahar sabahının hayalinden kopardığında, onun üsse gidişi... kayboluyor.

"Ama ağabeylerimizin bu şekilde devam etmemizi istemeyeceğini biliyorum. Eminim senin ağabeyin de onun yerine yürümeye çalışmanı isterdi." Ona gülümsüyorum, o da bana bakıyor, koyu kahverengi gözleri kederden sulanıyor ve ona elimi uzatıyorum.

Elime ve sonra tekrar bana bakıyor.

Bay Cameron beni kalçamda karşıladığında gözyaşlarını siliyor, elleri birbirine kenetlenmiş, yardım etmeye hazır.

"Tamam, sadece beş dakika."

TVardiyamın bitmesine sadece bir saat kaldı ve geri döndüğüm ilk günü atlattığımı söyleyebilirim.

Tek yapmam gereken sonuçları teslim etmek ve ilaçlarını vererek taburcu etmek. Şimdiye kadar test sonuçları negatif çıktı. Bakım listemdeki aşağıdaki hastalara bakıyorum ve isimlerden biri tanıdık geliyor.

Rooker, A.

Çok fazla Rooker tanımıyorum ama Danny'nin yakın arkadaşı Enzo Rooker değilse kim olabilir?

Odaya girdiğimde çocuğuyla birlikte bir kadın görüyorum. Yatakta birbirlerine sarılmış uyuyorlardı.

Ona yaklaştığımda, yan tarafındaki cep telefonunun ışığı parlıyor. Duvar kağıdının ne olduğunu fark ettiğimde olduğum yerde donup kalıyorum. Dört kişilik bir aileye benziyor; karısı ve iki kızıyla mutlu, geniş gözlü bir Enzo Rooker.

Bu Rooker'ın karısı.

Vay anasını.

Buna şaşırmamalıyım. Tüm hizmet mensupları ve aileleri çoğunlukla üste tedavi görüyor.

Telefonu mesajlarla çaldığında gözlerini yavaşça açıyor. Derin bir nefes alıp kollarını yukarı doğru uzatıyor ve ben de ona rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum.

"Özür dilerim, uyuyakalmışım. Birileri beni görmeyeli uzun zaman oldu," diye mırıldanıyor, esniyor. Kollarını başının üzerine uzatıyor.

"Bunun için çok üzgünüm. Ben Ari. Kızınızın test sonuçları elimde. Kendini nasıl hissediyor?"

"Ari mi? Ari Alvarez gibi mi? Paul'un kız kardeşi mi? Danny'nin kız arkadaşı mı?"

Kızının sonuçlarını aldığı mı söylediğimi görmezden gelerek, şok içinde peş peşe sorular sordu.

"Evet, evet ve evet." Gülümsüyorum.

"Vay canına, Danny Rider'ı bağlayan kadın. Bu adamın hep bekâr hayatı yaşayacağından ve asla bir yuva kuramayacağından korkuyordum," diye şaka yaparak kollarını kavuşturuyor.

Bir tabure kapıp yanına otururken gülüyorum. "Ben de en az senin kadar şaşırdım."

"Huh." Etkilenmiş gibi başını sallıyor. "Şey..." Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak uyuyan kızına bakıyor. Kızıl saçları ve burnunda çilleri var.

Çok sevimli.

"Yaklaşık on dakika önce grip için örnek alındıktan sonra ateşi düştü."

"Bu harika bir haber!" Haykırıyorum. "Eve gitmeye hazır. Sonuçlar negatif çıktı. Streptokok ya da grip değil. Muhtemelen kendi seyrini izlemesi gereken bir virüstür. Ateşi için Tylenol ve bol sıvı alıp dinlendiğinden emin olun."

"Şey, bu rahatlatıcı. Muhtemelen birkaç gün içinde daha iyi olacaktır. Enzo bana aşırı tepki verdiğimi söyledi ama elimde değil. Ne zaman hastalansalar çıldırıyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Ben de aynı şekilde davranırdım..." Bu son birkaç kelime ağzımdan çıktığında kalbim sıkışıyor. Boğazımı temizliyorum; gülümsemem kayboluyor ve bebeğimi kaybetme düşüncelerini kafamın derinliklerine itmeye çalışıyorum.

Beni ilk kez doktora gittiğim güne götürüyor, tek başıma çünkü Danny görevdeydi ve annemin hala haberi yoktu.

Belki de işe dönmeye hazır değildim.

Noel davranışındaki garip değişimi fark ediyor ve konuyu değiştiriyor.

"Enzo ve ben bir barda tanıştık, tıpkı sen ve Danny gibi." Ayağa kalktı ve

çantasını.

Noel'in kısa kahverengi saçları, köklerinden çıkan hafif gümüş rengi saçları ve ela gözleri var. Benden daha uzun.

"Sen mi yaptın? Hangi bar? El Devine değildi, değil mi?" Reddetmesini bekleyerek gözlerini devirirken küçük bir kahkaha atıyorum.

"Öyleydi. Benim bekarlığa veda partimdi." Yüzü kızarıyor, kaşlarını kaldırıyor ve sanki anılar şimdi ona çarpıyormuş gibi omuz silkiyor. On yıl sonra, Noel kocasıyla tanıştığı günü düşündükçe hâlâ kızarıyor.

"Yok artık. Bekle, bekarlığa veda partin mi? Sanki o sırada başka biriyle nişanlıydın?" Yüzümü kontrol etmeye çalışıyorum.

Ne cesurca bir hareket.

"Biliyorum, biliyorum. Ben bir sürtük değilim, söz veriyorum. Ya da belki öyleydim. Artık bilmiyorum bile. Zaten on yıldır birlikteyiz."

Hatıralarında kaybolmasına izin veriyor. Tavana bakıyor ve ayaklarını yatağın üzerine sarkıtıyor.

"Yanıma geldiğinde parmağında tam anlamıyla nişan yüzüğüm vardı. Üzerimde *gelin aday* yazan bir tişört vardı ama bu onu durdurmadı. Her yerimde *alındığım* yazıyordu. Ama Navy SEAL'ler çok inatçıdır, eminim bunu şimdiye kadar anlamışsındır." Sonunda bana bakıyor ve başını sallayarak hoppa bir gülümseme yayıyor.

"Danny Rider? İnatçı mı? Yok artık," diyorum mavi gözlü operatör görüş alanıma girdiğinde alaycı bir şekilde. Onu El Devine'de beyzbol şapkasıyla tek başına içerken gördüğüm gece, kırık bir ruh olduğunu fark etmeliydim ama etmedim. Onun varlığıyla büyülenmişim.

"Sanırım içlerinde en inatçı olanla birliktesin. Danny... o gerçekten de sandığı kadar kötü biri değil. Kabul etmese ya da kendinde görmese bile en verici olan o. Şunu söyleyebilirim. Hayatında işi olmayan hiçbir şey ya da hiç kimse tarafından bu kadar tüketildiğini görmemişim."

Midemde kelekler uçuşuyor.

"Danny'yi ne zamandır tanıyorsun?" Danny'den bahsederken, sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissediyorum.

"Kocamı tanıdığımdan beri. Neredeyse on yıldır." İç geçirdi.

Dudaklarımı büzüyorum.

"Enzo bilge biri, takımın uzlaştırmıcısı. Moraller bozuk olduğunda herkesi bir arada tutar. Kocamın bu yönünü seviyorum. Zor zamanlarda ekibin birbirini öldürmesini engellemeye çalışıyor. Kane, golden retriever gibi, hassas ama gerektiğinde gergin. Ve Lopez... grubun en genci ve büyümesi gereken çok şey var ama bildiğim kadarıyla o bir şapşal. Teksaslı Meksikalı bir kovboy."

Hepsini çok iyi tanıyor. Ben sadece Danny ve Kane'i gerçekten tanıyorum.

Lopez ve Rooker birer gizem.

Bekle, *on yıldır* asker eşi mi?

"On yıldır bu askeri yaşam tarzında sürekli görevlerde bulunarak mı yaşıyorsun?"

Danny ile sadece birkaç aydır birlikteyim ve her şey çok fazla. Sürekli endişe, ön kapıma her baktığımda hissettiğim endişe. Bununla başa çıkamıyorum.

"Evet, on yıl uçup gitti. Komik çünkü tanıştığımız gece ona kendimi ordudaki bir adama bağlı olarak görmediğimi söylemiştim. Yine de ela gözlerine baktığım anda beni büyüledi. Ona dedim ki," işaret parmağını kaldırıyor, "bir, ben zaten biriyle birlikteyim. İki, asla asker bir erkekle çıkmayacağım. Ve o ne yaptı biliyor musun?"

"Tanrım, o adam ne yaptı?" Gözlerim merak içinde dönüyor.

"Dedi ki, 'Bir, umurumda değil-nişanlı olmak resmi değil. İkincisi, biriyle çıkmayacaksın ama bebeğim, bu gecedен sonra biriyle evleneceksin."

Lanet olsun.

Ellerimi çırpıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum, dudaklarımın kıvrımıyla savaşıyorum. "Böylece beni kız arkadaşlarımdan uzaklaştırdı. Konuştuk ve dans ettik.

El Devine kapanana kadar. Bir erkeğe hiç bu kadar hızlı bağlanmamıştım. Kendimi berbat hissettim çünkü bu konuda suçluluk duymam gerekirdi ama gecenin sonunda duymadım. Ertesi gün eski nişanlımla ilişkim bitirdim."

"Bu adamlarla işler genelde böyle mi yürür? Hızlı tempolu mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, klişe ama evet. Ama bence bunun iyi bir nedeni var. Ülkemize hizmet eden bu adamlar, sahip oldukları işin türüne bağlı olarak, neredeyse her zaman gidiyorlar, ancak bu hayat zor ve birlikte geçirdiğiniz her saniyenin değerini bilmenizi sağlıyor çünkü son saniyenizin ne zaman olacağını bilmiyorsunuz. Sanırım bu yüzden işler daha hızlı ilerliyor."

Bu sandalyede oturup Noel'in benimle paylaştığı her kelimeyi içime çekiyorum. Sürekli giden biriyle birlikte olmak ister miyim bilmiyorum.

Danny'yi istediğimi biliyorum.

Donanma her zaman ilişkimizde üstünlük sağlayacak, onun becerilerini talep edecek ve evdeki normal hayatımızdan zaman çalacak.

"Eğitime, göreve, göreve gidip gitmeyeceklerini bilmiyorsunuz. Bu eşler için zor, özellikle de çocuklarımız için. Donanmadan ayrılması için ona yalvarıyorum ama bu kazanamayacağım bir tartışma. Geçen sefer

neredeyse ölüyordu.

zaman." Boğuluyor ve gözlerini kapatarak derin bir nefes alıyor. Duygularını toparlamadan önce parmaklarıyla kaşlarına masaj yapıyor.

"Donanmadan emekli olmasını kabullenmeye başladım. Bunu kabullenmem sadece on yılımı aldı."

Gözlerini açıyor ve rahatlatıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Teşekkür ederim, Ari."

"Ne için?"

"Enzo bana Paul'un küçük kız kardeşinin Irak'ta onun hayatını kurtarmaya yardım ettiğini söyledi. Bana kocamı canlı olarak geri verdiniz. Teşekkür ederim. Onsuz ne yapardım bilmiyorum. O benim diğer yarım."

Bana doğrudan kahverengi gözlerimin içine bakıyor ve becerilerime karşı bir güven dalgası hissediyorum.

"Bunun için sana sonsuza dek minnettar olacağım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını sallıyor.

"Böyle hissettiğin için seni suçlamıyorum. Danny ile birlikte olalı daha bir yıl bile olmadı ve onun programı şimdiden gözümü korkutuyor. Bunu yapabileceğimden emin değilim. Bu şekilde endişelenmeye devam edebilir miyim emin değilim. Özellikle de kardeşimin ölümünden sonra. Bu hayat zor, tıpkı dediğin gibi."

Hastane yatağında arkasına yaslanıp beni inceleyerek duruşunu rahatlatıyor. Gitmeden önce taburcu evraklarını toplamam gerekiyor.

"Duygularınız tamamen geçerli..." Duraklıyor, parmaklarını birbirine geçiriyor ve kucağında gevşetiyor. "Ama sana bir şey söyleyeceğim." Yanağının içini ısırtıyor.

"Evet?"

"Danny'yi terk edersen, bu onu mahveder. O seni seviyor. O adam sana çok aşık; sana karşı hissettikleri yüzünden başı büyük belada."

Elimde değil ama Noel bile Danny için bu üç kelimeyi söyleyebilirdi ve o hâlâ söylemedi.

Bana defalarca sözlerin adamı değil, eylemlerin adamı olduğunu söyledi. Söylemesine gerek yok. Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. En azından kendime böyle söylüyorum.

Boğazımı temizliyorum.

Kapıya doğru uzanırken ona, "Noel, taburcu evraklarını getireceğim, böylece diğer bebeğine ve kocana kavuşabilirsin," dedim.

"Teşekkür ederim, Ari."

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum ve hemşire odasına doğru yürüyorum.

Karnımın alt kısmını avuçluyorum, kaçmaya çalıştığım aynı endişe çukurunu hissediyorum.

"Şu anda hangi dava üzerinde çalıştığımı asla tahmin edemezsin." Lori elindeki panoyu masanın üzerine bırakıyor ve sinirli bir şekilde gözlerini ovuşturuyor.

"Hayır, yardıma mı ihtiyacın var?"

Teklif ediyorum. "Hayır, ben iyiyim."

"O zaman nedir?"

Gülmek için kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bir Mason kavanozu bir yere sıkışmış."

"Ne gibi? Neresi gibi?"

"Güneşin parlamadığı bir yerde."

Nefes nefese kaldım, ellerimi ağzıma kapattım. Bunu ilk kez duyuyorum.

"Mesela... bu-"

Sözümü kesiyor, başını tezgahın üzerine koyuyor, böylece onu daha fazla göremiyorum.

"Evet," diye ağır bir nefesle ciyaklar.

Çömelirken alnını kollarına dayıyor ve hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle geriniyor.

"Nasıl kırılmadı?" Sesimi kulaklarına yaklaştırarak soruyorum. Bu bir ilk.

Başını kaldırarak çenesini kollarına dayıyor, saç parçaları yüzüne düşüyor ve onları temizlemek için ağzından hava üflüyor.

"Tanrı'nın lütfuyla."

M Ayaklarım ağrıyor, sırtım ağrıyor ve karnımda taşıdığım yaralar hala acıyor.

İki ay oldu ve yaralarımı hala dün bıçaklanmışım gibi hissediyorum. Sanırım bundan kurtulmam sonsuza kadar sürecek... hatta zihinsel olarak daha da uzun. Saat gecenin yedisi ve gökyüzü mor, pembe, turuncu ve mavinin birçok tonuna sahip. Eve dönerken çok güzel bir gökyüzü manzaram var.

Lori haklıydı. Doktor Reese etrafta olmak için tam bir baş belasıydı. Doktor Golds'u özlüyorum. Harika bir doktordu ama şimdi Grinch'e kaldık. Protokoller ve zamanlama konusunda çok seçiciydi. Çok saçmaydı. Hatta bugün beni planlanan saatlerimden fazla tutmaya ve mesaimi aşmaya çalıştı ama Lori hemen devreye girerek doğum günüm olduğunu hatırlattı, o da gitmeme izin verdi.

Bugün iş yerinde çok çılgınca bir şey olmadı. Kod darbesi olmadı, kimse ölmedi ve gelen herkes taburcu edildi veya hastaneye yatırıldı.

Herkes yaşadı, bu yüzden iyi bir gün.

Annemden doğum günümü kutlayan herhangi bir telefon duymadım ve bunu tuhaf buluyorum. Doğum günümü asla unutmaz. Saldırıdan bu yana annemle çok fazla vakit geçirmedi. Kendimi soyutluyorum ama tamamen değil.

Danny hastaneye yatırıldığımdan beri yanımdaydı ve gece terörlerimde de yanımdaydı. Beni taciz edeni öldürdü ve diğerini hapse gönderdi.

Her gece sabaha karşı üç sularında çığlık atarak uyanıyorum, bir Azrail yeni yeni zihnime musallat oluyor ve Danny endişe nöbetlerim geçene kadar bana sarılıyor.

Ona aşığım ama kafamı kurcalayan başka bir şey var ve o da geleceğimiz. Geleceğimiz belirsizliğini koruyor. Sürekli giden biriyle birlikte olmak istediğimden emin değilim. Eve canlı dönmeyebilecek biriyle birlikte olmak istediğimden emin değilim. Bir erkeği beklemek ya da onun için endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum.

Adil davranmıyorum. Yoksa davranıyor muyum?

Danny'nin çok önemseydiği aynı işte kardeşimi kaybettim.

Gitmeyi kendi seçmiş gibi değil. Donanmaya karşı bir yükümlülüğü var. Ailesi tarafından çocukluğundan beri içine kazınmış olan işine karşı.

Danny her gün iş yerinde hayatını tehlikeye atıyor. İnsanları kurtarıyor ve öldürüyor.

Ya büyüyen ilişkimizin tadını çıkaramayacak kadar kırıldıysam? Ya şimdi sevmek için çok berbat durumdaysam?

Evime yaklaşık beş dakika uzaklıktayım ve Danny'den de haber alamadım. Geç saate kadar çalışıp çalışmayacağından ya da başka bir planı olup olmadığından emin değildim.

Evime giriyorum ve Danny'nin orada olmadığını fark ettiğimde midem bulanıyor.

Arabamı park ediyorum ve aynada kendime bakıyorum. Her zamanki günlük makyajımı yapmışım ve kısa, düz siyah saçlarım artık omuzlarımdan aşağı dökölüyor. Yavaş yavaş uzuyor.

Kapıya vardığımda başımı yana eğiyorum, zaten açık olduğunu ve arka planda hafif bir müzik çaldığını fark ettiğimde kafam karışıyor.

Müziğin çok tanıdık geldiğini fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor. Danny'nin ve benim en sevdiğimiz Cody Jinks şarkılarından biri.

Heyecandan tedirgin oluyorum. Kıyafetlerimin içinde gergin bir şekilde ter boşalırken kapıyı ileri itiyorum. Kapıyı tamamen açtığımda, yavaşça Danny'nin tamamen siyah giysiler içinde, elinde çiçeklerle durduğunu görüyorum.

Evimin geri kalanını incelediğimde tanıdık yüzlerden oluşan büyük bir grubun bana mutlulukla gülümsediğini görüyorum. Oturma odam ailemiz ve arkadaşlarımızla dolu. Pembe balonlarla birlikte yanan mumlar etrafımı sarıyor.

Cody Jinks'in "No Words" şarkısı çalıyor ve dünyam duruyor. Özellikle de 1.80 boyundaki deniz komandosunun elinde gördüğüm en parlak pembe laleleri gördüğümde. Çok sevdiğim o büyük eller, çiçeklerin etrafında nazikçe kıvrılıyor.

Gözlerim onun büyüleyici mavi gözlerine kilitlendiğinde Bay Danny Rider telaşlanmış görünüyor. Bu geceye kadar Danny'nin kızardığını hiç görmemiştim.

Annem, Emilia, Harry ve Meredith onun solunda, Danny'nin tüm ekibi de sağ tarafında, arkasında duruyor.

Kane elinde birayla ve sert bakışlarla bana bakıyor ve ben hızla arkamı dönüyorum. Onu son gördüğümde acı tatlıydı. Beni öpmeye çalışmıştı.

Rooker güzel karısının yanında dimdik duruyor ve ikiz kızları baş döndürücü gülümsemelerle ona tutunuyor.

Lopez, Zeke ve Violet'in yanında mı duruyor?

Tamamen nutkum tutuldu. Gözlerim parlıyor ve nefesim kesilirken gözyaşlarım akıyor. Ellerimle yüzümü iki yanağımdan avuçluyorum. Odadaki tüm parlak yüzlere bakıyorum ve yumuşak kıkırdamalara başlıyorum.

Bütün bunları benim için mi yaptı?

"Mutlu Yıllar!" diye aynı anda bağırlarlar.

"Aman Tanrım..." Heyecanla mırıldanıyorum.

Danny bana doğru yürüdü. Beni göğsüne çekti ve çenemi kaldırdı.

İnsanlar arkasından alkışlıyor ve yemin ederim Lopez'in ıslık çaldığını duyabiliyorum.

Nefret etmeyi sevdiğim adam günahkârca sırtıyor. Bu bakışı biliyorum.

Bir süredir ilk kez beni öpecek. Gözlerimi kapatıyorum ve boyunu daha kolay karşılamak için parmak uçlarıma basarak kendimi beklenen çarpışmaya hazırlıyorum.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda daha da sert ağlıyorum. Bana karşı yavaş, yumuşak ve sabırlı bir şekilde hareket ediyor. Karnımda kelekler uçuşuyor ve dudakları dudaklarımı emerken aramızda ateşler yanıyor.

Boğazından sessiz bir inilti kaçıyor ve bunu sadece ben duyabiliyorum.

"Sürpriz." Dudaklarıma gülümsüyor ve göğsümün içinde bir sıcaklık patlıyor.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?" Sakalına doğru fısıldıyorum.

Çiçeklere uzanıyorum ama ben dokunamadan onları çekip alıyorum.

Omuz silkiyor, aynı zamanda şeytani sırıtışı güzel yüzünde yeniden ortaya çıkıyor.

"Belki de. Ya da belki aynı doğum gününü paylaşıyoruzdur ve bu çiçekler benim içindir."

Gözlerimi devirerek onu kendimden uzaklaştırıyorum. Ben dudaklarımı birbirine kenetleyip doğum günü kutlamamı zorlaştırma tehdidi oluşturan duygu karmaşasını kontrol etmeye çalışırken o gülüyor.

"Doğum gününün 27 Mart olduğunu biliyorum."

Bu çok şey ifade ediyor. Bu jestlerin en büyüğüdü. Son bir aydır kendimi herkesten soyutluyordum ve değer verdiğim insanların bir anda bir araya geldiğini görmek çok iyi hissettiriyor. Dudaklarını tekrar benimkilere kilitliyor ve ben onun içinde kayboluyorum, nerede olduğumuzu unutuyorum. Bunu bana o yapıyor.

"Bir oda bulun artık! Dilleriniz birbirinizin boğazında mı diye omzumun üzerinden bakmak zorunda kalmadan içmek istiyorum," diye bağıyor Meredith, elinde şarap kadehiyle kollarını kavuşturarak.

Herkes kahkahalara boğuluyor ama annem öyle değil. O her zamanki gibi muhafazakâr ve Meredith'in patlaması karşısında onaylamaz bir şekilde başını sallayarak gözlerini deviriyor.

Danny'den uzaklaşıp ona ters ters bakıyorum. Herkes coşkuyla bize yaklaşıyor. Violet beni kolumdan tutup oturma odamın ortasına sürüklüyor ve bana sıkıca sarılıyor. Hastalarımın biriyle yeniden bir araya gelmek harika bir duygu. Yakın bir arkadaşıma dönüşen bir hastamla.

Herkesin ağzından mutlu yıllar dilekleri dökülüyor ve ben sağda solda bana atılan her sohbe katılmaya çalışıyorum.

Emilia'nın omzunun üzerinden bakıyorum ve Danny elinde bir bardak viskiyle duruyor.

Bardağı dudaklarına götürüyor ve göz kırpmıyor.

Ona *teşekkür* ediyorum ve o kadar çok gülümsüyorum ki yanaklarıma kramplar giriyor.

Saldırıdan beri ilk defa mutluyum. İyiyim.

W Oturma odasındaki kanepemde oturuyoruz.

Danny, Kane, Rooker, Lopez ve Zeke dışarıda, verandamın önünde duruyorlar. Danny ve Rooker sigara içiyor, hepsi de derin bir sohbeta dalmış durumda. Ön bahçemi görmemi sağlayan geniş pencereden onları izliyorum. Böyle bir manzaraya sahip olduğumda evde dinlenmek ve kitap okumak için en sevdiğim yer burası.

"Violet, burada olduğuna hâlâ inanamıyorum. Nasılsın?" Ona sordum. Violet iyileşti, en azından fiziksel olarak. Zihinsel olarak katlanmak zorunda olduğu savaşlardan emin değilim.

"Daha iyiyim." Birasından bir yudum alarak iç geçiriyor. "Ve sen burada Zeke ile birliktesin?"

Birbirlerine nasıl baktıklarını görüyorum. Kesinlikle bir şeyler oluyor. Başını sallıyor.

"Bana pek çok konuda yardımcı oldu. Biz arkadaşız," diye mırıldanıyor birasından bir yudum daha alırken ve ben onun söylediğinden daha fazlası olduğunu biliyorum. Biraz daha içerken oturma odasının penceresinden bakıyor. Panjurlar tamamen açılmış ve koyu yeşil perdelerim iki yana itilmiş.

Ortada paylaşılan bir samimiyet yoksa kimse kimseye öyle bakmaz.

Damon'dan bahsetmek istiyorum ama nasıl? Taziyelerimi paylaşmak istiyorum. Hikayesi kalbimi kırdı ve her gece geri dönmesi için dua ettim. Bilmek

sonuç *beni öldürüyor.*

Ona ne yaptığını hayal etmek bile istemiyorum.

"Bebeğiniz için üzgünüm." Violet gözlerinde bir anlık hüznle bana döndü.

Oğlumdan bahsedince kaskatı kesildim.

Sezaryen izime bakma düşüncesi bile beni ürkütüyor. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Anında sinirleniyorum, parmaklarımı önlüğümün üzerinde kıvırıyorum ama bunun adil olmadığını biliyorum. O hiçbir şey yapmadı.

Kaybettiğim çocuğu düşünemiyorum çünkü bir parçam *kendimi suçluyor.*

Belki de Shane'i çok daha önce hapse atmalı ve geçmişimizin ya da yetiştirilme tarzının kararlarımı etkilemesine izin vermemeliydim. Aptalmışım. Beni öldüremeyeceğini düşünecek kadar aptaldım.

Sonra başka bir parçam.

Danny'yi suçluyor.

Violet'ten uzaklaşırken bana yaptığı sangria'dan biraz içiyorum. Onu onaylamak için hızlıca başımı sallıyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum ve Kane'in dikkatinin üzerimde olduğunu görüyorum. Zihnimi bir suçluluk dalgası kaplarken göğsümün içindeki organın ritmi atıyor.

Burun deliklerini genişletiyor, ısıyor. Beni izlerken çenesinin büküldüğünü görebiliyorum ama bu kısa sürüyor. Sonra tekrar Lopez'e bakıyor.

Kimse bakışmamızı fark edemedi ondan hızla uzaklaşıyorum. Bunu fark eden olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum ve temiz olduğumu anlıyorum. Rooker Danny'nin sırtını onunla gurur duyuyormuş gibi sıvazlıyor ve ne konuştuklarını merak ediyorum.

Danny'ye Kane'in itirafından bahsetmeliyim ve bunu bu gece yapacağım.

Bu doğru değil. Doğru olmadığını biliyorum. Küçük bir parçam Kane'i düşünüyor ama kederden daha fazla düşünemeyecek kadar bunalmış durumdayım. Kalbimde her zaman özel bir yeri olacak ama o çizgileri bulanıklaştırmaya başladı. Zar zor dayanıyorum. Tek bildiğim onu önemsemediğim. Nasıl umursamayayım?

O her zaman gün ışığıydı.

"Pekâlâ kızlar... Şuradaki Bay Slaughter ile atışımı yapacağım. Bana şans dileyin." Meredith koltuğumdan kalkıyor ve ön kapıdan çıkmaya başlıyor. Kane'i fethetmeye başladığında duygularımda küçük bir şey kayıyor... ve bundan hoşlandığımı söyleyemem.

Omuz silkiyorum.

"Ona ihtiyacın yok. Git, yakala onu kızım," diye şakacı bir şekilde

yumurtluyor Emilia.

Violet'e dönerken sahte bir gülümseme takınıyorum. "Artık ordudan ayrıldın mı?"

"Teknik olarak evet ama artık yapamıyorum. Artık orada bir yerim yokmuş gibi hissediyorum. Damon gittiği için artık anlamsız geliyor," diye fısıldıyor Violet ve Damon'ın adı titreyen dudaklarından döküldüğünde boğuluyor. Gözlerini benden kaçırıyor ve yere bakıyor.

"Hazır olduğumu hissettiğimde tekrar katılabilirim."

Söyleyecek söz yok. Söyleyecek sözüm yok çünkü yok.

Ben onu kucaklarken birasını elinde çeviriyor. Onu bırakmadan önce elimi rahatlatıcı bir şekilde omzuna koyuyorum.

"Bu yüzden sana tekrar soracağım."

Kaşlarım kalktı.

"Hiç ilk görüşte aşk yaşadın mı?" Bunu bana

Irak'ta ilk tanıştığımızda sormuştu.

Kendi sorusunun cevabını zaten biliyormuş gibi bana şakacı bir gülümseme veriyor. Pencereden Danny'ye bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor, başı dönüyor.

Bakışlarımı Danny'ye çeviriyorum. Koyu sarı saçları tam sevdiğim gibi taranmış ve şekillendirilmiş. Zeke ve Rooker da kahkahalarla kükrüyor, biralarından daha fazla içiyorlar. Gülümsüyor, kahkaha atıyor ve onu hiç görmediğim kadar huzurlu görünüyor. Kardeşimin ölümüyle ilgili korkunç detayları açıklamadan önce alkolle yavaş yavaş kendini öldürüyordu. Ölümünden sorumlu olduğuna dair itirafı onu rahatsız ediyordu. Peki ya şimdi?

O daha mutlu.

Hayatımıza boktan şeyler girmeye devam ediyor ama Danny saldırıdan bu yana her zaman iyi olduğumdan emin oluyor. Benimle ilgileniyor, beni ilk sıraya koyuyor. İzin bile aldı ve tüm boş günlerini kullandı.

Birbirimizi iyileştiriyoruz.

Gülerken ağızlarından küçük beyaz sis tanecikleri kaçıyor. Danny ikimiz için de güçlü kalabildiği için rahatladığımı hissediyorum. Saldırıdan bu yana ekibiyle böyle vakit geçirmemişti.

Isı yanaklarımı ve göğsümü sarıyor.

"Grim Reaper ile ilk görüşte aşk... tüm ordudaki en ölümcül özel operatör? Etkilendim. Bana hep onun buzdan bir kalbi ve soğukkanlı bir katilin yeteneklerine sahip olduğu, kariyerinden başka bir şeye kendini adayamadığı söylenirdi." Tekrar deniyor.

"Evet...evet, ilk görüşte aşktı. En azından benim için öyleydi." Bana El Devine'de dans etmediğini söylediği zamanı hatırlarken dudağımı ısırarak gülümsüyorum.

Birbirimize *o* üç kelimeyi söylemedik ama söylemesine gerek yok. Bunu yeterince gösteriyor. Bana daha önce söylediği gibi laf adamı değil. O bir eylem adamı. Kovboy çizmelerimi giydiğimi, siyah şapkalı, dövme li gizemli bir adam beni izlerken bir daiquiri sipariş ettiğimi hatırladığımda kafamda bir nostalji klibi çalıyor.

"El Devine'deki o gece hayatımı sonsuza dek değiştirdi. Onu sevdiğimi o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum."

KANE

"O Hassiktir, Kane!" diye adımı inliyor ve ben acımadan sırtıyorum, her vuruşumu yoğunlaştırıyorum, derin ve acımasız. Tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı sesler daha da hızlı boşalmak istememe neden oluyor.

Ama bundan zevk almak istiyorum. Her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum çünkü Ari'yle tanıştığım günden beri bunu yapmak istiyordum.

Onu sert, hızlı ve çaresizce beceriyorum. Onu domaltmıştım ve kısa, siyah saçları sırtına yayılmıştı.

Elimle yüzünü yastığın daha derinlerine itiyorum, sert ama canını yakmayacak kadar nazik. Seslerini ve çığlıklarını boğuyorum. Dikkati dağılmasın. Onun sesini duymaya ihtiyacım yok. Onun yerine zihnimde kaybolmaya ihtiyacım var.

Her saniyenin tadını çıkarıyorum, hayallerimin kadınından biriken gerilimi serbest bırakıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve düşüncelerimin içinde daha da kaybolurken boğazımdan derin bir inilti çıkıyor.

Sonunda onun güzel yüzünü gördüğümde doruğa ulaşıyorum ve her şey durma noktasına geldiğinde itişlerim yavaşlıyor. Ağır nefes alıyorum, yüzüm tavana dönükken göğsümden ter damlıyor, boşalmayı bitirirken gözlerim sımsıkı kapalı. Buna ihtiyacım vardı. İyiydi ama... yeterince iyi değildi.

Ari'nin güzel kahverengi gözleri aklıma geldiğinde yüzüme bir gülümseme yerleşiyor ve omzumdan bir parça rahatlama geldiğini hissediyorum. Hayran olduğunuz kişiyi sürekli izlemenin ağırlığı kalbinizi kırıyor.

Ama sonra bu fantezi derinlere gömölüyor ve Meredith düşüncelerimi böldüğünde kayboluyor.

"Bu eğlenceliydi," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor.

Hayal gücümün sadece kafamdaki bir fantezi olduğunu fark ettiğimde dişlerimi gıcırdatarak ondan hızla çekiliyorum.

Bedenim buradaydı ama zihnim Ari'nin güzelliğinde başka bir yerde hapsolmuştu.

Suçlu hissetmeliyim ama hissetmiyorum.

Ari'nin en iyi arkadaşı Meredith'i becerdim ve tüm bu süre boyunca onun yerine Ari'yi hayal ettim.

Saçı, sesi, vücudu. Danny şanslı bir orospu çocuğu.

Eğer Ari'ye sahip olamıyorsam, başka bir şey yapmalıyım, istediğiniz, derinden aşık olduğunuz kişinin başka biriyle birlikte olmasını izlemenin verdiği kalp ağrısından beni uzaklaştıracak *başka biri* olmalı.

Ari'nin onu öpmesini izlemeye devam etmektense göğsüme bir düzine kurşun yemeyi tercih ederim.

Danny onu hak etmiyor. O benim en iyi arkadaşım ama onun dengi değil. O acımasız... oysa o nazik, tatlı, kırılgan. Benim gözümde bir tanrıça. Nazikçe ve dikkatle ele alınması gerekiyor.

Prezervatifi üzerimden çıkarıyorum ve Meredith'le aramdaki mesafeyi koruyarak yatağın kenarına oturuyorum. O yaklaştığında yatağın kaydığını hissedebiliyorum ve kaskatı kesiliyorum. Ari'nin bana hissettirdiklerinin bir kısmını bile hissettirmiyor.

Ona karşı olan hislerimi saklamaktan bıktım. Bir yıldır içimde birikiyor ve devam etmek için bir şeyler yapmazsam kaybolacakmışım gibi hissediyorum.

Danny benim en iyi arkadaşım. Ari'ye ona aşık olduğumu söylediğimi öğrenirse beni öldürür. Ondan korkmadığımı ya da öğrendiğinde yapacaklarından korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum, *ama* korkuyorum.

Bu adamın gerektiğinde ne kadar tehlikeli ve sadist olabileceğini gördüm. Bu yüzden ona Azrail diyor.

Meredith'in penceresinden dışarı bakıyorum, ay ışığı parlıyor ve mavi ışınların ipuçlarını bırakıyor. Siyah saçlarımı geriye tarayıp bir iç çekiyorum.

Ari'nin partisinden erken ayrıldım çünkü buna ihtiyacım vardı. Onların etrafında olmak çok *acı* veriyor. Aşık olduğun birinin başkasıyla birlikte olmasını izlemek işkence.

Meredith'in ellerinin sırtımın ortasından başladığını ve parmaklarını

tenimde gezdirerek omuzlarımın üzerinden aŖađıya doğru indiğini hissediyorum.

Göğsüm.

Dudaklarını kulağında hissetmeden önce boynumu yavaşça üç kez öpüyor. "Hadi bunu tekrar yapalım." Şehvetle mırıldanıyor.

Fantezimin içinde kaybolduktan sonra hissettiğim mutluluk daha da azalıyor. Ellerini nazikçe üzerimden çekiyorum.

Yatağından uzaklaşıyorum ve kullanılmış prezervatifi odasının köşesinde duran çöp kutusuna atıyorum.

Sessizim ve Meredith'le aramda hiçbir bağ hissetmediğim gerçeğini gizlemeye çalışıyorum. Yatağın üzerinde diz çökmüş, çıplak, saçlarıyla oynuyor ve isteğini yerine getirmemi umuyor.

Derin teni ve kehribar rengi gözleri büyüleyici. Yine de hiç kimsenin Ari Alvarez'le kıyaslanamayacağını hissediyorum ve buna içerliyorum. Yasak olan sevgiliye içerliyorum.

"Üzgünüm Meredith, ama gitmem gerek. Sabah erkenden işe gitmem gerekiyor, yaklaşık dört saat sonra." Kotumu tekrar giyerken onu reddediyorum, her seferinde bir ayağımı içeri kaydırıyorum.

Yalan değil. Eve dönmek zorundaydım. İş hiç bitmiyor.

Kaşlarını çatıyor ve oturuyor, ben kotumun düğmelerini iliklerken o da battaniyesine sarılıyor.

Meredith hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Oh... tamam, anladım," der.

Onun duygularını incittim. Anlıyorum, biliyorum, ama bu biraz zaman alacak. Ağırdan almak istiyorum. Belki Meredith ile yoluma devam edebilirim.

Onunla devam etmek bunu atlatmama yardımcı olabilir mi?

"Bu eğlenceliydi. Seni yarın ararım." Ona doğru eğildim, üstüm çıplaktı. Ellerim Meredith'in belinin her iki yanında, mesafeyi kapattıkça triseps kaslarım kasılırken yatak batıyor.

Yanağını öperken gözleri umutla parlıyor. Duygusal bir şey yok. Duygu yok çünkü hepsi başka bir yerde... hepsi Ari için.

Lanet olsun, ben bir pisliğim.

Onu çok istiyorum, ama Meredith ve ben doğum günü partisinde çok iyi anlaştık. Açık sözlü ve vahşi. Ari'nin tam tersi. Gecemin bu şekilde sonuçlanacağını bilmiyordum. Böyle olmasını planlamamıştım ama böyle olmasına sevindim. Bir kız arkadaşım olmayalı bir dakika oldu. Henüz bir kız arkadaş istemiyorum. Bir sonraki kızdaki emin olana kadar bekliyorum... çünkü bir sonrakinin müstakbel eşim olacağından emin olmak istiyorum.

Meredith gülümsüyor. Pürüzsüz teni kızarıırken parlıyor. Ondan uzaklaşıyorum, ayakkabılarımı alıyorum ve giyinmeyi bitiriyorum.

Hayatıma devam etmeliyim. Bu yüzden Meredith ile yattım. En azından denemeliyim, değil mi? "Denesen iyi olur." Meredith yastığına uzanmadan önce alt dudağını ısırdı.

Gömleğimi giyerken ona göz kırpıyorum. Evimden uzakta yaşıyor, bu yüzden eve uzun bir yolum var.

Neredeyse pes etmeyecektim ama Irak'tan döndüğümünden beri en kötü mavi top vakasını yaşıyorum.

En sevdiğim hemşireden gelmediği sürece hiçbir şey onu rahatlatamaz. Meredith'in evinden çıkıyorum, Aralık rüzgârları beni hemen karşılıyor. Kahretsin, hava soğuk.

Bir başka sert rüzgâr saçlarımı gözlerime düşürürken koşmaya başlıyorum.

Eve gider gitmez, ısıtıcıyı açıp kendimden geçiyorum.

Telefonum çaldığında motosikletime giden yolu yarılamıştım.

Hay sikeyim. İş olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Gecenin bu saatinde uyarı almama şaşırmadım; her zaman en tuhaf saatlerde gelir. Başka bir görev... başka bir dağıtım.

Sözleşmem yakında sona erecek ve ben artık günleri sayıyorum çünkü sonumun Paul gibi olmasını istemiyorum. Donmuş çimlerin üzerinde duruyorum, botlarım çitirdiyor ve telefonumu çıkarıyorum.

S Arkadaşlarımla vedalaşmak düşündüğümünden daha zor oldu. Benimle birlikte bir yılı daha kutladıkları için çok mutluydum. Neredeyse bu güne kadar.

Yakında kardeşimin mezar taşına gidip onunla konuşacağım ve vefatından bu yana hayatımın ne kadar inişli çıkışlı olduğunu anlatacağım. Ayrıca, Bronco'sunu ne kadar çok sevdiğimi ve her ay derinlemesine temizletmeye götürdüğümü söyleyerek onu rahatlatacağım. Acaba yeğenine cennette gitar çalmayı öğretecek mi ve çalacağı parça Sublime mı yoksa Mana mı olacak?

Tanrım, bu nasıl da acıtıyor.

"İyi geceler anne. Geldiğin için teşekkür ederim." Beni sıkıca sarıyor ve ben bir an nefesimi tutuyorum.

"Tekrar mutlu yıllar, *mija*. Seni daha iyi gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler anne."

Neredeyse herkes gittikten sonra annem evi temizlememe yardım etti.

Danny hâlâ verandada Lopez ve Zeke ile sohbet ediyor. İkisi de daha uzun süre içmeye devam etmesi için ona yalvardı ama o reddetti. Bana her şeyi itiraf ettiği o geceden beri hiç sarhoş olmadı ve onunla gurur duyuyorum.

Önünde uzun bir yol olduğunu biliyorum ama bu da bir başlangıç.

"Danny yüzünden, değil mi? Tüm bunlar olurken senin yanından hiç ayrılmadı, değil mi?" diye soruyor, ellerimi ellerinin arasında tutarak.

Sahiplenici deniz komandomun Lopez'e kardeşçe sarılışını izliyorum. Ne konuştuklarını merak ediyorum. Lopez'in ağzını inceliyorum, dudaklarını okumaya ve sözlerini çözmeye çalışıyorum.

Mutfakta kalan bulaşıkları temizliyorum. İnanılmaz yorgunum ama buna değdi.

Sonunda, "*Seni örnek alıyorum, dostum*" gibi bir şeyler söyleyebildim.

Kulak misafirliğini bırakıyorum. Burnumu sokmamalıyım ama herkesin Danny'den rehberlik beklemesine hayranım.

Lopez yirmi beş yaşlarında en genç olanı.

"Anne..." Hâlâ erkek arkadaşımın hayatım ya da ilişkimizle ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmaktan rahatsız oluyorum.

Anneme iyi geceler diyorum.

Evimden ayrılıyor ve arabasına doğru yürümeden önce Danny, Lopez ve Zeke ile vedalaşıyor.

Kalan bulaşıkları temizlerken her hareketimde esniyorum. Bu gece çok eğlenceliydi. Tüm arkadaşlarım ve ailemle yeniden bir araya geldim... hepsi Danny sayesinde.

Uzun zamandır ilk kez, tüm yıl boyunca yaşadığım travmayı unuttum ve ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

Paul'ü kaybetmekten, sivil sözleşmeli hemşire olarak Irak'a gitmekten, kardeşimin en yakın arkadaşına aşık olmaktan, hamile kalmaktan ve bebeğimizi bir yıl içinde çok şiddetli bir şekilde kaybetmekten...

Bu gece temiz bir nefes aldım ve birkaç saatliğine de olsa kırıldığımı unutmak iyi geldi.

Son tabağı da bitiriyorum ve evimin önüne, pencerelerime bakıyorum.

Zeke, Violet'le birlikte gitmiş, sadece Lopez ve Danny kalmıştır ve verandadaki sandalyelerde oturmuş, derin bir sohbete dalmış sigara içmektedirler.

Onu rahatsız etmek istemiyorum. Onun da arkadaşlarıyla keyifli vakit geçirmesini istiyorum. Bugünün ikimiz için de çok gerekli olduğunu hissediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve musluğu kapatıp mutfak havlusuyla ellerimi kuruluyorum. Yorgunum, kaslarım ağrıyor, zihnim belirsizlikle saatte mil koşuyor ve bir şeylerin eksik olduğu hissinden kurtulamıyorum...

Bir daha bütün olabilecek miyim?

Mutfağın ışıklarını kapattım ve karanlık koridora doğru yürüdüm. Daha ilk kapıya varmadan telefonum kalçamdan vızıldamaya başladı.

Cebimin içinde.

Sanırım Meredith bir şey unuttu. Her zaman unuttur ama herkes gittikten sonra hızlıca bir göz attığımı ve hiçbir şey görmediğimi hatırlıyorum.

Parmaklarım cebimdeki telefonumu arıyor, karanlıkta soğuk plastik telefon kapağına dokunduğumda parmaklarım onu kavlıyor. Ekran koruyucuma yansıyan ismi görmeyi *beklemeden* telefonu çıkarıyorum.

En sevdiğim hemşirenin doğum günü kutlu olsun. İyi geceler, Ari Alvarez.

Metni en az beş kez tekrar tekrar okudum.

Kızarıyorum, parmaklarım sıcak sinirle titriyor ama cevap vermiyorum. Bu gece benimle tek kelime konuşmadı ama bir mesajın daha uygun olduğuna mı karar verdi? Benden ne söylememi bekliyor?

Sözlerinin arkasında duygular olduğunu bilmek... bu doğru değil.

Telefonumu kapatıyorum ve boğazımdan bir nefes kaçacakmış gibi dudaklarıma dokunuyorum.

Dudaklarımın üstünde hissettiğim şaşkınlığı parmak uçlarım teselli ediyor.

Kane'i eğlendirmeyeceğim.

Partimden Meredith ile erken ayrıldı, el ele, gözlerinde şehvet parlıyordu. Ön verandamdan ayrılırlarken Meredith onun boynunu öptü. Bu gece neyin peşinde olduklarını anlamak için bilim adamı olmaya gerek yok... Peki neden bana mesaj atıyor?

Kane'le ilgili düşüncelerimi bir kenara itip karanlıkta yürümeye devam ediyorum, ayaklarım usulca yere vuruyor. Attığım her adım beni şaşırtıyor. Yatak odamın kapısını açmak üzereyim ama vazgeçiyorum. Ahşap kapımı ileri itecekmiş gibi avuçluyorum ama bunu yapamıyorum. Henüz uyumak istemiyorum. Her gece yaptığım gibi, Nora'nın penceresinin dışında bir bıçağı oyun oynar gibi çevirmesinden korkarak ağlaya ağlaya uyumak istemiyorum. Rüyamda kardeşimin gitarını göreceğim korkusuyla uykuya dalmak istemiyorum.

Eskiden bu şarkıyı duymaktan keyif alırdım; çocukluk anılarımız için iyi bir nostaljiydi, ama şimdi beni korkudan titreten uğursuz bir ses.

Artık kardeşimi görmek istemiyorum, en azından şu anda. Eğer gitarını duyarsam, bu sadece Ölüm'ün yakınlarda olduğu anlamına gelir ve bu... bu korkunç.

Onun yerine ofis odama doğru gidiyorum.

Danny gözünün önünden ayrılmama izin vermediği için, fazladan bir odayı bizim için bir çalışma yerine dönüştürdüm.

Odaya giriyorum ve odanın ışıklarını açmak yerine ahşap masanın köşesindeki lambaya uzanıyorum.

Küçük siyah kadranı iki kez tıklayana kadar çeviriyorum, yumuşak sarı ışık odayı aydınlatıyor ve rahat bir alan ortaya çıkıyor.

Küçük ama misafirperver.

Lise ve üniversite diplomalarım ve RN sertifikam mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş ve bir duvarın bir tarafında başarılarım sergileniyor.

Danny oğlumuzun beresinden bir gölge kutusu, küçük ayaklarının kararmış izlerinin bir resmi ve içinde bir 'Geleceğin Donanma SEAL'i' tulumu yaptı. Duvarın başka bir tarafında asılı, tam ortada mükemmel bir şekilde sergileniyor. Açık mavi renkli duvarlarda gördüğüm ilk şey bu ve beni mutlu ediyor. Danny böyle şeylerde iyidir. Bir şeyler inşa etmekte, evdeki işleri yapmakta ve benim için her zaman çöpü dışarı çıkarmakta olağanüstüdür.

Baba olmak istemediğini söyledi ama Paul'ün izinden gidebilmesi için ona bir beşik, kıyafetler ve bir gitar almıştı. O zaman bile erkek olacağını biliyordu. Ona hamile olduğumuzu söyledikten sonra, ertesi sabah bunların hepsini yaptı.

Şimdi hepsi depoda duruyor.

Gölge kutusuna bakıyorum. Geleceğim olması gereken şeyi yaşamak yerine duvarda asılıymış gibi izliyormuşum gibi hissediyorum. Bu bana bir şey yapıyor. Transa geçiyorum, düşüncelerim çıldırıyor ve içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum.

Tanımadığım, çirkin, mide bulandırıcı, yabancı bir karanlık. Daha önce hiç hissetmemiştim.

Üzgün hissetmek yerine... kızgınım. Artık bu acıyı hissetmek istemiyorum. Shane'in kazanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Yumruklarım iki yanımda sıkılıyor ve her şey acıyor. Kederin aşamalarından tekrar geçiyorum.

"Ari."

Danny'nin koruyucu sesi aklı başında düşüncelerimi bölüyor ama gözlerimi oynatmama yetecek kadar değil.

"Evet?"

"Her şey yolunda mı?"

Bakışlarımı çerçeveden ayırarak duvara dik dik bakıyorum ve sorusuna cevap vermeyi reddediyorum.

Yere bakıyorum, gözlerim parke zeminde gergin bir şekilde geziniyor.

"Bana bak," diyor ve ben de ona teslim olmadan önce birkaç saniye bekliyorum.

Arkamı dönüyorum ve gözümde bir damla yaş kaçıyor. Yanağımdan aşağı yuvarlanıyor, hızla dudaklarıma doğru ilerliyor.

"Unutmam gerek," diyorum sonunda kırılan sert bir tonla. Boğazımda büyüyen gerginliği yutuyorum, üzerimde yükselen derinden sevdiğim adama bakıyorum.

"Unutmak mı?" Elini kaldırıp bir tutam saçımı kulaklarımdan arkasına sıkıştırırken çenesi sıkılıyor, ama orada durmuyor. Avucuyla yüzümün bir tarafını okşuyor, başparmağı yanağıma yatıştırıcı bir şekilde sürtünüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, saldırıdan beri olduğu gibi geri çekilmeden önce bana dokunduğu her saniyenin tadını çıkarıyorum. Bugünlerde bana dokunmayı reddediyor, *gerçekten dokunmayı...* ve ben buna içerliyorum.

"Kötüyü unutmam gerek. Artık böyle hissetmek istemiyorum. Hiçbir şey hatırlamak istemiyorum," diye acı içinde nefes alıyorum. "Danny... bugün hala benim doğum günüm," diye fısıldıyorum, yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı daha düşüyor, kapalı gözkapaklarımdan arasından ve tüm gücümü verene kadar onları daha da sıkıyorum ve yanıyorum.

Beni okşamayı bırakıyor, yüzümde çekilmek üzere ama elini usulca tutup onu durduruyorum.

"Biraz daha unutmama yardım et," diye yalvarıyorum, kaşlarım umutsuzca çatılıyor ve gözlerimi ona dikerek sertçe içime çekiyorum.

Danny'nin yüzü sertleşiyor ve isteğim üzerine tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Diğer eliyle elini koyu sarı saçlarının arasından geçiriyor, düşünüyor. Mavi gözleri kararıyor ve ona meydan okuyarak bir adım daha yaklaşıyorum.

"Seninleyken kendimi kontrol edemeyeceğim."

"O zaman yapma. Bunu yapmanı istemiyorum," diyorum ve sonunda elini tekrar hareket ettiriyor, başparmağı alt dudağıma değiyor ve ürkütücü bir şekilde mırıldanıyor.

Sözlerimin onu çok derinden etkilediğini hissediyorum çünkü bu daha önce ilk seferimde bana attığı bir bakıştı.

Düşüncelerinde kaybolmuş gibi çenesi büküldüğünde tedirginliğini hissedebiliyorum.

Yanaklarımdan daha fazla yaş süzülürken gözlerini kapatıyor. Eğiliyor ve serin nefesini hissedebiliyorum, odunsu, isyan ve viski kokuyor.

Danny'nin kokusu bile dokunmak için can atmama yetiyor.

Dudakları önce yumuşakça dudaklarıma değiyor. Sakalları çenemi gıdıklıyor ve bunu yapmasını sevmekten başka bir şey yapamıyorum.

Onunla ilgili her şey, her küçük şey, beni her zaman ona çekecek.

Saçlarımın arkasını tehlikeli bir şekilde kavıyor, dili içeri girmeyi talep ederken onu çekiyor. Ona hemen erişim izni veriyorum ve kendiminkiyle karşılık veriyorum.

Öpüşleri her zamankinden daha farklı hissettiriyor ve onu tarif edecek kelimeleri tam olarak bulamıyorum ama beni nefessiz bırakıyor, nefes nefese bırakıyor. İhtiyaçla titreşen uyarılma durmuyor ve kıcıımı sıkıldığında, belimi ona yaklaştırdığında, *onu* hissettiğimde daha da güçleniyor.

Beklenti ve açgözlülükle sertleşiyor.

"Her şeyi unutmana yardım edeceğim..." Beni belimden sertçe kavrayıp masaya doğru itiyor ve doymak bilmez ihtiyacı yüzünden kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Ama ben." Beni sert, hızlı ve kararlı bir şekilde çeviriyor.

Beni havaya kaldırıyor, ayaklarım yerden kesiliyor ve kıcıımı masanın üzerine oturtmadan önce bir iki saniye havada kalıyorum.

Beklentiyle ağır ağır nefes almaya başladım. Danny yıllardır beslenmemiş bir canavara benziyor.

Önlük pantolonumu hızlıca, kasıtlı olarak, yere düşene kadar indiriyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Çoktan ıslandım, hazırım, çok hazırım.

Bana Danny'yi unuttur. Tüm yıl boyunca ikimizi de yok etmekle tehdit eden karanlığı unuttur.

"Sana ne kadar taptığımı unutmana asla izin vermeyeceğim."

Ona ihtiyacım var. Onu özliyorum. Beni yiyip bitirmeden duramadığı zamanları özliyorum, sadizmiyle birlikte gelse bile.

Ellerini masanın üzerinde iki yanımda birleştiriyor ve dudaklarımı hoyratça, ihtiyaçla öpüyor ve bu dünyada onu durdurabilecek hiçbir şey yok.

"Seni özledim," diye nefes alıyorum vahşi öpüşmelerimiz arasında.

Kendini bana çarpıyor, geri çekilmeden önce dili bir anlığına içeri kayıyor, ama zar zor. Dudaklarıma sırtıyor ve hırıltısı beni adrenalini kasırgasına sürüklüyor.

İkimiz de birbirimizi hissetmek için çıldırıyoruz.

"Benim tarafımdan becerilmeyi özliyor musun bebeğim?" Sesi derin ve baştan çıkarıcı. Ellerinden biri boğazıma gitmeden önce beni son bir kez öpüyor. Gözlerim şehvetle açılıyor, tehlikeli ve yasak adamı izliyorum.

Ondan uzak durmam için bana yalvardı, ihtiyaçtan öfkelenildi. Boğazımı sertçe kavırıyor, beni boğuyor; tuttuğum son nefes bir soluk gibi benden kaçıyor.

"Evet." Bana vaat ettiği acının geri geldiğini fark ettiğimde o tek kelimeyi itiyorum. Bunun benim bir parçam haline geleceğini hiç düşünmemiştim... ama Danny bana bunun gizli bir vahiy olduğunu gösterdi... her zaman utanmadan kabul edeceğim bir parçam.

Bana, doğru erkek tarafından yakılmayı bekleyen bir mum gibi içimde her zaman var olduğunu gösterdi.

Belden aşağım çıplak ve o günahkârca mırıldanıyor. Gözleri gözlerimden, dudaklarımdan, göğüslerimden ve sonra çıplak göbeğimden aşağı iniyor.

Hayatta kalmak için buna ihtiyacımız varmış gibi, ikimizin de arzuladığı şekilde beni sahiplenmesine hazır olduğumu görünce elini gevşetiyor.

"Biraz daha iyiymişim gibi davranmak istiyorum," diye mırıldanıyorum boğazını sıkarak. "Sanki son iki ay hiç yaşanmamış gibi. Sanki hâlâ kendimmişim gibi."

Tereddüt ediyor ve beni gerçekten arzuladığı şekilde almak için tartıştığını görebiliyorum ve duracağını hissediyorum.

"Sakin bana bu gece kırılmışım gibi davranmaya kalkma," diye alay ediyorum onunla. "En azından şimdilik."

Lafı geveliyor ama sonra bir bakışıyla beni her zaman korkutan, nefesimi kesen adama dönüşüyor.

Bana kırılanmışım gibi davranmayacak ve vücut dilini okurken içten içe beklentiyle yanıyorum.

Geri döndü.

Diz çöküyor, dudakları klitorisimin üzerinde geziniyor ve ben endişeyle dudağımı ısırıyorum. Yıllardır ondan böyle bir yakınlık hissetmemiştim ve yakında harekete geçmezse ölebileceğimi düşünüyorum.

Bu anın değerini bilmek istiyorum. Bebeğimi kaybettiğimden beri beni yiyip bitiren her bir karanlık düşünceden kaçınmak istiyorum.

Shane ve Nora beni sonsuza dek yaraladığından beri.

"Seni hak etmiyorum ama yine de seni tutuyorum," diyor bana iki parmağını sokarken, yavaşça beklenmedik girişten dolayı sırtımı eğmeme neden oluyor.

Parmakları daha derine giriyor, girip çıkıyor. Meme uçlarım önlüğümün içinde sertleşiyor ve onun yakınlığını hissettikçe zevkle inliyorum.

İçimde süzülüşü beni coşkuya sürüklüyor.

Unut gitsin.

Tek yapmak istediğim unutmak.

Bu, hâlâ kendim olduğumu ve travma ile hırpalanmadığımı hissetmek için mükemmel bir yol gibi görünüyor.

İçeri girip çıkarken mırıldanıyor, "Bebeğim, çok ıslaksın ve ben daha başlamadım bile."

Sonra parmakları kayboldu ve kafam karıştı.

Ağır nefes alıyorum, şehvetten nefesim kesiliyor. Dudakları klitorisime değiyor ve sonra onu hissediyorum. Dilini yarığımnda hissettiğimde yüksek sesle bir inilti kaçıyor, klitorisimde duruyor, ona dokunuyor ve bir nirvana şimşegi beni vuruyor. Başım geriye düşüyor ve çığlıklarımı yutuyorum.

"Amcığının tadına bakmak, sikmek, parçalamak sadece bana ait." "Lütfen," diye yalvarıyorum, gözlerimi sıkıca kapatarak.

Sonra tekrar üzerime çıktı ve kafam karıştı. "Çay içmeyi bırak-"

"Biliyorum uzun zaman oldu ama kimi özlediğini unutma Ari. Sana nasıl sevişmeyi sevdiğimi hatırlatmama gerek var mı? Bu amcığın sahibi tam olarak kim?" Dudaklarını tekrar dudaklarımda hissettiğimde gözlerim dönüyor, vahşice hareket ediyor ve sonra saçlarımı sıkıca çekiyor ve dudaklarına karşı nefes alıyorum. "Benim için ağladığını göreyim bebeğim."

Durmasını istemiyorum.

Başımı arkaya yatırıyor, böylece tavana bakıyorum. Üzerinde gezinirken boynum açıkta kalıyor.

"Söyle, Ari. Bu amcık kime ait? Bunu haykırmanı duymak istiyorum." Nefesi boynumda geziniyor.

Parmakları kafa derimi sıkıyor, tekrar sertçe çekiyor ve ben acıdan gözlerimi kısıyorum. Ama acımiyor. Beni öpmeyi bırakması daha çok acıtıyor.

"O sana ait," diyorum ona kesik kesik nefesler alarak.

Üçüncü kez tekrar çekiyor ve dudaklarımdan sert bir inilti kaçıyor ve ben de karşılık olarak beline sarılmış bacaklarımı sıkıyorum, şişkinliği sıcaklığıma değene kadar önünü çekiyorum.

Onun devasa cüssesini özlüyorum.

"Adımı haykır," diyor, ağzını kulağıma dayayarak. Klitorisim ihtiyaçla titreşiyor.

"Danny!" Yüksek sesle bağıryorum ama tiz bir inilti gibi çıkıyor.

Alnını başımın yan tarafına yaslıyor, tatmin olmuş bir halde.

"Aynen öyle, bebeğim. Hepsi benim." Dili boynumdaki deriden yanağıma doğru ilerliyor. Sonra saçımı bırakıyor ve tekrar aşağı iniyor.

bacaklarımın arasında. "Benim küçük meleğim çok güzel ağlıyor." Bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırıyor, böylece baldırlarım yüzünün her iki yanında oluyor ve sonra beni altın parıltılar görecektene kadar yalayıp yutuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yüzüme gülümsemelerin en büyüğü ulaşılıyor.

O çok çekici. Kalbim onun için çarpıyor. Sakalları kalçalarımın batıyor ve lanet olsun bunu nasıl da özlemişim.

Beni diliyle beceriyor ve parmaklarıyla klitorisimle oynuyor, çok doğru, çok iyi.

Dirseklerim beni orgazmdan çıkmekten alıkoyan tek şey, dilinin ve parmağının her fiske ve darbesiyle beni yok etmekle tehdit ediyor. Parmaklarını çekip yerine ağzını koyuyor.

Klitorisimin tamamını ağzına alıp emiyor. Oh... Tanrım.

Her emişte yüzünü sürmeye yaklaşıyorum.

"Oh..."

Sonra öyle bir ısıyor ki acı yerine yoğun zevkten sırtım kamburlaşıyor.

Tek bir ısıyla tüm vücudum titriyor ve çılgınlık atıyorum.

"Siktir, Danny! Bitirmek üzereyim."

Ellerimi saçlarının arasından geçirip yüzünü klitorisime daha sert bastırıyorum ve o da amıma doğru gülümsüyor.

"Hayır, bitirmiyorsun. Henüz bitirmene izin vermedim, küçük melek." Ağzını geri çekerek ayağa kalkıyor.

Ağzı yerine beli kalçalarımın arasına girene kadar yaklaşıyor. Önlüğümü yırtarak açıyor, göğsümdeki deriyi ve sütyenimi ortaya çıkarıyor. Köprücük kemiklerimden başlayıp karnımın orta kısmına kadar inen düğmeleri vardı ama artık çoktan gitmişlerdi. Düğmeler havaya fırlayıp yere düşüyor ve göğüslerim aniden ortaya çıktığı için zıplıyor.

Danny sertleşiyor; mavi gözleri göğsüme kayıyor. Çıplak göğüslerim onu büyülüyor ve sonra sütyenimi kaburgalarımın kadar çekerek göğüslerimin sütyenimden dışarı taşıdığı yere getiriyor.

Sonra elleri boynumda, beni sertçe kavıyor, bir kolye gibi sıkıyor. Parmaklarının her biri boynumu sıkıca sarıyor ama yine de rahatça nefes alabiliyorum.

"İlk seferini bitirdiğinde sikimin her tarafını paramparça edeceksin. Gecenin geri kalanında gelecek olanların ilki."

"Evet, lütfen."

Dudaklarının ağızıma hükmettiğini hissettiğimde elleri hâlâ boynumu sıkıyor. Birbirimizin içinde kendimizi kaybediyoruz. Öpüşmelerimiz durmuyor; hızla erotikleşiyorlar ve sonra onun dili benimkine hükmediyor. Dilinde kendi tadımı alabiliyorum.

O her zaman kazanır.

Kemerine uzanıyorum. Belinden hızla çekip çıkarıyorum, kemerindeki tüm ilmeklerden kurtulunca yere atıyorum. Siyah gömleği hâlâ üzerindeydi. Bir eli hâlâ boynumda, beni boğarken, diğeri pantolonunu kocaman, kalın sikini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyor. Birkaç kez kendini okşuyor ve sikiinin başını tam girişime yerleştiriyor.

"Becer beni Danny," diye törpüledim.

Onun güzel yüzüne bakıyorum. Kaşlarını bana doğru çatıyor ve bana böyle baktığında çok yakışıklı görünüyor. Mavi gözleri coşkuyla dolup taşıyor.

Sonra uzunluğunun ilk santimlerini içime itiyor ve ben inliyorum, nefes nefese kalıyorum ve içeri girerken çığlık atıyorum.

"Lanet olsun Danny, sana alışabileceğimi hiç sanmıyorum." Neredeyse ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o bana daha sıkı tutunuyor, parmakları tenime daha çok batıyor.

"Seninle işim bittiğinde el izlerim vücuduna kazınmış olacak," diye homurdanıyor, bir ritmi bile kaçırmadan.

Beni sıkıca kavramasını neden bu kadar çok seviyorum? Çok iyi acıtıyor.

Artık ona alışkın değilim. Onun içimde olmasının, beni kanayacak kadar germesinin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Henüz tüm uzunluğunu içime itmedi bile ve bir orgazm neredeyse beni ele geçiriyor.

Kendimi daha iyi bir pozisyona getirmeye çalışıyorum, ama beni daha sıkı tutuyor, beni kendisine doğru çekerek daha fazlasını almaya zorluyor.

Kaderimi yutarken yüksek sesle inliyorum. "Acıyor."

"Güzel. Sen her zaman bunu kaldırabildin. Benim olanı alana kadar durmayacağım." Geniş ve kaslı vücudunun derinliklerinden inliyor.

göğsünü okşuyor ve sonra sikinin içimde daha da derinleşmesini izlerken gülümsüyor. Pantolonunun bel bandı aletinin altında, kalın ve gergin kalçalarını sarıyor.

"Seni uyarmıştım. Bir kez başladım mı, küçük meleğimi cennetten sikimin üzerine düşürmekten beni kimse alıkoyamaz."

Kapana kısıldım. Danny'nin bu gece beni hissetme ihtiyacını durdurmanın bir yolu yok... ve ben de başka türlü süsünü istemezdim.

"Siktir." Hırlıyor. Kendimi sürekli onun için damlarken hissediyorum.

Sabırsızlıkla dişlerini gıcırdattığını gördüğümde yüzüm kızarıyor. Kontrolünü kaybetmek üzere ve ben buna fazlasıyla hazırım.

"Kendini tutma," diye cüret ediyorum boğazını sıkarken.

Bir coşku dalgası bedenini ele geçirirken sırtıyor. "Asla yapmadım, asla yapmayacağım."

Sonra nihayet içeri giriyor ve başım geriye düşüyor.

Meme uçlarım zevkten sertleşiyor ve bunun hiç bitmesini istemiyorum.

Yumuşak değil, nazik değil, affetmiyor. Acımasızca beni daha sert ve daha sert beceriyor. O kadar sert ki, her derin ve sert darbeye göğüslerim zıplıyor. O kadar sert vuruyor ki masadan düşebilirim. Ama boynuma doladığı iri eliyle bedenimi yerinde tutuyor.

Yaklaştım. *Hem de çok yaklaştım.*

Yüzümdeki, göğüslerimdeki ve avuç içlerimdeki kısa tüyler, bizi açgözlülükle masaya geri çekmeden önce beni havaya kaldıran her güçlü itişte yukarı ve aşağı zıplıyor.

"Evet," diye şehvetle haykırıyorum. Onu içimde hissetmenin verdiği duyguyla kendimi kaybediyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

Masa altımda hareket ediyor, ahşabın altındaki sürtünme zemini çizerken gürlüyor.

Duvara sert ve kaba bir şekilde çarparak Danny'nin kalçalarının her itişini belli ediyor. İtişler şiddetlendiğinde izler ve çukurlar ortaya çıkıyor.

Masayı kırmak üzereyiz.

Sonra, en zararlı ses çanı tenimizin tokatları arasında duyulur.

Telefonu çalıyor ve ben neredeyse sinirlenerek gözlerimi deviriyorum.

Tanrı aşkına.

İtişlerini yavaşlatıyor, hayal kırıklığı içinde inliyor.

Takımdaki rolü nedeniyle hiçbir aramayı ya da mesajı kaçıramaz. Sonra kasıklarının hemen altındaki pantolonundan telefonunu çıkarır ve şunları okur

arayanın kimliği. İ çekiyor, sinirli sinirli. Biri onu arıyor ve saldırıdan beri ilk kez birlikte geçirdiğimiz zamanı sona erdiriyor.

Şu anda onun işinden o kadar nefret ediyorum ki. Telefona cevap veriyor, hala içimde.

"Alo?" enesini sıkıyor, gözlerini benden kaçırıyor. Ellerinden biri beni bırakıyor ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde onu izliyorum. Saatine eğik değil düz bakmak için bileğini şiddetle kaydırıyor. Kolunun üstündeki saate sabırsızlıkla bakıyor. Bir an için tavrı değişıyor.

"Şimdi mi? Bu gece mi?" diye soruyor, kaşları birbirine çarpıyor, saatine bakıyor.

Sarsılarak kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Harika bir zamanlama.

Telefonunu omzuna koyup mikrofonu susturduğunda ve beni öfkeyle yakaladığında onu yarı yolda bırakmıştım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Hiçbir yere gitmiyorsun," diye hırılıyor ve gözlerini bana dikeyor.

Dudağımı ısııyorum ve daha fazla hareket etmeye cesaret edemiyorum.

Telefonunu tekrar kulağına yerleştirirken hızını artırıyor ve ben de denge için bir elimle göğüslerimi tutuyorum.

"Evet, mesaj alındı," der Danny arayan kişiye, sesi duygusuz ve serttir.

Sonra, başka bir derin, sert itme. Ve bir tane daha ve bir tane daha, ta ki vücudumu tamamen parçalayana kadar.

Ben de geleceğim.

Çok iyi hissettiriyor. Aleti tüm doğru noktalara vuruyor.

Ama boşalmadan önce, onu bu telefon görüşmesini yaptığına pişman edeceğim. Elini boynumdan çekip başparmağını ağızıma götürüyorum, önce yalıyorum, sonra alt dişlerimin tam üstüne yerleştiriyorum, sonra yavaşça Dilimin üst kısmını onun sikinin ucuna yerleştirir gibi yerleştirdim.

Mavi gözleri beni Irak'ta ilk kez çıplak görmüş gibi parlıyor, şimdi dikkatini çektim. Küçük zaferimden dolayı kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, dinliyorum." Kelimeleri kekeliyor ve içime girerken memnuniyetle sırtıyorum. Şeytani bir sırtış dudaklarının kenarını çekiştirirken başını sallayarak bana bakıyor. Gözlerim masumca açılıyor ve omuzlarımı silkiyorum.

Ağızım başparmağının üzerine kapanıyor ve onu sertçe emiyorum, o beni sikerken parmağını ağızıma sokup çıkartıyorum.

İtişini durdurdu. Ne yaptığımı anladığında zor nefes alıyordu.

"Hemen geliyorum." Sonra kaşlarını çatarak telefonu kapattı ve sertçe masaya fırlattı. O kadar sert fırlattığı için kırılırsa hiç şaşırırmam.

Gidiyor mu? *Uğraşacak başka deniz komandoları yok mu?!*

"Oh, Ari. Oyun oynuyorsun. Biliyorsun, ben hep kazanırım."

Beni çok hızlı döndürüyor. Kıçım masadan kalktı ve ayak parmaklarımın üzerindeyim. Avuçlarım tezgâhın üzerinde duruyor ve kendimi sabitlemek için parmaklarımı masanın kenarına kıvırıyorum. Kıçım sikinin üzerindeyken beni domalitti ve dudağımı ısıırıyorum.

"Doğum günü kızının bunun için cezalandırılması gerekiyor." Arkamdan hırlıyor

Kulak.

Sonra sert bir tokat kıçımda yankılanıyor ve çarpışmanın etkisiyle inliyorum.

Elleri kalçalarımın iki yanında belimi kavıyor, sert ve sıkı, beni istediği şekilde konumlandırıyor. Morlukların sabaha yansıyacağını biliyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum-" Bitirmeme izin vermiyor. Kıçıma bir tokat daha atıyor ve yanıyor, sonra tekrar içime giriyor.

Derin, hızlı itişlerini hissettiğimde gözlerim arkaya yuvarlanıyor ve sonra içimin derinliklerinde bir noktaya çarptığında paramparça oluyorum.

"Aman Tanrım!" Parmaklarımı masaya karşı avuçlarımın içine kıvrarak bağıyorum. Orgazm her bir damarı ateşle patlatırken ellerimi yumruk haline getiriyorum. Her sinirim karanlık, coşkulu bir hazzın kıvılcımlarıyla alevleniyor ve kendimi uçuyormuş gibi hissediyorum. Adını tekrar tekrar inliyorum ama o vazgeçmiyor.

Toka

t.

Toka

t.

Toka

t.

Daha derine inerken kıçıma sert bir tokat daha.

"Tanrı seni duyamaz, küçük melek. Ağlayacağın tek kişi benim adımdır."

Adımları açgözlü bir hızla artırıyor, ardından gürültülü bir inilti geliyor.

Kalçalarımı sıkıyor ve benden bir inilti daha kaçıyor. Ellerim onun bileğine gidiyor, bileğinin etrafında sıkılıyor, o iterken derisini çiziyor.

doymak bilmiyordu. Bana birikmiş bir arzu gibi zarar verdi ve ben de onun kurtuluşuydum.

Beni tekrar boşalmasıyla dolduruyor, şiddetli ve hiç bitmeyen bir doyumsuzlukla. Hepsini içime almamı sağlıyor. Bu yıkıcı ve muhteşem karanlık buluşmanın her saniyesinin tadını çıkarıyorum.

İçimden çekiliyor ve her şey yavaşça iç uyluklarımdan aşağı düşüyor.

Her şeyin tenime akmasını, aşağı damlamasını izliyor ve sıvının bir kısmını içime geri iterek memnuniyetle mırıldanıyor. Dudaklarını yalıyor, sonra pantolonuna uzanıyor.

"Doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorsun," diye nefes alıyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye itiraf ediyorum, mutluluktan kendime gelmeye çalışarak.

"Şimdilik," diye yanıtlıyor pantolonunu yukarı çekerek.

Sıcaklık göğsümde dönüyor. Bu düşündüğüm anlama mı geliyor? Tekrar baba olma fikrine açık olacak mı?

Beni tutup nazikçe çeviriyor. Artık eğilmiş değilim. Onun yerine, kısa bedenimin izin verdiği kadar uzun duruyorum. Tavrını değiştirdiğini fark ettiğimde parmak ucunda duruyorum. Daha yumuşak, dikkatli ve yavaş; az öncekinin tam tersi.

Beni o kadar tutkuyla öpüyor ki midemde kelebekler uçuşuyor.

Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü.

Ön kapım açılıyor, soğuk rüzgarlar esiyor ve titrememe neden oluyor. Danny kapıda tereddüt ediyor.

Üzerinde kamuflaj boyası olan askeri üniformalı bu adamda beni şehvetten ne yapacağımı şaşırtan şey nedir?

Beni Irak'ta bıraktığı zamanki gibi hissediyorum. Damon için göreve gittiğinde beni geçmişe götürdü. Gitmesini istemiyorum.

Endişe ve kaygının o bildik korkunç duygusu midemde dönüp duruyor.

Sonunun Paul gibi bir tabutta bitebileceğini hatırlatan o yıkıcı hatıra aklımı da nı çıkmıyor. Sonsuza dek peşimi bırakmayacak. Onun gidişini izlemekten hoşlanmıyorum çünkü o zaman

Uyurken beni ziyaret eden Azrail'le ve erkek arkadaşımın sağ salım dönüp dönmeyeceği endişesiyle baş etmek için yalnız uyuyacağım.

Ona şimdi Kane'den bahsedemem. Kafasının rahat olması lazım. Danny ve Kane'in aynı ekipte çalışırken anlaşmazlığa düşmelerini istemiyorum. İtirafının arkadaşlıklarını ve çalışmalarını engelleyeceği düşüncesi... Bir görevdeyken kavga ettiklerini ya da daha kötüsünü hayal etmek istemiyorum.

"Döndüğümde bunu telafi edeceğim." Danny kapı aralığında durmuş, bıçağını yeleğinin içine sokmuş. Üzerinde görevlerde kullandığı üniforması ve omzuna astığı ten rengi çantası var.

"Bundan nefret ediyorum," diye yakınıyorum, ısınmak için kadife, ipek uyku önlüğümü vücuduma sarıyorum. Isıtıcı açık ama yine de soğuk havadan titriyorum.

"Biliyorum."

"Bazen keşke geçmişimi değiştirebilseydim de geleceğim yaşamak için bu kadar zor olmasaydı diyorum." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Rahatsız edici bir düşünceydi. Danny'ye bakıyorum, gözlerim rahatlamak için kanıyor. "Geçmişinle ilgili değiştirmek istediğin şeyler var mı?"

Başını sallıyor.

"Yapmazdım... çünkü geçmişim beni sana getirdi."

Kahretsin, eriyebilirdim. Geçmişinde bir sürü karanlık vardı ve o hala bunu değiştirmiyor muydu?

Kalçamın bir tarafına yaslanıp yanağımın içini ısıırıyorum.

"Danny?"

"Evet?"

"Sadece seninle gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Değişmeye başladığını fark ettim. İşini sevmiyor olabilirim ama kurtarabildiğin herkesi kurtarmaya çalışmanı seviyorum. Ve sana teşekkür etmek istiyorum."

"Ne için?"

"Hayatımda beni terk etmeyen tek erkek olduğun için."

"Bu iş benden çok şey götürdüğü için üzgünüm. İnsanlığımdan geriye kalan her şeyi ve her şeyi tüketmesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum, ama bununla ilgili her şey seninle ilgili. Senin sayende daha iyi bir adam oldum. O yüzden teşekkür ederim."

"Nereye gidiyorsun? Ne zaman geri döneceksin?"

O sessiz. Bu başlı başına bir cevap. Ya bana söyleyemiyor ya da bilmiyor.

Sonra gülümsüyor. Hissettiklerini gizlemeye çalışan bir gülümseme. Suçlu hissediyor. Görmeye alışık olmadığım bir şey. İlk defa beni terk ettiği için kötü hissettiğini görüyorum. Bu *yeni bir şey*.

Çantasını kapı aralığına bırakıyor. Ona doğru yürüyorum ve ben kapıya varmadan aradaki mesafeyi kapatıyor. İki adım atıyor ve beni tutuyor.

Yüzümün iki yanını kavıyor ve beni yavaşça öpüyor. Bana dokunduğunda kalbime giden ve kalbimden çıkan her damarı ateş dolduruyor. Beni öptüğünde güçsüz düşüyorum. *Bana baktığında güçsüzleşiyorum.*

"Yakında görüşürüz." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük daha kondurmadan önce gülümsüyor ve kelebekler uçuşuyor. Ellerim onunkileri buluyor ve nazikçe sıkıyorum.

Gülümsüyorum, sonunda açık mavi gözlerini görmek için gözlerimi açıyorum. "Yakında görüşürüz."

DANNY

W Bu teröristler ne kadar cesurca bir karar vermişler. Bu savaşı bize getirebileceklerini düşünmek daha da çılgınca. Ama beni ortadan kaldırma heveslerini çok seviyorum. Beni öldürebileceklerini düşünmelerini seviyorum. Bu sadece bu işi çok daha eğlenceli hale getiriyor.

Ruhları toplayacağım.

Kötü insanların hayatlarının tükenişini, ruhlarını eski dostum Ölüme gönderişlerini görmenin heyecanı beni heyecanlandırıyor.

Ve hep ben kazanırım.

Yine de küçük meleğimin doğum gününü mahvettikleri için üzgünüm. Beni öldürme ihtiyaçları yüzünden bir süreliğine gideceğim. Bu Ari'nin günü olmalıydı ve bunu benden ve ondan aldılar.

Onları elime geçirdiğim her anın tadını çıkaracağım ve kafam için sahip oldukları bu cömertliğe başladıklarına pişman edeceğim.

I. Yapamam. Lanet olsun. Bekleyemem.

Gecenin bir yarısı ve Georgia'da ıssız bir yerde küçük bir eve girmek üzereyiz. Yaşadığım yerden sadece birkaç saat uzaktalar. Bizi hızlı buldular; bu geceki öncelikli görevimiz bu bilgiyi nasıl bu kadar hızlı alabildiklerini keşfetmek.

Zaten özensizler ve ne kadar kötü olabileceklerini ortaya koydular. Kasabadaki yerel bir barda birkaç kadının saldırıya ve tecavüze uğradıklarını polise bildirmeleri üzerine ortalığı karıştırdıklarında askeri istihbaratın radarına girdiler.

Onlar ölü adamlar.

"Yaratık, orada rahat mısın?" Operatör

Yaratık.

Amiral Ravenmore onun hakkında yalan söylemiyordu.

Otuz beş yaşındaki Daegan Hannibal siyah saçlı, uzun boylu, yapılı, gri gözlü ve hepimiz gibi siyah bir maske takıyor ama yakalandıktan sonra maskesini hiç çıkarmıyor. Yüzünün sağ tarafının altında ne sakladığını kimse bilmiyor ama söylentilere göre korkunç yaralar almış. Sağ gözü kısmen kör ama yine de hiçbir atışı kaçırmıyor. Savaş esiriyken bu konuda konuşmayı reddetmiş. Yaralarının nasıl oluştuğunu kimse bilmiyor ve o da bu konuda konuşmuyor, ben de sormak için fazla meraklı değilim. Ağırlığını taşıdığı ve işini iyi yaptığı sürece; özel hayatı umurumda değil.

Adam eve döndüğünde izin almayı reddetti ve hemen benim ekibime atandı.

O benden daha deli olabilir.

Yaratık uzakta bir tepede bir ağacın arkasında saklanıyor, herhangi bir hareket olup olmadığına bakıyor, gölgelerde bir şahin gibi hepimizi izliyor, bekliyor.

"Cennette bir gün daha Azrail," diye mırıldanıyor kısık bir kıkırdamayla. "Anlaşıldı," diye cevap veriyorum.

İlk giren benim. Bu sefer duvarı patlatmayacağız.

Daha hesaplı. Duvarlardan geçen hayaletler gibi girmek istiyoruz; meydan okumayı seviyorum. Bıçağımı çıkarıp tel örgüyü kesiyorum. Çiftlikte tek katlı bir ev.

Güzel bıçağımın her zaman keskin kalmasını sağlarım.

Bütün geceyi buraya gelirken onu bileyerek geçirdim. Bu orospu çocuklarının üzerinde kullanacağım tüm yolları düşündüm. Kapımı çalarak ne yaptıklarını bilmiyorlar.

Rooker, Lopez ve Kane beni takip ediyor.

Hepimiz tepeden tırnağa hazırlandık, gece gözlükleri sıkı sıkıya takıldı. Yüzlerimiz kamuflaj boyasıyla kaplı. Ve tabii ki maskelerimiz. Görevlerde her birimiz maske takarız.

"Ölüm'ü öldürmek istediklerini söylüyorlar. Azrail maskesi takanı, diyorlar."

Amiral Ravenmore'un sesi kafamın içinde bozuk bir plak gibi canlı ve acımasızca çalışıyor.

Beni avlamak mı istiyorlar?

Ben varım.

Pencereyi sessizce açıyorum, hiç ses çıkarmadan. Soğuk rüzgârın sesi ayak seslerimizi bastırıyor.

Oturma odasına giriyoruz ve uzun zamandır ilk kez Rooker'ın önden gitmesine izin veriyorum. Buraya gelirken konuştuğumuz bir taktikti bu. Nasıl gittiğini görmek istiyorum. Bu hayattan ayrılıp Ari'ye sivil bir hayatta katılmak için küçük de olsa bir şansım olup olmadığını görmek istiyorum ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu Rooker'ın bana meşaleyi ona devredebileceğini göstermesi.

Kariyerimden kopma düşüncesi aklımın ucundan bile geçmezdi. Bir yıl önce, şu anda bulunduğum yere inanamazdım.

Danny Rider, Ari adında küçük tatlı bir ruhun büyüüne kapılmış, Donanma'dan ayrılma olasılığını merak etmektedir.

Sessiziz, tüfeklerimizi sıkı sıkı tutuyoruz, gece görüş gözlüklerimiz takılı, evin içinde yürüyoruz.

Botlarımız sessizce yere basıyor ve ben farklı bir ruh halindeyim
-Bir katilin zihni. Ölüm kafamın içinde ve o heyecanlı.

Ben de öyle.

Bu, işin nefret ettiğim ama başarılı olduğum kısmı.

Bu suçlulardan kaç tanesinin burada olduğunu bilmiyoruz, ama bunu ilerledikçe anlayacağız.

Bildiğim kadarıyla evin bir bodrumu var. Sorgulamak ve daha fazla insanı barındırmak için mükemmel. Muhtemelen aşağıda bu pisliklerden daha çok vardır.

Rooker önümde ve yakalamaya hazırız, ama önce bize saldırırlarsa, onlar için ışıklar söner.

Sonra küçük tatlı meleğimin kokusunu alıyorum. Onun tatlı parfümü beni her zaman *onu tatmak* için çok meraklandırıyor. Burnuma doluyor ve her yere yayılıyor.

Sadece birkaç gün oldu ama onu şimdiden özledim.

Zihnimin her yerini yıkıcı bir şekilde işgal etmiş olsa da onu zihnimden atmam gerekiyor.

Hata yapamam, odaklanmalıyım, yoksa takımımın ya da *benim* hayatım söz konusu olur.

Birden gece görüşümde Rooker'ın sağ tarafında bir şey görüyorum. Sağındaki koridordan çıkan bir silah.

Yürüyen ölü bir adam.

Doğrudan kafasına doğrultulmuş bir tabanca. Tepki veriyorum. *Sahip* olduğun tek şey
bu durumlarda yapılması gerekenler. Düşüncede bir saniye bile fazla zaman

harcamak,

Karar verme sürecinde çok uzun süre kalırsanız, kaderinizi mühürlemiş olursunuz. Kendi tabutunuza çivi çakıyorsunuz.

Tereddüt edersen, ölürsün.

Çok düşünürsen, ölürsün.

Ari'ye yavaş yavaş öğrettiğim bir şey. Saldırıya uğradığından beri ona kendini savunma dersleri veriyorum, ona kendini savunmanın yollarını ve yeri geldiğinde nasıl silah kullanacağını öğretiyorum.

Çantamın içine sıkıştırdığım bıçağımın sapını tutuyorum. Her zaman olduğu gibi kılıfından çıkıyor. Koluna nişan alarak hızlı ve seri bir şekilde savuruyorum.

Bir bıçak sesi kemiklerini delip geçerek onu duvara yapıştırır.

Hedef vuruldu.

Hiç şaşırmadım. Bıçağımla hiç ıskalamam.

Silahı güçlü bir şekilde saplanınca havaya fırlıyor ve mermi Rooker'ın kafası yerine tavana isabet ediyor.

Adam Rooker'ı tamamen ıskalar, kurtarılmış bir adamdır.

Rooker ne olduğunu anladığında şaşkınlıkla irkilir. Tüfeğini tehdide çevirmeden önce nefesini tutuyor.

"Hayatımı bininci kez kurtardın." Kısa, minnettar bir kahkaha atıyor.

Ama ben

duygusuzum. Bir

bok hissetmiyorum.

Rooker parmağını tetiğe koyuyor, ona yaklaşıyor, tehdidi ortadan kaldırmaya hazır, ama onu durduruyorum.

Ona durmasını işaret ediyorum. Başıyla onayladı. O her zaman benim sağ kolum olmuştur. Her hareketimi bilir.

Hızlı, uzun adımlarla adama doğru ilerliyorum, botlarım yere sertçe vuruyor, derin gümbürtüler çıkarıyor.

O benim.

Yine de ölemez. Bilgiye ihtiyacımız var.

"Lanet olsun!" diye bağılıyor adam acıyla, panik içinde, yaralı koluna bakarak. Bıçağım koluna o kadar hızlı, derin ve güçlü bir şekilde saplandı ki adam duvara yapıştı. Bıçak onu orada bir rehine gibi tutuyor.

Acı içinde haykırdığını duyduğumda memnuniyetle sıırıyorum. Bunu yapmalarına bayılıyorum. Kardeşlerimden birini öldürmek üzereydi.

Zifiri karanlık. Odayı çok az ışık aydınlatıyor ama beni görebildiğini biliyorum. Rooker ona bir ışık tutuyor ve beni izliyor, anında büyüyor

soluk. Kolundan tutup çıkarmaya çalışıyor. Ben ona yaklaştıkça bıçaktan kurtulma hızı artıyor. Ama her çekişinde başarısız oluyor ve yüzünü buruşturuyor ve benden kaçamıyor.

Bıçak, her kaçmaya çalıştığında etini delip geçiyor ve ipleri çözmeye çalışıyor.

Şimdi yakınım, ona bakıyorum, acınası girişimleriyle eğleniyorum. Kendini özgür bıraksa bile, asla gerçekten kaçamayacaktır.

Yaklaşan kıyametiyle birlikte burada olduğumu fark ettiğinde titriyor. Alnından terler boşanıyor ve burnundan küçük sızlanmalar geliyor.

"Sensin." Keskin bir nefes alıyor, gözleri o kadar büyük dönüyor ki gözlerindeki her küçük damarı görebiliyorum.

Alay ediyorum.

Adamın yüzüne bakıp çömeliyorum.

"Sen Ölüm'sün. Sen...sen Omar'ın oğlunu öldüren kişisin, sen
."

Titriyor, terliyor ve titreyen tükürüğünü yutmaya çalışıyor. titrek, korkulu nefeslerle. Her kelimeyi kekeleyerek söylediği için sözcükler ağzından güçlkle çıkıyor.

"Ölüm dilini mi yuttu?" Ona hevesle bakıyorum.

"Azrail."

Ellerimi çırparak onu uğursuzca tebrik ediyorum. Ekibimin silahlarından çıkan tüm lazerler arkamdan ona doğrultulmuş durumda.

"Bizim için şarkı söylemeye hazır mısın?"

"Sana bir bok söylemeyeceğim."

Cebinde sakladığı başka bir silaha uzanıyor ve bana doğrultmaya çalışıyor ama ben hızlıyım. Bileğini tutup öyle bir büküyorum ki silahı düşürüyor ve kemikleri kırılıyor. Silahı Rooker'a doğru tekmeliyorum, tabanca yerde kayıyor ve o da üzerine basıyor.

Sonra ayak sesleri hepimizi sarıyor, gürültülü ve ağır. Rooker'a dönüyorum ve o da bakışlarıma memnun bir omuz silkmeye karşılık veriyor.

İçimden bir adrenalin fişkırıyor. "Eğlence başlasın çocuklar," diye kükrüyorum eğlenerek.

İki adam bana saldırdı. Birinin silahı, diğerinin palası var.

Rooker silahlı adamı tam kafasından vuruyor. En sevdiğim bıçağımı adamın kolundan ve duvarından çekiyorum. Kan donduran bir çığlık atıyor. Elinde pala olan adamı duvara fırlatıyorum.

tek koluyla bana bağıyor. Etkileyici bir hızla bana saldırıyor, ama bu beni yakalamaya yetmiyor.

Onu boynundan bıçakladım ve palayı düşürdü. Ellerimi tırmaladı, ben de onu bıraktım. Yere düşüyor, sertçe vuruyor, her yere kırmızı sıçırıyor, hatta botlarıma bile bulaşıyor. Lanet olsun, bunları daha yeni almıştım. Ölüm, yaşam mücadelesi veren ve tutunmak için elinden geleni yapan adamın üzerinde gezinirken gülümsüyor.

Ama daha bitirmedim.

Bileği kırık adam, artık özgür bir adam olduğu için yere düşen palayı almak için çabalıyor. Maskemin arkasından sırtarak onun coşkusunu izliyorum.

Gerçekten bizden kaçabileceğini düşünüyor. Ne kadar trajik.

Kane öne doğru bir adım atıyor, elini vurmak için tabancasını çıkarıyor, ama keskin, gürültülü bir patlama adamın elinin patlamasına neden oluyor ve her tarafımız kan oluyor. İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Eğer tetiği Kane çekmediyse, o zaman kim...?

Adamın eli koptuğunda evin ön camı da aynı anda kırılmıştı.

Ah, bu mantıklı.

"Yaratık, neredeyse beni vuruyordun, göt herif! Yeni olduğunu biliyorum ama bu ne lan!" Kane mikrofon aracılığıyla Daegan'a öfkesini kusuyor ve Kane beklenmedik vuruştan dolayı titrerken ben sırıtiyorum.

"Hemen heyecanlanma, Bane. *Ben asla ıskalamam.*" Keskin nişancısını yeniden doldururken Yaratık'ın sesi kulaklarımızda uğursuzca titreşiyor.

"Güzel," diye Yaratık'a iltifat ediyorum. Ne de olsa ekibimize harika bir katkı sağlıyor. Adamın, üzerinde derin ve geniş bir delik bulunan eline bakıyorum. Kıpırdanıyor, sanki ne kadar yüksek sesle bağırsa acısı o kadar hafifleyecekmiş gibi öfkeyle kükrüyor.

Lopez odanın köşesinden, "Grim, bodrumda bu piçlerden daha çok var," diye bağıyor.

DANNY

F İki adam sandalyeye bağlanmış bir şekilde oturuyor. Karanlık bir oda ve sadece Lopez'in yaktığı bir lambadan gelen küçük bir ışık var. O da onları bir Broadway gösterisi gibi aydınlatıyor. Gecenin eğlencesi onlar.

Bu görev beklediğim gibi değildi. Kendimi meleşime bir ya da iki gün içinde hızlı bir dönüş yapmayı umarken yakaladım, böylece onu yüzüme oturtup mutluluk bulutlarına parçalanana kadar yiyip bitirerek telafi edebilirdim. *Hüsnükuruntu*. Bu iş haftalarca sürecek gibi görünüyor. Delta ve yerel polis yakında kendi soruşturma işlerini yapmak için ortaya çıkacaklar.

"Ben iyi olanım. Lütfen cevapları bana verin. Bu gecenin nasıl biteceğini hepimiz biliyoruz, değil mi? Senin sonunda pes etmenle."

İçlerinden biri Rooker'a tükürerek, "Sikimi yala," diyor ama korkunç bir şekilde ıskalıyor. Tükürüğü ayaklarının yanına düşer. Rooker ona hınzırca sırıtıyor. Maskeli olmasına rağmen bunu görebiliyorum.

Odanın köşesinde, karanlıkta duvara yaslanmış, botlarımdan birini sehpaye dayamış, sessizce, endişeyle bıçağımı bileyliyorum. Belki de olaya karışmak zorunda kalmayacağım. Ama sadist yanlarım eğlenceye katılabileceğimi umuyor.

Hala burada olduğumu bilmiyorlar. Bu gece Ölüm'ün gölgesiyim. Artık Danny değilim.

"Bu, sizin arkadaşınızın kim olduğunu açıklamanızla sona erecek. Gösterin bize, Bay. Ölüm ve hepiniz zengin adamlar olacaksınız." Adam nefretle dolup taşıyor.

Lopez bir köpekbalığı gibi etraflarında dolanırken gülüyor.

Kane orada durmuş izliyor, bir eli kalçasında, parmakları tüfeğinin üzerinde.

"Azrail'i sormak istemezsin evlat," diye uyarıyor Rooker hınzır bir gülümsemeyle. Rooker harika bir iş çıkarıyor. Ordudan ayrılma kararım konusunda kendime daha çok güveniyorum. Eskiden benim için her şey demek olsa bile bu hayatı bırakacağım. Artık öyle değil.

Ari her şeyim. Onun mutluluğu benim her şeyim. Bu üniformayı giydiğimde onu tehlikeye atıyorum ve bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum.

"Ondan korkmuyorum. Hadi ama, siz milyoner olacaksınız. Bize onun nerede olduğunu söyleyin, ben de patronuma sizin ve ailenizin hayatını bağışlamasını söyleyeyim." Dişlerini sıktı. "Kobra olduğunuzu biliyorum." Rooker'ı işaret eder ve sonra Kane'i gösterir.

"Ve sen de Bane'sin."

Kane öfkeyle tüfeğine daha sıkı sarılır.

Şimdi fokur fokur kaynıyorum. Benimle dalga geçiyorlarsa, sorun değil. Aslında, bunu teşvik ediyorum. Kardeşlerimle uğraşıyorlar; yakında tövbe edecekler.

"Adın ne senin? Sana yardım edeyim. Onun yerine benimle konuşmanı öneririm." Rooker kendini işaret ediyor, parmakları merhametle kıvrılıyor.

Güzel. Çünkü bunu benden alamayacaklar.

"Ben iyi olanım. Ama damarıma basıyorsun. Azrail'den korkmadığına emin misin? O merhamet eden bir adam değil, ama ben öyleyim." Rooker adamın yüzüne bakar ve ikisi de korkudan titremeye başlar.

"Sizin hakkınızda sandığınızdan daha çok şey biliyoruz. Söylentilere göre Bay Ölüm'ün küçük bir kız arkadaşı varmış. Sizin de bir karınız ve iki kızınız var." Adamlardan biri bilgi verirken Rooker yumruklarını sıkarak ayakta duruyor. Kontrolünü kaybetmek üzere ve onu suçlamıyorum ama onlara dokunamayız.

Onun kızlarını biliyorlar mı? Benimkileri biliyorlar mı, yoksa blöf mü yapıyorlar?

Onu ellerine geçirme düşüncesi damarlarımı çileden çıkarıyor. Kırmızı görüyorum ve Azrail'in buz gibi nefesi boynuma dokunuyor. Kimse ona elini bile süremeyecek. Onunla aynı havayı solurlarsa yerin iki metre altına girerler.

"Hayır, ondan korkmuyoruz. Bizi hiçbir şey korkutamaz," diye başka bir terörist katılıyor ve gülüyorlar.

Gülme sırası bende; yüksek sesle, derin, boğuk ve hınzırca. Kahkahalarım kalınlaşmış, yoğun sessizliği böldü.

Odadaki herkes benim uğursuz, derin, paslı kahkahamın geldiği yere dönüyor. Şimdi tüm dikkatim onların üzerinde ve buna pişman olacaklar.

Rooker yenilgiyle iç çeker, yakalanan suçlular karşısında hayal kırıklığına uğramış bir halde başını öne eğip sallar.

"Cık, cık, cık," diye alay ediyor Rooker ayağa kalkmadan önce. Kollarını kavuşturup Kane'e katılıyor.

Odanın köşesinde bir sigara yakıyorum. Kıvılcımlar karanlıkta yüzümü aydınlatıyor - bir, iki, üç kez karanlıkta - sonunda ateş sigaramın ucunda yanmadan önce.

Marlboro.

İçime çekiyorum, ciğerlerimin dumanı sindirmesine izin veriyorum. Birkaç saniye orada tutuyorum. Sonra havaya doğru itiyorum.

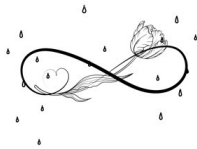
Yavaşça onlara doğru yürüyorum. Karanlıkta ahşap zeminde attığım her adımda botlarım gürültülü bir gümbürtü çıkarıyor.

Gözlerini kısarak beni bulmaya çalışıyorlar ve sonra onları aydınlatan spot ışığına giriyorum. Onların üzerinde yükseliyorum, sigaramı adamların ayaklarının yanına fırlatıyorum, çömelirken ellerimi dizlerimin üzerine koyarken iç çekiyorum.

Pantolonu, kasıklarının olduğu yer karardı. Orospu çocuğu altına işemiş.

Maskemin altından gülümseyerek başımı sallıyorum ve adamın yüzüne bakıyorum. Gülümsemem kaybolurken gözlerim öfkeyle daha belirgin bir şekilde dönüyor, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dişlerimi sıkıyorum.

"İsteyin ve alacaksınız."

Delta bir saat sonra geldi ve bu gece onlardan pek bir şey öğrenemedik. Bu şerefsizlerin ailelerimiz hakkında nasıl bilgi edindiklerini bilmiyoruz. Bodrumda oturuyorum, endişeliyim.

Ari'yi gerçekten biliyorlar mı? Rooker'ın karısını ve kızlarını biliyorlar mı?

Ama nasıl?

Karanlık bodrumda bir sandalyede oturmuş, elimde bıçakımı çeviriyorum. Ari'nin güvende olduğunu hissetmiyorum ve Shane'e olanlardan sonra

Onu kaybetme riskini göze alamam. Benim dünyam sadece o bir parçası olduğu için anlamlı.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj atma ihtiyacı beni bunaltıyor. Onu kontrol etmem gerektiğini hissediyorum. Ne zaman evde olacağımı bilmiyorum ama bana iyi olduğunu söylemesine ihtiyacım olduğunu biliyorum. Kabuslarının hâlâ peşini bırakıp bırakmadığını merak ediyorum ve tekrar uykuya dalana kadar onu teselli etmek için yanında olamamak beni umutsuzluğa sürüklüyor.

Ari beni kanatlarına doladı ve başı belada olan benim.

Yolculuğumuz tipik bir yolculuk değil, ama bu noktaya kadar çılgın bir yoldu. İlişkımız başından beri karmaşıktı, ancak o hayatımda kaldıkça, varlığından haberdar olmadığım ve onun olmamı istediği adam haline geldiğimi daha fazla hissedebiliyorum.

Değişebilen bir adam.

Bir adam... en tatlı ruha tamamen takıntılı.

"Neler oluyor?" Rooker merdivenlerden inerken soruyor.

Telefonumu cebime koyarken sinirli bir şekilde başımı sallıyorum.

"Burada değil. Üsse döndüğümüzde daha fazla konuşabiliriz," diye fısıldıyorum, evin dinlenip dinlenmediğinden emin değilim. Ari'den ya da Noel'den bahsederek bu piçlere bize karşı kullanabilecekleri daha fazla yakıt vermek istemiyorum.

"Grim, dahası da var. Buraya seni almaya geldim. Bunu görmen gerek."

Midemin derinliklerine bir şey batarken kaşlarım kalkıyor.

Bu iyi değil - bu kötü alamet hissi zihnimi yakıp kavuruyor.

"Nereye?" Rooker'ı bodrumdan merdivenlere kadar takip ediyorum. Rooker bana söylemek yerine onu takip etmemi istedi.

Beni koridora götürüyor. Teker teker cesetlerin üzerinden geçiyoruz, botlarım yere vuruyor.

Tüm ışıklar hala yanıyor ve özel operatörler ve polis eve baskın düzenleyerek olay yerinin fotoğraflarını çekiyor ve kanıt topluyor.

Beni götürdüğü odada kalbim parçalanıyor.

Bir grup küçük çocuk ağlıyor, rahatlamak için birbirlerine sarılıyorlar. Duvarların içinde kaybolmaya çalışan penguenler gibi birbirlerine sokulmuşlar. Gözleri şaşkınlık, kayıp ve korku dolu. Lopez ve Delta'dan diğer çocuklar onları teselli ediyor, su içiriyor ve en sevdikleri rengin ne olduğu ya da en sevdikleri çizgi film gibi sorular sorarak onları içinde bulundukları gerçeklikten uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Hepiniz evinize gidiyorsunuz. Artık güvendesiniz. Size zarar vermeyeceğiz. Biz ordudayız," diyen Lopez, size zarar vermemeleri

gerektiğini

Bizden korkuyorlar. Onlara teker teker bakıyor, tepkilerini gözlemliyor.

"Görünüşe göre bu ev sadece teröristleri barındırmak için değilmiş. Bu çocukların ticareti yapılacaktı." Rooker kollarını şişmiş göğsünde kavuşturuyor.

Öfke görüşümü kör ediyor. Ateş derimin altında patlıyor ve göğsüm ağrıyor, bu masum ruhların yakalandığını ve her gün neye karşı savaştığımızı görmeye zorlandığını izliyorum.

Bu dünyadaki kötülük asla durmayacak.

"Bu gece yaklaşık yirmi çocuğu kurtardık," diye ekliyor Kane yanımda ve ben kaybettiğim oğlumu düşünüyorum. Ari'nin karnında büyümesi gereken oğlumu.

Boğazımda kocaman bir yumru oluşuyor ve bu zavallı çocuklara bakarken boğazımı sertçe temizlemek zorunda kalıyorum.

Kahretsin.

"Onları güvenli bir şekilde üsse geri götürün. Amiral Ravenmore'un bunu bilmesi gerekiyor," diye emrediyorum ekibime. Küçük çocuklara sıkıntıyla bakıyorum.

Oğlumu kaybettiğimi bilmek... bu her zamankinden daha ağır geliyor. Kaçırılan bu çocukların ailelerinin şu anda nasıl hissettiklerini hayal bile edemiyorum. Ben olsam çıldırırdım. Oğlumu bulana kadar tüm dünyayı yakıp yıkdım.

Dışarı çıkmak üzereyken, beş yaşlarında görünen küçük bir çocuk koşmaya başladı. Lopez onu durdurmaya çalışmıyor. Bana ulaşır ulaşmaz kalçama çarpıyor ve sanki okyanusta bir sala tutunmaya çalışıyormuş gibi bacaklarıma tutunuyor.

Pantolonumu çekiştiriyor, ben de tüm dikkatimi ona veriyorum.

"Affedersiniz bayım," diyor hıçkırıklar arasında, pantolonumu tekrar çekiştirerek ve kalbim onun yalvarışını duyarak bir hüzün havuzuna demir atıyor. Böylesine travmatik, karanlık bir deneyimde bile kibar davranıyor.

Ari ile aynı özelliklere sahip. Bronz ten, siyah saç. Oğlumuzun da aynı özelliklere sahip olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

"N'aber, küçük adam?" Çömeliyorum, böylece artık yüz yüze geliyoruz. "Babamı ve annemi görmek istiyorum. Lütfen bayım."

"Sana söz veriyorum, yakında onlarla birlikte olacaksın. Seni o kötü adamların seni bir daha asla göremeyeceği güvenli bir yere götürüyoruz."

"Daha fazla soru sorabilir miyim?" "Evet, küçük adam?"

"Adın ne senin? Biraz korkutucu görünüyorsun."

Ona gerçek adımlı söyleyemem. Ona kısa versiyonunu vereceğim.

"Grim."

"Komik bir isim." "Öyle, değil mi?"

"Sen süper kahraman mısın?"

"Hayır, küçük adam, ben bir SEAL'ım." Saçlarını şakacı bir şekilde karıştırıyorum ve o da kıkırdıyor. "Artık güvendesiniz, hepiniz güvendesiniz. Eve gidiyorsunuz."

Sığınma sözleri onun için bir anlam ifade ettiğinde kıkırdamayı kesiyor. Sonra küçük bedenini omzuma atıp bana sıkıca sarılıyor. İlk başta hareketsiz kaldım. Çocuklarla çok fazla etkileşimim olmaz. Ama bu küçük adamla sanki oğlummuş gibi etkileşime giriyorum.

Ben de çocuğa sarılıp küçük sırtını sıvazlıyorum.

"Sen bir fok değilsin, o bir hayvan," diyor bana şaşkınlıkla.

"O tür bir SEAL değil." Sarılmayı bırakıp siyah saçlarını tekrar karıştırıyorum. "Donanma için çalışıyorum."

İşliyor, eğleniyor, birkaç saniye beni izliyor. "Büyüdüğümde tıpkı senin gibi olmak istiyorum... bir SEAL." Burnunu çekiyor. Küçük eliyle gözyaşlarını siliyor.

Zaten kırılmadıysam, şimdi kırıldım.

Maskemi çıkarıyorum. Yüzüm hala yeşil, siyah ve kahverengi katmanlardan oluşan kamuflaj boyasıyla kaplı, bu yüzden kimliğimin açığa çıkmasından endişe etmiyorum.

Küçük çocuğa doğru fırlatıyorum ve gözleri bir Noel ağacı gibi parlıyor. Kahverengi gözleri ön taraftaki deliklerden sevinçle parlıyor.

Kılık onun küçük kafası için çok büyük, ama elleriyle onu yerinde tutuyor, böylece sallanmasını engelliyor.

"Sen zaten bir süper kahramansın."

L *Eğere güzel bir yalan.*

Bu sözler şeytani bir varlıkla tüm gücüyle geri geliyor.

"Seni lanet sürük! Onu becerdiğine inanamıyorum."

Sırtımda keskin, donuk bir ağrı hissediyorum. Bir manyak gibi gülümseyen Nora, elindeki kalın bıçağı bir oyunmuş gibi çeviriyor. Kapana kısıldım ve burada beni kurtaracak kimse yok.

Tüm anılar geri geliyor, tekrar tekrar birbiri ardına yanıp sönüyor. Çılgılık atmak için ağzınızı açmaya çalıştığınız, ancak bunu ürkütücü bir sessizliğin takip ettiği kabuslardan biri. Koşmak için çok çabaladığınız ama ayaklarınızın ağır çekimde yere battığını hissettiğiniz o kabus.

Shane'in yine üzerimde gezindiğini, bana tecavüz etmeye çalıştığını görebiliyorum. Onun ele geçirilmiş gözlerini izlemek, göğsümde bir korku patlaması gibi kıvrılan dehşete yol açıyor.

Kabustan uyandığımda bedenim sıçrayarak ayağa kalkıyor ve yatağıma oturup karanlık, boş yatak odama doğru çılgılık atıyorum. Çarşaf larımı avuç larımın içinde kıvrarak Danny'yi arıyorum ama henüz evde olmadığını hatırlıyorum.

"Hayır!" diye bağı rıyorum. Gözlerimi hızla kır pış tır ıyorum, korkunç sisten umutsuzca kaçmaya çalış ıyorum, uyurken çektiğim acıya son vermeye çalış ıyorum. Ağır nefesler ciğerlerimi terk ederken yutkunuyorum.

Karnımı avuç layıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve işte o zaman vücudumun her tarafının terle kaplandığını fark ediyorum. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken

s e r i n l e m e k için yorganı çıkarıyorum. Adrenalin göğsümü dürtüyor, o kadar acımasız ki daha çok ağlıyorum.

Bu dehşet ne zaman sona erecek?

Danny henüz eve gelmedi. Doğum günü partimin üzerinden haftalar geçti.

Komodinine bakıyorum ve saati kontrol ediyorum. Lütfen sabahın üçü olmasın.

Bir parmağım ile dokunarak görünür hale getiriyorum. Beyaz ışık telefonumdan yayılıyor, yüzümü ve yatağımı aydınlatıyor.

Korku cildimi sakatlıyor ve saati okuduğumda ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Sabah 3:33.

Neden sürekli sabahın üçünde uyanıyorum? Danny'nin dövmesini hayal etmeyi ne zaman bırakacağım?

Sonra telefonumda onun adını gördüm. Cevapsız bir mesaj.

Okuyunca göğsüm minnettarlıkla doluyor.

Seni özledim.

O iyi... Hayatta. Onun güvende olduğunu bilerek tekrar uykuya dalabilirim.

Gecenin bir yarısı telefonumu iki elimle sıkıca kavriyorum... Beni düşündüğünü bildiğim için kendimi daha az yalnız hissediyorum. Mesajına yanıt veriyorum ve telefonu kapatıp yatağымda yanıma koyuyorum. Tekrar yastığıma uzanıp karnımı daireler çizerek hafifçe ovuyorum.

Umarım her neredeyse çok uzakta değildir ve havaya uçmaktan ya da vurulmaktan kurtulmayı başarır.

Danny'nin hayatındaki bir numaralı önceliğin ben olduğumu bilmem için yaptığı değişiklikler beni ona daha çok aşık etti.

Ekranımın arka planına bakıyorum ve günahkâr yakışıklı erkeğime bakıyorum, sorun ve mıknaş tek bir kırılmaz ruhun içinde.

Beni ilk helikopter yolculuğuma çıkardığında çekilmiş bir fotoğrafımız. O gece hayatım boyunca yaşadığım en çılgın maceralardan biriydi. Artık bir helikoptere aynı gözle bakamıyorum. O gece içimde yaşayan karanlığı keşfettiğim ilk geceydi. Kabağımı kırdı ve bunu yapma şekli hiç de yumuşak değildi. Beni önceden uyardı ve beni kendi dünyasına sokmadığı için memnunum. O parçasını benim için değıştirmede... ve ben de değıştirmesini istemiyorum. Bunun yerine, duygularının beni açgözlü ve sabırsız bir şekilde ele geçirmesine izin verdim.

Ne yapacağı belli olmazdı, beni hep daha fazlasını istemek zorunda bırakırdı.

Sadist biri ama bu özelliğini değiştirmezdin. Eğer o olmasaydı, hala annemle ve kendimle rol yapıyor olurdum.

Danny çok şey yaşadı ve ben onun travmasını çevreleyen gizliliği her seferinde bir katman olmak üzere kaldırdım. Geçtiğimiz yıl teker teker, kolay değildi; hatta biraz zehirliydi ama onu kabul ettim. Bu onun neden böyle olduğunu açıklıyor ve bunu tekrar tekrar yapacağım.

Su almak için mutfağa doğru gidiyorum. Boğazım kurudu ve uyuyamadığım için su içebilirim. Koridordan geçiyorum ve kilerimi açmam uzun sürmüyor. Oturma odam karanlık - tek ışık kaynağı mikrodalganın ışığı. Geceleri hep açık bırakırım.

Annem mutfak ışığını açık bırakmayı adet edinmişti ve ben de evime taşındığımda onun izinden gittim.

Sonra kapıma bir şeyin çarptığını duyuyorum ve bunun dışarıdaki şiddetli rüzgârdan düşen bir ağaç dalı mı yoksa... kapımı çalan bir insan mı olduğunu ayırt etmek tüm konsantrasyonumu alıyor. Gürültü yapmamaya çalışarak kilerin kapısını yavaşça kapatıyorum. Bir klik sesinin ardından şişedeki suyu tezgâha bırakıp mutfaktan çıkıyorum.

Ön kapıma doğru attığım her adımda bedenim korkuyla sakatlanıyor; perdelerimin arasından rüzgârda salınan ağaç gölgelerini izlemek, araştırma ihtiyacımı sorgulamama neden oluyor.

Beni takip eden ya da inciten insanlar artık bana zarar veremezler.

Shane öldü.

Shane öldü.

Bana zarar

veremez.

Nora hapiste.

Parmak uçlarımda, gözetleme deliğinden bakıyorum. Ayak parmaklarımda üzerinde dengede durarak kendime güç veriyorum. Küçük dairesel pencereden baktığımda hiçbir şey görmüyorum.

Sonra korkunç soğuk bir hava fırçası yüzümün yan tarafını sarıyor ve dikkatimi istiyor.

Evimin içindeyken rüzgar nasıl bana doğru esiyor?

Yabancı unsurun kaynağını araştırmak için soluma bakıyorum.

Sonra perdelerimin üflenmiş gibi aktığını görüyorum.

Bir pencere açık.

Ne oluyor be? Kaldırdığımı hatırlamıyorum ve Danny evi asla kilitlemeden bırakmazdı.

Ani hareketler yapmadan önce, güvenlik kameralarımı kontrol etmeden önce telefonumu sıkıca kavıyorum. Telefonumun ekranında bir o yana bir bu yana kaydırıp uygulamamı ararken parmaklarım titriyor. Nefes alışım panikle artıyor ama herhangi bir bildirim görmeyince kaşlarım çatılıyor.

Uyarı yok, zorla girme girişimi belirtisi yok, hiçbir şey yok.

Sert vücudum teselli ile gevşiyor. Eğer davetsiz bir misafirden iz yoksa, ben iyiyim... *değil mi?*

Attığım her adımda kemiklerim gıcırıyor, pencereme yaklaşıyorum.

Serin hava hâlâ bir vantilatör gibi üzerime doğru akıyor ve pencereye yaklaştıkça tüm vücudum titriyor. Sıcaklık tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor ve kendime sarılıyorum.

Son bir buz rüzgârı tenimi dondururken camımı hızla indirip kilitliyorum.

Ekran hala orada, dokunulmamış.

Siktir et. Ben yatağa dönüyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey bu.

Mutfığa geri dönüyorum, sonunda almaya geldiğim şeyi alıyorum. Su şişesinin yarısı boşalana kadar oda sıcaklığındaki suyu yutuyorum.

Bugünkü yoğun mesaiye başlamadan önce daha fazla dinlenmem gerekiyor.

Bugün başka bir iş günü olacaktı. Sadece dört saat sonra acil serviste on iki saatlik bir vardiya beni bekliyordu ve... heyecanlıydım.

Bugün birkaç saat içinde beni ne tür davaların beklediğini merak ettim ve cinsel yaralanma davalarından kaçınmayı umuyorum ve sessizce hiçbir Özel Operatörün yatakta, hayata zar zor tutunuyor olmaması için dua ettim. Dürüst olmak gerekirse, umarım bugün *kimse* ölmez ya da hayata tutunmak için mücadele *etmez*.

İşten sonra annemin evine uğruyorum çünkü bugün sıradan bir gün değil.

Bugün, kardeşimin yanlış giden bir görev nedeniyle öldürüldüğü gündü. Hayat yolumu değiştiren bir gündü. Pediatri hemşiresi olacaktım. O öldükten sonra, hiç tereddüt etmeden verdiğim bir karardı bu.

Hayatımın sonuna kadar kardeşimi onurlandıracak, onun gibi kadın ve erkeklere yardım edeceğim. Eğer bir anne ya da kız kardeşin oğlunu ya da kardeşini kaybetmesini engelleyebilirsem, bedenim izin verdiği sürece bunu sonsuza kadar yapacağım.

Keder hiç dinmeyen bir acıdır. Annemi, Danny'yi ve beni ne olursa olsun takip edecek bir acı, ancak zarar verici üzüntünün miktarı değişebilir.

Keder dalgalar ve fırtınalar halinde gelir ve ne zaman bir şey onu zorlasa içimize çöker.

Bu bir anı olabilir, bir tatil olabilir... ya da *bir şarkı* olabilir.

Kapıyı üç kez çaldıktan sonra annemin evine giriyorum ve o da hemen cevap veriyor.

"İçeri gel!" diye bağılıyor içeriden, ama sesi çok uzakta.

Benim olduğumu biliyor. Güvenlik sistemini hâlâ kuruyor. Danny her zaman şarjlı ve çalışır durumda olmalarını sağlıyor çünkü annem ondan yalnız olduğu için bu işlerle ilgilenmesine yardım etmesini istedi. Ben de yardım ediyorum ama sanırım kardeşime verdiği sözü tutmak için inanılmaz bir çaba sarf ettiğini bilmek beni Danny'ye daha da aşık ediyor.

Oturma odasına giriyorum ve dışarıdaki dondurucu havanın aksine hava ılık. Nane kokulu bir Noel mumu odayı dolduruyor ve annem Noel ağacını süslemiş... bensiz mi?

Konuşacak ve yürüyecek yaşa geldiğimden beri her yıl ağacının kurulmasına yardım eder ve her dalı parlak kırmızı ve altın süslerle süslerdim.

Tepeden tırnağa tamamlanmış ağaca nostaljiyle bakıyorum. Ceketimi çıkarıp tekrar küçük bir kız gibi hayranlıkla bakıyorum. Çocukken Noel ağacının hep sihirli olduğunu düşünürdüm.

Daha çok bir anne-kız olayı olmasına rağmen Paul'ün bize her yardım edişini hatırlarken parıldayan altın ışıklara gülümsüyorum. Çoğu zaman odasında bilgisayarında sanal dünyalarda kayboluyor, gitarını çalışıyor ve hatta dışarıda kaykay yapıyor olurdu.

Ceketimi ikiye katlanmış halde kanepenin minderine bırakıyorum. Beyaz kazağımın kollarını başparmaklarımın üzerine çekerek evin derinliklerine doğru yürüyüp onu arıyorum.

Oturma odasında olmadığı için onu orada bulacağımı düşünerek önce yatak odasına girdim. Bu, rutin romanlarını izlediği saatle aynıydı. Boştu ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı birleştirdim.

Günün bu saatinde nerede olabilir?

Sonra kafama dank ediyor ve göğsüm melankoliyle sıkışıyor. Derin bir nefes alıyorum ve içine gireceğim şeye hazırlanıyorum.

Yatak odasının kapısını kapatıyorum, kapı kolunu sıkıca kavırıyorum ama usulca kapatıyorum.

Arkamı dönüyorum ve Paul'ün yatak odasının kapısını açmadan önce kendimi güçle kaplarken her dikkatli adımda nefesim hızlanıyor.

Kapının altındaki çatlaklardan ışık parlıyor ve yanağımın içini usulca ısıtıyor.

Kapıyı itip açıyorum. Ayaklarım bilerek ağırlaşıyor çünkü annemi üzgün görmek istemiyorum. Ağladığını duymaya dayanamıyorum.

İlk gördüğüm şey Paul'un Sublime posteridir. Sublime onun en sevdiği gruplardan biriydi ve gitar çalmayı öğrendiği ilk şarkı "Santeria" idi.

Annem yatağının kenarında otururken üniformasını tutuyor.

Ağlamıyor, o... iyi.

Yatağın geri kalanı fotoğraflarla dolu. Kardeşimin bebekliğinden otuzlu yaşlarına kadar olan fotoğrafları her yere dağılmış durumda ama annemin kendisi sapsağlam duruyor.

"Anne, Noel ağacını bensiz mi diktin?" Dehşete düşmüş gibi davrandım ve ortamı daha da yumuşatmak için onunla şakalaştım. Ellerimi kalçalarımın altına koyarak yorumlarımı daha da dramatize ediyorum.

Bakışlarına gülümseyerek karşılık veriyor.

Yanına gidip bir fotoğraf çekiyorum.

"Üzgünüm, *mija*, sen hep meşgulsün. Daha fazla bekleyemedim. Çok çalıştığın için seni rahatsız etmek istemedim ve sadece iyileşirken sana biraz zaman tanımak istedim. Yeni bir şey deniyorum." Paul'ün üniformasının üstünü askıya koyarak iç geçiriyor. Ayağa kalkıp dolabına doğru yürüyor.

"Teşekkür ederim anne ama Danny bir süre önce gitti. İşe gitti ve ben evimde yalnızım, bu yüzden beni etrafta daha çok göreceksin. Bu sefer senin alanını işgal eden ben olacağım," diye şaka yapıyorum, ellerimi kalçalarımın altına vurup omuz silkiyorum.

"Her zaman bekleriz." Üniformasını asıyor ve arkasını dönüyor.

Paul'ün gitar çalarken çekilmiş fotoğrafını yatağın üzerine koyuyorum ve bakışlarına karşılık veriyorum.

"*Mi hijo...*" İç çekiyor. Yüzü iyi olduğunu söylüyor ama gözleri stresli. "Şimdiden bir yıl olduğuna inanmak istemiyorum."

"Biliyorum anne."

"Uğruna yaşayacağı çok şey vardı."

"Biliyorum anne," diye tekrarlıyorum, yatağın üzerindeki diğer fotoğraflara bakıyorum, Danny'nin olduğu bir fotoğraf var mı diye ve tabii ki tüm ekibin ve Danny'nin olduğu bir fotoğraf var. Beni çileden çıkaran adamı gördüğümde gözlerim parlıyor. Anlık bir tepki gibi yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Hepsi konuşlanmış, yüzleri boyalı ve ellerinde tüfekleri var. Onu daha önce hiç tanımamıştım. Adam hep oradaydı ama orada değildi, *eğer bu bir anlam ifade ediyorsa*. Danny'nin kardeşimle çekilmiş başka fotoğraflarını arıyorum ama bulamıyorum, sonra bir şey gözüme çarpıyor.

Daha önce hiç görmediğim bir fotoğraf. Resimdeki bilinmeyen kadını inceliyorum.

Çok güzel bir kız.

Tabii ki Paul özel dünyasına girmemize izin vermiyor. Tabii ki, *vefatından sonra* onu önemseyen, bilmediğim bir sürü arkadaşı olduğunu öğrenmek zorunda kaldım.

"Anne, bu kim?" Görebilmesi için resmi kaldırarak soruyorum.

Okuma gözlüğünü kaptığı gibi bana doğru yürüdü. Burnuna göre ayarladıktan sonra göz gezdiriyor.

"Hiçbir fikrim yok ama çok güzel." Yatağın üzerindeki diğer fotoğrafları topluyor ve ideal bir şekilde bir araya getiriyor. "Komodinini karıştırıyordum, karıştırmamam gerektiğini biliyorum ama elimde değildi. Odasını temizlemek ve eşyalarını düzenlemek zorundaymışım gibi hissediyorum... hayatta olmadığını bilsem bile. Bir parçam hala buna inanmak istemiyor. Temizliyorum çünkü hala kötü bir rüya gibi geliyor. Sanki her an eve gelecek, üniformasıyla kapıdan girecek ve-" Kederli bir nefes alıyor. "Sadece eve döndüğünde temiz bir odayla karşılaşmasını istiyorum. Hâlâ burada olduğumu, ne olursa olsun dönmesini beklediğimi bilsin. Ondan vazgeçmeyeceğim."

Ayağa kalkıyorum, ikimizin de yıkılmasını engelleyeceğini umarak omuzlarını ovarken gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor.

"Anne, onu tekrar göreceğiz, sana söz veriyorum. Ondan vazgeçmedik... ama bizim zamanımız geldiğinde onu tekrar göreceğiz ve o zaman geldiğinde hep birlikte akşam yemeği yiyeceğiz, geçmiş maceralarımızı ya da cennette insanlar ne yapıyorsa onu konuşacağız. Ama şu anda *onun için yaşamalıyız*. Ne olursa olsun, çünkü o da tam olarak bunu isterdi."

Bu annemi sonunda ağlatıyor ama yine de iyi. Kaçan bir damla gözyaşını silerken gülümsüyor.

"Onun arabasını kullandığını öğrendiğinde açıklaman gereken çok şey var," diye alay ediyor gergin kahkahalar arasında.

Gözlerimi deviriyorum,
sırıttıyorum.

"Biliyorum."

"Bugün mezarına uğradın mı? Bu sabah erkenden gittim. Ona en sevdiği şekerleri, pulparindos'u bıraktım." Fotoğrafları komodinin üzerindeki çekmeceye düzgünce geri koyarken bana anlatıyor.

"Ben yaptım."

Birkaç saniye bana bakıyor, ona ziyaretimle ilgili daha fazla şey anlatacağımı umuyor ama ben kısa tutmak istiyorum.

"Güzel."

A Tek istediğim evde olmak, tüm bu karanlıktan uzakta. Bir şişe Tito's votka açıp uyumak. Belki de görev bittiğinde Meredith'e tekrar gitmeliyim.

S ü r e k l i Ari'yi arzulamamdan kaçmam gerek. Saldırıya uğradığından beri bu koruma ihtiyacı daha da arttı, ve bir arkadaş olarak orada olmaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum.

"Biraz uyu. Sadece yirmi dört saatiniz var. Kobra ve ben tüm çocukları güvenli bir şekilde ailelerine teslim etmek için üste kalacağız. Tex, Bane ve Yaratık. Lütfen evlerinize gidin. Güzellik uykunuzu aldıktan sonra hepinizi buraya bekliyorum," diye emrediyor Grim.

Gecenin son brifingi için bir konferans odasındayız. Görev başarıyla tamamlandı ve sırada bir görev daha var. Yine de bilgileri nereden aldıklarını bilmiyoruz ve bu hepimizi rahatsız ediyor.

Omuz silkiyorum, iç çekiyorum. Maskemi çıkarıp sırt çantama atıyorum.

"Ben uyumam. Zaten güzelim, anlamıyor musun?" Yaratık'ın hınzır sesi böyle diyor. Parlak gri gözleri Grim'in üzerinde alaycı bir şekilde delikler açıyor.

Siyah maskesini hiç çıkarmıyor. Hepimiz aynı maskeyi takıyoruz ama o hiç çıkarmıyor. Savaş esiri olduğundan beri. Onu tedavi eden doktorlar dışında kimse yüzüne ne olduğunu bilmiyor.

Grim bir kahkaha attı.

"Bak dostum, evine git. Buraya erken dönmeniz gerekirse sizi ararım." Sakalını sıvazlıyor, telefonunu çıkarıyor.

"Emin misin? Kalacağımı biliyorsun, umurumda değil," diye son bir kez soruyorum yorgun gözlerle. Neredeyse iki gündür uyumuyorum ve bedenim artık bana ait değilmiş gibi hissediyor.

Onun önünde durduğum yerden masaya gizlice göz atıyorum. İşte o zaman *Angel*'ı kişi adı olarak görüyorum.

Ona öyle dediğini biliyorum. Ari'ye mesaj atıyor.

Gerginliğimi azaltmak için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum ve bunun asık suratımı sileceğini umuyorum.

İçimde bir ateş yanıyor ve kıskançlıktan boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. Çok sert kilitlediğimi fark ettiğimde çenemde bir sızı oluşuyor. O benim değil. O benim arkadaşım... Umutsuzca aşık olduğum bir arkadaşım.

Kahretsin, bu berbat.

"*Buenas noches*, bayanlar. Bana iki kere söylemenize gerek yok," diyor Texas maskesini çıkarırken sırtarak. Siyah dalgalı saçlarını karıştırmış, dişlerinin arasındaki kürdanla oynuyor. Çantasından ortasında Teksas bayrağı olan kamuflaj şapkasını çıkarıyor ve dışarı çıkmadan önce kafasına geçiriyor.

"Pekâlâ Grim, geri dönmem gerekirse haber ver yeter." Konferans odasından çıkarken sırt çantamı omuzlarımda sallamadan önce esneyip sırtımı düzeltiyorum.

Sonra Yaratık arkadan gelir ve Rooker ile Grim yalnız kalır. Biz ayrılır ayrılmaz, Amiral binaya girer. Eşofman altı ve koyu lacivert bir gömlek giymiş.

Binanın giriş kapısını açarken başını eğerek bizi onaylıyor.

"Bu gece iyi iş çıkardınız çocuklar. Biraz dinlenin."

Yaratık ve ben ona doğru başımızı salladık. Başka bir şey söylemeden Grim ve Cobra ile birlikte konferans odasına girdi. Amiral bazı açılardan tıpkı Danny gibi, her zaman ciddi ve çalışmayı ne zaman bırakacağını asla bilmiyor.

Aralık havası soğuk ve tazedir. Sıcaklık hâlâ kontrol edilebilir düzeyde. Savaş botlarım donmuş çimlerin üzerinde gümbürdüyor, ay tamamen siyah bisikletimi aydınlatıyor.

Motosiklet kaskımı takıp çalıştırıyorum. Motor gümbürdüyor ve park yerinden hızla çıkıyorum.

Araba kullanırken rüzgâr dalgalar gibi üzerime vuruyor. Eve doğru hızla giderken sistemden Red Hot Chili Peppers çalıyor.

Saat sabahın üçü civarı ve neredeyse hiç trafik yok. Kapı nöbetçilerinin yanından geçerek üstten çıkıyorum ve boş otoyolda ilerliyorum.

Otoyoldan çıktığımda kırmızı ışıktayım ve ayaklarımı tekrar yere basıp yeşil yanmasını bekliyorum. Işıklara bakıyorum ve gözlerimin ağırlaştığını hissediyorum.

O kadar yorgunum ki... İsteyken fark etmemiştim ama şimdi bir uyuşturucu gibi beni ele geçiriyor. Kendimi uyandırmak için başımı sallıyorum.

Sonunda yeşile dönüyor ve sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti akarken bedenimi sarsıyorum.

Eve gidip raflara çıkmam gerekiyor; votkayla randevum ertelenmek zorunda kalacak.

Hızlandığım anda, kavşağın diğer tarafını bile geçemiyorum.

Ne olduğunu anlayamadan, dünyam yerel panayırıdaki bir karnaval aracı gibi dönmeye başladı. Sert bir darbe hissediyorum ve bisikletimden düşüyorum, vücudum ve bisikletim yere çakılıyor, yolda sıyrılıyor ve savruluyorum.

Vücudumda, kıyafetlerimin üzerinde bir yanma hissederken acı içinde kükrüyorum.

Keskin bir ağrı sinirlerime vuruyor ve az önce bir araba çarpmış gibi hissediyorum. Karnım deşilmiş gibi hissediyordum, nefes almakta zorlanıyordum ve yıkıcı darbeden önce duyduğum son şey lastik cırtlaklarıydı.

Her yerde cam kırıkları var ve bisikletim yanımda duruyor.

Adrenalin damarlarımda dolaşırken, hareket etmekten korkuyorum. Az önce bir araba çarptı ve yaralarımın boyutunu bilmiyorum.

Kırık kaskımı titreyen ellerimle çıkarırken kendime sakın kalmam gerektiğini hatırlatıyorum. İçindeki cam parçalanmış ve gözlerimden birinin şimdiden şiştiğini hissedebiliyorum, sanki gözüm morarmak üzereymiş gibi.

Her şeyin dönmesini durduracağını umarak üç kez göz kırpmıyorum. Görüşüm sağlam ve gitmeye hazırım.

"Lanet olsun," diye inledim.

Yaşıyorum...

Ben hala hayattayım.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bunun için Tanrı'ya şükrediyorum ama tesellim kısa sürdü.

Sırt üstü yatıp nefes almaya çalışırken kaskımı kenara fırlatıyorum. Birinin bana doğru yürüdüğünü duyabiliyorum, ama neden

Özür mü diliyorlar? Neden bir kazada birine çarpan diğer sıradan insanlar gibi çılgına dönmüyorlar?

Camların ve kırık motosiklet parçalarının üzerinden geçiyorlar ve ben de az önce arabasıyla bana çarpan kişiyi selamlamak için doğrulmaya çalışıyorum.

Tam ayağa kalkmıştım ki göğsüme ağır bir çizme bastırıldı ve yere yapıştırıldım.

"Bu ne lan!" Homurdanıyorum ve ayaklarına tutunuyorum, onu çevirmeye hazırım

Ben.

Adamın yüzü beyaz bir maskeyle kaplı ve uzun boylu. Sanki Banka soymuş ve kılık değiştirmek için bere kullanmış biri. Gözlerinde ve burnunda delikler var. Tamamen siyah giyiyor ve o sorunlu, karanlık gözlerinin ardında bir şey var.

Bu bilerek yapıldı. Teröristlerin tetikçilerinden biri daha önümde duruyordu.

Boku yedim.

Eğitimim devreye giriyor ve onu yere fırlatmak üzereyken silahını çekip doğrudan yüzüme nişan alıyor.

"İyi arkadaşın Ölüm'e bir mesaj göndereceğiz." Parmağı tetiğe dokunuyor ve kalbim güm güm atıyor. Kulaklarımdaki çınlamadan bunu duyabiliyorum. Beni öldürecek.

"Siktir git," diye tükürdüm.

Adam alaycı bir tavırla başını yana eğiyor. Namluyu kaşlarımın arasına itiyor ve soğuk silah metalinin tenime değdiğini hissedebiliyorum.

Bu son.

"İntikam savaşın en tatlı halidir, Bane," diye tıslıyor. Operatör adımı biliyor. "Tüm cellatlar pa-"

Bitirmiyor. Bastırılmış bir silah sesi kulaklarımı tırmalıyor ve irkiliyorum, kan üzerime sıçrayıp tetikçiyi cansız hale getirirken gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Onun yere, kırık camın üstüne düşmesini izliyorum ve gözlerimdeki kanı siliyorum.

Ucuz atlattık.

Elindeki silah onunla birlikte yere düşüyor ve ben hayatımı kimin kurtardığını görmek için etrafıma bakıyorum.

Az önce kim beynini üzerime sıçrattı?

Yaratık görüş alanıma giriyor. Gri gözleri bana acıyarak bakıyor ve maskesinin altında sıkılmış bir ifade taşıdığını anlayabiliyorum.

"Çok fazla konuştu." Üzerinde susturucu olan tabancasıyla omuz silkiyor. Biz tetikçiye bakarken onu kemerine geri sokuyor. "Şimdi elçi mesajdır-ne kadar şiirsel." Yaratık bana bunu söylüyor ve ardından bir kahkaha atıyor.

Ekibe atanan sağlık görevlimiz tarafından kontrol edildikten sonra üsteki bir yatağa uzandım. Görünüşe göre Yaratık beni izliyordu. İkimiz de ayrılırken karargâhın dışında takip edildiğimi fark etti. O yüzden doğruca eve gitmek yerine beni takip etti ve lanet arabanın bana çarpmasına izin verdi.

Tetikçi olduğundan emin olmak istediği için olduğunu söyledi. Ve benim korktuğumu görmenin komik olduğunu düşünmüş.

Pislik.

Beni hastaneye götürmeyi reddettiler. Bu bizim için tam bir kaos anlamına gelirdi ve görev tehlikeye girerdi.

Uzun bir kontrol ve test listesinden sonra, gözüm morarmış ve yüzümde birkaç kesik olsa da aklandım.

Vücudum iyice morardı, bir gözüm şişti ama... Hayattayım.

"Bundan tek bir kelime bile duyulmayacak, Kane. Tek bir kelime bile. Halkı bu suçlular hakkında uyarmamıza gerek yok. Protokolü biliyorsun." Amiral bana kapıdan emir verdi.

"Ama efendim, Paul'un kız kardeşi neler olduğunu bilmeyi hak ediyor." "Affedersiniz?"

"Bence sevdiklerimize anlatmaya başlamalıyız."

"Haddini bil, Slaughter. Sivillere neler olup bittiğini anlatmaya başlarsak, ortalık karışır."

"Yani öyle davranmaya devam edeceğiz-"

"Bir memurla konuşurken lanet çeneni nasıl kapatacağını öğrenebilmen için seni kısıtlı izne mi çıkarmam gerekiyor evlat?" diye tehdit ediyor, yeşil gözleri küçümsemeyle kararıyor.

"Hayır. Hayır, efendim."

"Her şey kontrolümüz altında. Delta'yı getirmek zorunda kalırsak bunu yaparız ama şu an itibariyle bunun kazanabileceğimiz bir savaş olduğuna inanıyorum. Yani...

Bu geceden sonra işe dönüyoruz. Grim'e rapor ver." Sonra sinirli bir şekilde kapıyı çarparak kapattı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Başımı yastığa yaslayıp elimi saçlarımda gezdiriyorum. Dükkândan geri alana kadar kiralık bir bisiklet almayı düşündüğümde şişmiş gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Umarım başka bir bisiklet almak zorunda kalmam.

Sikeyim.

En sevdiğim motosikletimdi ve şimdi tamir için atölyeye gidiyor.

"Dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum grup sohbeti tekrar tekrar vızıldarken. Meredith'ten bir mesaj daha geliyor.

Yüzüme küçük bir gülümseme yayılıyor, ama içimdeki hasta ve bencil yanımın derinliklerinde, bunun en sevdiğim hemşire olmasını diliyorum... Ari Alvarez.

Kişi adına gidip tıklıyorum... cazip geliyor.

Sesini duymak için çaresizce arama düğmesine basmak için çok cazip.

Elimde değil. Hayalini kurduğum tek rahatlığı ararken hayatımda yeni bir dibe vurduğumu hissediyorum. Siyah saçlar... futbol oynamayı ve insanları iyileştirmeye yardım etmeyi seven ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel kahverengi gözlere sahip bir kız. Paul öldüğünden beri eskisi gibi değilim, Irak'tan yeni gönderildim ve şimdi de bu mu?

Sanırım benim de onun hayatımdaki melek olmasına ihtiyacım var.

I Bu kez yavaş bir mesai. Bu hafta her türden hastayla dolup taşı. Her zamanki bakıcılarının kovduğu asker aileleri Yanlış teşhislerle dolu bir lobi.

Hâlâ uniformalarını giyen denizciler ve denizciler, eğitimden ya da sıradan bir iş gününden kaynaklanan yaralanmalarla geldiler.

Yanlış bir karar onları kesik bir parmağa ya da kırık kemiklere götürebilirdi. Daha fazla TSSB vakası hasta listemi doldurdu ve kalbimin empatiyle kanamasına neden oldu.

Kırık ruhlara her zaman bol şefkat ve saygıyla bakacağım.

Yollarını kaybetmiş incinmiş ruhlar asla bulunamayacakları anlamına gelmiyordu. Bu sadece boğulduklarını fark edecek, onları kendi yarattıkları boğulmadan kurtaracak bir kişiye ihtiyaçları olduğu anlamına geliyordu.

Eğer o bir çift kol ve kulak olabilseydim, hiç tereddüt etmeden ve soru sormadan bunu yapardım.

Bu kariyerin bazı erkek ve kadınlara neler yapabileceğini gördüm. Danny'me neler yaptığını gördüm ama o yine de güçlü kaldı ve en önemlisi *hayatta* kaldı.

Omuzlarında o kadar çok sorumluluk var ki, kendinden nefret etmek ve zehirlemek için en sevdiği şeyin viski olmasına şaşmamalı.

Kendisi için ne kadar iyi bir adama dönüştüğünden gurur duyuyorum.

Hemşire masasına geri dönmek için koridorlarda yürürken klavyelerin takırtısı ve hastaların acıdan kaynaklanan iniltileri havada beliriyor.

Ceketimi vücuduma daha sıkı sarıyorum ve yanlışıyla Nora'nın beni bıçakladığı yere dokunduğumda irkiliyorum.

Parmak uçlarım önlüğümün üzerindeki mor yara izlerine dokunduğunda irkiliyorum.

Büyük bir kısmı iyileşmiş olsa da, bu yara sonsuza dek dokunulduğunda *taze* kalacak - o gün karşılaştığım felaketin korkunç ve ebedi bir hatırlatıcısı.

Bebeğimin ve benim *öldüğümüz* gün.

Yine de ben hâlâ buradayım ama oğlum değil.

Karanlık bir yanımda hiç yaşamamış olmayı diliyor. Karanlık mı?

Hiç öpemediğim bebeğimle birlikte olmak istemek karanlık mı? Danny ve benim, aşkımızın yarattığı şeyi kucağımıza alışımızı hiç izleyemedik mi?

Ne zaman bir şey o anıyı tetiklese, kendimi içine attığım uğursuz dünyadan uzaklaşan bir bulut gibi bu düşüncelerden sıyrılıyorum.

Arkamdan gelen ağır ayak seslerini, Irak'a ilk gittiğimde beni kanatları altına alan hemşirenin rahatlatıcı, yumuşak sesi takip etti.

Attığım her adımda, kaslarım ve eklemlerim kalan azıcık enerjimle zorlanıyor.

"Kızım, günün birinde benimle Hawaii'ye geliyorsun. Orası çok güzel," diyor Lori bana kız arkadaşıyla çıktığı tatili hatırlatarak.

"Ben de öyle duydum ve sadece fotoğraflarda gördüm." "Bu arada, hiç konuşamadık..."

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Tsk. Tsk. Tsk. O morluklar Doktor Diaz'dan değildi. Rider'dandı. Lütfen bana hayatının o kısmını anlat."

Gözlerimi deviriyorum, yüzümün kızarmasıyla savaşıyorum.

"Şey...evet. Evet, öyleydiler," diye kabul ediyorum, yenilmiş bir halde. "Hmm, neden bana söylemedin?"

"Çünkü ne olduğumuzu bilmiyordum. Ayrıca, aramızda olanları hâlâ sindirmeye çalışıyordum."

"Dostum, biz Irak'tayken demlenen ilişkilerden bahsediyorsun... En sevdiğimiz Doktor Diaz hakkında sıcak çayım var."

"Aman Tanrım, dökül! Anlat bana." Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum.

"Hâlâ Irak'tayken karısı onu aldattı!"

"Hayır!"

"Sürtük, evet!"

"Bu adam aldatılmak için çok şey veriyor." Kaşlarımı çatıyorum, kalçamın bir tarafına yaslanıyorum.

"Evet, biliyorum. O tanıdığım en nazik insan. Yanında çalıştığım en iyi doktor. Bazı insanlar uzun mesafeyi ve ayrı kalmayı kaldıramaz."

O bunu söylediğinde göğsüme bir suçluluk dalgası çarpıyor. Çünkü Danny hala görevdeyken Kuzey Carolina'ya geri döndüğümde her şey berbattı. Çok zordu. Onun yokluğu ilişkimizi sorgulamama neden oldu ve sıfır iletişimimizden dolayı neredeyse bir hayalet gibi hissettirdi.

Zihnimin üzerinde şüphe bulutları dolaşıyor. Kalbimde Danny'ye duyduğum sevgi sarsılmaz ama bu yaşam tarzı yalnızlık.

Irak'tayken onun için endişelenmek içimi kemiriyordu, özellikle de Violet ve Damon'a olanlar yüzünden... *kardeşime*.

Askerlerden uzak durmaya yemin etmişim ama bir tanesine derinden bağlandım. Onsuz geçen her gün garip hissettiriyordu.

"Stacy senin bu kadar uzun süre uzakta olmanı nasıl karşıladı?" Lori omuz silkiyor ve fincanını kahveyle doldururken iç geçiriyor.

"Bu onun için yeni bir şey değil. Elbette başlangıçta ikimiz için de zordu... ama o bana güveniyor, ben de ona güveniyorum. Gelecek yıl evlenmeyi planlıyoruz."

"Aman Tanrım, Lori, dur. Beni ağlatacaksın," diye mutlulukla haykırarak omuzlarını şakacı bir şekilde itiyorum. Her zaman umutsuz bir romantik olmuşumdur. Evlilik düşüncesi bana sadece bir düşünce gibi geliyordu. Danny duymak istediğim o üç kelimeyi söyleyemiyorsa evliliğe inanıyor mudur ki?

Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen hayır.

"Ağlama. Kahretsin, kelimelerimi daha dikkatli seçmeliydim. Ben üzgünüm.

-" Lori, en azından isteyken bastırmak için çok çaba sarf ettiğim duygularımı anlıyor.

"Yapma!" Ellerimi telaşlı bir şekilde önümde sallıyorum. "Senin adına gerçekten mutluyum. Üzgün değilim, söz veriyorum. Sadece senin için çok heyecanlıyım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, gülümsemesini bastırarak.

"Ve tabii ki sen de benim baş nedimem olacaksın. Mazeret yok!" İşaret parmağını ileri geri sallıyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bu arada... Konuyu değiştirmek istemem ama işe geri çağrılmadan önce unutmadan söyleyeyim, Violet tek savaş esiri vakası değildi. Siz gittikten sonra bir tane daha aldık."

"Olamaz! Bekle, bunu nasıl duymadım?"

"Bunu neden duyasınız ki? Bazen işler derinlere gömülür, böylece medyanın eline geçmez. Keşke her zaman böyle olsa. İnsanlar mahremiyeti hak ediyor. Örneğin Violet. Eminim hikayesinin tüm haberlerde yer alması onun için başa çıkılması zor bir durumdu."

"Haklısın."

"Bu sefer başka bir Navy SEAL'dı. Yakalandı ve işkence gördü ama sonunda kaçtı. Kendini kurtardı."

"Vay canına. O iyi mi?" Bunu daha önce hiç duymamıştım.

"Eve dönmeden önce onu birkaç gün tedavi ettim. Ona yaptıkları şey çok kötüydü..." Anıları anlatırken duraksıyor ve başını sallıyor. "Yüzünün yarısı bir gizem. Ben göremedim. Sadece Doktor Diaz gördü ve o da ne gördüğünü söylemedi. Bir gözü neredeyse tamamen kör. Hiç konuşmadı. Kullandığı tek iletişim aracı 'evet' ve 'hayır'dı. İletişim kurmayı sevmiyordu, bu da onu tedavi etmeyi can sıkıcı hale getiriyordu. Onu tedavi ettiğimiz süre boyunca biraz *keyifsizdi*. Yaşadığı travma yüzünden olduğunu düşünmüştüm... ama görünüşe göre değilmiş. Arkadaşlarından biri onun savaş esiri olmadan önce de hep böyle olduğunu söyledi."

"Oh, zavallı adam. Danny'nin ekibinin onu kurtarmak için çağrılmamasına şaşırdım."

"Bildiğim kadarıyla, ekibi talep edildi, ancak bu şu anda oldu..." Bir çizgiyi aşıp aşmadığını görmek için sözünü kesiyor, ama devam etmesi için başımı sallıyorum. "Shane'le olanlardan sonra Danny teklifi geri çevirdi. Bu yüzden ekibi onsuz gitmeyi reddetti ve ordudan adamlar çağırdılar."

Delta'dan bazı adamlar, ama adam kaçtığı için çok geç kalmışlardı."

Omuz silkiyor. "Onu bulmayı ve geri getirmeyi başardılar. üssü olsa da."

"Adı ne?" "Daegan."

Operatör adının ne olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama acımasızca sözümüz kesiliyor.

"İşte Bayan Alvarez." Dr. Reese ile tanışmak için arkamı döndüm. Gümüş rengi saçları geriye taranmış. Her bir teli ürünle tamamen sertleştirilmiş,

Hatta parlak. Tek bir tel bile yerinde değil.

Ama yalnız değil. Yakışıklı, uzun boylu bir adam bana muzipçe sırıtıyor. Bana bakışında sıcak bir şey yok. Tanıdık yüz hatları var.

O gibi görünüyor-

"Lori, 3 numaralı odada ameliyat için hazırlanması gereken bir hastam var."

Lori şiddetle sinirlenmiş bir halde dudaklarını birbirine bastırıyor ve gülümsemeye zorluyor. Yeşil gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor.

"Elbette. Yola çıkıyorum." Kahve fincanını alıp uzaklaşıyor.

"İkinizi yalnız bırakayım." Dr. Reese gizemli adama tekrar bakar. "Cumartesi günü diğer gazi grubuyla golf oynamayı dört gözle bekliyorum."

Adam onaylayarak gülümsüyor ve elini sıkıyor.

"Her zaman bir zevk, Reese."

Doktor kardeşçe bir jestle omzunu sıvazlıyor ve beni yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

Ne haltlar dönüyor
burada? İnsan

Kaynakları'nda mı?

"Özür dilerim ama sizi tanıyor muyum?" Gözlerimi kısarak onu anlamaya çalışıyorum. İşe döndüğümde bir şey mi kaçırmıştım? Yeni işe alınanlarla bir toplantı mı? Genelde yüzleri hatırlamakta çok iyiyimdir ve bu adam kolay kolay unutamayacağım bir yüze sahip.

"Demek oğlumun kız arkadaşı bu. Hayatında ciddi bir etki yaratmış olan kişi." Ses tonu misafirperver, ancak sırıtışının ardındaki bir şey aksini söylüyor.

"Sen Danny'nin babası mısınız?"

"M Adım Damian Rider. Daniel Rider benim tek çocuğum. Tek oğlum. Askeri tarihin en ölümcül operatörü."

Neden tek kimliği buymuş gibi ondan bahsediyor? Mesela Danny onun için sadece bu mu?

"Bunun farkındayım."

"Daha özel konuşabileceğimiz bir yer var mı?" Sorusu daha çok bir emir gibi geliyor.

"Umm..."

Dinlenme odası mı?

Hayır, çok fazla insan olacak.

Söyleyeceklerini duymak için mümkün olan en yakın odayı arıyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan ya da önceden haber vermeden konuşmak için iş yerime gelmiş olması ilgimi çekiyor.

"Genelde hastalar için kullanmadığımız boş bir hastane odası var. Yeniden düzenleniyor. Orada konuşabiliriz."

Dudakları cevabımdan memnun, şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor. "Yolu göster." Elini önüne atarak eğiliyor.

Oda 12'ye ulaşmamız uzun sürmüyor. Acil servisin karmaşasından uzakta, koridorun en sonunda yer alıyor. Haftalardır kullanılmıyor.

Ortada temiz çarşafli, tertemiz bir yatak duruyor. Aynalı bir lavabo. Ve bir köşede musluk ve peçeteler olan bir tezgah.

Tipik bir hastane odası.

Damian kapıyı arkasından kapatıp beni hafif bir sinir krizine sokuyor.

Bundan hoşlandığımı

sanmıyorum... hem de hiç.

"Demek oğlumla çıkıyorsun."

Başımı sallıyorum. Hiç vakit kaybetmeden buraya ne için geldiğini anlatmaya başladı.

için.

"Azrail herkesin ona taktığı isim ve ona bu ismi takmalarının nedeni de mükemmel nedenler, Bayan Alvarez."

Yanımdan geçip gidiyor, ayakkabıları her adımda takırdıyor. Uzaklaşıyorum, aramıza mesafe koyuyorum.

Bana verdiği aura iyi değil. Pahalı takım elbisesi ve kravatının altında saklamaya çalıştığı gerginliği hissedebiliyorum.

Pencereden avluya bakıyor, panjurları indiriyor, sonra arkasını dönüyor.

"Onun bir deniz komandosundan daha fazlası olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ona karşı korumacı hissetmekten kendimi alamıyorum. Danny'nin babası hakkında bana verdiği bilgilerle, neredeyse ona küfretmek istiyorum.

Damian'la sadece bir dakikadan az bir süre aynı odada bulundum ve ilişkilerinin neden bu kadar yabancılaştığını anlayabiliyorum.

Bu adam donmuş bir cehennem yayıyor ve iyi bir şekilde değil. Alay ediyor, başını sallarken kıkırdıyor.

"Anlamıyorsun. Senin gibi bir kadın asla anlamayacak."

"Pardon? Benim gibi bir kadın nedir?" Gözlerimi kısıyorum, içten içe kaynıyorum ve bu konuşmanın berbat geçeceğini şimdiden söyleyebiliyorum.

Cevap vermiyor. Onun yerine alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Danny'nin baba olacağını öğrendim ama ne yazık ki fetüs vefat etti."

Bebeğime sadece *fetüs* demedi.

"Fetüs mü?!" Dehşete düşmüş bir şekilde bağıriyorum. Bebeğimin onurunu korumak için karnımı tutuyorum.

"*Torununu* kastediyorsun," diye tükürüyorum, zehirli bir öfkeyle beslenen gözyaşlarımı tutarak. Bu adamın saçma ve çirkin sözlerini duyan var mı diye etrafıma bakıyorum ama kapı kapalı ve hemşire odasından uzaktayız.

"Onu tuzağa düşürmek için planlanmamış ya da daha ziyade önceden planlanmış hamileliklerin dikkatini dağıtmasına gerek yok."

Gerçekten beni bununla mı suçluyor?

"Ne? Danny'yi tuzağa düşürmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?" Erkek arkadaşımın ailesinden biriyle ilk kez tanışıyorum ve bu şekilde olacağını hiç düşünmemiştim. "Beni tanı mıyorsun. İlişkimizi bil miyorsun. Oğlunuzu tüm kalbimle seviyorum. Onun için her şeyi yaparım."

"Milyar dolarlık servetimizi nereden biliyorsun? İşlerimden mi? Kim söyledi sana? İlişkinin bu kadar hızlı başlayıp gitmesinin nedeni bu olmalı."

Ağzım açık kaldı. Bu adamın ağzından çıkan her kelime beni endişelendiriyor.

"Oğlumun saklaması gereken bir itibarı var ve siz bunu tehdit ediyorsunuz, Bayan.

Alvarez."

"Benim adım Ari," diye araya giriyorum.

"Artık oğlumun hayatının bir parçası olmayacağını için adını nasıl söyleyeceğimi öğrenmeme gerek olduğunu sanmıyorum. Küçük ayrıntılarla uğraşmama gerek yok."

"Buna ihtiyacım yok. Senin tarafından küçümsenmeye ihtiyacım yok. Danny'yi seviyorum ve seninle olan birlikteliğimizi açıklamama gerek yok."

"Oğlumun yirmi yıllık parlak askeri sicilini ve kariyerini tamamlamasına birkaç yıl kaldı ve bunu senin için, lanet olası bir hemşire için heba ettiğini görmek beni kahredecek."

Evet, bu da benim buradan çıkmam için bir işaret.

"Güle güle, Damian."

Dişlerini sıkıyor.

"Daha

bitirmedim."

"Ama ben öyleyim," diye tükürdüm ve gitmek için arkamı döndüm.

"Şu kapıdan çıkarsan, Ari, bu hastanedeki pozisyonunla ilgili bazı aramalar yapacağım. Ben de Danny gibi bir zamanlar SEAL'dım, çok saygıdeğer bir gaziyim," diye sertçe konuşuyor, çenesi şart koşarak seğiriyor. Kapı kolunu tutuyorum, içime bir drenaj gibi yaydığı enerjiden kaçmak üzereyim.

İşimi kaybetme tehdidi yüksek sesle çaldığında ve beni tereddüt ettirdiğinde duruyorum.

"Ne yazık ki oğlum benim gibi değil." İri, damarlı eli kişisel alanıma giriyor ve kapıyı parmak uçlarının hemen altından sertçe kavırıyor. Ondan uzaklaşıp odanın diğer tarafına çekiliyorum.

"Bunun için karımı suçluyorum. Zayıflığa yer açıyor ve benim bunun için zamanım yok. Aşk hayatımı yapılması gerekenlerden ayırabilirim. Ona işin her zaman önce geleceğini öğrettim. Kendini

Hayat çalışmaktır ve insanı başarılı kılan da budur." Boynundaki yakayı yeniden ayarlıyor ve sahte bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. Vücudu derli toplu ve sakın ama gözleri bana tiksintiyle bakıyor.

"Onun tüm sıkı çalışmasını çöpe atmasını mı istiyorsunuz? Eğer onu sevdiğinizi söylüyorsanız, kendi ihtiyaçlarınızdan önce onu düşünerek onu sevdiğinizi gösterin Bayan Alvarez. Onca sıkı çalışma ve fedakarlıktan sonra kariyerini bir kenara atmasına izin vermeyin. Bana öyle geliyor ki siz zaten bu askeri eş hayatını kaldıramazsınız. Çok fazla görev yapıyor. Zaten daha önce hiç yapmadığı halde sizin yanınızda olmak için uzun bir süre izin almak zorunda kaldı."

"Çocuğumuzu kaybettik! Ben onun kollarında öldüm! Bunu senin için haklı çıkarmak zorunda olduğuma inanamıyorum."

Yine de taş gibi bir suratla yerinde durur. "Ne kadar üzücü. Sana acıyorum," diye geveliyorum. "Nedenmiş o?"

"Oğlunuz özel bir operatörden çok daha fazlası, Bay Rider. O verici. Güçlüdür. Resim yapmayı, bir şeyler inşa etmeyi ve başkalarına yardım etmeyi seviyor. O tanıdığım en güçlü adam. Zeki ve bana nasıl bakacağını biliyor. Harika bir baba olurdu."

"Çok nazıksınız... hatta belki biraz naıfsınız. Yine de Bayan Alvarez." Gözleri benimkileri bir ok gibi delip geçiyor. "Siz bu dünyaya ait değilsiniz. Bu askeri dünya sizi çoktan yedi, çiğnedi ve tükürdü, geride neredeyse hiçbir şey bırakmadı."

Yani, oğlunu takip ediyor.

"Kardeşin. Düşmüş bir denizci, değil mi? Düşmüş bir kardeş?"

Ağzımı açıyorum ama bitirmeme izin vermiyor. Haince sözleri devam ediyor.

"Navy SEAL... adı neydi?" Damian alaycı bir tavırla çenesine vurur. "Paul Alvarez. Ne yazık, başınız sağ olsun."

Şimdi kanım kaynıyor. Danny'nin bu adamla konuşmamasına şaşmamalı.

"Onun hakkında konuşma," diyorum içimden asit gibi akan nefretle.

"Sadece söylüyorum. Yaşadığın onca şeyden sonra seni anlıyorum, Ari. Ordudan biriyle birlikte olma konusunda neden tereddüt ettiğini çok iyi anlıyorum. Bu herkes için değil ve kesinlikle senin için de değil." Lori ile konuşmama kulak misafiri mi oldu? Lori'yle konuşmamı mı duydu? Danny ve ben bir sürüngen gibi mi?

"Yeteneğini kaybetmeden önce onunla konuşmayı bırakmanı öneririm." Kim olduğunu anladığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Sonraki sözlerine dikkat et

Çocuğumun annesiyle konuşurken dikkatli ol." Danny'nin sesi arkamda sertleşiyor. Ayaklarımı ikisinin arasındaki düşmanca ilişkinin ortasında döndürerek arkamı dönüyorum.

Geri döndü.

Onu kapının yanında görünce içimde biriken öfke yavaş yavaş azalıyor. Üzerinde hâlâ üniforması var; koyu kahverengi bir gömlek, kamuflaj pantolonu ve belinde en sevdiği bıçağı.

Onun koruyucu, tanıdık çekişmesini duyduğumda, mutlak sevgiden oluşan bir ateş topu beni dövüyormuş gibi hissediyorum.

Yüzümü Danny'ye dönüyorum, babasına karşı hiç de nazık ve misafirperver değil.

Damian'ın gözleri yarım saniyeliğine yumuşar ama sonra tekrar alev gibi parlar ve oğlunun içinde delikler açar.

İkisi de çok benziyor ve kızgınken aynı şekilde davranıyorlar.

"Merhaba evlat." Damian'ın sesi savunmacı ve otoriter bir tona bürünür, sanki Danny'ye karşı kendini kanıtlamak ister gibidir.

Ben intikam ateşiyle nefes alamadan, Danny onu delik deşik ederken o devam ediyor.

"Seni bir süredir görmedim. Ben sadece-"

"Sen de tam gidiyordun." Danny iki adım öne çıkar, her adımda tehditkâr bir mesaj gönderir.

"Hadi ama, alınma evlat. Sadece Bayan Alvarez'le tanışmak istedim. Rider ailesine uygun bir şekilde karşılandığından emin olun."

"Onun adı Ari Natalia. Eğer ona bir daha saygısızlık edersen, bu *aile* kelimesini ağzından son kez duyuşun olur. Elinde tutmayı *başaramadığın* tek şey bu Damian. Yoksa sana başarısızlıklarını hatırlatmamı mı istiyorsun?" Öne doğru tehditkâr bir adım daha attı. Bakışları keskinleşti. Sanırım yaşadığı ilişkiye gönderme yapıyor.

Dudaklarım beklentiyle düzleşiyor. Aralarındaki delilik, yanlış bir kelime ya da ani bir hareketle ortaya çıkmayı bekliyor.

Böyle bir şey olamaz. Danny'nin elleri sıkı yumruklar haline gelirken ter derimi kaplamaya başlıyor. Danny'yi Paul'ün ölümünü açıkladığı o geceden beri bu kadar öfkeli görmemiştim. Ne yapacağından korkuyorum.

"Onun senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacı yok. Özel hayatımı hiç umursamadın ve o *artık benim hayatım*."

Damian zoraki bir gülümsemeyle Danny'ye dönmeden önce bana ters ters bakıyor. "Değişmişsin."

"Git Damian. Yoksa bu hastaneden men edilmen için telefon eden ben olacağım."

Her bir kelime Damian'ın egosunu zedeliyor ve ben saf gerginlikten omuzlarımı gevşetmekte zorlanıyorum.

"Daniel, bu düşmanlık da neyin nesi? Seni aylardır görmedim ve aldığım cevap bu mu? Eve döndüğünden beri neden anneni aramadın?"

"Meşguldüm." Soğuk ve sert.

Damian başını sallar, sanki bu bir satranç oyunuymuş gibi kulaktan kulağa sırtıtmaktadır. Kapıya doğru yürüyor, Danny'nin yanından hiç kıpırdamadan geçip gidiyor.

Kapıdan çıkar ama köşeyi dönmeden durur. Danny tüm bu süre boyunca onu bir şahin gibi izler.

"Bu arada oğlum, o bir anne değil... artık değil."

Bu sözler Damian'ın ağzından çıktığında kalbimden bıçaklanmış gibi hissettim ve yüzünü tokatlamak isteyecek kadar öfkelen dim.

Onun veda sözleriyle ruhum milyonlarca parçaya bölünüyor.

Bunu öylesine söylemedi. Nasıl bu kadar zalim olabilir?

Danny tamamen kaskatı kesilir. Gözleri öfkeyle kararıyor. Nefes alış verışı hızlanıyor ve artık çok fazla *konuşmayacağını* ve başka bir şey yapmak üzere olduğunu söyleyebiliyorum.

Ona doğru koşuyorum, neredeyse yanına sıçırıyorum. Kalbim göğsümde durdu. Onun ve babasının birbirlerini daha fazla mahvetmelerine izin vermeyeceğim.

"Hey!" Omzunu tuttum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Buna değmez. Kal," diye yalvarıyorum Damian bizi yalnız bırakırken. Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapatıyor.

Danny onu son gördüğümünden farklı görünüyor. Kamufraj boyası hala yüzüne bulaşmış, sanki aşınmış gibi.

"Artık onunla neden konuşmadığını biliyorum. Çok üzgünüm Danny. Her zaman senin için burada olduğumu bil." Danny'yi o kalpsiz canavarın büyüttüğünü bilmek kalbimi parçalıyor. Damian'la aynı çatı altında yaşarken çocukluğunun nasıl geçtiğini hayal bile edemiyorum.

Parmaklarımın altında rahatlıyor.

"Üzülme." Etrafımda dolaşıyor ve perdeleri arkamdan kapatarak bizi bir mahremiyet sınırıyla daha koruyor.

İki eliyle yüzümü sertçe kavırıyor, beni sertçe öpüyor ve ben eriyorum. Sırtımın duvara çarptığını hissedene kadar beni geriye doğru adım atmaya zorluyor.

"Çok uzun zaman oldu..." diye nefes alıyor bana karşı. Anında kendimden geçiyorum ama bir o kadar da tahrik oluyorum. Ben de onu çok özlemiştim.

"Grim. Kilitte, gidelim." Rooker'ın otoriter sesi beni tutkulu inzivamızdan koparıyor. Kapıya bilerek sert ve hızlı bir şekilde üç kez vuruyor ve yalnız olmadığımızı fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Aman Tanrım, Danny! Rooker burada mı?! Bütün ekibin burada mı?" Sesimi alçak tutarak tıslıyorum, yanaklarım utançtan yanıyor. Kapı kilitli değil. Perdeler ancak açıldığında bize ince bir mahremiyet sağlıyor.

İçimdeki ani utanç dalgası onu eğlendirirken Danny'nin günahkâr sırtışıyla karşılaşmak için canlanıyorum.

"Öyleler."

Gözleri neredeyse kapalı, sakın ve toparlanmış, rahatsız olmamış, beni tamamen yutmak üzereymiş gibi sırtıyor ve onu durdurmak mümkün değil.

"Bir şeyler uydur," diyor boynuma uzanıp sertçe ısırmadan önce ve dudaklarımdan bir inilti sekiyor.

"Ben... uh, ona sıvı veriyorum, o umm... o-" Tekrar ısırıyor, dişleri derime batıyor. Başımı duvara yaslayarak inliyorum. Gözlerimi kapatıp tavana bakıyorum. Sonra Danny boynumu emmeye başlıyor. Parmakları bel kemerime doğru kayıyor ve yemin ederim nefesim kesiliyor... ve sonra zonklayan ateşime dokunduğunu hissettiğimde nefesim kesiliyor, içimde keskin bir kıvılcım çakıyor ve bir orman yangını gibi yayılıyor.

Başım belada.

"Susuz kalmışım!" Tam dudaklarımı öperken ciyaklıyorum, mucizevi bir şekilde sesimi profesyonel ve daha az aceleci tutuyorum, sanki bir hastane odasında erkek arkadaşım tarafından okşanmıyormuşum gibi. Ben de onu sertçe öpüyorum, bunu yaparken alt dudağında küçük ısırtıklar bırakıyorum ve saçlarından tutup onu kendime çekiyorum.

Durmuyor, hareketleri durmuyor ve dili, Tanrım, dili, içimde hareket etmeye devam ediyor... *vücudumu nasıl çalıştıracağını biliyor.*

Rooker alay eder ve kıkırdarak uzaklaşır.

Aptal değil. Ne yaptığımızı biliyor, ama her halükarda... mesajı aldı ve ayak sesleri uzaklaştı. Burada serum torbası falan yok, her iki şekilde de bizi yalnız bırakıp zaman kazanıyor.

"Beni kovduracaksın Danny," diye yakınıyorum yakalanırsam başıma gelebilecekler hakkında. Özellikle de Doktor Reese'den geliyorsa. Yeni patronumun hiç sabrı yok ve işe gitmediğimi öğrenirse ne yapacağını hayal bile edemiyorum. Uyarılarımı dikkate almıyor ve parmaklarını içime sokuyor.

"Benim için çoktan ıslandın bebeğim," diye memnuniyetle inliyor. "Bu kadar korkmayı bırak." Saçımı çekiştiriyor.

"Bu odadan çıkmanızın tek yolu benim dölleriyle dolu olmanız."

DANNY

T İimdeki ateş tutuştu ve bunu sadece onun amcığı söndürebilir.

Onu
zledim. Bunu
zledim.

"Bu hayatımın en uzun göreviydi," diye fısıldıyorum kulağına.

Siktir et. Onu bu dünyadaki son gnmmş gibi becereceğim. Bir hastane odasında olmamız umurumda değil; onu tekrar görmek için küçük bir pencereye sahip olmanın avantajını sonuna kadar kullanacağım. Onun zevkinden mahrum bırakıldım ve açlıktan lyorum, şehvetimi onun içine boşaltmaya kararlıyım.

Amiral'in isteği üzerine üsse döndük, sonra da kim bilir neler yapıyorduk.

"Siktir, bebeğim, seni özledim." enesini kavrayıp dilimi boğazından aşağıya doğru zorluyorum ve o da benimkiyle dans ederek aynı şevkle karşılık verince memnuniyetle inliyorum. Önümüzdeki birkaç saniye içinde onu soyup yumuşak tenini tenimde hissetmezsem deliliğim taşacak.

"Seni özledim t-" Yüzümü tutmaya çalıştı ama onun yerine, onu yerden kaldırdığında omzuma tutundu ve onu hastane odasının duvarına sıkıca çarpmadan hemen önce bacaklarını etrafımda sabitledi.

Onun aşkıyla hasta olmak böyle bir şeyse, asla iyileşmek istemiyorum.

Ona bakmak benim sonum olacak.

Görev için ayrıldığımdan beri gerginim, rahatlayamıyorum. İşte o zaman işim bittikten sonra ona tekrar gideceğimi söylemem gerektiğini fark ettim.

Beni soktuğu delilik seviyesini ona göstermek... ruhunun bana ne yapmaya devam ettiğini.

Yabancı bir suçluluk duygusu beni ağırlaştırıyor. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim ama bir SEAL olarak kariyerimde ilk kez küçük meleşimi geride bırakmam gerektiğini bilmekten korkuyorum.

Perde arkasında neler olduğunu bilmiyor... Kardeşini öldüren görevin ısrarla peşimizi bırakmadığını bilmiyor.

Ama kendime söz veriyorum, her şey halledilecek ve böylece bir daha asla omuzlarımızın üzerinden bakmak zorunda kalmadan hayatımıza devam edebileceğiz.

Bilmesine gerek yok. Benim kızım yeterince şey yaşadı. Korkmasını istemiyorum. Gece terörleri yavaş yavaş azalıyor, zar zor.

Ari'ye göz kulak oluyorum. İyileşme yolculuğu henüz istikrarlı bir noktaya ulaştı ve bunu gölgelerimizde gizlenen kötülükle lekelemek istemiyorum.

Ona söyleyemem ama yalan da söylemek istemiyorum. Onu daha fazla acıdan korumak için ne gerekiyorsa yapacağım... bu, mevcut durumu açıklamamak anlamına gelse bile.

Ona anlatmak istiyorum. Tanrım, ona her şeyi anlatmak istiyorum.

Ama eğer onu sadece saldırıdan, bebeğimizin kaybindan kurtulmaya odaklayabilirsem, ikimiz için de omuzlarımda taşıyacağım kaostan korunmuş olur.

Onun tekrar bir bütün olmasına ihtiyacım var.

Onu korumak için kollarımı açtığım hikayesinde her zaman pislik olacağım. Eğer bu onun kötülüktan korunacağı anlamına geliyorsa kötü adam olacağım.

Her sabah korkmadan uyanmasını istiyorum ve gerçeği öğrenirse nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Bana gülümsediğinde düşüncelerimden sıyrılıyorum ve bunu her yaptığında dünyanın durduğuna yemin edebilirim.

O benim hayatımdaki tek ışık ve hayatımızın geri kalanında her zaman parıldamasını sağlamak niyetindeyim.

Dolgun dudaklarına bir öpücük daha kondurmadan önce sırtarak alay ediyorum.

Ellerimin altında onun hacimli göğüslerini hissetmeye ihtiyacım var ve onlara şimdi ihtiyacım var.

Ellerimi önlüğünün altından geçiriyorum. Teni tüylerim diken diken oluyor ve sonra sertleşmiş meme uçlarını buluyorum ve meme uçlarını parmakladığımda aletim sarsılıyor. Üniformamın daha da sıkılaştığını hissedebiliyorum. Göğüslerini sertçe avuçluyorum ve sanki sadece benim

emmem... *sikmem* için yaratılmışlar gibi ellerimi dolduruyorlar.

"Danny," diye inliyor dudaklarıma karşı, ama bu beni daha da çıldırtıyor, midem arzu ve açgözlülükle sıkışıyor.

Zonklayan sikimi onun zonklayan amına sürüyorum. Önlüğünün içinden bile beni arzuladığını biliyorum.

Uğruna inleyeceği tek erkek ben olacağım, söz veriyorum.

"Durumumuz tanıdık geliyor mu bebeğim?" Göğüslerini tekrar sıkıyorum ve nefesi kesiliyor.

Irak'ta beni kızdırmaya çalışması onu sadece duvara yapıştırdı, öpüşürken narin boğazı ellerimin altında kaldı. Küçük meleğimle ilgili en sevdiğim anılardan biri aklıma geliyor ve beni coşkuya sürüklüyor.

"Bir şey çağırıştırmıyor," diye fısıldıyor, nefes nefese, gözleri dudaklarıma kilitlenmiş bir halde.

"Az önce bana küstahlık mı yaptın, Ari?" Alay ediyorum, ses tonum tehditkâr. Bir sınırı daha kırarsam kıracağım.

Onun ilkleri ve sonları olacağım ve bu benim bozulmaz bir yeminimdir.

Ari kötü bir şey yapmış gibi kaskatı kesildi, çünkü yaptı. Vahşi düğmeye bastı, içimde ona acı çektirmem için tehlikeli bir şekilde bekleyen berbat parçalarım var.

Yutkunuyor, cevap veremiyor.

"Emirlerime itaat etmediğinde ne olacağını sana hatırlatmama izin ver, küçük melek." Hınzırca sırıtiyorum, her zaman kazandığım oyunları oynamaya hazırım. "Göğüslerin enfes. Ama aralarına sikimi koyarsam daha da cennet gibi görünürler."

"Şimdi dizlerinin üzerine çök ve o memeleri becermeme izin ver."

Onu nazikçe ayağa kaldırıyorum. Ari'nin yanakları ona ne yapmak üzere olduğumu anladığında pespembe kızarıyor. Alt dudağını ısırtıyor, ön dişleri dudağına batıyor.

Onu tekrar kanatmak için sabırsızlanıyorum.

Avuç içimi duvara dayamış, dizlerinin üzerine çökmesini bekliyorum.

Önlüğünün içinde çok tatlı görünüyor... ama önlüksüz daha da seksi görünüyor.

"Sadece Irak'ta başlattığın işi bitirmek istiyorum," diye itiraf ediyor, gözleri büyüyor ve önlüğünü başının üzerinden atıp hastane yatağında arkama fırlatıyor.

"Ne dilediğine dikkat et." At kuyruğunu çekerek güzelim koyu siyah saçlarının saç bağından kurtulmasına neden oluyorum. Saçlarını darmadağın edeceğim.

Onu doğum gününde terk ettiğimden beri beklediğim, özlediğim şekilde.

Muhtemelen beni hissetme ihtiyacını karşılamak için kalçalarını birbirine kenetliyor. Ve ben de onu her zaman yaptığım gibi tatmin edeceğim... Onu cezalandırmayı bitirdikten sonra.

Onunla işim bittikten sonra tüm hastane onun kime ait olduğunu öğrenecek.

Benim olduğunu bildiği için kimse onu kovmaya cesaret edemez. Ama en çok da buradaki pozisyonunu hak etmek için ne kadar çok çalıştığından dolayı. *Cesedimi çiğnemedem* buna izin vermem.

Hastane konuşmaları, çalan telefonlar ve bipleyen monitör sesleri, ağzından zorla çıkarmak üzere olduğum sesleri yutmak için yeterli olmalı.

Elim başının arkasını kavıyor, saçlarının diplerinden çekiyor ve gözlerini bana çevirmeye zorladığımda ağzından sert bir nefes çıkıyor.

Gülümsüyor, bana hançer gibi bakıyor. Kahverengi gözleri her zamanki gibi parlıyor. Beni gördüğünde gözlerinin nasıl canlandığını asla hafife almayacağım.

Sırtına uzanıyor, parmakları açık pembe sütyeninin kancasını hızla çözüyor ve serbest kaldıklarında göğüsleri zıplıyor. Yukarı ve aşağı hareket etmeleri...

Kahretsin, onları tatmalıyım. Onlar emilmeyi bekleyen tatlı gözyaşı damlaları ve onları becerdikten sonra ağızıma alacağım. Açık çıplak kahverengi gölgeli meme uçları mükemmel bir şekilde sivri.

Kahretsin, başım belada.

Dudaklarımı yalıyorum, kemerimi koparmak için saçlarını bırakıyorum. Soyunamıyorum -eşyalarımı tekrar giymek çok zahmetli- ama ona çılgılık attırmak için hepsini çıkarmam gerekmiyor.

Kemerimdeki cıvataları gevşetiyorum, sonunda kemeri gevşetiyorum.

"Sonunda onlara da sahip çıkacağım." Alnımı sallayarak mükemmel göğüslerini bir arada tutmasını ima ediyorum. Pantolonumu, sikimin görünmesine yetecek kadar indiriyorum. Ari göğüslerini kavrayıp birbirine doğru iterek mükemmel bir giriş yaratırken kendimi yumruklayıp okşuyorum.

Sonra sikime uzanıyor, dilinin bir hareketiyle precum'u yalıyor ve vücudumdaki her bir kan damarı beklentiyle patlıyor.

Aletimin başından damlayan sıvıyı temizliyor ve ben inliyorum.

Beni dizlerimin üzerine çöktürmek için her düğmeme nasıl basacağını biliyor.

"Sadece bir tat," diye mırıldanıyor, ucumu alaycı bir şekilde emiyor, yanaklarını çukurlaştırıyor ve kendimi boğazını sikmekten alıkoymak için tekrar saçlarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Onu ne kadar yozlaştırdığımı, en karanlık fantezilerinin arkasına saklandığı kabuğu kırdığımı görmek, onun utanmadan teslim olduğunu görmek beni mutlu ediyor.

"Bunu özledin mi? Beni boğdun, değil mi?"

"Evet," diye mırıldanıyor.

Daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Bu anlar çok değerli. Bundan sonra onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum ve onu hastalarından çok fazla uzak tutmak istemiyorum, ama onu sahipleneceğim, ayrılmak zorunda kalmadan önce benim olanı becereceğim.

O her zaman çok itaatkâr, çok itaatkâr, çok iyiydi.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum." Gülümsemesini bastırarak başını sallıyor. "Sen şeytansın."

Çenesini sıkıca kavıyorum, başparmağımı dudaklarına sürüyorum. Mırıldanıyorum, büyülenmiş gibi.

"Seni cehenneme sürüklememeye çalışacağım, bebeğim. Şimdi cezayı çek ve sikime tükür." Bön bön bakıyor bana, taleplerim karşısında şok olmuş, ama durdu mu? Kapı kapalı olmasına ve cam penceresi olmamasına rağmen durumumuzu koruyan perdelere bakmaya devam ediyor.

Rooker bana bir iyilik yapıyor ve büyük ihtimalle kapıyı koruyor. Yakında bir paket birayla ödemek zorunda kalacağım bir iyilik.

Boyuma tükürüyor.

Sikeyim.

"İşte benim iyi kızım."

Kalçalarımı göğüslerinin arasına soktum.

Acımasız ve tutkuluyum, onları aceleyle beceriyorum. Gözleri sonsuza dek bedenime bağlı görünüyor, sanki ilk seferiymiş gibi beni izliyor.

Teknik olarak, bu onun için başka bir ilk. İzin verirse vücudunun her yerini sikeceğim.

Zirve zaten yakın.

Yaptığı şey bu. Onu hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. İş yerinde kendime zaman ayırdığımda hep onu düşünüyorum.

Göğüslerinin her yerine boşalmak istiyorum ve onun beni izlemesini, kendimi ona yaymasını ve onu işaretlemesini izlemek istiyorum, ama nasıl bitirmek istediğime dair başka planlarım var.

Göğüslerini aşağı yukarı ovuşturuyor, hareketlerime uyacak şekilde sikimi okşuyor.

Onun içinde olmak istiyorum. Onu kırdığımda amının beni nasıl sıkıldığını hissetmeliyim.

"Boşaldığında o tatlı amını sikimin etrafında hissetmek istiyorum." Göğsünden çekiyorum, onun için nabız atıyor. Onu iki elinden tutup yukarı çektim ve heyecandan nefesi kesilerek ayağa kalktı.

"Bunlara ihtiyacın yok, bir daha asla külot giyme. O güzel amcığın benden asla saklanmamalı." İç çamaşırının ince malzemesini kavrayıp hızla üzerinden yırtıyorum.

Onları iki parçaya ayrılmış halde görünce kızardı. Onu bir tüy gibi taşıyarak kucağıma aldım.

Bu kadar kısa olmasına bayılıyorum.

Onu tekrar duvara doğru itiyorum, ağır ağır nefes alıyorum ve onu uyarılmaktan bu kadar telaşlı izlerken göğsüm daralıyor. Uyluklarından aşağı damlamaya başladı bile.

"Buraya biri girebilir! Bizi duyacaklar!" Çılgınca kulağıma doğru pantolonunu çekti.

Yanaklarına doğru eğilerek sırtıyorum. Saçının bir kısmını arkasına sıkıştırıyorum.

Kul

ak. "Güzel."

"Danny..."

"Yanlış şeyler için endişeleniyorsun, Ari. Sadece endişelenmemeye çalış "Beynini bu duvara vurduğumda çılgılık at."

Göğüslerinden birini ağzıma alıyorum, emiyorum, elimle okşuyorum. Isırmadan hemen önce dilimi gezdiriyorum ve o da tişörtümün altına uzanarak karşılık olarak sırtımı kaşıyor.

Zevkten homurdanıyorum. Bana verdiği acı, bana hissettirdikleriyle acımasız...

Muhtemelen derimi delip geçmiştir ve onun için kan akıtmak umurumda değil. Onun için her gün kanımı akıtabilirim.

"İhtiyacım var..."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum, onu duvara doğru kaldırıyorum.

"Sana içimde ihtiyacım var... şimdi," diye nefes alıyor, titriyor, parmakları tenime daha derinden gömülüyor.

İçine doğru itiyorum ve omzuma doğru inliyor, bana tutunuyor, kolları sırtıma daha sıkı sarılıyor.

"Mmm..." diye inliyor ben kendimi onun daracık amına daha fazla sokarken. Benim büyüklüğüme asla alışamayacak, tıpkı benim onun içinin nasıl hissettiğine asla alışamayacağım gibi.

Gözlerini geri çeviriyor ve başını arkaya atıp duvara yaslıyor. Ben onun içindeyken böyle görüldüğü her saniyenin tadını çıkarıyorum. Daha derine inmek istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Yapamasam da umurumda değil. Bunu mümkün kılacağım. Benim iyi kızım bunu kaldırabilir. "Kimse beni senin gibi kontrolden çıkmış hissettirmede. Yaptığın şey
"Yüzümü boynuna gömüp tenini ısırırken homurdanıyorum. Kokusu cennet gibi, çok tatlı ve havadar ve biliyorum ki bu sadece onun parfümü değil... bu o.

O kadar baştan çıkarıcı ki, denemeye bile gerek yok.

Beline tutunup onu kendime doğru çekiyorum, böylece sikimi daha derine sokabiliyorum.

Ari sikimin ona girip çıkmasını izliyor. Dudağını ısıyor, her daha sert soktuğumda sırtı duvara çarpıyor. "Aynen öyle bebeğim, seni sikmemi izle çünkü yaşadığın sürece içinde olacak tek sik bu."

O haklı. Susuz kaldım. Onun amcığından yakıt almam lazım. Onun sevgisiyle.

Bu, bir daha asla aynı operatör ya da adam olamayacağımı anladığım andı.

Ari'ye düşündüğünden daha fazla
ihtiyacım var. Hayatta kalmak için ona
ihtiyacım var.

"Oh!"

"Benim pis kızım, sen sonsuza dek benimsin. Benden başka kimse yok. Anladın mı?"

Onu daha sert ve daha sert vuruyorum ve orgazm olmak üzereyim. Belini kendime yaklaştırıp sikimin her bir santimini aldığından emin olduğumda, her agresif açgözlü çekişte irkilmesini izliyorum.

Hızımı daha acı verici bir bitirme ihtiyacına çevirdiğimde sersemlemiş görünüyor. Dengesini sağlamak için künyeme tutunuyor, bir elini metalin etrafına doluyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Güzel, bir şeylere tutun çünkü vazgeçmeyi planlamıyorum... hem de hiç." Çenesini tutup parmaklarımı sıkarak onu bana bakmaya zorluyorum.

Ağız açık kalıyor ve sertçe pantolonunu çekiyor, tüm vücudu aşağı yukarı sallanıyor.

Onu korkutmayı asla bırakmak istemiyorum. "Söyle."

"Senden başka hiç kimse olmayacak Danny." İnliyor, onu becerirken göğüsleri kıvranıyor ve onu öpmek için eğildiğinde sertleşmiş meme uçlarının göğsümü sıyırdığını hissedebiliyorum, dudağını ısıriyorum, dişlerimle geriıyorum, her zaman yaptığım gibi geri çekiyorum.

Ve sonra içinde belli bir noktaya geldim, alt dudağının gitmesine izin verdim, kendimi mümkün olduğunu düşündüğümde daha derine zorladığımda, sadece taşaklarımı amının dışında bıraktım.

İnlemelerini boynuma bastırıyor, kendini sessiz kalmaya zorluyor. Beni sıkıca kavırıyor ve ben kendimi kaybediyorum. Tüm kontrolümü kaybediyorum ve onu dolduruyorum, alnımı onunkine yaslıyorum, çenemi o kadar sert sıkıyorum ki saf ilahi tatminle dişlerimi gıcırdattığımı duyabiliyorum.

İkimiz de derin sevgi okyanusumuzda bir araya geliyoruz.

İçimdeki her damlayı ona boşalttığımdan emin oluyorum, itişlerim yavaşlıyor, bu odadan benim izlerimle, *benim* boşalmamla dolu olarak ayrılacağına dair verdiğim sözü tutuyorum.

Bitkin düşmüş, kol kasları titriyor, künyemin etrafında seğiriyor. Onu doldurmaya devam ediyorum ve sonunda yapmak istediğim son şey olduğunda çekiyorum, ama işe geri dönmek zorundayım.

Sonunda künyemi bıraktı. Ben onu duvara yaslamaya devam ederken eli üniformamın üst kısmında geziniyor ve yüzünü göğsüme yaslıyor.

Nefes almasına izin verdim, henüz onu yere bırakmaya cesaret edemedim. Göğsümde birkaç saniye daha kalmasının tadını çıkarıyordum.

Sonra dudağını ısıriyorum, dişlerimle kırmızılaşmasına yetecek kadar koparıyorum. Acıdan nefesi kesiliyor. Salaklık beni ele geçiriyor ve tekrar sertleşiyorum. Dudağını emiyorum. Bitirdiğimde bana bakıyor ve patlayıcı seks yüzünden neredeyse sersemlemiş görünüyor.

"Çok tatlı kanıyorsun." "Sen delisin," diye homurdanıyor.

"Senin için," diye mırıldanıyorum elimi saçlarında gezdirirken.

"Gitmeni istemiyorum. Bu benim bencilliğim mi?" diye soruyor hızlı hızlı nefes alarak.

"Öyle değil."

Hiç yorgun değilim. Fırsatım olsa onu saatlerce sikebilirim ve iş yavaşlar yavaşlamaz ve birkaç saatten fazla evde kalabilirsem sikeceğim.

Onu yere bıraktım ve ben kendi kıyafetlerimi düzeltirken o da kendi kıyafetlerini aldı.

O lanet bir tanrıça. Bu dünyada yürüyen bir melek ve ben ona asla doyamayacağım. Sadece varlığıyla parlayan bir elmas gibi onu izlemeye devam ediyorum.

Onu asla bırakmayacağım.

"Yemin ederim kovulursam..." diyor, önlüğünü üzerine çekerek. "Kovulmayacaksın." Künyemi gömleğimin içine geri sokuyorum.

Her hastanın onun gibi bir hemşireye ihtiyacı vardır. Her doktorun, her hastanenin onun gibi bir hemşireye ihtiyacı vardır. Benim Ari'm gibi nazik bir ruha.

Kendimizi temizliyoruz ve o çılgınca kıyafetlerinin kırıksıklıklarını açmaya çalışıyor.

O çok tatlı. Hatta sevimli. Çok fazla endişeleniyor.

İç çamaşırına uzanıyor ama ben elinden kapıp cebime koyuyorum.

"Zaten yırtılmışlar."

Ben kemerimi takarken saçlarını yeniden sıkı bir at kuyruğu şeklinde düzeltirken kızarıyor. Ve sonra göğsüme giren saf, sıcak, gerçek bir yıkım hissi yaşıyorum ve bu bende bir tepkiye neden oluyor.

Hayatımda hiç olmadığı kadar büyük gülümsüyorum ve bana ne olduğunu anladığımda ondan uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Gözlerimi onun güzel siyah saçlarından ayırarak başka tarafa bakıyorum, son saç parçalarını saç bağına sıkıştırdığında. Kendimi geri çekiyorum çünkü baştan çıkarılıyorum.

Bir şeyler söylemek istiyorum... daha önce hiç kimseye söylemediğim sözleri söylemek istiyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve beni kendimden geçiriyor. Ari arkamda kendini toparlamaya devam ederken cep telefonumu çıkarıyorum. Hâlâ yüzüm duvara dönük, sıkıntıyla telefonuma bakıyorum ve lanet olası gerçekliğe geri dönüyorum.

Rooker: Başka bir görev, Grim. Gitmemiz gerek.

Mesajı okudum, Rooker beni ekibimden sorumlu tutuyor ve bana hala yapılması gereken bir iş olduğunu hatırlatıyordu.

Cebime geri atıyorum ve nefes veriyorum.

Gitme zamanı.

"Sen yokken yine bir şey mi oldu?" Ari arkamdan soruyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Ona hiçbir şey söyleyemiyorum, en azından detay veremiyorum. Ona açılmamı istiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsaydım ve beni sürekli terk etseydi, her şeyi bilmek isterdim.

Ben de uğraştığım şeylerin bir kısmını açmaya karar verdim, ama yine de gizli tuttum.

"Evet... iyi bir şey değil... en hafif tabirle."

"Asla iyi değildir..." Beni arkamdan tutup kucaklıyor. "Lütfen bana açıl."

Lanet olsun, ona nasıl hayır diyebilirim ki?

Sevgilime bir daha asla hayır diyebileceğimi sanmıyorum.

"İşin içinde çocuklar var. Tek söyleyebileceğim bu." Ellerini tutup yavaşça üzerimden çekiyorum.

Kendimi ondan ayırmaya başladım. Buna *mecburum*. Bir sonraki görevin stresi konsantrasyonumu bozuyor. Şimdiden hiçbir şey hissetmediğim bir zihin durumuna, yalnızca insanları hayatta tutmaya odaklandığım bir zihin durumuna giriyorum.

"Aramızda sır kalmasını istemiyorum." Donup kaldım.

Çünkü ona yalan söylemesem de, tüm detayları vermekten kaçındığımda yalan söylüyormuşum gibi hissediyorum. Ama bu sadece onu korumak istediğim için değil... çünkü yapamıyorum.

"Sana söylemem gerektiğini düşündüğüm bir şey var. Belki aşırı tepki veriyorum ve... hatta belki biraz deliriyorum ama senden bir şeyler saklamak istemiyorum. Bunu Shane ile yaptım ama bir daha yapmayacağım."

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

İşe çağrıldığımda Kane'in onu ziyaret ettiğini bilmediğimi sanıyor ama ben biliyorum ve hala bana anlatmasını bekliyorum. Arkamdan iş çevirip gecenin bir yarısı onu ziyaret ettiği için onu öldürmek istiyorum.

O da Paul'ün en iyi arkadaşlarından biriydi ve bir söz vermişti.

Hepimiz yaptık.

Ama Paul'e verilen sözün artık benim sorumluluğumda olduğunu, başkasının değil, onun kafasına kazıyacağım.

Ve yapacağım.

Başını yerden kaldırdı, sonunda cesaretini toplayıp bana izin verdi. içinde.

Benden bir daha asla sır saklamamalıydı... Shane'in ona ne yaptığını bana hemen anlatmalıydı. Hamile olduğunu bana *daha önce* söylemeliydi.

Bu düşünceleri kafamdan atıyorum.

"Geçen gece pencerem açıldı. Açtığımı hatırlamıyorum ve o şekilde bıraktığınızdan da şüpheliyim. Ve sonra başka bir gün... odamda bir gariplik vardı, sanki biri oradaydı, sanki biri eşyalarımı karıştırmış gibiydi."

Nefes alıyorum, omuzlarımda gerginlik oluşuyor.

"Kameraları kontrol ediyorum, bunu biliyorsun, değil mi? Her zaman kontrol ederim. Zeke kontrol ediyor, güvenlik şirketi kontrol ediyor. Yirmi dört-yedi saat izleniyorlar. Eve kimse girmede, eğer biri girmiş olsaydı bundan haberim olurdu. Güvenlik şirketi bunu biliyor ve ben yapamadığımda izinsiz girişleri izliyor."

Sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi bana bakıyor. "Buraya gel." Onu kolumun altına sıkıştırarak içeri çekiyorum.

Dudaklarıma ulaşmak için parmak uçlarına basarken eğildim.

Onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum; kısa ama tekrar sertleştiğimi hissedecek kadar uzun.

O benim saplantım ve en yeni bağımlılığım, ama bu sefer ondan kurtarılmak istemiyorum.

Onu son bir kez öpüyorum. Ayrılmadan önce onunla geçirdiğim bu son anın tadını çıkarıyorum çünkü Azrail adımı çağırıyor ve bana birkaç dakika içinde olmam gereken adamı hatırlatıyor.

"Nefesimi kesiyorsun."

Dudaklarına gülümseyerek karşılık veriyorum.

"Bu arada, yaklaşan askeri baloda benim eşimsin." "Ne? Ne zaman?"

"Gelecek hafta. Sana çoktan bir elbise aldım. Dolabında, bir kutunun içinde saklanıyor. Gitmeden önce oraya yerleştirdim."

"Tamam o zaman."

"Yakında görüşürüz, küçük meleşim." "Yakında görüşürüz."

Perdeleri yana atarak arkamı dönüyorum. Kapıyı açmadan önce tamamen giyinik olduğundan emin oluyorum, tüm vücudum içeri girdiğimden çok daha rahat.

Ona son kez baktığımda aynada kendine bakıyor, saçını düzeltiyor.

Çok güzel. Gitmeyi zorlaştırıyor.

Sonra kapıdan çıkıyorum, lanet işime geri dönmeye hazırım.

Koridorda yürürken boynumu iki yana doğru kırıyorum. Koridorun sonunda tüm ekibin sohbete dalmış olduğunu görüyorum. Rooker çıktığım odaya yakın duruyor ve onu koruyor.

Kane ve Hannibal orada garip bir şekilde durmaktadır. Kane, Daegan'a bir şeyler söylemeye çalışır ama o da Kane'e rahatsız edici bir bakış fırlatır. Kane mesajı alıyor ve botuyla duvardan kayarak ondan uzaklaşıyor. Sonra Lopez'i görüyorum. Bir hemşireyle konuşuyor ve duvarı avuçlayıp ona yaslanarak, üzerinde gezinip sırtarak cazibesiyle ona kur yapmaya çalışıyor gibi görünüyor. Kız kızarıırken saçlarıyla oynuyor, yanaklarındaki gamzeler derinleşiyor. Bu üne sahip olmasına şaşırmadım.

Gözlerimi deviriyorum ama üzülemiyorum... İkiyüzlü olurum.

Birkaç dakika önce kız arkadaşımı hastane odasında duvara karşı becerdim.

Rooker duvara yaslanarak duruşunu düzeltir. Telefonunda bir şeyler yazıyor, muhtemelen Noel ve kızlarını kontrol ediyordu. Ama yaklaştığımı fark edince telefonunu kapattı.

"Susuz kalmışsın, ha?" Sesinde şakacı bir suçlama var.

Durma zahmetine girmeden, hastaneden ayrılmaya hazır bir şekilde yanından geçip gidiyorum ve o da benim hızıma ayak uydurarak adımlarımı takip ediyor.

"Aşırı derecede kavruldum... Neredeyse hastaneye yatmak zorunda kalacaktım." Sırıtiyorum, omuzlarımı silkiyorum, salınımlarımla sırtımdaki düğümleri gevşetiyorum.

"Doğru, benim de altına kaçırıyorum. Benim de mi hastaneye yatmam gerekiyor?" İç çekiyor, başını sallıyor.

Saçmaladığımı biliyor ama daha fazla kurcalamıyor. Rooker en yakın olduğum kişi, sürekli beni ve ekibi saçmalıkları konusunda uyarıyor.

"Bilmiyorum dostum. Kaka yapmanın dehidrasyona yol açabileceğini duydum. Noel'e uğramak ister misin, böylece o seni... rehidrate edebilir?" Kaşlarımı kaldırdım, damarına bastım. "Siz üste yaşıyorsunuz, değil mi? Beş dakikalığına uğrayabiliriz."

Gözlerini deviriyor. "Beş dakikayı bilmem," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Haklısın. Ne düşünüyordum ki? Üç dakika senin limitin." Kızgın bir şekilde omzumu itmeden önce kahkahalarla kükrüyorum.

"Pislik."

Sonunda takıma yetiştik ve Hannibal'ı bir çocukla oynarken izledim. 6.5mm Creedmoor mermi elinde, ben yaklaştıkça her parmağının arasında çeviriyor.

Koridorda ilerlerken "Gidelim çocuklar," diye emrediyorum ve herkes beni takip ediyor. Arkamdan Lopez'in haftanın yeni lezzetiyle vedalaştığını duyabiliyorum.

I Danny ile bu odada ne yaptığıma inanamıyorum. Yansımamda dağılmış seks saçlarım, şişmiş dudağım ve nemli tenim görünüyor.

Onun güzel dişlerinin dudaklarımı bir şeker şeridi gibi gerdiği zamanları hatırladıkça kelebekler uçuşuyor. Ve az önce gitmiş olmasına rağmen onu bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyorum.

Çok aç ve yoksun bir adam tarafından duvara çarptırılmamış gibi görünmesi için her şeyi denemiş olmama rağmen saçlarım hala gözle görülür şekilde dağınık.

Ona tutunduğum için kaslarım titriyor ve içimde bıraktığı şeyi hâlâ hissedebiliyorum. İşe dönmeden önce temizlenmek için aklıma bir not alıyorum.

Boy farkı bir dezavantaj değil... hem de hiç. Bu adamın beni istediği pozisyonlara sokması ve katlaması tam bir nimet.

Şimdiye kadar sikmediği bir yerim kaldı mı?

Eminim bir şeyler düşünecektir, hatta belki aklında henüz yapmadığımız başka pozisyonlar da vardır. Girmek istediği ve beni öldürtebilecek ya da kovdurabilecek diğer yasak kamusal alanların uzun bir listesi vardır.

Göğüslerimin arasındaki sikini hatırladığımda kalçalarımı sıkıyorum.

İçimde sadece aletin ucuyla bile boşalmamı sağlayabilirdi ve neredeyse boşalıyordum, ama içime daha fazla girip o noktaya vurduğunda

beni sadece altın yıldızlar gördüğüm bir dünyaya gönderdi... Geldim.

Onunla seks gittikçe daha iyi oluyor.

Bu düşünceleri kafamdan atmalıyım. Günün geri kalanını bu odada yaptıklarımızı düşünmeden geçirmeye odaklanmalıyım. Ya da ne zaman gitmesi gerekse kalbimde oluşan boşluğu.

Bileğimi kaldırıp saatime bakıyorum ve işte o zaman neredeyse bir saatimi çalışmadan geçirdiğimi fark ediyorum. Gözlerim doluyor ve kalbim kendime karşı duyduğum hayal kırıklığıyla çarpıyor. İki Rider erkeğiyle çok meşgul olduğum için zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Damian ve Danny.

Eğer Danny'nin taş kalpli olduğunu düşünseydim... babası açık ara kazanırdı. Bir daha asla o adamın etrafında olmak istemiyorum. Danny tam zamanında müdahale etti. Kim bilir işler ne kadar kötüye gidebilirdi?

Sonra erkek arkadaşına *"yeniden su veriyordum"*.

Kolumu bırakıp hızla kapıdan çıkıyorum ve saatime bakarak Lori'den gelen cevapsız mesajları arıyorum. Ayaklarım odadan dışarı fırlıyor, ayakkabılarım fayansları gıcırdatıyor. Saatim bir uyarıyla titriyor. Kaldırıyorum ama sonra sert bir şeye çarpıyorum, bir adamın göğsüne çarpıyorum.

"Ah, çok özür dilerim! Nereye gittiğime dikkat etmeliydim," diye saçmalıyorum ama tanıdık bir çift el beni durduruyor.

Kane.

"Sorun yok, Ari. Sadece benim." Kane sert bir bakışla beni rahatlatıyor ve omuzlarımı ovuyor. Koyu mavi gözleriyle karşılaşıyorum ve işte o zaman yakalandığımı anlıyorum. Gözleri *"Az önce orada ne yaptığını biliyorum"* diye bağıyor.

Şimdi kaçmak istiyorum.

Korkunç bir kavga ya da araba kazası geçirmiş gibi görünüyor. Bir gözünün altında küçük kesikler ve morluklar var. Uzanıp ona dokunmak, ne olduğunu sormak istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Bunun için özür dilerim. Patronum ve iş arkadaşlarım beni öldürmeden önce işe dönmem gerekiyor." Tekrar özür dileyerek beni bırakmasını bekliyorum. Danny'nin beni ısırıldığı yerden şişen alt dudağımı yalıyorum. Kahretsin, çok belli oluyor. Beni hemen bırakmıyor. Onun yerine birkaç saniye daha beni inceliyor, dudaklarını büzerek benimkileri izliyor.

Sonra dilimin üzerindeki kanı görünce alay etti.

"Eminim yapmazlar," diyor rahatça ve beni tutuşunu bırakıyor.

"Burada ne yapıyorsun? Gitmen gerekmiyor mu? Danny az önce gitti, değil mi?" Etrafıma bakarak sordum.

"Aynen öyle. Gitmek zorundayım. Ama en sevdiğim hemşireye, Paul'ün küçük kız kardeşine veda etmeden olmaz."

Morarmış gözüne bakıyorum ve bileğini usulca kavıyorum. "Kane, sana ne oldu? İyi misin?"

"Ben harikayım," diye iğneleyici bir şekilde konuşunca kollarımı kavuşturarak ona ters ters bakıyorum. "Kane... sakın bana senin için de endişelenmem gerektiğini söyleme! Sen de mi henüz bakmadın mı? Bu yüzden mi buradasın?" Başımı salladım. "Danny bana sizin başka bir göreve gideceğinizi söyledi..." Sesim kısılıyor çünkü sürekli Danny'nin dönüşü hakkında endişeleniyorum. Kane'in bile. Danny'nin ekibindeki her adama bağlanmış ve yatırım yapmış gibi hissediyorum.

Hepsinin evlerine, ailelerine sağ salım dönmeleri için dua ediyorum.

"Evet, iyiyim... ve tabii ki. Bu iş hiç bitmiyor ama yakında dönmüş oluruz." İç çekiyor, bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. Gözleri yoğun bir şekilde benimkileri delip geçiyor. Alışkın olduğum o sevimsiz, sıcak gülümsemesini göstermiyor. Beni bir kitap gibi okuyor ve olumlu bir şey söylemesi için ona yalvardığımı fark ediyor. Kaşlarını kaldırıyor ve mükemmel dişlerini ortaya çıkaran zoraki bir sırıtışla bana bakıyor. "Ama sorun değil Ari, endişelenme. Bu adamlar sana ya da bize dokunamadan onları durduracağız. Sana yürüme mesafesine yaklaşma şansları bile olmayacak. Buna izin vermeyeceğiz."

Ellerim ısırapla iki yanıma düşüyor, omuzlarım sertleşiyor ve Kane'in yüzünün şoka girmesini, milyon dolarlık gülümsemesinin yerini kaşlarının çatılmasının almasını izliyorum. Shane'in tekrar ensemde nefes alıp verdiğini düşünerek omzumun üzerinden etrafımıza bakıyorum. Titreme hızla tenime yayılırken ürperiyorum ve dizlerim bükülmeye başlıyor.

"Az önce ne dedin sen?"

Kane şaşırmış görünüyor. Kafasını sallayıp kaşlarını birbirine kenetleyerek benim şaşkın ifademi taklit ediyor.

Lori onun arkasından giriyor, koridorun sonunda çerçevesinin üzerinden yana doğru eğiliyor ve dikkatimi çekmek için kollarını sallıyor.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor.

Histerik bir şekilde saatini işaret ediyor ama onu görmezden geliyorum. Öne doğru eğilip Kane'in çerçevesiyle onu görüş alanımdan çıkarıyorum.

"Grim sana söylemedi mi?" Kane söyledi.

Başımı sertçe sallıyorum. "Bana ne söylemedi?"

"Sana böyle bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm." Gözlerini benden kaçırıyor, elini gergin bir şekilde siyah saçlarının arasında gezdiriyor.

Bu bana pek iyi gelmiyor ama yine de Danny'nin kalbine kefilim. Belki hikayenin devamı vardır... belki de sadece unutmuştur?

"Söyle bana, Kane. Hemen şimdi söyle."

Etrafına bakınıyor ve biraz mahremiyet arıyor gibi görünüyor. Ya da belki Amiral'in gelip onu boynundan yakalamayacağından emin olmaya çalışıyor.

"Siktir et, bilmeyi hak ediyorsun." Kulağıma eğilip fısıldıyor, nefesi omurgamda daha fazla ürperti yaratıyor. Felç olmuş gibiyim, konuşmasını bekliyorum. "İnsanlar Grim'in peşinde. Kardeşini öldürenlerle aynı insanlar."

Böyle bir şey olamaz.

Nefesim kesiliyor, elimi ağzıma götürüyorum. Midem binlerce düğüme dönüşüyor, dünyam dönüyor ve mide bulantısı beni sıkıca kavırıyor.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Onu itiyorum, avucumu sıkıca yeleğine dayıyorum. Bu güç, 1.80'den uzun boylu adamın bir adım geri atmasına neden oldu. Beni durdurmak için ellerimi tutmaya çalışıyor, parmakları benimkilerle kıvrılmaya çalışıyor. Ellerimi kavrayışından çektiğimde dudakları düzleşiyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Grim'in başına ödül kondu. Hepimiz risk altındayız. Bizi, tüm ekibi, özellikle de Grim'i öldürmek için hiçbir şeyden çekinmeyecekler. Onu yakalayabilecekleri anlamına geliyorsa sana bile zarar verirler. Onu en çok canının yanacağı yerden vurabileceklerse, o da sensin Ari."

Yüzümdeki kan çekiliyor. Görüşüm korkudan hemen bulanıklaşıyor, kenarları siyah bulutlarla kaplanıyor. Aniden, işitme duyum sessizliğe gömülüyor ve duyabildiğim tek şey kalbimin boynuma çarpması oluyor.

Danny'yi öldürmek mi istiyorlar?

Gözlerim yaşıyor, titriyorum, dudaklarım cevap vermek için titriyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve Kane bana seslenip beni sarmaldan şiddetle çekip çıkardığında irkiliyorum.

Gözyaşlarım hızla yanaklarıma süzülüyor, önlüklerimin üzerine düşüyor ve gözümü kırpmıyorum. Hareket edemiyorum... Tek yapabildiğim nefes almak.

Hiç bitmeyecek, değil mi?

Eğer Kane'in söyledikleri doğruysa, bu Danny'nin beni içeri alması için defalarca uyardığım halde benden bir şeyler sakladığı anlamına gelir. Bu da demek *oluyor* ki... *bana yalan söylüyor.*

Bazı şeyler hâlâ gizliyen birbirimize devam etmemiz mümkün değil.

Gözlerim bir o yana bir bu yana sallanıyor, Kane'in lacivert gözlerinde rahatlama arıyor, tüm bunların yine kötü bir rüya olmasını umuyorum. Belki gözlerimi kapatırsam, Emilia'nın düğününden sonra yaptığım gibi Danny'nin çiftliğinde hamile olarak uyanırım.

Ay ışığı ve kıyıya vuran dalgalar altında böylesine dingin bir kavuşmayı paylaştığımız muhteşem bir andan sonra.

Ama gözlerimi kırıştırıp tekrar açtığımda, yumuşamış bir Kane Slaughter ile karşılaşıyorum ve hâlâ bu dondurucu hastanenin aynı koridorundayım.

Bu bir rüya değil. Bu benim korkunç gerçeğim. Danny'nin bütünlüğü bozuldu.

Birisi erkek arkadaşımın peşinde. Sırf ona ulaşmak için bana zarar vermek için elinden geleni yapacak biri.

Shane gitti, Nora hapiste.

Şimdi de bana zarar vermek isteyen başka biri mi var?

"Endişelenmenizi istemiyorum. Bunun şu anda duymak isteyeceğiniz son şey olduğunu biliyorum, ancak evinizde en iyi güvenlik sistemlerinden biri kurulu ve hayatınızı normal bir şekilde yaşamaya devam etmeniz Amiral tarafından teşvik ediliyor. Bunu biz hallederiz. Bizde... *siz varsınız.*"

Gözlerimi devirerek gülüyorum.

"Hayatımı normal mi yaşayayım? Gerçekten mi, Kane? Son zamanlarda hayatımda normal olan bir şey var mı?"

Yutkunuyor ve beni böyle görmeye dayanamıyormuş gibi gözlerini benden kaçırıyor.

Ona söyleyecek başka bir şeyim yok. İşlerine kızıyorum.

Bu yaşam tarzından nefret ediyorum.

Sürekli omuzlarımın üzerinden bakmak zorunda kalmaktan bıktım. Erkek arkadaşımın beni sürekli terk etmesinden bıktım. Sürekli onun dönmesini beklemekten bıktım. Bazı günler yataktan çıkamadığım için planlarımı askıya almak zorunda kalıyorum çünkü tek düşündüğüm o. Yanımda olmadığında, yanımda uyumadığında, bana sarılmadığında zihnimin arkasını kaplayan endişe.

Bunu aştım.

Hastalarımın ilgilenmem gerekiyor.

"Teşekkürler." Yanından geçip gidiyorum, omzum ona sürtünüyor. Kaba davranıyorum ama bu sefer bunu istiyorum ve umurumda değil. "Haber verdiğin için teşekkürler ama işe dönmem gerek," diye çıkışıyorum, gözlerimden akan yaşları silerek.

"Ari, bekle." Kolumu tutuyor, parmakları tenime bastırıyor, durmam için yalvarıyor.

Kane sayesinde bilmem gereken şeyleri *yeniden* keşfediyorum. Önce kardeşimin ölümü, şimdi de bu mu? Bunu bana her zaman kendimi güvende hissettiren, düşüncesizce aşık olduğum adamdan değil, onun takım arkadaşından öğreniyorum.

Elinden kurtulup koşarak uzaklaşıyorum, gözlerimden akan hüznün şelalesini sürekli kuruluyorum.

Eve gitmeden önce Bayan Salem'in odasına uğrayıp iyileşme sürecinde bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini kontrol etmem gerekiyor.

Görünüşe göre Doktor Reese, Damian ve Danny'nin beni görmeye geldiklerinin farkındaydı, bu yüzden görmezden geldi, ki bu garipti.

Lori bana Doktor Reese'in Riders'ın aile dostu olduğunu söyledi. Onlarla bir bağlantısı olmamasına imkân yok çünkü hâlâ işimde olmamın tek nedeni bu. Döndüğümde Doktor Reese'den ne bağırma, ne azarlama ne de küçümseme geldi.

Danny'yi bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum ama ilk kez onun yanında olmak istemiyorum.

Öfkeliyim ve kırgınım; ihanet kemiklerimi yakıyor ve onu görürsem ne yapacağımı bilmiyorum.

Bunu benden nasıl saklayabildi?

Yaşadığımız onca şeyden sonra bana nasıl söylemez?

Damian'ın korkunç karşılaşması ve Kane'in ikinci kez ortaya çıkmasından sonra...

Ben sadece... kızgınım.

Bayan Salem'in odasına girdiğimde bir dergiyi karıştırıyordu, bacakları battaniyenin altındaydı ve sanki gece için çoktan yatmış gibiydi.

Geç oluyor ve o benim son hastam.

"Merhaba, Bayan Salem. Fizik tedavi nasıl gitti?" Kan basıncının ve oksijen seviyesinin sabit olduğundan emin olmak için hayati değerlerine bakıyorum. Son hastamın da uyumak üzere olduğunu bilerek eve gidebilirim. En azından bu, günümün endişelenmem gerekmeyen bir kısmı.

Koyu kahverengi gözleri yorgun görünüyor ve kollarını başının üzerine uzatarak esniyor.

"İyi geçti. Bu sefer ona küfretmedim. İlk gerginliğimizi atlattığımıza göre aslında çok tatlı biri." Bana hoppa bir gülümseme atmadan önce kaşlarını aşağı yukarı sallıyor.

Kıkırdıyorum ve acı gerçekliğimi birkaç saniyeliğine bile olsa unutmak iyi geliyor.

"Gerçi birkaç dakika yürüdüm ama garip bir nedenden dolayı acı dayanılmazdı." Omuz silkiyor ve yorganın üzerinden ayak bileğine uzanıyor. "Bu yüzden nedenini ve ameliyat sonrası herhangi bir komplikasyon olup olmadığını öğrenmek için beni burada daha uzun süre tutuyorlar."

"Olamaz. Bunun için çok üzgünüm."

"Ehh, sorun değil. Sevimli fizyoterapistle daha fazla vakit geçirebiliyorum." Kızarıyor, yatağa uzanıyor ve kollarını kavuşturuyor. Hayal kuruyormuş gibi tavana bakıyor.

"İşte böyle. Olumlu düşün. Her zaman bunu hatırlamaya çalışın," diyorum saatimi kontrol ederek.

Yakalıyor, yatakta kayıyor.

"O bakışı bilirim. Benim de eskiden bir erkek arkadaşım vardı. Kim o ve sana ne yaptı?" diye şakayla karışık takılıyor ama benim tepem atıyor.

"Önemli değil, Bayan Salem. Lütfen biraz dinlenin ve bir sonraki vardiyam için döndüğümde görüşürüz." Gülümsemeye zorlayıp kapıya doğru dönüyorum ama beni durduruyor.

"Sanırım düşündüğümde daha fazla ortak noktamız var. Eskiden sürekli erkek arkadaşımınla sorun yaşıyordum. O bir polisti... beni sürekli terk ediyordu ve bir tür pislikti."

"Evet, erkekler..." Başımı sallıyorum. Danny bir tür pislik, ama sonsuza kadar bağlı kalacağım bir pislik.

Aşık olduğum bir pislik.

"Önce sevdiklerimizi kaybettiğimiz için bağ kurduk, ya şimdi? Erkek sorunları." Çenesine vuruyor ve kaybettiğimiz kardeşleri düşündüğümde duygularım çatlıyor.

"Erkekler çöp. Bu yüzden bekârim." Umursamazca omuz silkiyor, benden uzaklaşıp dergisine dönüyor.

Dudaklarım kıvrılıyor.

"Yine de hepsi öyle değil." Aklıma hemen Kane ve onun zaman zaman haddini aşmasına rağmen her zaman nasıl iyi ve nazık olduğu geliyor.

oldukça bunalıcı. Bugünkü gibi. "Her neyse. Bana göre hepsi yle." "İyi geceler, Bayan Salem."

"İyi geceler Ari ve unutma, zlmek için fazla güzelsin."

Gülümseyerek el salladıktan sonra odasının kapısını kapatıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Günün son hastasının durumu stabil ve keyfi yerinde. Vardiyayı bitirmenin en iyi yolu.

S Gece bir şey beni uyandırıyor ama ne olduğunu bilmiyorum.

Yüzüstü yatıyorum, yüzüm yastığıma dönük. Elimi yatağın boş tarafına doğru sıyırıyorum ve göğsüm midemin çukuruna iniyor.

Hâlâ evde değil. Evde değil... yatağımda çünkü kendimi ondan uzaklaştırdım. *Çünkü o hala çalışıyor.*

Aramalarına ya da mesajlarına cevap vermedim.

Yine de telefonumu patlatmıyor. Bana sadece en tuhaf saatlerde, bazen gece geç saatlerde ya da sabahın üçünde ulaşıyor ve tatlı rüyalar diliyor.

Ama o biliyor.

Onu bilerek görmezden geldiğimi biliyor.

Bir sorun olduğunu biliyor çünkü bana ulaşmaya çalışmayı bıraktı. Ondan başka cevapsız uyarı gelmedi ve görevinden her an dönebilir çünkü askeri balo bir hafta içinde ve birlikte gitmemiz gerekiyordu.

Artık değil.

Yine de gidiyorum çünkü Violet Zeke ile birlikte orada olacak ve Teksas'a dönmek zorunda kalmadan önce şehirdeki son gecesi olduğu için gitmem için bana yalvardı.

Danny ile olan ilişkimin belirsizliğinin ruh halimi ve işimi değiştirmesine izin vermeyerek günlük rutitime devam ettim. Sabah işe gitmek için hazırlanırken ilk iş olarak annemi arayarak iyi olduğundan emin oldum. I

Uzun saatler boyunca hasta hastalarla ve huysuz bir patronla uğraştım. Kendime akşam yemeği hazırladıktan sonra birkaç saat futbol oynardım ve çok yorulup ter içinde kalana kadar kulaklıklarımın müzik dinlerdim. Dondurucu kış rüzgarlarında bile kendimi yorabiliyor ve aşırı ısınabiliyordum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Danny Noel'i kaçırdı. Birlikte geçireceğimiz ilk Noel olmalıydı. Ona gözünü diktiği yeni tüfeği aldığını gördüğünde yüzünün aydınlanmasını izlemek istiyordum. Ondan sonra belirsizlik daha da arttı.

Tatili birkaç gün önce annemle geçirmiştik. Her Noel'de posole yemek bir gelenektir. Noel müziği dinlerken ve Yeni Yıl planlarımız hakkında konuşurken ona yardım ederdim. Geceyi, sıfırdan taze pişirdiğim ev yapımı yaban mersinli turta ve üzerine dondurma ile tamamladık.

Elimde olmadan bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum ve bu mutluluğumu alıp götürüyordu. Danny'nin yokluğu nedeniyle yeni bir gün için minnettarlık duyabilmek çok zordu. Onun yokluğu kalbimde bir boşluk ve omuzlarımda bir ağırlık bıraktı.

Donanmada olduğu önümüzdeki birkaç yıl boyunca böyle mi olacak? Tatilleri onsuz geçirmek? Bir telefon bile? Bir mesaj bile mi?

Noel Baba'nın paketlediği klişe hediyelerimizi açtık. Ona fitness hedeflerini takip eden yeni bir saat aldım. Bu yılın başlarında öğleden sonra parkta yürüyüşe çıktığında formda kalmak istediğinden ve biraz daha motivasyon istediğinden bahsetmişti.

Bana bir battaniye ördü.

Hastanedeki uzun bir mesaiden sonra yine buradayım. Akşam yemeği için annemin evine uğradım. Bu sefer tavuklu yeşil spagetti yapmıştı. Bir süredir yapmamıştı çünkü ona zor geliyordu. Paul'ün en sevdiği yemeklerden biriydi, ama bu sadece onun öldüğünü kabullenmeye başladığı anlamına geliyordu. İyi yönde bir adım daha.

Anneme temizlikte yardım ettikten sonra eve döndüm. Yemeğimizi bitirdikten sonra bulaşıkları yıkadım, vedalaştım ve evime geri döndüm.

Bu gece hava bile farklı.

Hava karanlık ve yağmurlu. Danny'nin beni ilk buluşmamız için evine götürdüğü geceyi anımsamama neden oluyor.

Telefonum çalmaya başlıyor ve radyoyu kesiyor. Artık duyduğum tek şey sileceklerim değil; onun yerine Danny'nin telefon numarası

arabamın ortasındaki ekrana yayılıyor.

İki seçenek bana bakıyor ve ben kırmızı olana tıklıyorum.

Gök gürültüsü ve camda patlayan acımasız yağmur dışında ortalık sessizleşiyor. Rüzgâr aracımı sallamakla tehdit ediyor. Yazlık evimi çevreleyen sık ağaçların yanından geçerken yatağa girip uyumak için sabırsızlanıyorum. Kane'in ifşaatından beri her gece yaptığım gibi ağlayarak uyuyorum.

Bugünlerde, Danny'nin satın aldığı ve kullanmam için beni eğittiği Glock'un yanında uyuyorum - gece boyunca birkaç kez uyanıyorum çünkü kaygım beni en iyi şekilde etkiliyor.

Shane ölmüş ve Nora hapse girmiş olsa da, Azrail kafamın içinde dolanırken ben hâlâ var olmayan bebeğimin karnını tutarak uyanıyorum.

Ve sonra... hayatım tekrar kötüleşti. Başıma gelmeyen kalmadı çünkü artık Danny'ye ulaşmak için bana zarar vermek isteyen kötü insanlar hakkında endişelenmek zorundayım.

Bunu düşündüğüme inanamıyorum ama Damian haklı olabilir.

Onu da egosunu da sikeyim. Danny ve annesine yaptığı muamele için de siktirsin gitsin.

Ama o piç haklı olabilir ve bundan nefret ediyorum. Bu hayat çok zor.

Bu askeri dünya sizi çoktan yedi, çiğnedi ve tükürdü, geride neredeyse hiçbir şey bırakmadı.

Herkes için değil. Sana göre değil.

Bu sözler acı bir tat bıraktı... Haklı mı?

Danny'nin emekli olmasına daha birkaç yıl var ve ona destek olup beni *tekrar tekrar* terk etmesini izleyecek kadar güçlü olup olamayacağımdan emin değilim.

Bana geri dönmeyebileceğinin tamamen farkındaydım.

Kane beni neredeyse öptüğünde, bana bir aile ve ordudan ayrılma olasılığı gibi şeyler vaat ettiğinde, bu bana bir şey yaptı. Bunları istediğimi fark etmemi sağladı.

Bunların hepsini ve daha fazlasını istiyorum. Ama Kane ile değil.

Danny Rider ile her şeyi istiyorum.

Hava kararıyor. Mor ve mavi tonlar gökyüzünü zar zor aydınlatıyor ve yağmur fırtınasından gelen yağmur damlaları daha yüksek sesle vuruyor.

Tam o sırada Danny'yi verandamda, bizim için yaptığı bankta başını öne eğmiş otururken yakalıyorum. Elinde bir buket çiçek taşıyordu.

siyahlar giymiş.

Laleler.

Kocaman ellerinden pembe laleler sarkıyor. Kamyonetinin yanına park etmek için arabayı sürerken boğazımdaki taşı yutuyorum. İhaneti ruhuma ağır geliyor ve bu arabadan indiğimde ağzımdan ne döküleceğini bilmiyorum.

Tek bildiğim bunun Kane'den asla gelmemesi gerektiği. Danny'den şeffaflık istedim ve bunu ona defalarca söyledim. Shane'den sonra standartlarımı yüksek tuttum ve onları düşürmeyeceğim ya da bunun için özür dilemeyeceğim.

Hız göstergesine bakarken ağır bir iç çekişle kardeşimin Bronco'sunu kapatıyorum ve motor sessizliğe bürünüyor. Uzakta gök gürliyor, yağmur damlaları ön camımı bulanıklaştırıyor ve artık hiçbir şeyi net göremiyorum.

Anahtarlarımı kontaktan çıkarırken ellerim titriyor.

Kapıyı açtım ve yağmur dinmemiştir. Hatta daha da kötüleşti. Dışarı adımımı attığımda buz gibi su yüzüme sertçe çarpıyor. Koşu ayakkabılarımı su birikintilerinin içine sokuyorum, çoraplarımda su hissedene kadar sırlıklam oluyorlar. Derin bir nefes alıyorum ve arabanın kapısını kapatıyorum.

Saçlarım ve üniformam hemen sırlıklam oluyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Çok soğuk.

Danny verandamdan kalkıp yağmurun altında bana doğru yürürken düşüncelerim çoktan karışmıştı.

Kalbim kırılıyor çünkü o bana yaklaştıkça, inşa ettiğim duvarın geri dönüşü olmayan parçalara ayrıldığını ve Danny'nin ne yazık ki onlar tarafından kesileceğini biliyorum. Tanrı'ya ettiğim yemini bozmaktan en iyi arkadaşımı ve bebeğimi aynı boktan yılda kaybetmeye kadar, tüm bu yılın travmasının şimdi beni etkilemesine izin veriyorum.

Yağmurun altında duruyoruz, bedenlerimiz birbirine dönük, ama gözlerim yerde kalıyor. Henüz ona bakamıyorum çünkü bir kez baktığımda kendini içime gömmesine izin vermek isteyecekmişim gibi hissediyorum. Bir parçam rol yapmaya devam etmek istiyor. Sanki yollarımız iyiymiş ve güneş doğana kadar birbirimize duyduğumuz tehlikeli şehvete teslim olmalıymışım gibi.

Ama reddediyorum.

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun." Buz gibi sessizliği ilk bozan Danny oldu. Ses tonu anlaşılmıyor ve üzgün mü, kızgın mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğramış anlayamıyorum. "Sen iyi misin?" Öne doğru eğilip bir adım daha yaklaştı ama

Cevap vermedim. "Hadi içeri girip konuşalım." Tutmam için elini uzatıyor, ben de itiyorum.

"Hayır."

"Ari."

"Neden bana söylemedin?" Başımı yukarı kaldırıp ikimize de çarpan sert yağmurun altında ona bakıyorum. Benim siyah saçlarım rüzgârdan sallanıyor, onun koyu sarı saçları ise ıslak ve dağınık. Açık mavi gözleri kararıyor ve çenesi geriliyor.

"Ne diyeceğim sana?" Bir adım daha yaklaşıyor, ama bu beni bir adım daha geri attırıyor, aramızda bir mesafe yaratıyor, böylece onun manyetik, günahkâr çekiciliği gücümü değiştirmeden söylemem gereken şeyi söyleyebiliyorum.

"Neden bana kardeşimin ölümünden sorumlu olan aynı insanların senin peşinde olduğunu söylemedin... bizim peşimizde olduklarını?" Kaskatı kesiliyor, buketi tutuşu daha da şiddetleniyor ve parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Neden senin peşindeler, Danny? Daha önce hiç ciddi bir ilişki yaşamadığını biliyorum ama bu kesinlikle kız arkadaşını uyarman gereken bir şey."

Kaküllerim yağmurla ıslanıyor ve Danny elini sakalına sürterek benden uzağa bakıyor.

"Kim söyledi?"

"Önemli değil."

"Haklısın. Neden soruyorum ki? Kim olduğunu zaten biliyorum." Derin sesi yüzünü buruşturarak kabul ediyor.

"Önemli değil. Sana defalarca söyledim. Artık sır yok ve sen hala bunu yapamıyorsun."

"Ari, bu senin için biraz ikiyüzlü bir davranış, sence de öyle değil mi?"

Şaşırdım. Suçlaması karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum.

"Artık sır yok ama bana hâlâ Kane'in ziyaretinden bahsetmedin."

Kalbim burkuldu ve hiçbir şey olmadığı için bunu çoktan unutmuştum. Kane beni her zaman ziyaret etti ve kardeşime verdiği sözü tuttu. Gecenin bir yarısı beni ziyaret etmesi alışılmışın dışında bir şeydi ama yine de Paul öldüğünden beri ona hiç ilgi göstermemiş olsam da hep yanımdaydı. Çabalarını takdir ettim ama hepsi bu kadardı. Yas tutmakla çok meşgul olduğum için onunla hiç kişisel sohbetler yapmadım. ve geçmişte çalışmak.

Uzakta çakan şimşek Danny'nin yüzünü bir el feneri gibi beyazın açık tonlarıyla aydınlatıyor.

"Sana söylemedim çünkü ikinizin arasını gereksiz yere açmak istemedim." Elimi savunmacı bir şekilde salladım. "Birlikte çalışıyorsunuz, arkadaşsınız, aynı takımdasınız ve tutuşturulmasına gerek olmayan bir yangına daha fazla körükle gitmeyeceğim. Bu aptalca, anlamsız ve *masumca*."

Yağmurun altında gözlerini kısıyor. Su kıyafetlerini tamamen kaplamış, siyah gömleğinin altındaki her kası belirginleştirmiş.

İç çekiyor.

"*Seni korumak için* söylemedim. İşimin getirdiği saçmalıklar hakkında endişelenmene gerek yok. Şu ana kadar hiçbir şey olmadı. Ekibim ve ben bununla ilgileniyoruz ve eğer bu, endişelenmemen gereken şeyler hakkında endişelenmek zorunda kalmadan kendini yeniden inşa etmeye odaklanabileceğin anlamına geliyorsa, o zaman hikayedeki lanet olası kötü adam ben olacağım."

"Gerçekten mi?" Gıcırđıyorum, önlüğüm artık vücuduma ağır geliyor. Bu adil ama aynı zamanda sahtekârlık.

Gözlerim acıyla doluyor ve ağırlaşıyor. Söylemem gerekeni söyleyecek cesareti toplamak için güzel yüzünden başka tarafa bakıyorum.

"Artık sana güvenmiyorum," diyorum ona kırık bir sesle. Neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor ama beni duyduğunu biliyorum. "Baban haklıydı. Ben sadece seni geride tutacağım."

"O hiçbir konuda haklı değil, Ari. O bir narsist."

"Ama... senin işin... Ölümün sanki beni sürekli etkisi altına almış gibi etrafımızı sardığı hissi ve onun ruhuma verdiği zararı hatırlatan uğursuz karanlığı. Zihnimin derinliklerinde tekrar tekrar yankılanıyor. Artık bunu yapamam Danny." Havayı içime çekiyorum çünkü boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Sesim çaresizlikle tizleşiyor. "Benim için iyi değilsin. I... Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ayrı kalmaya ihtiyacımız var." Sertçe söyledim. "Sen benim için bir zehirsin."

Kelimeler ağzımdan çıktığında o da ben de nefes almayı kesiyoruz.

Ciddi miyim? Bunu gerçekten istiyor muyum?

Danny sanki kalbine bir ok saplamışım gibi soluyor. Yüzü düştü, sırtını dikleştirirken çenesi sertçe sıkıldı. Benden uzaklaşıyor, hafifçe arkasını dönüyor ve çenesini ovuşturuyor.

"Sen hep yoksun zaten. Ben hep yalnızım." Ona bunları söylemek zorundaymışım gibi hissediyorum. Birincisi, bu lanet olası gerçek. İkincisi, belki bu sefer benden nefret etmesini sağlayabilirim. Belki de söylediği gibi başından beri bir karmaşa olduğumu anlamasına yardımcı olur.

"Beni terk etmene izin vermeyeceğim, Ari. O zaman kafama bir kurşun sıkarak bana merhamet et. Çünkü ruhunun bende değil de başkasında olduğu bir dünyada yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

Öfkeyle tutuştum ve ona doğru hücum ettim. Omzunu itiyorum, ama o irkilmiyor.

"Lütfen git! Git!" Tehditkâr bir şekilde kamyonetini gösteriyorum. "Her zaman yaptığın gibi git. Şimdi git! Ben bir şeyler söylemeden önce." Çığlık atıyorum.

Yağmur daha da şiddetleniyor ve bardaktan boşanırcasına akan su tenimizin yüzeyine vuruyor.

Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Sözlerim ağzımdan çıkarken acı içindeydi.

"Hayır. Sadece söyle, Ari, her zaman bu kadar korkmayı bırak. Bu kadar zayıf olmayı bırak."

Şimdi, onu ilk kez çok ileri ittim ve bir parçam bundan pişmanlık duyuyor. Belki de haksızlık ediyorum... ya da belki de yalanlar ve bu yıl yaşadığım korkunç olaylarla sınırimi aştım.

Kelimeler canımı yakıyor ve boğazımda bir yumru daha büyüyor. Öfke bedenimi titretiyor ve sözlerimle ağzımdan bir ejderha gibi ateş fışkırıyor.

"Pekâlâ, Azrail." Tükürdüm. "Adın sana tam uyuyor çünkü etrafını çok fazla ölüm sarıyor. Etrafındaki herkes ölüyor! Ben bunun bir parçası olmayacağım-" Kekeliyorum. "-Seni çevreleyen bu lanetten."

Danny'nin çenesi daha da sertleşiyor ve kilidini açtığım farklı bir yanımdan dolayı şok mu oldu yoksa sözlerim ona ulaştığı için canı mı yandı anlayamıyorum ama umurumda değil. İlk defa, öfkem bir başkasını incitiyorsa umurumda değil. Onun da benim hissettiklerimi hissetmesini istiyorum. Bana kızmasını istiyorum. Benim gibi acı çekmesini istiyorum.

"Etrafındaki herkes ölüyor. Ben neredeyse ölüyordum. Bebeğimiz öldü." "Damon." diye devam etmeden önce duraksıyorum ve eskiden çocuğumuzu tuttuğum karnımın alt kısmını avuçlayarak derin bir nefes alıyorum. Rehine konusunu açmak istememiştim ama düşünceler yaralı kelimelere dökülmeye devam ediyor. "Öz kardeşim senin yanında öldü."

Sonra sertleşiyor ve tüylerimi diken diken eden akkor bir ifadeyle bana bakıyor ve neredeyse geri çekiliyorum, hareketlerimi geri çekiyorum ama kaynayan öfkem buna izin vermiyor.

"Ben de bebeğimi kaybettim!" Göğsünü işaret ediyor. "Baba olamadım. Onu tanıyamadım ya da neye benzeyeceğini bilemedim. Eğer doğacak olsaydı

senin kahverengi ya da benim mavi gözlerime sahip olacaktı. Eğer senin siyah saçlarına sahip olacaksa." Yüzünde ısırap havuzları titreşiyor, sesi ısırapla kükrüyor. "O gece sana berbat şeyler söylediğimi biliyorum ve bu beni sonsuza dek canlı canlı yiyip bitirecek." Bana doğru yürüyor, adımları gürültülü ve öfkeli.

"Gerçekten her şey için beni mi suçluyorsun? Sakın günün sonunda bir erkek değilmişim gibi davranmaya kalkma. Ben de yas tutuyorum ama ben farklı davranıyorum Ari. Ekibimle dışarıdayken kurtarabildiğim herkesi kurtarmak için elimden geleni yapıyorum. Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bir bedenini diri diri yanmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Her kelime bana kızgınlıktan güç alan bir şimşek gibi çarpıyor.

"Sana bebeğimize hamile olduğumu söylediğimde yüzüme bile bakmadın Danny." Burnumu çekiyorum, kamyonetindeki anonsumun anıları hayal kırıklığı kasırgası gibi üzerime çökerken sesim yükseliyor ve nefes nefese kalıyorum. "Beni ezdin. Kalbimi kırdın. Geçen yıl kalbimi defalarca kırdın."

"Evet... Öyle yaptım. Çünkü hayatım boyunca sarhoş olmadığım sürece hiçbir şey hissetmeyen bir adam oldum. Böyle berbat bir tepki verdim ve hayatımın geri kalanında ayaklarına kapanacağım. Tepkim için bir mazeret yok ama çocuk istemememin bir nedeni var."

"Neymiş o sebep?" Ellerimi şaşkınlıkla sallıyorum, sonra göğsümün üzerinde çaprazlıyorum.

"Lanet olası bir çocuk parkındaki patlamadan parçalanmış çocukları çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Kaşlarını çatıyor, cevap vermem için beni cesaretlendiriyor.

Seçtiğim kelimelerden pişmanlık duyarak irkiliyorum.

"Aileleri onları kurtarman için sana yalvarırken, çok geç olduğunu bile bile bir çocuğun kanlar içinde kalması mı?" Kükrediğinde irkildim. "Çocuklar, Ari! Bebekler! Öldüler. Bu orospu çocuklarının yüzlerinde bir gülümsemeyle yapabilecekleri kötülükler yüzünden! Paul hayatımda büyük bir etki yarattı, bunu biliyorsun. Onun yüzünden bütün yıl kendimi tehlikeli sınırların ötesinde içtim." Soğuk, mesafeli gözlerle bana kükrüyor. Ses tonunu sertleştiriyor ve ben de bu konuşmadan geri adım atmak istiyorum.

Ama duramıyorum. Kelimeler ağızımdan kavurucu lavlar gibi fişkırıyor, yoluma çıkan her şeyi yutmaya ve yakmaya hazır.

"Tüm bunlar senin sayende oldu. Sana her şeyimi verdim. Her şeyimi. *Sen* benim için çok değerli olan her ahlakı tamamen yok ettin. Eğer o gece El Devine'de Shane'le aranızda bir savaş başlatmasaydın,

belki beni öldürmeye çalışmazdı. Belki bebeğimiz hâlâ burada olurdu. Nora konusuna hiç girmeyeyim bile."

"Yani o korkağın seni taciz etmesine izin mi vermeliydim?"

"Neden yapmadın? Paul'e verdiğin söz yüzünden mi? Bana söylemeyi reddettiğin için mi?"

"Hayır, Ari, sözü siktir et. Bu ondan daha fazlası. Seni her zaman koruyacağım. Sana ve annene göz kulak olacağım çünkü sen benim her şeyimsin."

"Kendimi savunabilirdim. Senin korumana ihtiyacım yok. Bunu istemiyorum." Sesim tiz çıkıyor ve daha da yüksek sesle bağıyorum. "Kahretsin, Danny! Sen olmasaydın, bu yaralar bende olmazdı. Şimdi mutlu musun? Vücudumda tıpkı seninkiler gibi yara izleri olduğu için mutlu musun?" Titriyorum, ağlıyorum ve Danny sanki az önce kalbini yok etmişim gibi kendini tutuyor. Beni dinliyor ve göğsü ağır, öfkeli nefes alıp verişinden mi yoksa acısından mı inip kalkıyor?

Her iki şekilde de, duramıyorum.

"Beni kırmak mı istiyorsun? Bil bakalım ne oldu, kırıldım. Görev tamamlandı! Çılgınlıklarımı duymak ister misin? Çılgılık atıyorum ve duracak mıyım bilmiyorum." Hıçkırarak ağlıyorum, nefesim tıkanıyor. "Bunun işe yarayacağını hiç düşünmemeliydim. Sana çok fena aşık oldum. Seninle ilgili bir şey kalbimi anında ele geçirdi ama yine de beni ilk öptüğün andan beri sana karşı hissettiklerimi söyleyemiyorsun. O üç kelimeyi söyleyemiyorsun, değil mi? Bu duyguyu hissedebiliyor musun?"

O benim parçalanışımı izlerken gözlerimi ona dikiyorum ve kalbim küt küt atıyor. Her bir damarım boşlukla kaynıyor. "Sonumuzun asla mutlu olmayacağını biliyordum." Kelimeler ağızımdan kalp ağrısı ve kızgınlık dolu bir şekilde dökülüyor. Ona kızıyorum. Kendimi durduramıyorum. Kırılmış bir baraj gibi içimden akmaya devam ediyor ve su, yoluna çıkan her şeyi yok ederek umursamadan akıyor.

"Onları söyleyebilirim." Yağmur damlaları yanağımdan aşağı düşüyor ve onu kendimden itiyorum, geniş göğsüne çarpıyorum, ama elbette hareket etmiyor ve ağır tuzlu gözyaşları arasında bağıyorum, "Seviyorum. Seni seviyorum."

Bana bakıyor, burun delikleri açılıyor, ama sonra söylediğimde tamamen değişiyor. İçinde tuttuğu gerilim ben söylediğimde değişiyor ve azalıyor.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum omuz silkerek. Bunu sanki benim için dünyadaki en kolay şeymiş gibi söylüyorum çünkü öyle ve gerçek bu.

"Seni seviyorum!" Tekrar bağıyorum. "Seni her zaman seviyorum Danny. Seni tanıdığım günden beri seviyorum. *Sevmemem gereken*

zamanlarda bile seni seviyorum. *Senin* için endişeleniyorum.

Çünkü seni seviyorum. O kapıdan her çıktığında, bana geri dönmeyeceğinden korkuyorum. Bunları düşünüyorum çünkü seni seviyorum. Hepinizi seviyorum. Her şeyinizi. Karanlık olduğunu düşündüğün tüm parçalarını mı? Değersiz gördüğün her parçanı? Güzel olduğunu düşünüyorum... çünkü seni seviyorum." Sesim saf dürüstlikle kanıyor, bunu neden daha fazla yapamayacağımı anlaması için ona yalvarıyorum.

Onu sevmek acı veriyor.

"Ama bu çok acı veriyor," diye sızlanıyorum, önce çiçeklere sonra da ona bakıyorum, gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaşıyor. "Seni sevmek bana acı veriyor Danny ve..." Hıçkırıyorum, başımı sallıyorum, dudağımı ısıyorum, dişlerim zonklayana kadar batıyor. "Bu hayatın bana göre olduğunu sanmıyorum."

Ona bakıyorum, bir tür yanıt ya da belki de o üç unutulmaz kelimeyi duymayı bekliyorum.

Tabii ki bana cevap veremez. Ne bekliyordum ki?

"Eğer tekrar bir ailemiz olursa, ne yapmam gerekiyor? Onlar da benim yaşadıklarımı mı yaşasın? Yalnız geceler ve sabahlar mı? Kaçırılmış doğum günleri, kaçırılmış tatiller, ilk kelimeleri veya ilk adımları gibi kaçırılmış dönüm noktaları mı?"

Cevap vermiyor. Bana bakıyor, ilk tanıştığımızda hep yaptığı gibi beni dışlıyor. Yine ne yapacağı belli olmuyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Başımı sallıyorum.

"Hayır Danny, eğer bir aile kurmak istiyorsam bunun olmasına izin vereceğimi sanmıyorum."

"Bu hiç adil değil, Ari." Beni izliyor, ama sessiz ve elini ıslak saçlarında gezdirerek tekrar benden uzaklaşıyor.

"Söyle bana Danny, nesin sen?" Yine dikkatini çektim.

Bana bakıyor, gülmeden hemen önce çenesi kapanıyor, sırtıyor, stresli. Sanki komik bir şey söylemişim gibi ağzı bir karış açık, eğleniyor. Şeytani bir şekilde sırtarak ellerini sakalında gezdiriyor.

"Söyle bana! Gözlerinin nasıl karardığını gördüm. Her gece dövmeni hayal ediyorum. Rüyamda gördüğüm şey bu. Azrail, neredeyse öldüğüm günden beri her gece peşimi bırakmıyor. Söyle bana, nesin sen?"

Başını sallıyor.

"Sana ne söylememi istiyorsun? Kendi sorunuzun cevabını zaten biliyorsunuz."

"Söyle bana, lanet olsun."

"Onu rüyalarında görüyorsun, değil mi? Seninle konuşuyor, değil mi?"

Omuzlarım çöküyor ve gözlerim büyüyor çünkü sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi hissediyorum.

"Cevabı biliyorsun. Hayatın ne kadar gerçek olabileceğini biliyorsun, değil mi? Bu yüzden mi çoğu gece çılgılık atarak uyanıyorsun?"

O haklı ama ben kabul etmek istemiyorum. Kulağa saçma geliyor.

Uykuya daldığımda benimle konuşuyor, sadece aynı kelimeleri tekrar tekrar fısıldıyor.

"Zaman kimseyi beklemez."

"Bilmek mi istiyorsunuz? Çok basit," diyor. "O bana da musallat oldu ve bu kardeşin öldüğünde başladı." Benden uzaklaşıp gökyüzüne bakıyor ve vücut ısısından beyaz bir sis çıkarken bir iç çekiş daha yapıyor. Sıcaklık daha da düşüyor.

"E-açıkla," diyorum, dişlerim takırdıyor.

"Fazla bir açıklaması yok ama sadece bu. Onu sadece görevlerde veya dağıtımlarda görüyorum. Her zaman orada, lanet bir gölge gibi. Benimle konuşuyor."

Kahretsin, tüm bunlar kulağa çok garip ve çılgınca geliyor. Mantıklı gelmemeli... ama geliyor.

"Sen öldüğünde onunla konuşmaya cesaret ettim, seni almaması için yalvardım. Nasıl oldu bilmiyorum ama seni kurtarmama izin verdi. Bana ruhunu geri verdi." Danny sanki ruhumun derinliklerine bakıyor, benden bir tepki bekliyor ama gözyaşlarım durmadan akıp dondurucu yağmura karışırken tek yapabildiğim yutkunmak oluyor.

Sonra büyük bir rüzgâr bana çarpıyor, saçlarım uçuşuyor ve bir şimşek daha çakıyor, ama bu sefer çok yakınımda ve gök gürültüsü sanki bana çarpmış gibi içimi titrettiğinde ürperiyorum.

Her şey mantıklı. Ölüm onun bedenini ele geçirdi. Rüyalar, Azrail'li kâbuslar. Ölüm başından beri buradaydı, bana ipuçları vermeye çalışıyordu. O yaşayanları takip eden bir gölge. Danny ve beni takip ediyor.

Herkesi takip ediyor, bizi yakalamak için bekliyor.

Ama bu bana sadece bir şeyi fark ettirdi. Ölmeliydim. Ölebilirdim ve tüm bu acılardan kurtulmuş olurum.

Danny bebeğim ve kardeşimle birlikte olma şansımı elimden ald.

"Oğlumuzla birlikte olabilirdim. Paul ile birlikte olabilirdim. Neden?! Neden ölmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü, Ari..." Bana yaklaşıyor ve ben de onun bana yaklaşmasına izin veriyorum. O kadar yakın ki vücut ısını hissedebiliyorum ve o hala laleleri tutuyor.

Yüzümün tam karşısına gelecek şekilde eğildi.

"Seni kurtarmam gerekiyordu... Senin beni kurtardığın gibi."

Gözlerinde bazı duygular parlıyor ve yemin ederim gözleri sulanıyor.

"Beni kurtardın Ari, anlamıyor musun?" Elimini nazikçe kavırıyor, nasırlı eliyle tutuyor. "Sana *küçük meleğim* dememin bir sebebi var."

"Herkesi kurtaramazsın Danny." Elimini ondan geri çektim. "Gitmeme izin vermeliydin."

"Peki ya annen, Ari?! Neden onun tek çocuklarının ikisini de kaybetmesini istiyorsun?" Çiçekleri kot pantolonunun içine sokuyor ve yüzümü sertçe ellerinin arasına alıyor. "Peki ya ben?"

Başımı sallıyorum, burnumu çekiyorum.

"Oğlumuzla birlikte olabilirdim. Kardeşimle birlikte olabilirdim," diye tekrarlıyorum. Çok mu ileri gittim? Çocuğumu öbür dünyaya kadar takip etmek istemek bu kadar korkunç bir şey mi?

Yüzümü bırakıyor, alaycı bir alay ve gülümseme yayıyor. Yüzü düşüyor ama hâlâ yakınımda duruyor, uzaklaşmıyor.

Gülümsemesi hiç de mutlu değil. Kötücül ve uğursuz. Sonra bakışlarına karşılık veriyor, gözleri bir bıçak gibi içimi delip geçiyor.

"Şimdi, bakın, bencil olan kim?"

Yüzüne sert bir tokat attım. Bunu yaparken iki kere düşünmedim bile. Bunu söylediğinde içimde alışılmadık bir şey oldu ve bundan saklanmadım.

Yere bakıyor, duygusuz ve patlamamdan etkilenmemiş.

İçimden özür diliyorum. Ona bir adım daha yaklaşıyorum ama sonra tek yapmak istediğim şey yanağını avuçlamakken kendimi durduruyorum. Elim tekrar yanıma düşüyor. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Öyle demek istememiştim.

"Özür dilerim."

"Özrüne ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey, seni asla bırakmayacağımı anlamam. Sen benimsin, Ari."

Yüzümü tekrar büyük, sert ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Kaşları daralıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. Öpücüğü gittikçe derinleşiyor ama bu şehvetten değil... Yemin ederim *aşktan*.

Sonra beni öpmeyi bıraktı, zar zor uzaklaştı.

"Kane senin için ordudan ayrılabilir ama... Senin için ölürüm," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. İç çekiyor, benden uzaklaşıyor, omuzlarını silkiyor, sırtını geriyor ve kemiklerinin çatırdadığını duyabiliyorum.

Gözümden bir damla yaş kaçıyor.

Yemin ederim, bu üç kelimeyi henüz özellikle bana söylememiş olsa da... sanki az önce söylemiş gibi hissediyorum.

Takıldım kaldım. İkisini de seviyorum ama iki farklı şekilde.

"Kendim için yaşayabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyorum, karanlık itirafım ortaya çıkarken dudaklarım titriyor. Her şeyi kaybediyormuşum gibi hissediyorum... hatta kendimi bile. Yine de onu kaybetmek istemiyorum.

"Güçlü olmalısın, Ari. Kendin için güçlü ol. Benim için değil, annen için değil. Paul için bile değil, kendin için. Yaralarını kucakla. Her bir yara izini kucakla çünkü onlar senin kim olduğunu sandığın şekilde tanımlamıyor. Sadece o kadar kolay öldürülemeyeceğin anlamına geliyor. Savaşmadan yenilmezsiniz. Düşündüğünden daha güçlüsün. Kanatların bükülmüş olabilir küçük melek ama kırık değil. Yara izlerinden daha güçlüsün. Çünkü onlar kaybolacak ama ruhun kaybolmayacak."

Gözlerimi kapatıyorum, artık onunla yüzleşmek istemiyorum... çok acıyor.

Her şey her zaman acıyor.

Sonra ellerimi açtı. Aşağıya baktığımda elimdeki lale buketinin yağmur damlalarıyla kaplı olduğunu görüyorum. Diğer cebine uzanıp mühürlü, küçük, siyah bir zarf çıkarıyor ve diğer elime bırakıyor.

"Mutlu Noeller, meleğim."

Ellerimi kapatmaya zorluyor ve benden uzaklaşıyor. Sonra telefonu alıyor ve ben sessizlik içinde hüngür hüngür ağlıyorum.

Yoğun bir şekilde telefonuna bakıyor.

Nefret ettiğim kısım bu. Bu saatte yine iş arıyor olamaz. Daha yeni döndü. İmkani yok. Beni şimdi bırakamaz. Bu çok önemli.

Benden uzaklaşıyor. Aramızda korkunç, uzun, hüzünlü bir sessizlik konuşmamızı engelliyor.

"Yani istediğin bu, değil mi? Benim gitmemi mi?" sözlerimi bana tekrarlıyor, öfke ve hayal kırıklığıyla kusuyor.

"I-" Sözümü kesti.

"Senin için iyi değil miyim?" "I-"

"Ben senin için zehir miyim?" diye bağılıyor, boynundaki damarlar varlığını hissettiriyor ve ben umutsuzluğa kapılıyorum. O günden beri onu bu kadar incinmiş görmemiştim.

Gece her şeyi itiraf etti.

"Danny, sto-" Sözüünü kesmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Bu sefer, olacakları durdurmak mümkün değil.

"Ayrı kalmaya mı ihtiyacımız var?" diye homurdanıyor.

"Bilmiyorum!" Hayal kırıklığıyla bağırıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, kendi gözlerim merhamet ve sabır için şiddetle ileri geri bakıyor. Beni beklemesine ihtiyacım var ama... Bunu söyleyemem. Bunun benim ya da onun hislerini değiştireceğini sanmıyorum.

Yenilmiş bir şekilde başını sallıyor... ve mavi gözlerine ilk kez baktığımda yemin ediyorum... Kırılan oydu ve korkarım Noel haklıydı. Sanırım Danny'yi tamir edilemeyecek şekilde kırdım.

"O zaman senin yerine ben karar vereceğim. Ben gidiyorum." Eliyle sakalını sıvazlıyor, bana bakıyor, sonra tekrar kamyonetine dönüyor. "Güle güle, Ari."

Göğsüme acıdan defibrilasyon yapılmış gibi hissediyorum. Kahretsin.

"Veda" kelimesinin beni şu anda olduğu gibi yıkıcı bir etkiyle inciteceğini hiç düşünmemiştim. Çok daha fazla acı veren bir veda türü.

Sanki son birkaç aydır, ilk tanıştığımız andan, birlikte iyileşme yolculuğumuzdan, onun büyümesine kadar biriktirdiklerimizi aldım ve yok ettim. Yerde kırılan bir camın trilyonlarca parçaya ayrılması gibi, görünürde hiçbir onarım olmadan onu tükettim.

Bana ilk kez veda etti. Her zaman "yakında görüşürüz" derdi ama bunu söylemedi.

"Yakında görüşürüz demek istiyorsun, değil mi Danny?" Mırıldanıyorum. Tüm vücudum yere düşecekmiş gibi hissediyor.

"Gitmek zorundayım." Sıkılmış bir çenenin ardından bana bakıyor. Bu sefer gerçekten veda ediyor ve ben pişmanlık duyuyorum.

Kamyonetine doğru yürüyor ama attığı her adım beni biraz daha kırıyor, kendime geliyorum.

"Söyle!" Ona bağırıyorum. Sesim hüznle kanıyor, ona yalvarıyorum, sanki söylemezse ölecekmişim gibi. Peşinden yürüyorum, ayağım bir taşa takılıyor ama dengemi sağlayıp sular altında kalan çimenliğe düşmekten kurtuluyorum. Kollarım öne doğru sallanıyor ve bir su birikintisindeki yansımamı görüyorum, ıslak saçlarım yüzüme düşüyor.

Ama hiçbir şey söylemiyor.

"Lütfen söyle! *Yakında görüşürüz* de lütfen." Ağzından tek bir kelime daha çıkmadı ve doğrularıyla çok ileri gittiğimi biliyorum.

Kamyonetine binip çalıştırdığında yürümeyi bırakıyorum. Göğsüm çaresizlikle kabarıyor, dondurucu rüzgara karşı hıçkırarak ağlıyorum. Görüşümü bulanıklaştıran yağmur damlalarının arasından onu izliyorum.

Gerçekten gidiyor.

Garaj yolundan yavaşça çıkarken motoru kükrüyor.

Şimdiden yolu yarıladı ve ben ne yaptığımı bilmiyorum.

Vicdan azabıyla doluyum. Gökyüzündeki yağmuru izliyorum ve hızlı hızlı göz kırpiyorum.

Soğuk, dondurucu gecede yola doğru koşuyorum. Artık ışık yok. Bir dakikadan kısa bir sürede yola ulaşıyorum ve umutsuzluğun her adımında kontrolsüzce ağlıyorum.

"Danny!" Ayağımı sokağa vuruyorum ve sanki beni duyabilecekmiş gibi avazım çıktığı kadar bağıriyorum ama o çoktan köşeyi dönüp ana yola çıkmıştı.

Gitmiş. Gerçekten gitti.

"Danny..." Hızlı nefesler alarak mırıldanıyorum. Nefesimi havada görebiliyorum. Ayaklarım yanıyor ve cildimi donma tehlikesi tehdit ediyormuş gibi hissediyorum. Kaşlarım derin bir şekilde çatılıyor. Bu beni yalnız hissettiriyor ve bunu daha iyi hale getirebilecek tek yer zamanda geriye gitmek.

Zarfa uzanıyorum, bariyeri yırtarak açıyorum ve başımı sallayarak dudağımı ısıriyorum. Parmaklarım titriyor ve onu yağmurdan korumak için elimden geleni yapıyorum.

Bu bir çizim.

Paul ve benim çocukluk fotoğrafımız. Irak'ta biri odama girip eşyalarımı parçaladığında parçalanmış halde bulduğum fotoğrafın aynısı.

Danny resmi elle çizdi ve kurşun kalemle en sevdiğim fotoğrafımın anısını geri getirdi. İnanılmaz derecede detaylı.

Ne yaptım ben?

DANNY

TMlkmn kapıları açıldı ve direksiyonu avucum deriye sıkışacak kadar sıkıca kavradım.

Sürtünmeden kaynaklanan sancılar.

Onu bırakmak istemiyordum ama tabii ki Amiral'den mevcut görevle ilgili bir telefon almam gerekiyordu.

Onun korunmasını sağlayacaksa kitaplarındaki kötü adam olmaya devam edeceğim. Son zamanlarda hayatımda olan korkunç detayları ona anlatmayacağım. Her şey iznimden sonra tekrar çalışmaya başladığımda başladı.

Sanki iki farklı hayat yaşıyorum.

Ari'den saklamaya çalıştım. İyi bir sebebi vardı. Bu konuda endişelenmesine gerek yok ama ne yazık ki Kane çenesini kapalı tutamıyor.

Haddini aşmaya devam ediyor ve ben çok ama çok sabırlı bir adam oldum. Ari beni daha sabırlı ve bağışlayıcı bir adam yaptı.

Ama bu?

Harekete geçme ve onunla yüzleşme ihtiyacı hissetmedim çünkü bunu yaptığımda hoş olmayacağını biliyordum. Önümüzde daha ciddi meseleler var. Ama biri kız arkadaşım konusunda bana karşı geldiğinde ne olacağını ona göstermek zorunda kalabilirim.

Kapılar kamyonetimin arkasından kapanıyor ve direksiyonu tutuşumu gevşetiyorum. Ari'nin sözleri vicdan azabı duymadan beni derinden yaraladı.

Onun domaldığı, benim sikimin onun içine girdiği ve benim adımı defalarca haykırdığı bir geceyle bitmesi gereken bir gece tersine döndü.

Bir gecede onun ağızını, amını ve götünü sikmek istedim.

Ama bunun yerine, ayrı yataklarda birbirimize yabancılaşmamızla sona erdi.

Kamyonetimi garaj yoluna park ettim ve sigaralarımı çıkardım. Yağmur durmuştu ve eski benin beni dürttüğünü hissedebiliyordum, mutfığımdaki raflarda duran en sevdiğim zehir seçkisi beni çağırıyordu.

Ön verandaya çıkıyorum ve cebimdeki sigara paketine uzanıyorum. Başparmağım çakmağa iki kez sürtünüyor, sonra yanıyor ve sigarayı içime çekiyorum.

Tadı dilimi yakıyor ve yıldızlara bakıyorum. O beni seviyor. Bunu söyledi. Söyledi amına koyayım.

Ama bunu söylediğinde birkaç ay önce yapacağım gibi onu itmek yerine, onu evine götürmek ve dünyası sadece benim etrafımda dönene kadar öpmek istedim. Onu farklı pozisyonlarda, yatağında, çarşafıya dolanmış bir şekilde güneş doğana kadar defalarca becermek.

Dumanı üflüyorum ve sigaramın ucundaki parlak kırmızımsı-turuncu ateşin çıtırtısını izliyorum.

Gitmemi mi istedi? Ben onun için zehir miyim? Beni sevmek ona acı mı veriyor?

Bıçaklandım, kesildim, dövüldüm, *havaya uçuruldum* ama onun söylediği sözler bunların hepsinden daha kötüydü.

Sikeyim.

Acımasızcaydı ama bir parçam onu anlıyor.

Yaşadığı onca şeyden sonra bu ona haksızlık. Her şey bitmiş gibi hissediyorum.

Bittiğini söyledi.

Ama beni istemese bile, ben varım.

Onu bir daha öpemeyeceğim ya da sarılamayacağım anlamına gelse bile, beni o güzel küçük ruhuna sardı.

Başka bir kadını asla sevmeyeceğim çünkü o bana sahip.

Ben.

İtmeyi öğrendiğim tanıdık bir karanlık içimde şiddetle bükülüyor. göğsümü, akıl sağlığımı bir kez daha tırmalıyor ve ben çatlıyorum.

Sigarayı yere atıp botumun altında söndürüyorum ve evimin kapısını açtıktan sonra sallıyorum.

Sinirli bir şekilde kapıyı açtığımda sessizlikle karşılaşıyorum.

Karanlık, sessiz ve ürkütücü.

Doğdum ve doğumumdan yetişkinliğime kadar sessizlik ve soğuk kalpli ebeveynler tarafından şekillendirildim. Onlar sayesinde sessiz bir yalnızlık içinde büyüdüm... Paul'ün ölümüne kadar.

Ari'ye kadar.

Ondan sonrası sadece viskiyle bastırmak istediğim bir gürültü oldu.

Bir süredir evde yalnız uyumamıştım. Her gece onunla birlikte oldum, ona sarıldım, kokusuyla tükendim, onun yatağında.

Ama şimdi, eskiden olduğu gibi evimde yalnızım. Eski ben gibi. Ari'yle yollarımız kesişmeden önce ve bundan hoşlanmadım.

Işıkları yakma zahmetine girmeden mutfağıma doğru yürüyorum.

Çok iyi bildiğim bir yere doğru yönlendirilmeye ihtiyacım yok. Eskiden en sevdiğim kaçış yerim olan bir yere.

Hiç umursamadan anahtarlarımı tezgâhın üzerine fırlatıp bardan bir şişe Jack Daniels alıyorum. Elime alıyorum ve "Tennessee Whiskey" yazana kadar çeviriyorum. Uzun uzun bakıyorum, düşüncelerimin içinde kayboluyorum. Bar alanımda durduğum süre sonsuzmuş gibi geliyor.

Kendimle tartışıyorum.

Sadece bir içki. Öfkeyi, acıyı dindirmek için bir içki.

Kapağı çevirip açıyorum ama bu sefer viski bardağıyla uğraşmadan üstten birkaç yudum alıyorum. Tanıdık yumuşak, yakıcı kehribar rengi alkol beni kollarını açmış karşılıyor ve makul bir miktar yuttuktan sonra dudaklarımı yalayarak derin bir iç çekiyorum.

Ona bakarken çenemi tekrar tekrar sıkıyorum.

Eve dönmek için birkaç günüm var ve şimdi onları bu şekilde mi geçireceğim?

Sikeyim.

Şişeyi tezgâha geri koyuyorum ve bir sonraki hamlemi yapmadan önce uzun uzun düşünüyorum.

Ari'nin evine geri dönmek, onu kucağıma atmak ve kıcı kıpkırmızı olana kadar şaplak atmak geliyor içimden.

Beni terk etmenin gerçek bir seçenek olduğu gibi hayal ürünü fikirler düşündüğü için onu cezalandırmak istiyorum.

Onun ruhu sonsuza dek benim.

Neredeyse gülümseyecek kadar eğlendim.

Çoktan içmeye başladım bile.

Şu anda hiçbir yere gidemiyorum ama buradan başka bir yerde olmak istesem de benim de yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Geceyi, hatırlamak istemediğim şeyleri unutturacağına her zaman güvенеbileceğim tek şeyle geçireceğim.

Viski.

Neden olmasın ki? Eğer beni terk etmek istiyorsa, bir gece l i ğ i n e rahatlamak hiçbir şeyi değıştirmez.

Üst kattaki yatak odamdayım, sırlıklam gömleğimi ve pantolonumu çıkarıyorum, kemerimi çıkarıyorum ve botlarımı hızla tekmeliyorum.

Koyu lacivert bir gömlek ve şort giyerek egzersiz kıyafetlerimi değıştiriyorum ve bodruma iniyorum. Ama gitmeden önce tezgahın üzerinde bıraktığım şişeyi alıyorum.

Bu arada, şeytanlarımın bana geri dönmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Vücudum durmam için bana yalvarana kadar çalışacağım ve o zaman bile... daha fazla zorlayacağım.

Sadece huzur hissedene kadar içeceğim.

Hayatımın bu dipsiz kuyuya düştüğünü bu gece unutacağım... sadece bu gece.

Şınav üstüne şınav. Squat üstüne squat. Bench press'ten sonra bench press.

Üç saat oldu ve ben duramıyorum.

Her tekrarda zor nefes alıyorum. Bedenimi inanılmaz sınırların ötesine iterken kalbim göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyor.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, sabahın üçü civarında, Ari... bebeğimiz... ve Paul'ün ölümüyle ilgili düşünceleri kafamdan atana kadar sertçe gıcırdatmaya devam ediyorum.

Ter tüm tenimi kaplıyor, kıyafetlerimi ıslatıyor ve ben hala duramıyorum.

Hâlâ Ari'nin itiraf ettiği her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Acıtıyor... Bu düşündüğümünden daha fazla acıtıyor. Kendine verdiğiinden daha güçlü. Bunu atlatabileceğini bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Beni dışlasa bile, küçük meleğimin gelişmeye devam edeceğini biliyorum. Ama bencil yanıım onu her adımında desteklemek istiyor.

Şimdilik Jack'ten bir yudum daha almaktan kaçındım. Bunun yerine, antrenmanımda kayboldum, Avenged Sevenfold ve System of a

Sesi sonuna kadar açıyorum, duvarımdaki aynalar sesin yüksekliğinden titriyor.

Spor salonumda normal bir spor salonunda olması gereken her şey var. Bir koşu bandı ve bolca ağırlık.

Son deadlift tekrarımdan sonra, ağırlık barını bırakıyorum, kişisel en iyi derecemi geçiyorum ve onları maksimuma çıkarırken sertçe homurdanıyorum.

Barın her iki yanındaki büyük boy plakalar zemine çarparak zıplıyor ve metal gürültüyle yankılanıyor.

Kollarımdaki neredeyse her bir damar dramatik varlığını hissettiriyor. Ellerimi açıp kapadığımda daha fazla nasırlı doku eklediğimi fark ediyorum.

Ne yaparsam yapayım, kavgamızı ne kadar unutmaya çalışırsam çalışayım... Ari hala aklımda, onun tatlı kokusuyla birlikte.

Gözlerimi kapatıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum. Ama hala onu görüyorum.

Gülümsemesi zihnimde parıldıyor. Doğum gününde ona sürpriz yaptığımda bana verdiği gülümsemenin aynısı. Kafamın içinde göz kamaştırıyor. Sonra onun geniş gözlü kahverengi gözlerini bana bakarken görüyorum, yarağımı boğazına kadar soktuğunda gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor. Onu hastane odasının duvarına nasıl yasladığımı hatırladığımda kan beynime sıcıyor, güzel memeleri ona her soktuğumda zıplıyordu.

Sert meme uçları şu anda ağzımda olmalıydı.

Sikerim böyle işi.

Viski şişesini kapıp bir yudum daha alıyorum ve su gibi hızlıca içiyorum.

Şu anda kollarımda olmalıydı, uyurken yavaş ve huzurlu nefesler alıyor olmalıydı.

Ve eğer yine dehşet dolu bir gece geçirirse, ona söz vermek, iyi olduğuna dair güvence vermek için orada olmalıyım.

İyi olacağız.

Merkezi olduğum ödül hakkında onu bilgilendirmeyerek doğru seçimi yaptığımı sanıyordum.

Yine de paylaşmadığım için pişman değilim. Kararım kesin.

Yine de o haklı. Kötülük durmayacak.

Bir yıl içinde Paul'ü ve oğlumuzu kaybetti. Beni de bir tabutta hayal etmesini istemiyorum.

Kalbimi bir şey çekiyor ve Ari'yi kontrol etme ihtiyacı beni tüketiyor. Nefes nefese, avuçlarım ter içinde, telefonumdaki kameraları kontrol ederek onun güvende ve iyi olduğundan emin oluyorum.

Birkaç aramadan sonra küçük meleğimi buluyorum. Yüzünü göremiyorum ama odasındaki battaniyelerin altına sarılmış; yan tarafında, komodinin üzerinde ona bıraktığım laleler duruyor.

Binadan çıkmalarını emrettiğimde Kane'in geride kaldığını biliyordum. Bana işemesi gerektiğini söyledi, ben de çabuk yapmasını söyledim ama göt herif yalan söyledi.

Arkadaşlığımız ilk haddini aştığı gün sona erdi. Paul'ün Irak'taki ölümü için beni ilk kez suçladığında. Ve hemen öncesinde Ari'ye çıkma teklif etti.

O gün orada bitti... ve bu konuda hiçbir şey hissetmiyorum.

Bir gün Ari'yi altına alacağını düşünmesi beni güldürüyor.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Kimse ona benim gibi dokunamaz.

Sabah erkenden Ari isteyken annesine uğradım. Onun ve annesinin bensiz biraz zaman geçirmelerini istedim, bu yüzden duş aldıktan ve en sevdiği çiçekleri almak için mağazaya gittikten sonra onu evinde bekledim. Onlar yemek yerken ben bekledim.

Bayan Alvarez ile uzun, kişisel, bire bir bir sohbet ettik. Paul hakkında konuştuk ve ona Ari'nin çocukken nasıl biri olduğunu sordum. Bana onun her zaman zeki, sevecen ve verici olduğunu söyledi. Asla bencil değildi. Asla sadakatsiz olmadığını.

Ama şimdi, aynı kız benimle ya da bu askeri yaşam tarzıyla hiçbir şey yapmak istemiyor.

Spor salonumun duvarlarına yerleştirdiğim aynalarda kendime bakıyorum. Elimi sakallarımın arasında gezdiriyorum, göğsüm kabarıyor.

Sonra kıpırdanıyorum ve iki elimi belime koyup bir ileri bir geri volta atıyorum.

Nefes aldıkça karnım daralıyor.

Ari'nin söylediklerini düşünmeden uykuya dalabilmek için Jack şişesinin geri kalanını bitirmek istiyorum.

Ama sonra kırmızı bir ışık gözüme çarpıyor.

Terim olmayan ıslak bir şey hissediyorum ve burnumun dibini sildiğimde parmaklarıma kan bulaştığını görüyorum.

Aynadaki yansımama bakıyorum, kafam karışmış, kaşlarım çatılmış ve daha fazla kanın düştüğünü görüyorum ve yemin ederim kalbim korkuyla çarpıyor.

Çünkü en son birinin burnundan kan geldiğini gördüğümde hayatımın en kötü gecesini yaşamıştım.

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum, soğuk nefesi ensemde hissediyorum ve her şey çok acı verici bir şekilde tanıdık geliyor.

Azrail alçak sesle ve küçümseyerek kafamın içine doğru gülüyor ve ben çenemi sıkarak kanın ellerime düşmesini izliyorum.

Damla, damla, damla.

Bu şeytani. Benim iyi tanıdık arkadaşının ses gönderir Ben Nostaljiye kapıldım ve Ölüm'le ilk tanıştığım zamana geri döndüm.

System Of A Down'dan "Chop Suey" yavaş yavaş kulaklarımdan silinmeye başlıyor, sanki ses seviyesi sessizliğe indiriliyor ve ben Irak'a geri dönüyorum.

Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve acımasız soğuğa rağmen yanıyorum.

Azı dişlerim birbirini gıcırdatıyor. Kaşlarım saldırganlıkla daralıyor.

Başa çıkmak için eğitildiğim stres bu. Başa çıkacağım şey.

Her iki takım da birbirinin boğazına sarılmış, tartışıyor ve birbirleriyle ileri geri konuşuyor ve ben bundan bıkmaya başladım, ancak bir sonraki hareket tarzına karar verirken dinleyeceğim.

"Paul, eğer doğuya gidersek, bu bize daha fazla koruma sağlar! Kane tetiği çektiğinde geri çekilmek için daha fazla zamanımız olur," diye tıslıyor ekibinden biri, onu duyabileceğimiz kadar yüksek sesle.

Herkes ayağa kalkarken, Paul'ün takımı ve benim takımım birbirine bakarken ben bir kayanın üzerine oturmuş, dizimi aşağı yukarı zıplatıyorum.

"Batıya gidersek en iyi atışı yapmış oluruz. Bu takımda daha önce doğudan o kadar uzağa atış yapmış kimse yok. Bunu riske atamayız. Senin yerini seçersek Omar'ın gitmesine izin vermiş oluruz. Lanet olası bir görev başarısız oldu, Aitu!" Paul hırlayarak karşılık verir.

Normalde şutu atan ben olurdum ama Kane'i kanatlarımın altına aldım, baskı altında uyum sağlaması için ona baskı yapıyorum ki tehdidi ortadan kaldıracak kişi o olsun.

Bu bir tartışma konusu olmayacak. Yetki bende ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ve şu anda bitiyor.

"Herkes çenesini kapasın," diye hurlıyorum. Bütün gözler üzerimde. Herkes maskelerini takmış, siyaha bürünmüş. Bana bakan geniş, sinirli gözlerden başka bir şey yok.

"İnfazcılar." Ekibime bakıp ormanın diğer tarafını işaret ediyorum. "Yeniden toplanın," diye emrediyorum Paul'ün ekibinden uzaklaşmaları için. Rooker, Kane ve Lopez başlarını sallayarak geri çekiliyorlar. Tüm fısıltılar tamamen sessizliğe bürünüyor. Kane tükürüyor ve çiğnediği tütün yere düşüyor.

Ben tüfeğimi daha sıkı tutarken Paul bana doğru yaklaşıyor. Obsidyen gecenin içinden bile çatışmanın havada demlendiğini görebiliyorum. Her bir operatör endişeyle gerilmişti.

Takımlar arasında sürtüşme yaşanıyor ve bunun sona ermesi gerekiyor.

"Grim, haklı olduğumu biliyorsun," diyor Paul, nefesi beyaz bir puf bırakarak, botları her adımda yerde daha fazla dal kırarak.

Ona bakıyorum, gözlerim kısılmış, zihnim binlerce kilometre koşuyor. O haklı, ama takım arkadaşı da haklı.

"Sadece bana güven, Grim. Doğru kararı verdiğimi biliyorum," diye yalvarıyor Paul yanımda durarak. "Ve eğer yanılıyorsam... Beni kendin öldürebilirsin. Ama sanırım küçük kız kardeşim ve annem biraz hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Maskemin altından sırtıtarak ondan uzaklaşıp tüfeğime bakıyorum.

Bir sigara yakmak için can atıyorum ama vazgeçiyorum.

"Bundan emin misin?" Sertçe soruyorum ama ses tonum dostça ya da kardeşçe değil. Otoriter ve sert çıkıyor. Vermek üzere olduğum karar aksini söylese de onunla en iyi arkadaşımış gibi konuşmuyorum.

Onun kalın kafasına bu kararın sadece görevin başarısız olması anlamına gelmeyeceğini... hayatlarımız anlamına gelebileceğini anlatmalıyım.

Çatışmada öldürüldü.

"Evet." Kekeleyemiyor, tereddüt etmiyor. Kendinden emin ve göğsüm sıkışıyor. Baskıyı hafifletmek için soğuk, donmuş havayı içime çekiyorum, ama sadece buzla geri dönüyor ve beni daha kötü hissettiriyor.

Ona bakıyorum, kırılıp kırılmayacağını ya da fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için kahverengi gözlerine işkence ediyorum, onu test ediyorum.

O kırılmaz.

Uzaklara ve önümdeki diğer SEAL'lere bakıyorum.

"Batıya gidiyoruz," diye tamamlıyorum.

Bunu söylerken bile bir şeyler netliğimi bozuyor. Ben eminim. Her zaman kendime güvenirim ama ilk kez zihnimin arkasında bir belirsizlik var.

Görevi yerine getirmek için bir plan üzerinde konuştuk. Onlara batıya doğru gittiğimizi ve Paul'un emirlerini takip etmelerini söyledikten sonra gruplaştık.

İşte buradayız, kardeşimin planını takip ediyoruz, bir dağın kenarında yürüyoruz, gergin bir şekilde batıya doğru gidiyoruz ve zihinlerimiz öldürmeye hazır.

Omar ve takipçilerine birkaç adım daha yaklaştık.

Her zamanki gibi sessizim, gece görüşümle görebildiğim her küçük ayrıntıyı gözlemliyorum ve aura uğursuz bir beklentiyle yükseliyor.

Her adımı iyi hesaplayarak taktiksel bir şekilde yürüyoruz. Paul ve ben ekiplerimize önden liderlik ediyoruz. Diğer tüm operatörler arkamızdan geliyor ve hedefimize çok yakınız.

Ama sonra solumda hareket eden bir şey yakalıyorum ve dağın yamacında olduğum yerde duruyorum ama Paul önümde yürümeye devam ediyor.

Geldiği gibi hızla uzaklaştı ve bu karanlık gölgenin bir figür gibi hareket ettiğini en son gördüğüm uzun bir ağaca baktım.

Başka bir geyik mi?

Sonra boynuma bir şeyin dokunduğunu hissettim.

Rüzgâr olamaz çünkü manzarayı incelerken başka hiçbir şey hareket etmiyor. Hiçbir ağaç ya da yaprak sallanmıyor, ama boğazımda havadar ve kış gibi bir şey hissediyorum... nefes gibi.

İşte o zaman derinlerde yankılanan tanıdık bir çıtırtı duyuyorum, çaldığında dağlardan yansıyan yıkıcı ses, bir hayalet gibi uluyor ve sonra duruyor.

Bir el ateş edildi.

Sonra bir el daha ateş edilir ve Paul dönmeye başlar, ardından bir tane daha.

Az önce ne olduğunu anladığımda ruhum paramparça oldu.

Ama ateş durmuyor ve herkes siper alıyor.

Yere düşüyorum, göğsüm yere çarpıyor ve neler olduğunu anlamaya

Çalışıyorum.

"Geldiğimizi gördüler! Bizi kıstırdılar!" Lopez telsizle hava desteği istemeye başlamadan önce beni bilgilendirdi.

"Grim, geri çekil, vurulacaksın!" Bu Rooker.

"Alvarez iyi mi? Nerede lan o?" Kane panik içinde mikrofona bağıyor.

Bu gece bu görevdeki her bir adam endişeli, titrek ses tonuyla kulaklarıma bağırıp onlara bir cevap vermemi istediğinde kulaklarımı kapatmak istiyorum.

Kapa çeneni. Kapa çeneni. Kapa çeneni ve bırak düşüneyim!

Başımı topraktan kaldırıp ileriye bakmaya cesaret ediyorum ve Paul'ün sırt üstü yatmış, gözlerini gökyüzüne dikmiş, nefes nefese olduğunu görüyorum.

"Yapma bunu, Grim. Sakın yapma," diye bağıyor Rooker bana. Beni çok iyi tanıyor. Hepsi bizden birkaç adım ötede siper almış durumda. Paul ve benim sahip olmadığımız bir lüks.

Kurşunlar bize doğru püskürürken yerden atlayıp koşmaya başladım. Etrafımızdaki toprak ve taşlar havada patlıyor. Onu yattığı yerden çektim. Onu yakındaki bir kayanın arkasına sürüklüyorum. Adrenalin beni ateşlerken ve hayatlarımız tehlikedeyken onun benim için hiçbir ağırlığı yok.

Kaya hem ona hem de bana yeterince koruma sağlıyor.

Onu örtmek için sürüklerken inlemesini bekliyorum, ama hayır... boğulduğunu duyuyorum.

Başka bir mermi ayağımın yanından sekerek yere düşüyor ama beni kıl payı ısıkılıyor ve ayak parmaklarıma zarar vermiyor.

Elimizdeki tek kalkana ulaştım.

En iyi arkadaşımın hayatı tükenirken kayanın arkasına oturup Paul'ün cesedinin üzerine diz çöküyorum. Daha iyi nefes alabilmesi için maskesini çıkarıyorum ve ben de aynısını yapıyorum.

Solgun, gözleri sulanıyor, boynundan, burnundan, göğsünden ve ağzından kan geliyor.

Her yerde var ve görünürde sonu yok.

Etrafıma kurşunlar yağmaya devam ediyor ama ben kardeşime odaklanıyorum. Sonra uzaktan yaklaşan bir Apache ve bir Black Hawk'ın seslerini duyuyorum. Kanatlar havayı kırbaçlıyor, sürekli bir döngü içinde titreşiyor.

"Beklesen iyi edersin," diye hırlıyorum ona. "Florida'da bir balık tutma gezisi daha yapmamız gerekiyor. Bana bir olta borcun var, unuttun mu?" Kilitlenmek üzere olan çenemi zorlayarak gülümseyerek şaka yapıyorum. Şoka giriyorum, inançsızlık bedenimi ele geçiriyor. Paul'ün ekibi ve benimki karşılık veriyor, silahlar

Ben kardeşime boş vaatler verirken iki taraftan gelen silah sesleri kemiklerimizi titretiyor.

Ve biliyorum... Yapabileceğim hiçbir şey yok. Cehennemdeyim.

Kanamayı durdurmak için elimden geleni yapıyorum ama bu, su sızdıran bir baraja bant yapıştırmaya çalışmak gibi.

Hiçbir şey bunu durduramayacak.

Titriyor ve kanlı dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor çünkü kaderinin mühürlendiğini biliyor ama ben bunu kabul etmeyi reddediyorum.

"Kız kardeşime söyle-" diye mırıldanıyor, hayatı sıfıra iniyor ve benim izlemekten başka yapabileceğim bir şey yok. "Anneme söyle-" Tekrar tekrar kan yutuyor, tüm bunların arasında kelimeleri mırıldanmaya devam ediyor, ellerimin üzerinde yaralarını pençeliyor.

Başımı sallıyorum.

"Onlara kendin anlatacaksın kardeşim. Merak etme, dayan biraz. Hava desteği çoktan geldi," diye yalan söyledim, tekrar tekrar.

Yalan söylüyorum, onu kızlarına canlı döneceğine inanmaya zorluyorum.

Son düşüncelerinin umutlu olmasını istiyorum. Yalnız olmadığını ve benim burada olduğumu bilmeli.

"Cehennem gibi bir yolculuk oldu, kardeşim." Titriyor.

Sonra yana doğru daha fazla kan tükürüyor, gözleri düz, donuk ve doymamış hale gelmeden önce kan son bir kez toprağa sızıyor.

Göğsünün hareketi durdu ve hareketsiz kaldı. Zamanın içinde donmuş gibi görünüyor ve ben tüm bedenimin parçalandığını hissediyorum. Kemiklerime doğru sert bir batma hissi ve gecenin içinde bile siyah bir gölgenin bizi yuttuğunu görebiliyorum. Ayın ışığı kayboluyor ve her yer karanlık oluyor.

En iyi arkadaşımın öldüğünü fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Paul Alvarez, Operatör Avcı, öldü.

Hayır, hayır,

hayır, hayır.

Ne oluyor lan?

Orospu çocukları ödeyecek.

Ama ağlamıyorum, hareket etmiyorum, feryat etmiyorum.

Vücudunun boşalmasını izlemeye devam ederken sakinleşiyorum. Vücudum uyuyor. Paul öldü ve bu benim hatam. Kariyerimde ilk kez, en iyi arkadaşımın ölümüne neden olan yanlış bir karar verdim.

Son nefesini verdikten sonra bile yaralarından kan sızmaya devam ederken taş kesilmiş bedenini dağlık araziye bıraktım. Hatta

Paul'ün başka türlü ölmek istemeyeceğini bilsem de, yine de bir lanet gibi geliyor.

Tüfeğimi tekrar kavıyorum, beni ele geçirmekle tehdit eden şokun üstesinden gelmek için kendimi zorluyorum. Parmaklarım silahımı sıkıca kavıyor ve düşüncelerimin derinliklerine dalmak üzereyim.

"Grim!" Parmakları defalarca tetiğe dokunurken ve her seferinde omzu geri tepmeden sekerken Kane bana bağıyor.

Hâlâ mücadelenin içindeyim. Hepimiz öyleyiz.

Omuzlarımı gevşetiyorum, nişangâhıma bakıyorum ve ateşe karşılık veriyorum.

Düşüncelere dalmışken ne zaman oldu bilmiyorum ama kendimi yine elimde viski şişesiyle buldum. Spor salonumda heavy metal müzik çalmaya devam ederken ona bakıyordum.

Ve sonra kendim için istediğim geleceği görüyorum. Elimden kayıp gitmesine izin vermeyi reddettiğim geleceği. Sadece varlığıyla bile beni her gün tüketen bir kadınla istediğim geleceği. Beni tahmin edebileceğinden çok daha fazla şekilde kurtardı. Beni daha iyi biri yaptı.

Dişlerimi sıkıyorum ve şişeyi yere çarpıyorum, camı kırılıyor ve küçük parçalar her yere yayılıyor ve sahip olacağım son viski şişesinden uzaklaşıyorum.

KANE

H Üstümdeyken göğüsleri aşağı yukarı hareket ediyor. İnliyor, sikim içinde hareket ederken klitorisini bana sürüyor. Bu akşam ikinci kez sevişiyoruz. İlki yirmi dakika önce kanepemdeydi. Evimin kapısını açtığımda onu buldum. onun orada olmasını bekliyordu. Orada durdu, gözleri şehvet ve ihtiyaç saçıyordu.

Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Bu ay ışığı o parlıyor aracılığıyla ve yatak odası aydınlatır beni umutsuzca sürmeye devam ederken silueti.

Ellerim belinde, yumuşak tenine zar zor dokunuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu tekrar görebiliyorum.

Ari.

Ama onları açtığımda, Meredith dudağını ısırarak hızlıca pantolonunu indiriyor.

Neden bu kadar ileri gittiğimi bilmiyorum. Bunun en sevdiğim hemşireye olan depresif ilgimin üstesinden gelmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm.

Ama ne yaparsam yapayım. Ne kadar zaman geçerse geçsin. Başkasını sikerken bile hep onu görüyorum. Sadece onu istiyorum ama Meredith beni iyi hissettiriyor. Zamanla, ilişkimize bir şans vermeye devam edersem, diğer tarafa geçeceğimi biliyorum.

Ne kadar tereddütlü olduğumu ve davranışlarımın ne kadar kötü değiştiğini fark etti. "Sorun ne?" Bana binmeyi bıraktı. Avuçlarını karın kaslarıma koydu,

Karanlıkta beni inceliyor. Başını eğiyor, saçları yüzüne dökülüyor ve gözlerini kısıyor.

"Hiçbir şey, neden?" İyi olmadığım halde iyi olduğuma inandırmak için elimle kışını avuçlayarak söylüyorum.

"Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Daha fazla olacağını düşünmüştüm... aç."

Özür dileyerek başımı eğiyorum.

Sonra elini tutup onu çekiyorum, böylece sikimden kurtulup göğsüme yatıyor.

Derin bir nefes alıyorum, ellerimi saçlarında gezdiriyorum, telleriyle oynuyorum.

"Sadece stresliyim, hepsi bu." Bu tamamen doğru değil ama yalan da değil. Dışarıda bizi öldürmek isteyen insanlar var. Ve Paul'un küçük kız kardeşi, ona göz kulak olacağıma yemin etmişim.

"İşin mi?" diye mırıldanıyor yanağıma doğru. Başımı sallayarak karşılık veriyorum. Onu bırakıyorum ve ellerimi yastık olarak kullanıyorum. Başımın arkasını avuçlarıma yaslayıp tavana bakıyorum.

Bloomings'deki şehir merkezindeki evimdeyiz.

Şehir hayatını seviyorum. Kalabalık caddeleri ve durmak bilmeyen trafikle birlikte sürekli canlı binaları seviyorum.

Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

Kardeşlerim var ama hepsi ülkenin dört bir yanına dağılmış durumdalar ve ailem de çok uzakta yaşamıyor. Bu yüzden burası bana kendimi daha az yalnız hissettiriyor.

Paul hayattayken birkaç aylık bir kız arkadaşım vardı. Ciddileşmeye başlamıştı, ama tabii ki... benim programımı ya da yokluğumu kaldıramadı ve ilişkiyi bitirdi.

Meredith'in parmakları göğüs kıllarımı kasıklarımın kadar takip ediyor. Aletimi kavırıyor, tekrar okşuyor, beni sertleştirmeye kararlı ve keşke şu anda bu kadar basit olabilseydi.

Keşke onu becerip her şeyi unutabilseydim, ama kendimi başkasının içine ittikçe geri tepiyor.

Ondan hoşlandığım için ilişkimizi bitirmek istiyorum. Ama belki denemeye devam edersem, Ari'yi unutabilirim.

"Eminim tadın güzeldir, Kane." Meredith küçülüyor ve gövdemin üzerinde sürünüyor. Tam beni emecekti ki telefonum çalıyor ve bana mesaj atan kişiye içimden teşekkür ediyorum.

Meredith beni hissetmeyi bırakıyor ve cevap vermek için komodine uzanmadan önce onu yanağından öpüyorum.

Başka bir şey dikkatimi çektiğinde Meredith'in hayal kırıklığına uğradığını hissedebiliyorum. Vücudunun çarşafplarımın üzerine düşmesine izin veriyor.

Ekrana bakıyorum ve şaşırtıcı olmayan iki soru içeren tek bir metin var.

Lopez: El Devine? Striptiz kulübünden sonra mı?

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. Kelimelere tekrar tekrar bakıyorum, ayartılıyorum.

Meredith ve ben bunu resmileştirmedik. İkimiz de eğlenceli bir ilişkiyi kabul ettik ve sonra bunun bizi nereye götüreceğini görecektik.

O teknik olarak bekar, ben de öyle.

"Kim o?" Meredith arkamdan soruyor. Battaniyeleri altımdan çektiğini hissedebiliyorum. Muhtemelen kendini örtmek için.

"Lopez." Çenem titriyor ve sohbetten çıkıp doğrudan Ari'nin bağlantısına gidiyorum.

Hiçbir sınırı aşmıyorum. Sadece Paul'e verdiğim sözü tutuyorum. En azından yazarken kendime böyle söylüyorum.

Ona ulaşmak istedim ama Grim'le birlikteyken bunu nasıl yapabilirim? Yaptığım ya da söylediğim her şeye dikkat etmek zorundayım çünkü o benim en iyi arkadaşım. Ama onunla tanışmadan önce aşık olduğum kadın o.

Onunla ilk ben tanıştım.

Onu ilk ben tanıdım.

Geçen hafta için özür dilerim. Bilmeyi hak ediyordun.

Ekrandan gönder tuşuna basıyorum ama bir yanıt beklemiyorum. Üzgün olduğumu bilmesini istiyorum. Çok şey atlattı ama bu halının altına itilemez. Ari, Grim'le çıkmaya başladığından beri artık mesajlaşmıyoruz.

"Neden Ari'ye mesaj atıyorsun?" Meredith omzumun üzerinden bana sordu. Onu hissetmişim ama saklanmaya zahmet etmedim. Hemen cevap vermedim. Elimi siyah saçlarımın arasından geçirip telefonumu kapatıyorum, komodinin üzerine geri koyuyorum ve gri eşofman altımı arıyorum.

"O benim arkadaşım. Paul en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve öldü. Neden onu kontrol etmeyeyim ki?" Ona sakince anlatıyorum, pantolonumu yukarı çekip belimdeki ipleri bağlıyorum ve gömleğime uzanıyorum.

"Evet, anlıyorum ama-"

"Ama ne?" Savunmacı bir tavırla kaşlarımı çattım. Bu sözlerin bu kadar bölgesel olmasını istememişim ama doğal olarak dilimden döküldü.

Çünkü Ari benim hakkımda benim hissettiklerimi hissetmese bile, ben her zaman onun yanında olacağım. Eğer bir arkadaşına ihtiyacı olursa, ben oradayım.

Diğer arkadaşlarımla da aynı durumdayım.

Birinin bana ihtiyacı olursa, oradayım. Soru sormadan. Ben böyle yetiştirildim.

"Meraklı davrandıysam özür dilerim, Kane. Seni bir süredir görmediğim için tüm dikkatini bana vermeni istedim."

"Hepimiz ona göz kulak olacağımıza dair söz verdik. Paul'un ekibi ve Grim'in ekibi. Bebeğini yeni kaybetti ve-" Neredeyse ağzımdan kaçırıp Paul'ü öldürenlerin onun ve hepimizin peşinde olduğunu söyleyecektim.

"Ve ne?" diye tersliyor.

"Hiçbir şey." Tüm eşofman altlarımın bulunduğu çekmeceyi kapatıyorum ve bel bandımdaki düğümü çözüyorum.

"Ama haklısın, sanırım... onu kontrol etmelisin. Emilia, Ari ve ben son konuştuğumuzda Danny ile artık birlikte olmadıklarından bahsetmişti."

Bir alev patlaması içimden akıp gidiyor. Bir an için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Ne?" Gözlerim havai fişek gibi parlıyor ve duygularımı gizlemeye çalışarak boğazımı temizliyorum.

"Birlikte değiller mi?" Meredith'ten uzaklaşıp penceremin dışındaki şehir ışıklarına bakarak soruyorum. Sonra ilgisiz görünmek için bakışlarımı ona geri çeviriyorum.

"Hiç sanmıyorum." Meredith omuz silkiyor.

Çıplak, kıvrımlı vücudunun üzerindeki battaniyeleri yırtıp atıyor ve buraya gelirken giydiği kıyafetleri alıyor.

Gitmesine engel olmalıyım. Ya da belki de tekrar biriyle çıkmaya hazır olduğumu hissedene kadar tamamen gitmesine izin vermeliyim.

"Zaten gitmem gerekiyor. Kız kardeşime bu gece geç saatlere kadar bakıcılık yapacağıma söz verdim, böylece o ve kocası sinemaya gidip gece yarısı galasına yetişebilecekler." Gömleğini buklelerinin üzerine atıyor ve ayaklarını teker teker çarıklerinin içine sokuyor.

Sanırım bu, gecemi El Devine'de Lopez ve haftanın yeni yatak arkadaşısıyla geçireceğim anlamına geliyor.

"Tamam, ama baloda hâlâ benim eşimsin, değil mi?" Ona doğru yürürken soruyorum. Çenesini kaldırıp onu bana bakmaya zorladığımda sertleşiyor.

Dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde gülümsüyorum.

Ay ışığında bile kızardığını görebiliyorum. "Evet," diye cevap veriyor, hoppa ve tiz bir sesle.

Evet'in p'sini atıyor ve ben de onun telaşlı sesine kıkırdıyorum.

"İyi geceler, Kane." İç çekerek yatak odamdan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

A kızgınlık, pişmanlık ve belirsizlik dolu bir gece daha. Hiç pişmanlık duymadan döktüğüm kelimeler beni hasta ediyor. Sınırlarım kırıldı. Sonunda çatladı

Sürekli travma ve endişe. Danny'yi seviyorum ama onun işi benim de kabul edeceğim bir yaşam tarzı ve... bu kısmı sevmiyorum.

Bir parçam rahatlamış hissediyor, ama neden yıkılmış hissediyorum?

Danny bana ulaşmadı. Birkaç gündür Emilia ve Meredith ile telefonda uzun ve yalnız geceler geçiriyorum. Ne zaman onu aramak istesem onları arıyorum. Onu arzuladığımda Danny'ye koşmamı engelliyorlar. Kokusunu, kollarını... her şeyini arzuluyorum.

Çok acıyor.

Ben de kız arkadaşlarımı aradım.

Meredith Kane'e vurulmuş durumda. Kız arkadaşlarımızı her aradığımızda, onun yatakta ne kadar harika olduğunu ve onunla olan bu kaçamağın bitmesini nasıl istemediğini anlatıp duruyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. İlişkileri başlamadan bir gün önce bana aşık olduğunu itiraf etti. Ve bir parçam onun adına mutlu oldu. Diğer küçük bir parçam ise bu konuda garip hissediyordu ve bunun nereden kaynaklandığından emin değildim. Kane ile aramda bir çizgi vardı ve futbol maçımızın olduğu gece bu çizgiyi bulanıklaştırmıştı. Danny'yi seviyorum. Ama Kane... O her şeyin iyisi. Ve Danny... Düşünmeden duramadığım adam.

Ama işte buradayım, abur cubur, şarap, dondurma ve korku filmleriyle dolu bir gece daha, ağlayarak uyuyana kadar hepsini izliyorum, çünkü

Telefonu açıp onu aramak için kendimi zor tutuyorum. Bir daha bir Özel Operatörle çıkmamaya yemin etmek istiyorum.

Yarın askeri balo var. Aklımda 1.80 boyundaki erkeğimle gece boyunca dans etme düşüncesi, gerçekleşmeyecek bir fantezi gibi beliriyor. Bir keresinde bana dans etmediğini söylemişti ama nedense baloda benimle dans etmesini istesem hayır demeyeceğini düşünüyorum.

Kadife yorganımın altında *Çıglık*'ı izliyorum. Yeni başladı ve bininci kez tekrar izliyorum. Şarap şişesinden bir yudum daha aldıktan sonra Danny'ye mesaj atmaya karar veriyorum. Kapımın üç kez yüksek sesle çalındığını duyduğumda ona gelmesi için mesaj atmak istiyorum.

Drew Barrymore'un ev telefonu çalıyor ve kapım çalınıyor. Bakışlarımı önce kapıya, sonra da televizyona çeviriyorum. Neredeyse şarabı kucağıma dökecektim, sinirlerim sarsılırken bardağı sıkıca kavriyorum ve kendi kendime yüksek sesle küfrediyorum.

Cep telefonumdan saate baktığımda gece yarısına yaklaştığını ve kapımda birinin olduğunu görüyorum.

Danny olmalı.

Kalbim hızla çarpıyor ve nabzım umutla atıyor.

Saçlarımı hızla düzelterip kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Yanaklarımdaki kurumuş gözyaşlarını siliyorum. Battaniyelerimi üzerimden atıp koltuktan kalkarken filmi durdurma zahmetine girmiyorum.

İleriye doğru bir adım atar atmaz, yana doğru eğildim. Vay be.

Biraz çakırkeyif olabilirim. İki şişe şarap bitirdim ve üçüncüsündeyim. Dünya uğulduyor ve eski erkek arkadaşına sözlerimi gevelemeden kapıya nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Yine de denemek zorundayım.

Kapıya doğru tökezliyorum, açmaya hazırım.

Bunu yapabilirsin, onunla yüzleşebilirsin.

Kapımın kilidini açıyorum, kilidi yana çeviriyorum ve açık okyanus gözleriyle karşılaşmaya hazırlanıyorum. Ama kapı açıldığında, ışıldayan bir yüzün üzerinde koyu lacivert gözlerle karşılaşıyorum.

Kane.

Yavaş yavaş iyileşen morarmış bir gözle orada duruyor. Ellerini cebine sokmuş, soğuktan titriyor. Etrafına bakıyorum, kafam karışmış, başka birini arıyorum. Kaşlarımı çatıyorum, Danny'nin ona söylediğim o korkunç şeylerden sonra hala benden hiçbir şey istemediği gerçeğiyle yüzleşince omuzlarım düşüyor.

"Oh, Kane? Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?" Mırıldanarak kapıyı sıkıca tutuyorum. Evimi çevreleyen ağaçlar onun arkasında sallanıyor. Soğuk bir hava dalgası geliyor ve sıcaklık şimdiden otuzlara düşmüş durumda.

Omuz silkiyor, sırtıyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve parmak eklemlerini ısırarak kahkahasını bastırıyor. Noel tulumu giymişim, kapüşonunda ren geyiği boynuzları var.

"En sevdiğim hemşireyi görmeye geldim... yoksa en sevdiğim ren geyiğini mi demeliydim?"

Kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum. Danny'yle bu çıkmaza girmemin nedenlerinden biri o ve onu içeri almanın bir yararı olacağından emin değilim. Çizgileri daha da bulanıklaştıracak... bulanıklaştıracak. Cazip.

"Bay Slaughter, gece yarısı mı?" Ses tonuma hayal kırıklığı karıştı. Yine omuz silkti.

"İçeri girebilir miyim? Dışarısı soğuk." Ormana doğru işaret ediyor.

Dudaklarımı ısıyorum, oturma odamdaki televizyona, dağınık kanepeme, patlamış mısır kaseme ve dağınık evime bakıyorum. Genelde, bir temizlik manyağı gibi temizlik yaparım ve yerinde olmayan tek bir şey varsa çıldırırım, ama son zamanlarda temizlik yapmak istediğim son şeydi.

"Elbette... ama evim berbat durumda." Pes ediyorum ve omzumun üzerinden ona el sallayarak uzaklaşıyorum. "Tıpkı benim hayatım gibi." Kendimi yaşam alanına sürüklemeyi önce kapıyı iterek açıyorum.

Kanepeme uzanıp üzerimi battaniyelerle örtüyorum. Kane kapıyı usulca arkasından kapatıyor ve beni kanepeye kadar takip ediyor. Diğer uca oturuyor. Hava bana doğru gelirken onun müstehcen kolonyasını içime çekiyorum, aramızda bir minder var.

"Dağınık değil, öyle deme. Sen ben olabilirsin."

Şarabımdan bir yudum daha alarak alay ediyorum.

"Seninkinin nesi bu kadar dağınık?"

Tatlı kırmızı şarabı yutuyorum ve ona ters ters bakıyorum.

Ama bana cevap vermiyor. Boğazıma bakıyor ve parmaklarını sinirli bir şekilde şıklatırken çenesi esniyor. Bakışlarını tutamıyorum... kalbim çarpıyor ve ekranda oynayan korku filmine geri dönüyorum.

Beni takip ediyor ve cevap vermek yerine benimle birlikte filmi izliyor. Sessizliği bozana kadar birkaç dakika geçiyor.

"Noel filmleri izlemen gerekmiyor mu? İnsanları öldüren maskeli bir adam hakkında bir film değil mi?" Patlamış mısır kasesine uzandı.

ve bir avuç alıp atıştırıyor.

"Noel bitti. Burada ne yapıyorsun, Kane? Meredith'le olman gerekmiyor mu? Ya da işte?" Tersliyorum.

Saldırganlığım karşısında sertleşiyor. Bana göz kırpmıyor ve ben suçluluk duygusuyla kanepeye daha da gömülüyorum.

"Üzgünüm..."

"Sorun yok, Ari." Koltuğunda kaykılıp ceketini çıkarıyor. Ceketini çıkarırken trisepslerinin esneme şekli boğazımı temizlememe ve onun yerine kovalanan Drew Barrymore'a odaklanmama neden oluyor. Gözlerimi kırpmıştırıp bir kez daha bakıyorum, sonra kaşlarımı çatarak televizyona bakıyorum.

"Olanları duydum. Meredith bana Grim'le ilişkinizi bitirdiğinizi söyledi. Sanırım iyi olduğundan emin olmak istedim. Bana iyi olduğunu söyleyene kadar gitmiyorum. Bu doğru mu?" Ceketini kanepenin kolunun üzerine katlıyor. Kaşlarını çatıyor ve ondan bahsedince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Boğazımdaki yumruyla savaşmaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Kahretsin... Kimsenin telefonlarına cevap vermemesine şaşmamalı." "Cevap vermiyor mu? O iyi mi?" Aceleyle kalkıp oturdum.

Olamaz. Danny'nin yapmasını istediğim en son şey nüksetmesi ve geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar içmesi. Oturup battaniyeleri bir kez daha üzerimden atıyorum.

Bunu kendine yapmasına izin vermeyeceğim. Aklım en kötüsüne gidiyor. Kimsenin olmadığı bir yerde, bir ton boş viski şişesiyle sızdığını hayal ediyorum. Benim yüzümden. Söylediklerim yüzünden.

"Onun iyi olduğundan emin olmalıyım." Ayağa kalktım, arabamın anahtarlarını bulmaya hazırdım. Ama sonra Kane elimi tutup beni durdurdu.

"O iyi. Rooker onu kontrol ediyordu. O iyi." diye güvence veriyor.

Be

n. "O şey mi oldu...?" Son kelimeyi söyleyemiyorum ama Kane bitiriyor:

o. "Sarhoş mu? Hayır."

Rahat bir nefes aldım.

Kanepeye geri yaslanıyorum, perçemim yüzüme geliyor ve korku beni terk ediyor.

Vücudum.

"Hepimiz çok içiyoruz... biliyor musun?" Dizlerimi çeneme doğru tutarken ona dönüyorum. "Sadece Grim değil. Rooker, karısı yanında

değilken ya da bizimle birlikteyken içiyor. Lopez birasıyla evli ve Yaratık...
konu viski, likör ya da bira olduğunda tam bir manyak. Deli kışlı

barda bayılmadan ya da kusmadan dört atlıyı yapmak. Etkileyiciydi."

"Bu delilik."

"O bir deli... ama her neyse, söylemeye çalıştığım şey, bazen yardım istemektense ona başvurmanın bizim için daha kolay olduğu. İşlerimiz..."

"İşiniz kolay değil, biliyorum... ama bu doğru değil. Yardım alın. Programlar, doktorlar, terapi var. Bir sürü kaynak var." Kane ellerine bakarak benden uzaklaştı, sanki onu azarlamışım gibi, belki de azarladım ama niyetim bu değildi. Danny'yi ya da ekibini hayatlarıyla bildikleri en iyi şekilde başa çıktıkları için asla yargılamam. "Ama anlıyorum. Gördüğünüz ya da yapmak zorunda kaldığınız şeyleri hayal bile edemiyorum... Tanık olduklarınızı ya da yaşadıklarınızı asla görmek istemem. Bu yüzden Danny'yi içmek istediği için suçlamıyorum. Ya da herhangi biriniz görevlerden önce veya sonra gevşemek isterse."

Kane dudaklarını büzüyor, hala parmaklarını patlatıyor ama cevap vermiyor. "İçmekten bahsetmişken, paylaşmak ister misin?" diye sorar ve şarap şişesini kapar.

Cevabımı bekleme zahmetine girmeden elimden aldı. Etikete bakıyor, markasına ve aromasına bakıyor, inceliyor ve dudaklarını yalıyor.

"Tatlı kırmızı şarap." Şarabın dibini kaldırıyor, sonra dudaklarına götürüyor ve şeytani bir sırıtişla bana bakıyor. "Benim favorim."

İri eli kalçama değene kadar yanına ne kadar yakın oturduğumu fark etmemiştim. Hareketine bakıyorum ve nefesim kesiliyor, içimde bir şeyler tutuşuyor ve elindeki damarların öne çıktığını fark ettiğimde bir şey iplerimi çekiyor.

Boğazımı temizliyorum, gerginliği kırıyorum. Odayı okuyor ve elini çekerek onun yerine şarap şişesini bana geri veriyor.

"Gitmeliyim." Mırıldanıyor. Parmağını kanepenin koluna vuruyor ve ayağa kalkmak için ayaklarını konumlandırıyor.

Gitmeli. Gitmeli ve evime böyle gelmeyi bırakmalı.

Ama...

Boş ver. Kardeşim öldüğünde hep benim ve annemin yanında oldu. Neden şimdi onu durduralım? Ağabeyimin yapmasını istediği şeyi yapıyor ve bunun için onu asla suçlamayacağım... asla.

"Kalabilirsin." Bana göz kulak olma ihtiyacına boyun eğiyorum. Sanırım bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Bu durum çizgileri bulanıklaştırırsa bile. O benim arkadaşım ve arkadaşlar böyle yapar.

Gülümsüyorum. "Sadece film bitene kadar."

KANE

T Ari başını omzuma yasladığı süre boyunca kot pantolonumdan çıkmak isteyen sikimi kontrol etmek zorunda kalıyorum. Çok güzel kokuyor ve iki şişe şarap daha içtiğim. Film yeni bitmişti ve onu izlemek için birkaç yudum aldıktan sonra içmeyi bıraktım. Ne kadar sarhoş olduğunu fark ettiğimde içmeyi bıraktım. Yanakları pembeleşti.

En küçük şeylere bile kıkırdıyor ve gözleri parlıyor.

Sarhoş ama en çok da yaralı.

Onu hiç böyle içerken görmemiştim. Danny'nin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

"Lanet olsun. Katil erkek arkadaşımı. Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diye mırıldandım film bittikten sonra.

"Gerçekten korku filmi izlemiyorsun, değil mi?" diye inliyor uykulu, sarhoş bir sesle.

Kahretsin, çok şirin. Çok tatlı.

Onun üzerinde bir şey deneyemem, bunu yapmayacağım. O savunmasız, ayrılık taze ve onu ilk kez bu şekilde öpmek istemiyorum... *eğer* onunla ilk kez öpüşebilirsem.

Ben Meredith'leyim. Meredith'in yanımdayım.

Başını omzuma yaslamaktan daha fazlasını yapmanın sorun olmadığını düşündüğüm bir sanrıya dalmadan önce kafamdaki gerçeği tekrarlıyorum.

Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum.

Çılgınca bir şey yapmadan önce eve gitmeliyim.

"Hayatım boyunca yetecek kadar dehşet gördüm. Buna yenilerini eklememe gerek yok." Gülüyorum, ona bakıyorum. Geçmişte yaşadığım küçük olaylar, patlayan bombalar gibi kafamın içinden geçiyor. Kafamı bu anılardan silkeliyorum ve şimdiki zamana odaklanıyorum.

Pek bir şey göremiyorum. Siyah saç telleri ve ren geyiği pijamalarıyla karşılaşıyorum. Sonra yüzünü yukarı eğiyor ve o kadar yakın ki, boğucu nefesini ağzımda hissediyorum ve tadına bakmak istiyorum.

Bitiş jeneriği önümüzde geriye doğru akan bir şelale gibi ekrandan akarken hiçbir şey söylemeden bana bakıyor. Sonra dudaklarında küçük bir kıvrılma oluyor, kahverengi gözlerinde bir kıvılcım parlıyor ve bir şey aradığını görebiliyorum.

"Gözlerin gerçekten çok güzel." Evet,

kız sarhoş.

"Pekâlâ, sizi yatağa götürme zamanı. Yolunuz kesildi hanımefendi."

Ayrılıyor ve göğsüme doğru kıkırdıyor. Homurdanırken burnunun göğsümde yankılandığını hissediyorum.

Nefes almaya çalışırken burnundan soluyor.

Hem de çok. Lanet olsun. Sevimli.

Sik beni, adamım.

"Kane, hiç eğlenceli değilsin... ama benimle kaldığın için teşekkürler. Danny de korku filmlerini sevmez. Ama hiç şikâyet etmeden benimle birlikte izlerdi. Ekim ayını hastanede geçirdiğim ve Cadılar Bayramı'nı istediğimiz gibi kutlayamadığımız için kısa bir süre önce korku filmi maratonu yaptık." Göğsümden uzaklaşıyor ve onunkine dayanan kolum geri çekiliyor. Ama ayağa kalkmıyor. Onun yerine kanepenin kenarından, omzunun üzerinden bana bakıyor. Gülümsemesi kayboluyor ve parıltının yerini bir kaş çatma alıyor.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çatarak ona yaklaşıyorum. Ön kollarımı kalçalarımaya dayıyorum.

"Belki de her şey daha kolay olurdu..." Avucunu dizime koyuyor ve küçük parmaklarının pantolonumu kavrayışını izliyorum.

Bana ne yapıyor?

Onu durdurmak istiyorum... Onu durdurmali ve niyetinin ne olduğunu sormalıyım.

Ama ona olan çekim çok fazla, çok yüksek.

Bu gece karışık sinyallerle doluydu. Filmi her eleştirdiğimde gülmesi. Başını sürekli omzuma yaslaması, aldığı her nefesi ve ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum.

Ya şimdi?

Bana öyle bir bakıyor ki, onu kanepenin üzerine domaltmak ve ona karşı hissettiklerimi kelimelerle değil hareketlerimle itiraf etmek istiyorum. Sadece onun sesini duymak ve içimde biriken çılgınlığı ona itiraf etmek...

Düzgün düşünemiyorum.

"Ne daha kolay olurdu?" Neden bahsettiğini merak ediyorum. Ona daha da yaklaşıyorum, baştan çıkarma ve arzularım tavan yapıyor. O kadar yakın oturuyorum ki kalçalarımız birbirine değiyor ve sonuçlarını bilerek o dolgun pembe dudaklara bakmaya cesaret ediyorum. Bunu yaptığımda vücudumda yaratacağı tahribatı.

Ne yazık ki, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve ateşe tutulmuş bir pervane gibi başparmağımla onu ovuyorum. Onu ağlarken görmekten nefret ediyorum. Hiçbir şeye dönüşmeyene kadar ovuyorum ve gözlerini kapatıyor, küçük bir sırtış beliriyor, ardından dokunuşumdan hoşlanıyormuş gibi yumuşak, tatlı bir mırıltı geliyor.

Sikeyim.

Sonra bana rüya görüp görmediğimi sorgulatan bir şey yapıyor. Tam yüzümün önünde durduğunda kaslarım geriliyor. Beni öpmek üzereydi ve burnunu çekerek gözlerini sımsıkı kapattı. Ama ben onun geldiğini hissetmiyorum. Her şey kafamın içinde. Beni öpmeyecekti... Ahlaken yanlış olduğunu bildiğim halde bunun için neredeyse yalvarıyorum.

"Kane... Yorgunum," diye fısıldıyor.

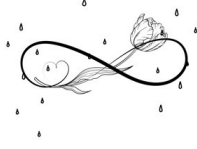
"Yorgun musun? O zaman seni yatağa götürelim çünkü-" diye devam etmemi engelledi.

"Kane," diyor bana tekrar, boğazı düğümlenerek. "Ağlamaktan yoruludum. Her şeyden yoruludum." Sonra gözlerini tekrar açıyor, sanki acısını dindirmem için bana yalvarıyormuş gibi sulu kırmızı gözlerini kocaman açıyor ve dudakları titriyor.

Keşke yapabilsem. Gerçekten isterdim. Onu böyle görmek içimi acıtıyor. Bununla başa çıkamıyorum.

Onu göğsüme çekip sıkıca sarılıyorum. Bana karşı koymuyor. Bunun yerine, o da bana tutunuyor.

"Onu özledim, Kane. Onu seviyorum... Danny'yi çok seviyorum." Sesi kısılıyor ve hıçkırıyor ama yumuşak ve alçak sesle, ben de bir şey söylemiyorum. Bunu yapamam. Ama yapabileceğim şey, ona ihtiyacı olduğu gibi sarılmak. Ve her gözyaşında, her masum okşayısta, uykuya dalana kadar sırtını ovarken, sonraki bir saat boyunca zaman işkence dolu duygularla geçiyor.

Doğru zaman olduğunu hissettiğimde Ari'yi yatağa taşıyorum. Tek yapmak istediğim sabaha kadar kollarımda onunla öyle kalmaktı... ya da sonsuza kadar.

İkisini de alacağım.

Sonunda yatak odasını bulana kadar iki kez yanlış kapıları açtım. Onu uyandırmaktan korktuğum için ışığı açmıyorum. Karanlıkta yatağını bulmak zor değil.

Kollarımda inliyor ama uyanamayacak kadar derinde. Şarap vücuduna girmiş, bu yüzden onu yüzüstü yatırdığımdan emin oluyorum.

Onu nazıkçe yatırdıktan sonra üstünü örtüyorum, çarşaflarıyla birlikte içine sokuyorum. Bunu yaparken yanağının yastığın üzerinde yumuşak bir şekilde durduğundan ve saçlarının yüzüne döküldüğünden emin oluyorum. Gitmek için arkamı dönmeden önce komodinin üzerinde ona ve Grim'in bebeğine aldığım yeni doğan ayakkabısı ile tulumunu görüyorum. Bunu gördüğümde, onun ölümünü izlediğim o korkunç güne geri dönüyorum.

Bu kız daha iyisini hak ediyor... ve eğer bana bir şans verirse ona bunu vermek istiyorum.

I Ocak ayındayız. Mutlu olmalıyım. Kış temalı askeri bir baloda olmamalıydım. Ama Violet'in teklifini nasıl geri çevirebilirdim? Bana ihtiyacı olursa, her zaman yanında olacağım. Bu, o dönmeden önceki son gecemiz.

Teksas'ta.

Artık yürüyemeyecek ya da doğru düşünemeyecek kadar sarhoş olmak istiyorum. Tüm yıl boyunca hissettiğim kederi hissetmek istemiyorum, sadece kendimi kaybetmenin hazzını yaşamak istiyorum. Eski erkek arkadaşıma söylediğim korkunç şeyleri düşünmek bile istemiyorum.

Balo salonuna doğru yürürken tavandan parlak, ışıltılı avizeler sarkıyor. Açık kahverengi renkli duvarlarda aşık vintage çiftlerin resimleri var. Işıklılandırma sıcak sarı ve her yerde mumlar var.

Çok güzel bir yer. Bir Avrupa krallığı gibi.

Balo salonu yerde karla süslenmiş. Devasa koyu yeşil bir kış ağacı o kadar uzun ki neredeyse yüksek tavanlara değecek. Tepesindeki bir yıldız, daireler çizerek dönerken parıldayan altın benekleriyle ışıltılı parlıyor. Kar taneleri tavandan, zeminden ve duvarlardan sekiyor.

Müzik yüksek sesle ve pürüzsüz çalıyor. Violet kolunu benimkiyle birleştirip gülümserken ben de gülümsüyorum.

"Böyle dışarı çıktıklarında askeri toplara bayılıyorum. Genelde boktan olurlar," diye kulağıma şaka yapıyor Violet ve sonra Zeke'in koluna dönüyor.

Etrafımıza bakıyoruz. Masalar dans pistinin iki yanına yerleştirilmiş.

Her yerde mavi üniformalı denizciler var. Hepsi

aynı görünüyor. Çok komik.

Herkes birbirine karışır... Biri hariç.

Azrail.

Nefes almayı bıraktım. Göğsüm dengesiz bir şekilde sertçe çarpıyor ve yanıyorum.

Rooker ve Noel ile birlikte duruyor. Kane ve Lopez yanlarındaki masada oturuyor ve neşeli bir sohbete dalmış durumdalar. Yüksek sesli konuşmalar ve onları bastıran müzik yüzünden onları duyamıyorum ama vücut dilleri bana çok şey anlatıyor.

Hepsi madalya ve başarılarla dolu ve Danny hepsinden daha fazlasına sahip.

Buraya birlikte gelmemiz gerekiyordu. Bir çift olarak resmi gezimiz bu gece olacaktı.

Bardağını dudaklarına götürüyor ve beni yakalıyor. Bir an için bana baktı ve gözlerini kırıştırdı. Önce iki kez baktı. Tekrar bardağına bakıyor ve tanıdık koyu sarı zehri yutuyor.

Sonra bana doğru bakan bir çift güzel mavi göz daha görüyorum. Kane bana saf bir şok ve sıcaklıkla bakıyor. Danny de öyle.

Eski sevgilim dişlerini gıcırdatarak, her zaman yaptığı gibi ruhumun derinliklerine bakıyor ve beni bir huzur havuzunun içinde erimeye gönderiyor. Görüşüm şimdi siyah saçlı deniz komandosuna dönüşüyor.

Kane ağzı açık, dudaklarını yalayarak büyülenmiş gibi bakıyor. Yutkunarak kapatıyor. Adem elması sallanıyor ve oturduğu yerde kayıyor.

Meredith onun solunda oturuyor ve Violet ile bana bakıyor. Lopez'le konuşuyor, başını arkaya atıyor, katıla katıla gülüyor, Lopez'in söylediği bir şeye gülerken kalçasını şapırdatıyor. Onlar gülerken Lopez onun kulağına doğru eğiliyor.

Danny gergin görünüyor, Kane de öyle. Danny kımıldamıyor. Kırılmıyor. Çok korkutucu. Kane tuzağa düşürüyor. İkisi de... Sanki geldiğime inanamıyorlar.

Michael Bublé'nin Noel müziği çalmaya başlıyor ve bu yoğun ifadeleri bir saat kadar tuttuktan sonra ayrılıyorum.

Bu kötü bir fikirdi.

Violet beni daha yakın tutarken boğazımı temizliyorum. Tereddüt ettiğimi fark ediyor ve hızla koruyucu bir şekilde üzerime geliyor.

"Merak etme, onlarla oturmuyoruz. Şurada Zeke'in takımıyla oturuyoruz," diye fısıldıyor Violet bana yol gösterirken. Başımı sallıyorum, yüzümü

ve küçük bir gülümsemeye zorluyor.

Nefes alış verişim eşit bir şekilde hızlanmaya başlarken küçük cüzdanımı elime alıyorum.

Vücudumu saran uzun kırmızı bir balo elbisesi giyiyorum. Göğsümü zar zor örten, transparan bir file işlemesi var. Göğüs dekoltesini, göğsüm boyunca kumaşa özenle işlenmiş kırmızı yapay elmasları görebiliyorsunuz ve ben yeni beni kucaklıyorum. Danny'nin bana nasıl sevileceğini gösterdiği vücudumu sergiliyorum.

Kendimi sevmek ve bedenimden utanmamak.

Hayır.

Onu düşünmek istemiyorum. Kavga ettiğimiz geceyi düşünmek istemiyorum. Ona bağırdığım ve çığlık attığım geceyi. Her şeyi bitiren geceyi.

Zeke önce benim sandalyemi, sonra da Violet'inkini çekti.

Violet alaycı bir tavırla omuz silkerek, "Yetişkinlerin bok suratlı çocuklar gibi davranmasını izlemenin keyfini çıkarın," diyor.

"Dört gözle bekliyorum," diyorum Zeke'e dönerken, sandalyemde kayarken elbiseyi dikkatle içine sokuyorum. Danny'nin bana aldığı elbisenin kırıışmasını önlemek istiyorum. Bana bir bardak sangria uzatıyor - en sevdiğim.

TGecenin geri kalanında Violet'e yakın durdum. Meredith son zamanlarda bana soğuk davranıyordu. burada olduğum süre boyunca.

Bilinmeyen bir nedenden ötürü kendimi affettirme konusundaki çaresizliğimi hissedip hissetmediğini görmek için arada bir en iyi arkadaşşıma gizlice bakıyordum. Nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalışarak onunla yaptığım her konuşmayı ve mesajı tekrar tekrar gözden geçirdim.

Kane'in üzerinde geziniyor, umutsuz bir ihtiyaçla boynunu ve yanağını öpüyor, elleri sürekli vücudunda ve kasıklarında dolaşıyordu.

Kane hem eğlenmiş hem de mesafeli görünüyordu.

Ara sıra Danny'yi arıyordum. Bir an, etkinlik devam ederken üç kadının ona doğru yürüdüğünü gördüm, yıldızlara vurulmuş ve kızarmışlardı. Ona bakışlarından, onunla ilgili niyetleri açıkça belli oluyordu. Ancak her seferinde ilgisiz görünüyordu ve sonunda mesajı aldılar ve onu yalnız bıraktılar. Sonuncusu elini onun pazularına koydu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve merak içindeydi. Kendimi nefesimi tutarken buldum ve gözlerimi onlardan ayırarak sangria'mı ellerimde sıkıca kavradım. Saniyeler sonra kadın hayal kırıklığına uğramış bir şekilde tepindi. Sanırım Danny ile yapmaya çalıştığı şey istediği gibi gitmemişti. Bir kez bile onların tarafına bakmadı.

Yine de Kane ve Danny tüm gece boyunca içkilerinin ya da omuzlarının üzerinden bana bakmaya devam ettiler.

Anlayabildiğim kadarıyla en sevdiği viskiden sadece bir bardak içmiş ve gecenin geri kalanında içmemiştir. Tüm gece boyunca Rooker ve Noel'in yanında oturdu, sohbetin içinde kayboldu ama rahat görünüyordu.

Ve onun iyi olduğunu bilmek beni iyi hissettirdi.

"Olamaz, işte sarhoş kadeh kaldırmalar ve ödülleri geliyor," diye fısıldıyor Violet, herkes heyecanla isyan etmeye, yumruklarını masaya vurmaya ve Amiral Ravenmore bir masa çıkarırken ısıklık çalmaya başlarken.

Dumanı üzerinde bir hale gibi asılı duran ve içindekini gizleyen devasa bir kâsesi var.

Kuru buz.

"O da ne?" Kaşlarımı çatıyorum, eğleniyorum. Herkesin beklenti içinde bağırmaya devam etmesini izlerken sırıtiyorum.

Violet, bu adamların birkaç saat içtikten sonra çocuk gibi davrandığı konusunda şaka yapmıyordu.

"Her servis üyesinin en sevdiği farklı içeceklerle dolu bir kase. Başka bir denizci çağrılır, bir konuşma yapar ve sonra onu içeri atar."

"Bu çok komik. Tadı kötü olmalı." Eğlenceli bir tiksintiyle burnumu kıvırıyorum.

Yaklaşık yedi denizci sarhoş konuşmalar yaptıktan sonra, Lopez kaseye doğru yürür, bir şişe tekilanın kapağını çıkarır ve içine atar.

"Buradan başka olmak istediğim başka bir yer yok, kardeşlerimin yanında hizmet etmek." Şişeden büyük bir yudum alır ve içi çıkar, kalanını dudaklarından silerek balo salonunun ortasından uzaklaşır, Kane ve Meredith'in yanına çekilir.

Kısa, basit ve kapsamlı.

"Baş Astsubay, Danny Rider. Gel lan buraya. Korkusuz, lanet olası Azrail!"

Herkes tezahürat yapıyor, ısıklık çalıyor, el çırpıyor, hatta bazıları yumruklarını masaya vuruyor.

"Azbail!" "Grim

Reaper!"

Yan taraftan Danny, Rooker ile paylaştığı masadan kalkıp odanın ortasına doğru ilerliyor. Başımı haç kolyeme doğru eğiyorum. Parmak uçlarımda döndürerek, binadan aceleyle çıkmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama Danny'ye duyduğum çekim, ilişkimizin neresinde olursak olalım her zaman galip gelecek. O her zaman adımı çağıran o manyetik güç olacak. Ona dönüp bakıyorum, alt dudağım dişlerimin altında sıkışmış, kaküllerimin gözlerimin yapıştığı yeri gizlemesine izin vermeye çalışıyorum.

Danny Jack Daniels'ın kapağını çevirerek açtı. Amiral şişeyi Danny'ye uzatır, o da içine doldurur. Tereddütle şişeyi kâsenin üstüne asar, dumanın kâsenin etrafında dönmesini izler ve sırtarak başını sallar.

"Korkusuz..." diye devam ediyor. "İşte burada yanılıyorsunuz efendim." Sesi Amiral'in kaşlarını kaldırır ve herkes Danny'nin söyleyeceği tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyormuş gibi sessizleşir.

"Ben korkusuz değilim." Çenesi gidip geliyor. "Geçen yıl seninle aynı fikirde değildim." Amiral Ravenmore kardeşçe bir tavırla sert bir şaplakla omzunu sıvazladı ve o da yumuşamış bir anlayışla ona baktı.

"Ama az önce ödümü koparan bir şey buldum." Mavi gözleri kalabalığı tarıyor ve bana takılıyor.

Sert bakışları korkutucu bir şekilde ruhuma bakıyor ve ben nefes alamıyorum.

"En sevdiklerimi kaybetmekten korkuyorum." Çenesini ısırıyor, gözlerini kısarak seğiriyor ve sonra başka tarafa bakıyor ve kalbim parçalanıyor.

Benden mi bahsediyor?

"İlk başlarda korkuyu anlamıyordum, hissetmiyordum, umursamıyordum ve bununla gurur duyuyordum." Yutkunuyor.

"Ama biri bana hayatım boyunca kaçınmayı başardığım bir duygunun ardındaki gerçekliği öğretti." Bana tekrar bakıyor, dudaklarını yalıyor. "Artık bunun bir zayıflık değil, bir güç olduğunu biliyorum. En sevdiklerini kaybetmekten korkmak lanet bir güçtür çünkü bu seni daha çok savaşıma iter."

"HOOYAH!" herkes aynı fikirde kükrüyor.

"Böyle şeylerde iyi değilim. Kelimelerle aram iyi değil." Elindeki şişeyi yeniden ayarlıyor, kuru buz dumanının sürekli dışarı akmasını izliyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bu gece geldiğime bile şaşırdım."

Danny gülümsüyor.

"Paul Alvarez'in şerefine. Ölen kardeşimiz, en iyi arkadaşım." Kardeşimin adı geçince bulanıklaşan görüşümde gözlerimi kırıştıyorum.

"Ve korkuya. İşte korkmaya. Çünkü bu bir zayıflık değildir..." Yoğun bakışlarını kırıp takımına bakmadan önce tekrar bana bakıyor. "Ama lanet olası bir güç," diye kükrüyor ve viskiyi kaseye boşaltıyor.

Amiral kolunu Danny'nin omzuna atarken herkes tezahürat ve ıslık sesleri çıkarır.

Bu odadaki neredeyse her denizci ayağa kalkıyor ve bu yüzden Danny'yi gözden kaybettim.

İyi olan her şeyi gölgede bırakan çılgınlığı bir kenara itiyorum. Her şeyin Irak'ta olduğumuz zamanki haline dönmesini istiyorum. Her şey karmaşıktı ama ikimiz de boyun eğdikten sonra o her şeyi basit hissettirdi.

Ya şimdi?

Eskisi gibi olacak mı?

Zamanda geriye gitmek istiyorum. Basit bir şey istiyorum. "Ari, iyi misin?"

Hızla donup kalıyorum, benden kaçan gözyaşlarını siliyorum. Döktüğümü bile bilmediğim gözyaşları. Violet elini benimkinin üzerine koydu.

Zeke gözlerinde parlayan merakla bana bakıyor, sonra beni görmemiş gibi davranarak beni yalnız bırakıyor.

Duygularımın onun buradaki son gecesini mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Siktir et.

"Evet, ben iyiyim. Her şey yolunda. Biraz temiz hava alacağım. Burası biraz havasız ama geri döneceğim." Rimelimin akmaması için dua ederek gözlerimin altını siliyorum.

"Tamam, madem öyle diyorsun. Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin." "Elbette." Yalancı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Onu sorunlarımla rahatsız etmeyi reddediyorum. Onun iyi vakit geçirmesini istiyorum.

Ayrılmak için en iyi zaman çünkü herkes ayağa kalkmış, kasenin etrafında toplanmış, içiyor ve bir bekarlığa veda/üniversite partisi gibi uluyor.

İç çekiyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama Danny'nin konuşması, Irak'ın, tabuttaki kardeşimin, *bebeğimin* geri dönüşü bunu zorlaştırıyor.

Sorun yaşıyorum.

Şu anda karmaşık bir şeye ihtiyacım yok. Karmaşık bir şey istememeliyim.

Çünkü Danny'yi istiyorum, her şeyini, ama beni geri istediğini görmem gerek, sır saklamadan.

Ayağa kalkıyorum, hızlı hızlı yürüyorum, bir açıklıktan geçene kadar denizciden sonra denizciye çarpıyorum.

Ter göğsümü kaplamaya başlıyor ve sadece *nefes* almaya ihtiyacım var.

Sütunlarında kar birikmiş, çitlerle çevrili bir verandayı net bir şekilde görmemi sağlayan cam bir kapı görüyorum.

Kapıyı umutsuzca iterek açtım. Topuklarıma takılıp tökezleyerek dışarı çıktım.

Başım uğulduyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Kahretsin, alkol sonunda beni yakaladı. Ben hafif biriyim, bu yüzden tüm vücudumun ısınması ve yavaşlaması beni şaşırtmıyor.

Etrafıma baktığımda soğuk hava yüzüme çarpıyor. Gece gökyüzü bulutlarla kaplı ama dikkatimi çeken hilal şeklinde bir ay. Parlıyor ve kendimi kaybedip düşüncelerimin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Eve gitmem gerek. Eğer moralimi bozacaksam burada olmak istemiyorum.

Yalnızım, tam istediğim gibi. Eve gitmeliyim. Belki gizlice kaçıp bir Uber çağırabilirim. Etrafımda yağmaya devam eden karı izlerken haç kolyemi döndürüyorum. Tahtanın üstünde kalın kar parçaları vardı. Ön koluma yaslanıyorum... Çıkarken neden montumu almadığımı merak ediyorum.

Sonra kapının açıldığını ve hafif bir müzikle sarhoş erkeklerin gevezeliklerinin dışarı çıktığını duyuyorum ve artık yalnız olmadığımı anlıyorum. Başka biri ya da başka bir çift de bu çılgınlıktan uzaklaşmak için dışarı çıkmıştı.

"Üşümüyor musun?"

O tanıdık gün ışığı sesine döndüm. Kane.

Sundurmaya yaslanıyorum, denge için

avuçluyorum. Gerçekten sarhoşum. Bu iyi bir şey olamaz.

"Kane," diye yumuşak bir gülümsemeyle selamlıyorum onu, sonra başka tarafa bakıyorum. Onun Danny olmadığını fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. "Sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım var. En azından içeri girmeden önce birkaç dakikalığına." Arkamı dönüyorum, açık sırtım yine ona dönük ve nefes alırken dudaklarımdan beyaz hava bulutlarının çıkışını izliyorum.

"Bir sorun mu var?" Yaklaşıyor ve ben başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum, hâlâ ona bakmıyorum. Hissettiğim tek şey parmaklarımı ısırarak kar.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Hayır, bir sorun var. Bana söyleyene kadar gitmiyorum." Derin sesi endişeyle gürliyor.

"Ben iyiyim!" Sağımdaki güneş ışığı operatörüne bakıyorum, kollarımı kavuşturuyorum, her saniye daha da soğuyorum. Gözyaşlarımdan arasından ona gülümsemeye zorluyorum.

Gözler.

Siyah saçları alnına dökölüyor ve koyu renk gözleri benimkileri arıyor, ama beni bu kadar çabuk okumasını istemediğim için ondan uzaklaşıyorum.

"Ari, iyi olmadığını biliyorum."

"Tamam, sen kazandın. Ben kazanmadım." Yenilmiş bir halde agresifçe omuz silkiyorum. Hâlâ ona bakamıyorum çünkü insanların beni böyle görmesinden bıktım.

Açık sırtıma çarpan serin havayla tüylerim diken diken oluyor.

Burası çok soğuk.

"Seni daha iyi hissettirecek bir şey biliyorum. Belki doğru kişiyle."

Ona dönmeden önce iç çekerek gözlerimi deviriyorum.

"Doğru kişi mi? Ne? Geçirdiğim bu berbat yıldan sonra ne beni daha iyi hissettirebilir ki?"

Ona şüpheyle bakıyorum ve onu ellerini üniformasının ceplerine sokmuş halde buluyorum.

Hızlı nefes alıyor ve lacivert gözleri sabırla yumuşuyor. Ama ben beklerken hiçbir şey söylemiyor.

Sonra bir hamle yaptı. Onun gibi birinden hiç beklemediğim bir hamle.

Yap.

"Siktir et!" Kane mesafeyi kapatıyor ve beni agresif bir şekilde öpüyor. İki eliyle yanaklarımı tutup beni zorluyor. Beni öperken dilindeki votkanın tadını aldığımda gözlerim doluyor. Sarhoş olmalı. Sonra dudağımı Danny'nin hiç ısırmadığı kadar sert ısıırıyor, derinden kesiyor.

Asla haddini aşmadı. Her zaman çok centilmendi. Her zaman onay isteyen bir adam.

Onu sertçe ittim. Bunu yaptığına inanamıyorum.

"Kane, hayır! Durdur şunu! Sana ne oldu böyle?" Geriye doğru sendeleyerek aramızda boşluk yarattım. "Meredith'le birliktesin!" Kanayan dudağıma dokunarak bağıriyorum. "Bu yanlış!"

"Siktir, Ari. Özür dilerim. Ama saklanmaktan bıktım." Korkulukları sıkıca kavriyor, bana kararlılıkla bakıyor, ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Seni istiyorum. Tanıştığımız günden beri seni istiyorum. Artık bunu yapamam. Yanlış olduğunu biliyorum. Ama siktir et, umurumda değil."

"Umursamalısın, Kane! Bak. Seni seviyorum-" Dudakları umutla hafifçe kıvrılıyor.

"Ben de seni seviyorum."

"Ama..." Dudaklarımdaki kanı yalıyorum, metalik bir tadı var. "Dün gece için teşekkür ederim. Sen hep oradaydın ve ben *seni daha önce* hiç gerçekten görmemiştim. Ama ben seni görüyorum. Görüyorum. Sıcaksın. İyisin. Güvendesin. Ama ben güvende olmak istemiyorum. İstiyorum..." Başım bir o yana bir bu yana hareket ediyor, cümlemi tamamlayamıyorum.

Benim dengesiz, sinir bozucu pisliğim.

Danny beni güvende hissettirse de, kendi başıma verdiğim her mücadelenin üstesinden gelmem için beni zorluyor. Beni sınırlarımın ötesine taşıyor ve oraya ulaştığımı hissettiğimde beni daha da zorluyor.

"Ve şimdi bunu söyleme sırası bende ve bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Parmaklarımla dudaklarıma dokunuyorum.

Gözlerimi sıkıca kapattıktan sonra bakışlarımı yumuşatıyorum.

"Her zaman Danny olacak," diye itiraf ediyorum ve Kane'in tüm tavrı hayal kırıklığıyla değişiyor.

"Belki," diye homurdanıyor.

Daha fazlasını söylemek için ağzımı açıyorum ama biri boğazını temizleyince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

S vurdu.

Danny kızgın görünüyor. Mavi gözleri kararıyor, çenesi sivriliyor ve korkunç bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Kollarından birini yavaşça kısıyor.

Kane suçlu görünüyor ama özür dileyecek ya da sinecek kadar değil. Danny, Kane'in ağzındaki ruju silmesini izliyor.

"Danny..." Mantıksız bir karar vermeden önce Kane'den uzaklaşarak yalvarıyorum. Çok değer verdiğim iki adama bakıyorum ama yine de kopmak üzere olan fırtınadan kaçmam gerektiğini hissediyorum. Şu anda düz bile yürüyemiyorum.

"Grim, onu her zaman önemseydiğim bir sır değil. O da beni seviyor."

Neden benim adıma konuşuyor?

Danny'ye dönüyorum, kığım parmaklığa çarpana kadar bir adım daha geri çekiliyorum. "Hiç de öyle değil-" Danny elini kaldırarak beni susturuyor, incinmiş bir bakışla. Hâlâ bir şey söylemedi ama söylemek zorunda da değil. Aklından neler geçtiğini biliyorum.

Danny şeytanca sıratarak sakalını ovuşturuyor.

"Haklısın, Kane. Onu önemseydiğini her zaman biliyordum. Bilmediğim şey ise ölmeye ne kadar hevesli olduğundu."

"Sikerim böyle işi. Ona olan hislerimi saklamaktan bıktım. Her zaman yanında olacak bir adama ihtiyacı var. İstikrara ihtiyacı var ve sen her zaman

Gitti. Yakında çıkıyorum."

"Kızım hakkında onu tanıyormuş gibi konuşma." Hırlıyor.

Kızım benim.

"Onu ilk ben tanıdım. Sanırım onu senden daha iyi tanıyorum," diye karşılık verir Kane. Danny alaycı bir kahkaha atar.

"Onu tanıyor musun, Kane? Gerçekten tanıyor musun?" Gülümsemesi heyecan dolu yüzünde zalimce kıvrılıyor. Bir şeytan gibi sırıtıyor.

Kane'e yaklaşır ve birbirlerini ölçerler. Yine de Danny biraz daha uzun.

Kane'in önünde durur ve haince sırıtır. Danny ona bakar. Kinci ve sahiplenici bir ses tonuyla, "Geldiğinde kimin adını haykırdığını biliyor musun?" demeden önce alay eder.

Lanet olsun.

Kane dişlerini sertçe sıktı. Koyu mavi gözleri neredeyse simsiyah parlıyordu.

Kane'i hiç böyle görmemiştim.

"Şimdilik," Kane sözlerini ateşle tükürüyor.

Olamaz.

Kane yumruğunu sıkıyor ve birbirlerini öldüreceklerini biliyorum. Balo salonunun kapısı hışımla açılıyor ve üniformalı üç adam hızla yaklaşıyor.

"Bu kadar yeter! Birbirinizden uzaklaşın," diyor Rooker birkaç metre öteden, yanında Lopez ve daha önce hiç görmediğim yeni bir adamla birlikte. Siyah bir maske takıyor ve elinden bir mermi çıkarıp evirip çeviriyor. "Ne var Danny? Eğer sen onun kanını akıtabiliyorsan, ben de akıtabilirim," diyor Kane.

onu daha fazla.

Bunu öylesine söylemedi.

Başımı onaylamaz bir şekilde sallıyorum ve nefesimin kaçmasını engellemek için ağzımı avuçluyorum.

Bu. Kötü. Kötü.

Hızlı ve güçlü bir yumruk Kane'i yere düşürür ve Kane acı ve öfkeyle tıslar. Kan tükürmeden önce burnunu ovuşturuyor. Dizlerinin üzerinde, bir eli yerde ağırlığını destekliyor. Hınzırca gülüyor, eğleniyor ve sonra Danny'ye saldırıyor, hızla yerden kalkıyor ve tüm vücudumun, içtenlikle değer verdiğim iki adamın bu şekilde dövüşmesini izlerken daha da soğuduğunu hissediyorum. Korkudan titremeye başlıyorum. Her bir parçam sersemlemiş durumda ve başka tarafa bakamıyorum.

Kane onu duvara doğru itmeye çalışır ama Danny ayaklarını yere sağlam basar, ayakları sanki imentoymuş gibi yere sağlam basmaktadır. Rooker hayal kırıklığıyla başını sallar. Sanki yerde ikisiyle de dövüşecek olanın kendisi olmasından korkuyormuş gibi adım atmakta tereddüt ediyor.

Kane, Danny'ye yumruk atarak çenesine vurur ama Danny karşılık vermez; onun yerine dövüşü bitirir.

Birbirlerini ldrecekler.

Birdenbire, göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede Danny, Kane'i kolundan tutup yerden kaldırarak havaya kaldırıyor ve Kane'i yere sertçe çarparak sırt üstü yere düşürmeden önce vücudunu omzunun üzerinden uçuruyor.

Kane arpışmadan dolayı inliyor, yavaşça hareket ediyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Bu gerçek değil. Belki de gerçekten sarhoşumdur. Belki de sadece bir şeyler gryorumdur.

Gözümü kırpıyorum, bir... iki... ama hayır, hala oradalar. İki de bir daha asla onarılamayacak çizgileri açıyor.

Kardeşçe dostlukları soldu ve görünürde bir iyileşme yok. Hepimizin soluduğu hava artık yokmuş gibi hissettiriyor çünkü hepsi kavgalarından ve birikmiş düşmanlıklarından emildi.

Danny, Kane'in nefes almasına izin vermiyor. Kane'i yakasından tutup ayağa kaldırır ve Kane hava almak için mücadele ederken onu ayağa kalkmaya zorlar. Danny Kane'in yüzüne vurarak sırtının korkuluklara çarpmasını sağlıyor. O uyanmış bir canavar ve hiçbir şey ve hiç kimse onu durduramayacak... *ben bile.*

"Danny, dur!" Yalvarıyorum. Kane'i öldürecek. Beni görmezden geliyor ve öfkeyle Kane'in yüzüne yumruk atmaya devam ediyor. Parmak eklemleri Kane'in kanıyla kaplanıyor ve ben irkiliyorum. Dudakları kesilmiş ve burnu kıpkırmızı olmuş.

Derin bir kahkaha dikkatimi bir an için dağıtıyor ve gözlerimi köşedeki maskeli adama dikeyorum. Uzun boylu, tıpkı Danny gibi. Onunla aynı yapıya sahip ama koyu renk saçları ve şimdiye kadar gördüğüm en açık gri gözleri olduğunu söyleyebilirim. Bir gözünde yara izleri var. Bir kaşının üstünden başlayıp gözünün altına kadar uzanıyor. Kollarını gğ्सnde kavuşturmuş bana bakıyor ve göz kırpıyor.

Bunun eğlenceli olduğunu düşünüyor.

Başımı onaylamaz bir şekilde ona doğru sallıyorum. Kane'in kendini savunma şansı yok. Danny b u n a izin vermez. Kane'in kafası karışmış görünüyor.

Yüzüne gelen her darbede. Danny durmuyor ve biri müdahale etmezse olacıklardan çok korkuyorum.

Kırmızı... çok fazla *kırmızı*. Kane bayılabilir.

Sonunda, Lopez ve Rooker harekete geçti.

Rooker hemen harekete geçerek ikisinin arasına girer ve elleriyle Danny'nin Kane'e daha fazla zarar vermesini engeller.

"Bu kadar yeter. Birbirinizi öldüreceksiniz! Bu iş boka sardı." İkisine de hırlıyor.

"Orospu çocuğu. İşimiz bitti," diye bağıyor Danny, çenesini ovuşturarak ve Rooker'ın elini göğsünden şiddetle iterek.

"Evet, işimiz bitti! Ama benim onunla işim asla bitmeyecek." Kane korkuluklara tutunuyor, kanayan burnuyla duruşunu yeniden ayarlıyor, zor nefes alıyor. "Söyle ona, Ari. Ona beni sevdiğini söyle. Ona dün geceyi anlat."

Ağzım bir karış açık, ona bakıyorum.

Ne söylememi istiyor? Hiçbir şey olmadı. Arkadaş olarak bir film gecesi yaptık. *Bana yaptığı itiraflara rağmen masumdu*.

Danny'yi incitecek hiçbir şey yapmadım. Yaşadığımız onca şeyden sonra Danny'yi asla incitmem.

Paul öldüğünden beri Kane hep yanımdaydı. Onun için yapabileceğim en az şey dinleyen kulaklar olmaktı.

"Kane," diye tıslıyorum, kelimelerimin üzerinde sarhoşça kekeliyorum. Ellerim yumruklara dönüşüyor ve hayal kırıklığıyla yanıyorum. Bu işe karışmayacağım. Onların kavgasının içinde olmayı reddediyorum. Günün sonunda ikisini de farklı şekillerde çok önemsiyorum ama şu anda?

Kendimi seçiyorum.

Ayrıca, bunun için çok sarhoşum. Dünya dönüyor. Yaklaşık dört tane Kane ve Danny görüyorum. Sanırım en iyisi ikisini de tokatlayıp kendi kargaşalarıyla baş etmeleri için burada bırakmak.

"Onu her zaman seveceğim," diye bağıyor Kane ve Danny bir adım daha atıyor, bir boğa gibi sinirli, sanki beni sevdiğini söylediği için ona bedel ödetmek üzereymiş gibi.

Bütün gece bu iki adamın kavgasını izleyemem.

"Kesin şunu... İkiniz de! Eve yalnız gidiyorum," diye bağıyorum ve her biri verandadaki en kısa boylu kıza bakıyor. Her bir kelimeyi çok yavaş bir şekilde geveliyorum. Maskeli gizemli adam karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Her şey ağır çekimdeymiş gibi uzaklaşıyorum ve bu kadar çok Sangriayı çok hızlı içtiğim için pişman olacağım.

Rooker ses tonumu duyunca kaşlarını kaldırdı. Bu benim şimdiye kadar yaptığım en karakter dışı şey. Küçük bir çift ciğerden bu kadar yüksek bir sesin çıkabilmesinden etkilenmiş gibi görünüyor.

Danny bana doğru adım atarken, "Cehennemliksin," diye hırlıyor. Attığı her adım gözlerimin açılmasına neden oluyor.

Uh-oh.

Beni bir oyuncak bebek gibi tutup kaldırıyor ve ben onlardan uzaklaşmadan omzuna atıyor. Elleri hemen elbisemin tamamen yukarı çıkmasını engelliyor ve ön koluyla kıcımlı kavrayarak beni sabitliyor.

Çırpınıyorum ama onun güçlü tutuşuna karşı işe yaramıyor.

Saçlarımın arasından yukarı bakıyorum, teller bulanık görüşümün çoğunu kapatıyor ve son gördüğüm şey Kane'in onu takip etmeye çalıştığı ama Rooker ve Lopez'in onu geri ittiği.

KANE

"T Senin neyin var be adam? O Grim'in kızı. Sana sadece yumruk attığı için şanslısın." Lopez yumruğuyla beni dürttü.

"Ari onun sevgilisi değil. Artık değil," diye sızlanıyorum.

Rooker bana alaycı bir şekilde gülüyor. Omzumu okşuyor, sonra sertçe sıkıyor.

"Ari *her zaman* Grim'in kızı *olacak*."

Burnumun ucundaki kanı silerek başımı sallıyorum. Orospu çocuğu beni iyi hakladı.

Rooker hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Sana merhamet etti," diyor.

"Kahretsin, burnunu mu kırdı?" Lopez sırtıyor. Her şeyin bir şaka olduğunu düşünüyor.

"Kendine çeki düzen ver. Amiral Ravenmore'un bunu duymasına gerek yok. Takımdaki yerine gelince, bir sonraki görevde bizimle olursan şanslı sayılırsın. Danny bir daha asla seninle çalışmayacak."

"Umurumda değil."

"Kendine çeki düzen ver. Seni hiç böyle görmemiştim. Senin derdin ne lan? Bir kız için kariyerini riske mi atıyorsun? Sikinle düşünmeyi bırak."

"O sıradan bir kız değil ve onu ilk ben sevdim," diye öfkeyle tükürürken burnumdan akan kanamayı yavaşlatmaya çalışıyordum.

"Haklısın, o değil. O Paul'un kız kardeşi. *Ve Grim'in kızı*. Haddini bil evlat." Rooker omzumu sıktı, ben de omuz silktim.

"Dostum, üniformanın her yeri kanıyor." Lopez bana bir peçete uzattı, ben de üzerimi temizledim.

"Bu arada, Meredith burada. Boku yedin dostum," diye fısıldıyor Lopez kahkahasını bastırmaya çalışırken. Benden uzaklaşırken gamzeleri beliriyor.

Kafamı kaldırdım ve kapıda durduğunu gördüm. Gözleriyle beni öldürüyor.

Kahretsin. Meredith'i bu şekilde incitmek istemedim.

"Meredith," diye sesleniyorum ona. Peçeteyi Lopez'e fırlatıyorum ve Danny ile benim kavgamı gördüğünden beri konuşmayan sessiz Daegan'ın yanından koşarak geçiyorum. Maskesi ağzını gösterecek kadar yukarı kıvrılmış, verandanın köşesinde sigarasını içine çekiyor ve başını sallıyor.

Şerefsiz herif maskesini asla tamamen çıkarmıyor, değil mi?

Yaratık beni ona bakarken yakalıyor ve havaya duman üflüyor.

"Grim'in yerinde olsaydım, bir daha asla ısıramaman için dişlerini teker teker sökerdim," diyor bana, şeytani sırıtışını sergileyerek, sigarasını ayakkabısının altında söndürürken.

Sapık.

"Her neyse." Kızgın Meredith'in peşinden gitmeden önce alay ediyorum. Çoktan uzaklaştı, tepinerek. Topukları her adımda yere vuruyor.

"Meredith, dur."

Dışarı çıkana kadar hızlı hızlı yürümeye devam ediyor.

Baloya ayrı ayrı gelmek onun lehine işliyor ve yalvarışlarımı görmezden geldiği her seferinde suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor.

Arabasının önündeyiz ve o anahtarlarını almak için çabalıyor. Onları çantasından çıkarıyor ama yere düşüyorlar.

Anahtarlarını yerden alıp rehin tutuyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Öne doğru sıçrayıp anahtarları elimden geri almaya çalışıyor ama tamamen ıskalıyor.

"Anahtarlarımı ver," diye emrediyor bana sulu gözlerle.

"Hayır. Konuşmak istiyorum."

"Konuşacak ne var, Kane? Her şeyi gün gibi gördüm."

"Bunu görmemeliydin ve sana bunu yaptığım için ben bir pisliğim. Özür dilerim."

"Tam olarak ne için üzgünsün? En iyi arkadaşının kız arkadaşını öptüğün için mi? Yoksa Ari'ye ulaşmak için beni kullandığın için mi? Hangisi için?"

tam olarak ne için üzgünsün?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sessizim. Burnum acıyla zonkluyor. Sırtım acıyor ve bir sonraki kelimelerimi dikkatle seçiyorum.

"Ari'ye ulaşmak için seni kullanmadım." Bu doğru... Meredith'i Ari'yi elde etmek için bir araç olarak kullanmadım. Onunla bir ilişki olasılığını araştırmak istedim, ama şimdi bunun yürümeyeceğini biliyorum.

"Onu seviyor musun?"

Bu kolay bir soru, ama bunu ona söylememi mi bekliyor?

Ellerim belimde, ısırarak ona bakıyorum. Öfkeli ama en çok da *incinmiş*. Ve ben de kendimi dibe vurmuş gibi hissediyorum. Bu ben değilim.

"Ari'yi seviyor musun?" diye tekrarlıyor, topuğunu bir kez daha yere vurarak.

Cevap vermeyeceğim.

"Kahretsin, Kane, cevap ver bana. Bana bunu borçlusun. Benimle ilgili her şey yalan mıydı?" Sesi çatlıyor ve onu incittiğimi görmek beni kırıyor.

"Hayır, Meredith. Birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldım. Sen çok güzelsin.

Hatta mükemmelsin, ama-"

"Başından beri oydu, değil mi?" diye ısırıyor.

Başımı salladım. "Sana bir açıklama borçluyum. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim, sadece oldu ve bunun boktan bir sebep olduğunu biliyorum. Paul öldüğünde ona bakacağıma söz verdim."

"Aynen öyle. Ona iyi bak, onu becerme."

Gözlerini deviriyor ve anahtarları elimden kapıyor.

"İyi geceler, Kane."

Irak'tan döndüğümünden beri ne kadar duyarsız bir pislik olduğumu fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

Kendimi Ari'ye zorladım. Sonra Meredith'in kalbini kırdım.

Dondurucu otoparkta tek başıma duruyorum. Bir kar parçasına tekme atıyorum ve her yerde kar taneleri patlıyor.

"Lanet olsun," diye kendime küfrediyorum.

İşleri yoluna koymalıyım. Her şeyi berbat ettim ve umarım hepsi beni affeder.

Grim ve Meredith'le işler daha istikrarlı ve oturaklı hale geldiğinde iletişime geçeceğim. Bir daha konuşmak isteyeceklerini sanmıyorum ama sebep olduğum pislği onarmaya çalışacağım.

Karın yere düşmeye devam etmesini izliyor, Meredith'in arabasının eskiden durduğu boş park alanına bakıyor ve ileri geri adım atıyorum.

Ari'nin beni affetmesine ihtiyacım var... Onu kaybedemem.

Danny beni omzuna attı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi askeri balo salonundan çıktı; t  y kadar hafif, devasa Silahlar.

Odadaki diğ  r tüm denizciler binadan   ıkışımızı izlerken ıslık çalmaya ve çocukça sloganlar atmaya başladılar. Danny'nin az önce dudağı  mı patlattığı için Kane'in ağızını burnunu kırdığını bilmiyorlar.

  ırpınmayı bırakıyorum ve bunun yerine dünyamın dönmesini durdurmaya odaklanmaya çalışıyorum. Umarım Kane iyidir ve umarım Danny oraya geri dönüp onu öldürmez.

Çıkışa yaklaştıkça müzikle birlikte herkesin tezahüratları da azalıyor. Dışarıdayız ve kollarından kurtulmaya çalışırken ona bağı  rıyorum ama işe yaramıyor. Tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Bırakın beni!"

Kıçımı tokatladı. "Sadece benim için kanıyorsun," diye hırlıyor beni kamyonetinin yolcu koltuğı  na bırakırken. Kapıyı patlarcasına a  tı.

"Danny..." ş  k  yet ediyorum, bacaklarımı tekrar dışarı atıyorum, aracından atlamak istiyorum. Orada dimdik duruyor, kapıyı a  ık tutuyor, çarparak kapatmaya hazır.

"Sarhoşsun. Ve birlikte olmamamız umurumda değı  l. *Kendi* evinde, pijamalarıyla yatağı  na gittiğinden emin olacağı  m. Ayrıca sabah akşamdan kalma olacağıın için Advil alacaksın."

Tabii ki bana ne olacağını biliyor. Akşamdan kalmalık konusunda uzmandır. "Ama montum, çantam, telefonum..."

Şikayet ettiğimi duyan olursa umurumda değil. Park yerinde çok az insan var çünkü balo henüz bitmedi. İlk ayrılanlardan biriyiz.

Telefonunu eline aldı ve yazmaya başladı. Öfke nöbeti geçirdikten sonra kendisine hayır denen huysuz bir çocuk gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Zeke bununla ilgilenecek," diyor sakince ve bana dönüp telefonunu pantolonunun içine sokmadan önce.

Ona hançer gibi bakıyorum ama o bana bakıyor, bakışlarımdan etkilenmiyor.

Bu kadar karşı konulmaz yakışıklı olduğu için siktir et onu.

Çünkü kızgın olsam da onun üzerimdeki etkisi, derisindeki mürekkep gibi ruhuma kalıcı olarak işlenmiş durumda.

"Gidecek başka bir görevin yok mu? Başka bir görevin? Zahmet etme," diye tıslayarak tekrar kamyonetinden atlamaya çalışıyorum. Ondan uzaklaşıp otoparkın zeminine bakıyorum.

Denge için kapı koluna tutunuyorum. Kamyon yüksekte duruyor ve düşmemek için bir yere tutunmadan zıplayabilmemin imkânı yok.

Elim kapının koluna değer değmez bileğimi sıkıca, hatta acıyla kavıyor. Beni daha sıkı kavıyor ve ben başımı kaldırıp karanlık, şehvet dolu gözlerle karşılaşıyorum.

Uyluklarımla arasına gönderdiği ani şokla irkiliyorum. Beni harap eden, daha fazlasını isteyen tanıdık bir his.

"Az önce bana küstahlık mı yaptın, küçük melek? Rol yaptığında ne olduğunu biliyorsun." Ses tonu hiç de tatlı değil. Derin, boğuk sesi alçak bir hırıltıyla yankılanıyor.

Sinirle yutkunuyorum.

"Emniyet kemeri. Tak." Dediğimi yapıyorum çünkü bana bakışı beni itaatle donduruyor ve içten içe korkuyorum, *heyecanlanıyorum...* ama bana vereceği cezanın ne olacağını da merak ediyorum.

Koltuğuma yerleşip kendimi güvene alıyorum. Danny'nin beni bu kadar sahiplenmesi, kime aşık olduğumu hatırlatarak beni eritiyor.

Unutmadım, ama son zamanlarda bana her zaman sahip olduğunu bildiğim bir yönünü gösterdi. Sabırlı, nazik ve kibardı, ama bu gece?

Azrail gibi gaddar.

Karanlık tarafı tekrar ortaya çıkıyor.

Öngörülemeyen ihtiyaçlarıyla beni her zaman kısılcacında tutmayı başardı.

Cezalandırılmak üzereyim. Bunu biliyorum ve etkileşimlerimiz beni tamamen ayıltıyor. O tırmanıp kamyonetini çalıştırdıktan sonra motor kükrüyor.

Birbirimize tek kelime etmiyoruz; onun yerine Avenged Sevenfold müziği aramızdaki karanlık gerilimi dolduruyor.

Beni kendi evine mi yoksa benimkine mi götüreceğini sormuyorum.

Kalçalarımın arasındaki zonklama dinmezken bekliyorum, ama o benim sokağıma döndükçe daha da kötüleşiyor. Beni evime geri götürüyor ve ben onun yerine beni kendi evine götürmesini diliyorum. Hayatıma devam etmeliyim. Kaçmam gerek... ve yine de sessizce bu gece onun yatağında olmayı, sıcaklığı boşluğun yerini alana kadar ona sarılmayı umuyorum.

Camlı pencerelerinden dışarı baktığımda sadece Bir ya da iki santim kar. Fazla değil ama kış gibi hissetmek için yeterli.

Alkolün etkisi geçti ve çaresizce evime kaçıp ondan uzaklaşmak istiyorum. Ona karşı beslediğim her kırgın düşüncüyü yakan cazibeye teslim olamıyorum... istesem bile.

Ama isteyip istememek bana bağlı değil. Bu gece başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

Ona her küstahlık yaptığımda, "cezamı" veriyor. Gecenin geri kalanının nasıl gelişeceğini merak ederken klitorisim titriyor.

Bu sefer ne yapacak?

Kamyonu park ediyor ve kapıların arasından titreşerek çalan heavy metal müziğin yanında sessizce oturuyoruz. Aracının içi tamamen karanlık. Aldığımız tek ışık gösterge panelinden geliyor. Yanımdaki yakışıklı adama bakarken bacağımı endişeyle zıplatıyorum. Profilini zar zor yakalayabiliyorum. Doğruca evimin etrafındaki ormana bakıyor, elleri rahat. Bir eli hâlâ direksiyonun dibinde, parmakları direksiyona asılı, diğer eli ise orta konsolda.

Kalbim göğsüme çarpıyor. Belki de ona sataştığımı unutmuştur.

Her iki durumda da, kendime bir şeyleri bitirdiğimi hatırlatmalıyım. Beni delicesine etkilemesine rağmen sürekli giden bir deniz komandosuyla birlikte olmak istemiyorum. Gelip gidişini izlemek zorunda olduğum bir yaşam tarzı istemiyorum, kardeşim öldüğünde kapımın çalındığı o travmatik kapıdan korkuyorum. Kapının kolunu tutuyorum.

Verandamın ışığı yanıyor. Gözlerimin köşesinde parıltıyı görebiliyorum, yanımdaki şeytandan güvenli bir sığınak gibi beni çağırıyor.

"Gidebilirsin dedim mi?" diye soruyor, alçak sesle ve kararlı bir şekilde. "Pardon?"

Sonra bana bakıyor ama hiç duygu yok.

"Beni terk etmek mi istiyorsun? Tamam. Bu kamyonundan inmek mi istiyorsun? Çıkacaksın. Ama kötü bir kız gibi cezayı çekene kadar olmaz."

Ona cüretkârca bakıyorum.

"Biz birlikte değiliz," diye hatırlatıyorum ona.

Haince sırtıyor, bana heyecan verici bir gülümseme veriyor ve keskin köpek dişleriyle mükemmel dişlerini gösteriyor. Merakla açılmış gözlerime bakıyor, sonra bakışlarını dudaklarımda gezdirip göğüslerime indiriyor.

Mırıldanıyor.

"Ari Natalia. Her zaman benim olacaksın." Emniyet kemerini açıp kendini serbest bırakıyor ve ben her hareketini dikkatle izliyorum. Orta konsolu yukarı çekiyor, böylece artık aramızda hiçbir şey kalmıyor. Yapmak üzere olduğu şeyi durduracak bir duvar ya da sınır yok. "Beni terk edebileceğini düşündüğün için seni cezalandıracağım. Beni delirtiyorsun. Son birkaç günün nasıl geçtiğini biliyor musun? Cehennemden beterd, bebeğim."

İri eli boğazıma yaklaştığında nefes almayı bırakıyorum. Haç kolyemi yakaladığında dişlerim sertçe alt dudağıma batıyor.

"Bu kadar inançlı olmanıza rağmen günah işlemeyi çok seviyorsunuz."

Haç kolyemi bırakıyor ve soğuk zincir köprücük kemiklerimin ortasına düşüyor.

Parmakları elbisemin üst kısmında gezinmeye başlıyor. Vücudumun bana ihanet etmeye başladığını fark ettiğimde kalçalarımı daha sıkı sıkıyorum.

Sonra sert ve agresif bir ihtiyaçla elbisemin üst kısmını sertçe aşağı çekiyor. Göğüslerim ortaya çıktığında nefesim kesildi. Elbise destekli olduğu için sütyen takmamıştım.

Meme uçlarım açığa çıktı, çoktan tuzla sertleşti. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor ve her yerde tüylerim diken diken oluyor.

"Kırmayı seviyorsun, değil mi Ari?" diye alay ediyor, bir göğsümü avuçluyor ve lanet olsun, nasırlı ellerinin üzerinde kabaca sıkıldığında benden bir inilti kaçıyor. Sonra göğüslerimi sertçe tokatlıyor ve karşılık olarak onları sallıyor.

"Sana aldığım elbisenin içinde böyle görünürken ne yapmamı bekliyorsun? Sana dokunmamamı mı? Seni öpmememi mi? Seni becermememi mi?"

Yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve az önceki sarhoş, öfkeli çıkışımı unutmadığımı fark ediyorum.

Hiç unutmamış.

"Görüyorum ki ağzın hâlâ her zamanki gibi kirli..." Çenemi kavırıyor ve ağzımı açmaya zorluyor. "İyice aç bebeğim, çünkü onu senin için temizlemek üzereyim."

Diğer eliyle kemerini çözüyor.

Beni bir rehine gibi tutuyor, bir eli çenemde, hâlâ sıkı sıkı tutuyor. Acıdan irkiliyorum ama bacaklarımın arasındaki deri sıırılsıklam.

Bana doğru eğiliyor, yüzü o kadar yakın ki nefesindeki sigara ve viski kokusunu alabiliyorum. Çenemi sıkıca kavradığı için dudaklarımı büzüyorum ve tam beni öpeceğini düşündüğüm anda dilime sabitlenip ağzıma tükürüyor, sonra da çenemi sıkıca kapatıyor.

"Yut." Hırılıyor. Gözlerim irileşiyor ve dediğini yapıyorum. Tükürüğünü yutarken, sinirli bir şekilde gözlerimi ona dikiyorum. Ses tonu tıpkı Kara Şahin'deki gece gibi karanlık ve uğursuz. "Bu gece o pis ağzına değen tek şey benim sikim ve tükürüğüm olacak. Ne benim, ne de dudaklarım. Bu sefer seni öpmeyeceğim bile."

Onun bu aşağılaması beni öfkeyle dolduruyor ama zonklamam dinmiyor.

Onu istiyorum. Dudaklarını dudaklarımda istiyorum.

Bu gece adil oynamıyor ve bu beni yavaş yavaş öldürüyor.

Pantolonu çoktan sertleşmiş sikini ortaya çıkaracak kadar indiğinde beni bırakıyor. Çok büyük. Onu her gördüğümde ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Korku, içimdeki her bir damara sızıyor ve onu tatmak... ve vereceği acıdan kaçmak için ateşli bir ihtiyacı ateşliyor. Parmaklarım koltukta sertçe kıvrılıyor, sadece derin sesinin bana emrettiğini duyarak beni telaşlandırmayı başardığı için sinirleniyorum.

Heavy metal müzik kulaklarımızı patlatmaya devam ediyor ve ben bir kara delik gibi onun içine çekilmekten kaçınmaya çalışıyorum.

O bataklık gibi ve ben tekrar içine atlamaya cesaret ediyorum. Ve bunu yaptığımda, bu yaşam tarzına teslim oluyormuşum gibi hissediyorum... artık istediğimi sanmadığım bir yaşam tarzına.

"Ben-" Ona artık onun olmadığını söylemek istiyorum ama sözümü kesiyor.

"Cezanı çek, yoksa zorla boğazına sokarım." Bana iki kez söylemesine gerek yok.

Belki de onu özlediğim içindir... ya da belki de bu, ilk tanıştığımızda yok ettiği kabuğun altında her zaman sakladığım karanlık bir fantezinin parçası olduğu içindir.

Her iki durumda da dudağımı ısırarak ona yaklaşıyorum, seks ve isyan yayan parfümünü içime çekiyorum. Deri ve sigarasının mükemmel bir şekilde bir araya geldiğini hiç bilmediğim bir karışım. Sadece kokusu bile bana her şeyi hissettiriyor; kalbim ihtiyaçla çarpıyor ve sarhoşluk sisi tamamen dağılıyor. Kane ve Danny'nin kavgasını izlemek beni ayılttı. Peki ya şimdi?

Şimdi, Danny ile ilişkiyi tamamen kesmeden önceki son vedayı hatırlıyorum. Kendimi onun içinde boğmak istediğim için kendimden nefret ediyorum.

Yaşadığımız onca şeyden sonra dünyadan nefret ediyorum.

Ama dünyaya olan nefretimi unutmak ve onun yerine *hissetmek* istiyorum.

Bu anın kıymetini bileceğim çünkü bunu son anımız yapmaya kararlıyım.

İkimizin de nefretimizi hissetmemizi, ruhlarımızı ele geçirmesine izin vermemizi ve bunun yerine bedenlerimizin konuşmasına izin vermemizi istiyorum.

DANNY

I Onunlayken dünyanın en şanslı adamıyım. Balonun başında binaya girdiğinde, boktan dünyamın Yine mantıklı.

Onsuz geçen birkaç gün işkence gibiydi.

Beni terk ettiğinden beri uyuyamıyorum. O gün beni mahvetti. Fazla düşünmek hayatım boyunca yaptığım bir şey değildi. Kurduğum sadelikle gurur duyuyordum. Ama onsuz geçirdiğim her dakika kendimi delirirken buldum.

Onu asla bırakmayacağıma söz verdim ve bırakmıyorum.

Violet ve Zeke ile baloya gelmesini beklemiyordum. Ama ona aldığım kırmızı elbisenin içinde bir tanrıça gibi resepsiyona girdiğini gördüğümde aramızdaki ilişkinin tamamen bitmediğini anladım.

Paul'ün hepimize verdiği söz, Kane'in hala atan bir kalbe sahip olmasının tek nedenidir.

Ama şimdi küçük meleğimi benim için ağlatmak istiyorum.

Bana yaklaşıyor, güzel göğüsleri hala elbisesinin dışında ve sertleşmiş meme uçları kucağıma düşüyor, beni kızdırıyor. Kıvrımlı belini yanıma oturtuyor ve dudaklarını aletimin başında hissedebiliyorum, üzerimde nefes alıyor, bu his beni sertleştiriyor ve yakında onu hissetmezsem acı çekiyorum.

Siyah saçlarının arkasından tutuyorum, o kadar sert tutuyorum ki saç tellerini kafa derisinden çektiştiirdiğimde inliyor.

Irak'tan bu yana ona karşı en sert tavrım bu oldu ve af dilemeyeceğim.

"Cezanı çekeceksin, Ari. Benim için tatlı gözyaşları dökeneceksin ve bundan nefret edeneceksin." Yüzünü kendime doğru çekiyorum, sonra boynunun altından yanaklarına doğru yalıyorum. Tadı çok güzel ama kalçalarının arasından damlayan balın yanına bile yaklaşmıyorum. O kadar baştan çıkarıcı, o kadar bağımlılık yapıcı ki.

Ona kafayı takmış durumdayım.

"Seni zorlamamdan hoşlanıyorsun, değil mi?" Elimi elbisesinin altına sokarak uzanıyorum ve iç çamaşırı giymediğini fark ettiğimde alçak sesle, sadistçe bir kahkaha atıyorum. Parmaklarım kıvrımlarının arasından geçiyor, sonra iki parmağımı içine sokuyorum ve titriyor. Çok sıkı, çok yumuşak, çok tatlı. "Ne kadar pis bir melek." O kadar ıslak ki, şimdiden kalçalarından aşağı damlıyor, koltuğumun her tarafına sızıyor.

Sikeyim.

"Danny, istiyorum-" Parmaklarımı ağzına sokuyorum, sözünü bitirmesine izin vermiyorum.

"Bu gece ne istediğinle ilgili değil, Ari." Kaşları birbirine çarptı, kafası karıştı. "Sana ne yaptığının tadına bak." Ağzını parmaklarımın üzerine kapatıp onları emiyor. "Bundan ne kadar zevk alacağından nefret edeneceksin. Kukun şimdiden ağlıyor," diye alaycı bir şekilde kulağına fısıldıyorum. Sonra lobunu hafifçe ısıyorum ve o da ciyaklıyor. "Bitirdiğimde benim için çılgılık atıyor olacak."

Gözleri büyür ve yanakları pembeleşir.

Bu gece gelmesine izin vermeyeceğim. Belki kıskanıyorum. Belki incindim. Ya da belki kızgıyım. Her neyse, sonra özür dileyeceğim.

Şimdi günah işle, sonra tövbe et.

Sonra onun sersemlemiş, açık ağzını sikimin üzerine ittim. Uzunluğumu yutuyor. Taşaklarım sıkılaşıyor ve tatmin olmuş bir şekilde kükrüyorum.

Deftones'un "Change" şarkısı kamyonetimi dolduruyor ve beni yutarken çıkardığı tutarsız sesleri zar zor duyabiliyorum.

Dilini etrafımda dolaştırıyor, her hassas siniri yalıyor ve o tıkanırken, boğulurken ve beni sertçe emerken başımı deri koltuğa geri atıyorum.

"Siktir, bebeğim, çok iyi bir kızsın. *Benim* iyi kızım."

Tutuşumu gevşetiyorum ve beni tatma ihtiyacını kontrol altına almasını izliyorum. Hâlâ saçlarını tutuyorum ama her şeyi o yapıyor.

Sikim boğazının arkasına her çarptığında dişlerimi öyle sert sıkıyorum ki. Güzel kahverengi gözlerinin köşelerinde yaşlar parlıyor.

Devam ediyor, emiyor, başını aşağı yukarı sallıyor ve ben onu çok yoğun bir şekilde izliyorum, her saniyenin tadını çıkarıyorum. Sonra sikimi ağzından çıkarıyor ve onun yerine taşaklarımı emiyor. Onları yuttuğunda kaşlarımı kaldırarak inliyorum. Beni şaşırtıyor. Her birini ağzına alıyor, bu arada günahkâr bir sırıtış takınıyor.

"Beni daha sert cezalandır, Danny."

Kaşlarım kalktı. İsteği sikimi zıplatıyor ama tereddüt ediyorum. "Ne istediğine dikkat et."

Çünkü yapacağım. İsteddiği buysa onu daha sert cezalandırırım ama kontrolü tamamen bana vermek mi? *İşte bu tehlikeli bir şey.*

Ona hırlıyorum, sikimin tepesine kadar olan uzunluğumu yalarken onu uyarıyorum ve o da bunu yaparken gülümsüyor. Sonra başını alıp ağzına sokuyor ve dünyayı sarsan bir emiş daha veriyor.

"Tam olarak ne istediğimi biliyorum. Cezalandır. Beni. Daha sert," diye alay ediyor. Sadistçe sırıtıyorum. Acıyı seviyor.

Onu boğazından tutuyorum, sert, kaba, ama bu sefer üzerine baskı uyguluyorum. Yüzünü yüzüme getirerek, "Bana kıcını ver, Ari. İçini doldururken amını benim için ağlatacağım. Durmam için yalvaracaksın ve durduğunda canını biraz daha yakacağım." Sonra burnumu göğüslerine götürüyorum ve o da göğsünü ağzıma doğru itiyor.

Meme ucunu sertçe emiyor, diğer elimle göğüslerini sıkıyordum. Parmaklarım susamış bir canavar gibi tenine bastırıyordu.

Onu kızdırırken gözlerimi kapatıyorum. En karanlık arzularımın tadına bakmak üzere olduğumu anladığında vücudu sertleşiyor.

Bunun olduğunu düşünüyorsa, onu benim olarak sahiplenmek için ne kadar ileri gideceğimin farkında değil.

"Biliyor musunuz? Hayır! Artık sana hiçbir parçamı vermek istemiyorum.

Bırak gideyim."

"Gitmene izin mi vereyim?" Alaycı bir şekilde mırıldandım.

Bana hançer gibi bakarak başını sallıyor ve ben de gülüyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Başka seçeneğin yok," diye homurdanıyorum. Lanet olsun, benden nefret etmesini izlemeyi ne kadar da seviyorum.

Muhtemelen beni hissetmemenin acısını dindirmek için kendini bana sürtmeye çalışıyor.

Bütün gece göğüslerine tapabilirim. Onu bırakmadan hemen önce meme ucunu ısırdım. "Irak'ta bana söz verdiğin gibi sınırlarımı kıracaksın, değil mi?" diye boğuk bir ses çıkarıyor, beni test ediyor, hala bana sataşarak derimin altına giriyor. İçimden derin bir kıs kıs gülmek geliyor.

Nefes almasını zorlaştırmak için boynunu sıkıca kavıyorum. Fiziksel olarak nefesini keseceğim.

Nefes almak için çırpınıyor ama elime karşı direnmiyor. Parmakları boğazına sarılmış olan elimi tutuyor. Derisini kazıyorum, sert ve sıkı, bayılmak üzereymiş gibi görünüyor ama buna izin vermeyeceğim... ya da belki vereceğim.

"Bana bunu yapıyorsun," diye öfkeyle kulağına tıslıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. Onu tuttuğum boğazdan küçük inilti çıkarıyor ama henüz oksijen almasına izin vermiyorum. "Acımı hisset, Ari," diyorum o çırpınırken, gözlerinin kenarında yaşlar, benim istediğim gibi ağlıyor. Tüm bu süre boyunca bana bakıyor, onu boğmama izin veriyor.

"Sen yanımda değilken nefes alamıyorum. Sadece. Bunun gibi. Bu," diye homurdanıyorum, sesim boğuk ve karanlık, onu son bir kez daha sıkıca kavıyorum. Gözleri geri yuvarlanmak üzere ve neredeyse bayılacak.

Onu bırakıyorum ve öksürüyor, ondan çaldığım tüm havayı içine çekiyor. Kendini toparlıyor, gözlerini bana kilitliyor. Bir şey söylemesine gerek yok. Onu öpmemi istiyor.

Henüz değil.

Sonra derin bir nefes alıyor ve koltuğumun üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor, kıcı havaya kalkıyor. Onu bu pozisyonda görmeye bayılıyorum ama şimdi söylediklerine pişman olacak.

Sertçe pantolonunu indiriyor, omzunun üzerinden beni izliyor. "Ne kadar pis bir kız. Seni mahvetmemi izlemek ister misin?" Başını sallıyor, dudağını ısıırıyor.

Elbiseyi, güzel amını ortaya çıkaracak kadar kaldırıyorum. Burada da benim için ağladığını görünce sırtıyorum.

Çok kötü oldu.

Onu aletimle kızdırıyorum, sırtının üzerinde duruyorum, kendimi yağla yağlıyorum. Mağazada satılanla aynı kayganlaştırıcıyı taklit ediyor. Kamyonumda saklıyorum. Ondan damlayan balı da kullanıyorum. Ayrıca sikimi klitorisinin üzerinde dolaştırıyorum ve o da sertçe inliyor.

"Hâlâ benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun, küçük melek?" Kafayı kıcına yerleştiriyorum. Giriş çok sıkı. Canını yakacağını biliyorum. Kıcına sertçe şaplak atıyorum.

Gürültülü bir tokat çınıyor ve yüzünü buruşturarak uzaklaşıyor ama yeniden pozisyon alıyor. "Kaçmıyorum," diye ısıırıyor.

"Ne yazık. Denemeni görmek isterdim..." Kendimi onun kıkına doğru itiyorum, yavaşça içine giriyorum. İnliyor, koltuğumu pençeliyor.

Siktir, burası da çok sıkı.

Zevk her bir sinirimde kaynıyor ve o beni sıkarken ben coşku içindeyim. Bunu yaptığında zaten bitirmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Ben tam bir canavar değilim. Hâlâ iyi olduğundan emin olmak için ona bakıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor, kırmızı dudaklarını yalıyor.

Klitorisinin etrafında dönüyorum, onunla oynuyorum ve o da karşılık olarak inliyor. Sert nefes alıyor ve bacakları titriyor. Sonunu kovalamasına yardım edeceğim ama bitiş çizgisini geçemeyecek.

Onun tadına bakmalıyım.

Parmağımı klitorisinden çekip yalıyorum. "Kiraz gibi tatlı."

"Lanet olsun Danny..." diye yalvarıp yakarıyor sert nefesler alarak.

Kıkının her santimini içine sokuyorum ve o çığlık atıyor. Ama korkudan değil. Zevkten çığlık atıyor.

Çalmaya devam eden heavy metal müzik eşliğinde "Çok acıyor amına koyayım," diye nefes alıyor.

"Güzel, çığlığını duyayım."

Kıkına bir tokat daha atıyorum, sonra da yanaklarını sıkıyorum. Daha fazla çürük işaretliyorum ve onu tekrar benim olarak talep ediyorum.

Denge için avuçlarını koltuğun üstündeki cama yerleştiriyor. Onu becerirken bir şeylere uzanmak zorunda çünkü durmayacağım. Ona uyguladığım her zararlı itişte parmakları seğiriyor.

"Çığlıkların kulaklarıma müzik gibi geliyor bebeğim," diye homurdanıyorum onu acımasızca dövmeye devam ederken. Bunu çok iyi karşılıyor.

Kamyonetim ona ne kadar sert verdiğimden titremeye başladı. Onu sikerken ileri geri sallanıyor ve parmaklarımla klitorisinin üzerinde daireler çizerek hızımı artırıyorum. Küçük meleğim bu gece cennetten düşmek istiyordu ve onu yakalayacak kişi bendim. Klitorisini bıraktım ve kalçalarını tuttum. Vücudunu iyi tanıyorum ve boşalmak üzere. Hayır, gelmeyecek. Hayır, gelmeyecek. Sonra avucunun camdan düştüğünü, pencerede yarattığımız sisin içinde bir el izi bıraktığını görüyorum.

Klitorisine uzanıyor, etrafında dönüyor ama elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Bu gece gelemesin. Bu senin cezan."

Cevap olarak homurdanıyor, bana kızgın. Elini geri çekip pencereyi avuçlamaya devam ediyor.

Siktir, çok iyi hissettiriyor. Bedenini ve ruhunu mahvetmem için bana sürekli yalvarırken benden nefret edişini izlemek çok daha güzel.

Vücudunun her bir parçası sikimin etrafını o kadar mükemmel sarmıştı ki, hayatımın geri kalanı boyunca kendimi onun içine gömebilirdim ve bu asla yeterli olmazdı.

Kendimi onun dar girişine sokup çıkarmaya devam ederken, müzikle birlikte inleyip sızlanıyor ve tenlerimiz tokatlanıyor, kemerimin şingirtısı gürültüye katılıyor. Kaşları çatılmış, *izliyor*. Ve onu salladığım günahkâr şehvetin her zararlı itişiyi beni mahvetti.

Doruk noktasının geldiğini hissediyorum ve vahşi bir yaratığım ve onu bu kadar derinden becermemi engelleyen hiçbir şey yok çünkü her zaman olduğu gibi çok iyi hissettiriyor.

Çok sert boşalıyorum ve tüm boşalmamı onun mükemmel kıcına yaymak için tam zamanında ondan çekiliyorum. Aletimi kavırıyor, kızımın her yerine okşuyorum. Diğer elimle kalçalarını o kadar sıkı kavırıyorum ki üzerinde morluklar bırakacağımı biliyorum. Her zaman yaptığım gibi onu benim olarak işaretliyorum.

Doruğa ulaştığımda sertçe homurdanıyorum ve kendimi onun üzerine boşaltırken yoğun dinginlikten başımı geriye atıyorum.

"Danny! Lütfen bana bunu yapma. Bırak geleyim," diye yakınıyor ama artık çok geç ve bu onun için çok kötü çünkü ben hâlâ kızgınım.

Bu başka bir gece olsaydı, onu yüzüme oturturdum, böylece o kadar sert boşalana kadar dilime binerdi ki adını hatırlayamazdı, sadece benimkini hatırlardı.

Yalvarışlarını duymazdan geliyorum, zor nefes alıyorum.

Bir bölmede duran havluya uzanıyorum. Böyle şeyleri hep el altında tutarım. Sırtına vurduğum her şeyi silerek onu temizliyorum ve işim biter bitmez elimden kaçıyor. Artık açıkta kalmaması için elbisesini aşağı doğru itiyor ve göğüslerinin artık görünmemesi için elbisesinin üst kısmını yeniden ayarlıyor.

Kamyonetimin kapısını hızla açtı ve topuklu ayakkabılarıyla dışarı atladı. Kızgındı. Ben de öyleyim.

Ama beni tekrar terk edeceğini sanıyorsa, çok yanılıyor.

I Danny'nin kamyonetinin kapısını öyle bir çarpıyorum ki kamyoneti titriyor. Topuklarımın üzerine iniyorum, bileğimi burkmadan başarılı bir iniş yapıyorum.

donmuş karlı çimenler.

Bu kesinlikle nefret dolu bir sikişti ve öfkesini içime gömdüğü her saniye, ona duyduğum şehveti daha da artırıyordu.

Kıçım ağrıyor ve amım acıyla zonkluyor çünkü kendimi onsuz devam etmeye zorlamadan önce son bir kez daha parçalandığımı hissetmek istiyorum.

Bu gece beni cezalandıracağı konusunda yalan söylemiyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek uzaklaşıyorum, bir yanım bana bunu yaptığı için kızgın.

Sahip olduğumuz şeyi asla başka biriyle paylaşmak istemem. Beni aynı anda hem güvende hem de korkmuş hissettiren tek erkek o.

Ama her saniyesini sevdim, bu da beni daha çok ağlatıyor. Ön kapımın yanında duran büyük kırmızı bitki saksısının altında saklı yedek anahtarına uzandığımda göğsüm sıkışıyor.

Tek yapmak istediğim son birkaç ayı silmek. Kardeşimi ve bebeğimi kaybettiğim geceyi silmek istiyorum. Ve belki de acıyı silmenin tek yolu bu askeri hayatla olan tüm ilişkiyi sonsuza dek kesmektir.

İki arada bir derede kaldım; kendimi *umutsuzca ona adanmış durumdayım* ve normal bir yaşam için bir şansım olsun istiyorsam *bu bağları tamamen koparmam gerekiyor*.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki Danny'nin kamyonetinden indiğini duymuyorum. Arkamdan gelen ayak seslerini duymuyorum ve şimdi tek hissettiğim, ön kapıdan girmemi engelleyen kocaman eli.

Kapıyı açmaya çalıştığım da, elimi sıkıca tutuyor ve ben de onun elinden kurtarmaya çalışıyorum.

Arkamı döndüğümde üzerinde sadece düğmeli uzun kollu bir ceket ve pantolon olduğunu görüyorum. Tüm madalyalarıyla birlikte üstünü çıkarmış ve şimdi doğru gördüğümde emin olmadığım bir duyguyu yansıtan gözlerle bana bakıyor. Koyu, kumlu sarı saçları dağınık, bu da onu daha çekici kılıyor.

"Ne yapıyorsun, Ari?" Sorusu beni hazırlıksız yakalıyor ve bir damla gözyaşı daha akıyor.

Dudaklarım titreyerek ona
bakıyorum. "Senden nefret
ediyorum."

Kelimeleri ağzımdan kaçırdığımda yüzünü buruşturuyor. Sersemlemiş bir halde gözlerini benden kaçırıp yere bakıyor. Yine de gitmeme izin vermiyor.

Dudaklarını yalıyor. "Hayır, yok."

"Aslında var. Anlamıyor musun? Beni yalnız bırakmanı istiyorum! Hayatıma devam etmeliyim! Ve sen bana izin vermiyorsun!"

Belki bu sözleri ona ve kendime yüksek sesle söylersem bir şeyler değişmeye başlar. Bunu gerçeğe dönüştüreceğim.

Kendimi bu kederden kurtaracağım. Böyle hissetmem herkesin suçu.

"Bırak devam edeyim çünkü bunu yaptıkça sana daha çok geri döneceğim," diye bir kez daha yalvarıyorum.

"Üzgünüm ama hayır."

"Danny, bırak gideyim!" Sonunda ellerim serbest kaldı ve ona ters ters baktım.

O kadar güzel ki, böyle yoğun anlarda bile eriyip gidecekmişim gibi hissetmeden ona bakamıyorum.

"Birisi bana sorunlarımızdan kaçmak yerine, onların bizi tüketmesine izin vermek yerine, geçmişi bırakmayı öğrenmemiz gerektiğini öğretti."

Üzüntümü gizlemeye çalışarak homurdanıyorum, gözlerim sulanırken kaşlarımı alaycı bir şekilde kaldırıyorum. Yüzümde nefret dolu bir sırıtma belirliyor.

"Kardeşini kurtaramadığım için üzgünüm. Beni lanet bir lanet olarak gördüğün için üzgünüm. Shane'in sana zarar vermesini engelleyemediğim için üzgünüm. Bizi rahatsız etmeye devam eden saçmalıkları sana anlatmadığım için üzgünüm. Sana söylemeliydim ve özür dilerim."

Yaklaşıyor. Göğsünden birkaç santim uzaktayım. Burnumu çekerken onun sarhoş edici kokusunu alabiliyorum. Lanet olası

Tek yapmak istediğim yere yığılmakken kendimi ayakta tutmak çok zor. Dik durmak için her bir bacak kasımı sıkıyorum.

"Özür dilerim. Eğer her şey için beni suçlaman gerekiyorsa, eğer tekrar huzur içinde yaşayabilmen için yaşadığın tüm korkunç şeyleri bana yüklemen gerekiyorsa," gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor, "eğer küçük meleğimin tekrar parlak bir şekilde gülümseyebileceği anlamına geliyorsa," kulağımın arkasındaki saç tellerini tutmaya devam ederek, bana kendi gülümsememle karşılık vermem için yalvarır gibi bir gülümsemeye zorluyor. Sonra başparmağının alt dudağımın üzerinde hafifçe gezindiğini hissediyorum.

"O zaman benden nefret et," diyor sanki onun için çok kolaymış gibi. "Benden nefret et çünkü sana duyduğum aşk, birlikte yaşadığımız ve yaşamaya *devam* edeceğimiz tüm acılara dayanmaya yeter."

Kırık kalbime bakmaya devam ederken midem büyüyle dolup taşıyor.

Daha da acımasızca ağlıyorum. Ellerimi göğsüne koyuyorum ve onu kucaklamak üzereyim çünkü ne olacağını bildiğimi düşünüyorum.

"Sakin bunu söylemeye cüret etme," diye bağıyorum.

Gözleri benimkilere bakarken huzurla parlıyor. Kalbim daha sert atıyor, çırpınıyor.

"Lanet olsun, Ari Natalia, seninle tanıştığım andan beri biliyordum. Mahvolmuştum." Çenesini sıkıyor, başının arkasını kavırıyor ve beni kendine yaklaştırıyor. "Ben-"

Donup kalıyor ve kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Konuşmayı kestiğinde kalbim yerçekimine yenik düşmüş bir çapa gibi batıyor. Gözleri sertçe kısılıyor ve tüm tavrı bir kaya gibi geriliyor. Artık bana bakmıyor. Onun yerine bakışları *arkamda*, sanki bir şey arıyormuş gibi karanlık evimin içine bakıyor, tetikte. Gözleri endişeyle parlıyor.

"Ne?" Dudaklarım şaşkınlıkla kıpırdamaya başlıyor ama sonra Danny'nin gözleri açılıyor.

"Bebeğim, kımıl!" diye bağırdı. Beni o kadar sert bir şekilde yana fırlatıyor ki bir anda yere düşüyorum. Kalçam yere çarpıyor ve bu hissin etkisiyle inliyorum. Beni aşırı bir amaçla kendisinden uzaklaştırdı. Düştüğümde elim yanıyor. Çarpışma derimi bir saniyede sıyrıyor.

Her şey korkulu bir rüya gibi gerçekleşiyor çünkü bir silah sesi sekiyor ve kulaklarım yüksek çınlamadan dolayı anında acı çekiyor. Dağınık siyah saç tellerimin arasından bakıyorum ve en kötü kâbusumu görüyorum.

Danny'nin vurulduğunu fark ettiğimde yüzümdeki kan çekiliyor. Yere düştü ve artık onu göremiyordum.

Neresinden vurulduğunu göremiyorum ama göğsünün yanında bir yerde olduğunu biliyorum.

Belki de kalbi.

Başımın belada olduğunu fark ettiğimde tüm ruhum trilyonlarca parçaya ayrılıyor.

"DANNY!" Ağzımdan çıkan ses histerik bir şekilde körükleniyor. Korkunç gecenin içinde yankılanıyor, beni duyacak hiçbir şey ve hiç kimse yok. Yerden kalkmak için biraz denge ve güç bulmaya çalışıyorum ama kayıp düşüyorum, dizlerim yere çarpıyor. Çok sarsılmıştım ve şoka girecekmişim gibi hissediyordum.

Ne oluyor lan?

Ayak sesleri etrafımızı sarıyor.

Evimin dışında beliren gölgeyi görmek için dönüyorum ve elinde silah tutan tanıdık bir yüz gördüğümde gözlerim açılıyor.

"Sen mi?!" Nefesim kesiliyor ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu, ruhumun bedenimi terk ettiğini hissedebiliyorum.

Bu o.

Bu-

Birden görüşüm karardı.

Danny ölemez! O vuruldu! O ölemez!

Birinin tutuşuna karşı çırpınmaya başlıyorum; hiç pişmanlık duymadan gözlerimi kapatıyorlar ve zor nefes almaya başladığımda güçlü bir şeyin kokusunu alıyorum.

Bu lanet olası kloroform mu?!

"Onu yakaladık! Onu öldürdük!" diye manik bir ses tonuyla kutlama yapan bir erkek.

"HAYIR!" Haykırdım.

Topuklarımı verandama sertçe vuruyorum. Saldırganın kollarını çiziyorum ve onun bir erkek olduğunu anlıyorum. Karşılık olarak homurdanıyor ve intikam almak için bedenimi daha sert bir şekilde yere fırlatıyor. Dizi göğsüme saplanıp beni buz gibi zemine yapıştırıyor ve saçlarımdan tutup başımı tahtadan yukarı çekiyor, sonra da öyle bir indiriyor ki yıldızlar görüyorum. Neredeyse bayılıyordum. Ağır nefesler alarak inliyorum ve ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissediyorum.

Ama sonra adrenalinim nihayet devreye girmeye başlıyor ve dayanılmaz bir acıyla tekrar bağıriyorum.

"Yardım edin! Biri yardım etsin!"

En yakın komşum buradan iki mil uzakta, ama bir mucize eseri birinin beni duyacağını umuyorum.

"Danny!" Hayatımın aşkı için çığlık atıyorum. Benim koruyucum. Umarım bana iyi olduğunu söyleyen sesini tekrar duyabilirim. Ama bunun yerine, bayılmadan ve ciğerlerime dolan zehirli dumanlara, beni travmatize eden karanlık gölgelere yenik düşmeden önce duyduğum son şey... bir *silah sesi* daha.

I Kardeşimin gitarının sesini duyuyorum, ama bu sefer hüzünlü. Artık en sevdiğimiz şarkıyı çalmıyor. Cody Jinks usulca çalıyor ve her şey puslu, bulanık ve beyaz.

Danny'yi kamyonundan inerken giydiği üniformayla, elinde ölü laleler ve göğsünden akan kanla, kavgamızın olduğu günkü gibi soğuk yağmurda verandamda otururken görüyorum. Ama burada ev yok. Sadece siyah gölgelerden oluşan bir battaniyenin içindeki verandam var.

Ona bağışlamak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama zincirlenmişim.

Başını öne eğmiş, elindeki çiçeklere bakıyor. Göğsünden sürekli kan akıyor.

Şeytani bir kahkaha duyuyorum. Tanıdık geliyor... Azrail'e benziyor.

Birden uyandım ve sanki biri beni itmiş gibi bedenimi sarsıyorum.

Bu bir rüyaydı. Ama neden Danny'yi rüyamda görüyorum? Paul öldükten sonra onu böyle rüyamda görmeye başladım.

Dehşet verici bir his içimden yere doğru demir atıyor. Bu onun öldüğü anlamına gelemez mi?

Oh,

Tanrım.

Oh, hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Vücudum sanki bir tren tarafından ezilmiş gibi acıyor. Tekrar kendime geldim ama altımda soğuk, sert bir yüzey hissediyorum.

"Ohhh," diye acı içinde yüksek sesle inliyorum. Vücudumun bir tarafında hissettiğim ilk şey yakıcı bir acı. Gözlerim kapalı ama açamayacak kadar yorgun hissediyorum.

Buraya nasıl geldim?

Zihnim hâlâ sersemlemiş durumda ve hiçbir şey hatırlayamıyorum ama birkaç sert göz kırpıştan sonra sıyrılmış ellerimi gördüğümde, sanki biri bana beyzbol sopasıyla vurmuş gibi hissediyorum.

Danny'nin o üç kelimeyi söylemek üzereyken bana sarıldığı anılar beni boğuyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Askeri balo.

Kamyonetinde

geçirdiğimiz zaman.

İki el silah sesi.

Danny vuruldu.

İkimiz de savunmasızken onun vurulduğunu görmek çok hesaplı ve planlıydı. Peşimizdeki insanlar bu mükemmel fırsat anını beklediler ve yakaladılar.

Kane beni onlar hakkında uyarmıştı ama bizi bulamayacaklarından emindim.

Sonra kalın kokulu ilaçlar içeren bir bezin beni bayılttığını hatırlıyorum. Danny'yi bir daha göremedim. Burada olmalı, değil mi? Hayatta olmalı, değil mi?

Sadece ayak seslerini duyabiliyorum, sanki bir av gibi çembere alınmışım gibi.

"Uyan, uyan," diye biri bana sataşüyor ve ben onun kim olduğunu zaten biliyorum. Ses çok tanıdık.

Donuyorum, titriyorum ve ıslağım. Sonunda gözlerimi sıkıca açabiliyorum ve tavana bakıyorum. Parmaklarım seğiriyor, gözlerime ulaşmaya çalışıyorum çünkü onları ovma ihtiyacı hissediyorum. Belki bu sisten biraz olsun sıyrılmama yardımcı olur.

Görüşüm bulanık, ancak saniyeler geçtikçe, yoğun nefes alıp verdikten sonra tekrar net görebiliyorum.

Etrafıma bakıyorum, bileklerime dolanan ve kan dolaşımımı kesen ipten kurtulmaya çalışıyorum ama faydası yok.

At ahırlarının olduğu bir ahırdayım. Ama hiç at yok ve karanlık, soğuk, boş gecede etrafım bir grup adamla çevrili. Bazıları beyaz maskeler takıyor.

Ve onu.

Bayan Salem.

Danny'yi vurduktan sonra kapımın önünde durduğu anılar gözümün önüne geliyor ve boğazına sarılmak istiyorum.

Danny'mi vurdu.

Kalp atışlarım korkuyla hızlanıyor.

Bunu nasıl yapabildi? Bu hiç mantıklı değil!

"Yürüyemediğini sanıyordum," diye suçluyorum, ısınmak için kollarımı ovuşturuyorum.

Beni görmezden geliyor.

"O öldü, biliyorsun... erkek arkadaşın." Hınzırca gülüyor, sanki hiç yaralanmamış ya da ameliyat olmamış gibi dimdik duruyor.

Baktığım bir hasta tarafından ihanete uğramış hissediyorum. Bu da ne böyle?

Karşımda duruyor, simsiyah giyinmiş, göğsüne kadar inen uzun sakallı bir adamın yanında ve bana dünyanın pisliğiymişim gibi bakıyor.

"Bayan Salem, ama nasıl? Neden? Sen." Bana kazanmış olduğu bir oyun gibi bakarken başımı sallıyorum.

"Yalan söylüyorsun! O ölmedi. Sana inanmıyorum. Bunu bana neden yapıyorsun?"

Ben iplerden kurtulmak için mücadele ederken o yavaşça yürüyor. Yüzüme doğru eğildi.

Saçları toplanmış, geriye doğru mükemmel bir şekilde taranmış, tek bir teli bile yerinde değil.

Yüz ifadesi intikam duygusuyla kararıyor.

Dudakları haince kıvrılıyor ve ben öfkeyle titriyorum. Bu sefer kendimi savunacağım. Danny bana silah kullanmak da dahil olmak üzere yeni savunma taktikleri öğretti. "Yalan söylüyorum, ha?" Eliyle bana ters vuruyor. Bana uyguladığı nefret dolu güç yüzünden başım yana eğiliyor ama gözlerinin içine bakıyorum.

Eğilip dirseklerini kalçalarına dayayarak bir zinciri çevirirken cebinden bir şey çıkarıyor.

Ne olduklarını anladığımda gözlerim büyüdü. Onun künyesi.

Danny'nin künyesi.

Üzerinde adı yazıyor. Her zaman taktığı künyenin aynısı. Ama kana bulanmışlar. *Hasta olacağım.*

Vurulan benmişim gibi hissediyorum. Tekrar bayılacakmışım gibi hissediyorum. Danny'nin öldüğünü düşündükçe ben de ölmek istiyorum.

"Hayır!" Sesim titreyerek mırıldandım.

Parmaklarının arasında sallandıklarını gördüğümde daha çok ağlıyorum ve keskin bir şekilde nefes alıyorum, o da acıma tekrar gülüyor.

Danny'm... gitti mi?

"Ne de olsa ölüm öldürülebilir." Baş döndürücü bir kıkırdamayla kükreyerek ayağa kalkıyor. Etiketleri yere, benden uzağa, ters yöne fırlatıyor. Adamla tekrar karşılaştığında sadece arkasını görebiliyorum.

Künyeler bir kazıma sesiyle yere yayılır.

"Neden? Neden onu öldürdün?!" Tekrar bağıyorum, başımı sallarken gözyaşlarım daha da fişkırıyor. Danny'nin künyesine doğru sürünmeye çalışıyorum.

Onlarla ilgilenmeliyim. Onları ellerimde tutmalıyım. O gidemez. Lütfen, Tanrım, hayır.

Sonra bir adam beni saçlarımdan tutup geri çekiyor ve ben çığlık atarak bacaklarımı tekmeliyorum. Beni ahırın geçidine doğru sürüklüyor. Adam beni bırakmadan hemen önce gözlerimi kapatıyorum.

"Bir hayat için bir hayat!" diye bağırarak bana doğru koşuyor. Sonra durdu ve karnıma tekme attı.

Ciğerlerim yok olmuş gibi hissederken acı içinde homurdanıyorum. Nefes nefese kaldım, çarpmanın etkisiyle boğuluyordum.

"Kesin şunu! Sen neden bahsediyorsun?" Boğuldum. Danny bana hiçbir şey söylemiyor. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Bunun benimle ne ilgisi var?

"Ortak bir noktamız var Bayan Alvarez. Hatırlamıyor musunuz?!"

"Neyi hatırlayayım?! Bunun benimle ne alakası var?"

Ne sikimden bahsediyor bu?

Ortak noktamız neydi?

Sonra aklıma geldi. Kardeşlerimiz. Ama yine de, bunun benimle ne ilgisi var?

"Bir hemşireye göre çok yavaşsın. O benim tek kardeşimi öldürdü, seni kaltak." Kadın yine gümbür gümbür uzaklaşıyor ve adam şeytani gözleriyle içimde delikler açıyor.

"Ve şimdi onu öldürdük. Bay Ölüm'ün kızdırmayı başardığı herkes onun öldüğünü öğrenince çok sevinecek. Özellikle de eski kız arkadaşı Nora. Bize senden bahseden oydu. Onu hapishanede ziyaret ettik. Onu bu kadar kızdıracak ne yaptın?" diyerek benimle alay ediyor ve sırtıyor

Yanında duran adam kollarını göğsünde kavuşturmuşken, hınzırca.

"Sana söyledim... erkekler pisliktir."

Siktiğimin Nora'sı. Tabii ki.

"Onu öldürdü de ne demek? Kardeşinin bir araba kazasında öldüğünü söylemiştin!"

"Yalan söyledim. Erkek arkadaşının ellerinde öldü. Damon Hawk'ın idam edildiği gece. Birinin bu işi halletmesi gerekiyordu ve kardeşim de bu işin başındaydı."

"Onunla birlikte tüm ekibi de ölecek. Eğer bu yaptığımız son şey olursa herkes bunun bedelini ödeyecek." Günün sonunda işini bitiren bir öğretmen gibi ellerini bir kez çırpıyor.

"Ve şimdi elimizde Ölüm'ün sevdiği tek şey var, o da sensin." Sırıttıyor, sonra ellerini beline götürüyor. "Merak etme, yakında ona katılacaksın."

"Asın onu," diye emrediyor adam, benden uzaklaşarak.

"Beni öldürmeyin! Lütfen!" Yalvarıyorum, sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama arkamdaki bir adam beni durduruyor. Beni saçlarımdan tutup yerden kaldırdı. Topuklu ayakkabılarım gitmişti ve üzerimde sadece kırmızı elbisem vardı.

Gözlerim kapanıyor, acıyla irkiliyorum ve tıslıyorum.

"O benim kardeşimi öldürdü! Babamın tek oğlunu! Ve bu sadece başlangıç. Bu sözde *cellatların* hepsi ölene kadar durmayacağız. Bize ekibi ve isimleri hakkında daha fazla bilgi verirsen seni asmayacağız. Ve Yaratık hakkında."

Yaratık mı?

"Bir şey söylemeyeceğim. Hepsi iyi adamlar."

Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Kane hakkında bir şey söylemeye cesaret edemem.

Aman Tanrım, *Kane* beni bulacak.

Biliyorum. Belki Rooker bile. O ve Danny çok yakınlar. Büyük ihtimalle bir sonraki sorumlu o olur.

"Bir daha düşündüm de, onu asmayın." Adam e t r a f ı m d a dolaşıyor, filozof pozu veriyor. Çenesine vuruyor, dudakları kıvrılıyor, bana sırıttıyor. "Ona işkence ederken çılgılık atmasını sağlayacağız. Kaydedin ve cellatlara." Omuz silkiyor, yüzüme bakıyor. "Oğlumun ölümünden hepsi sorumlu."

Yerde Danny'nin künyesini ararken daha çok hıçkırmaya başlıyorum. Ölmek istemiyorum. İstedigimi sandığımı biliyorum ama bu dünyayı bu şekilde terk edemem.

Savaşmadan ölmeyeceğim. Beni kamerada korkutarak ya da inciterek tatmin olmalarına izin vermeyeceğim.

Beni öldürdüklerinde korkmayacağım.

Kardeşim bunu istemezdi. Annem bana güçlü olmayı ve Tanrı'ya inanmayı öğretti ve onların beni kırmasına izin vermeyeceğim.

I Bir ip gibi ince bir çizgi üzerinde ölüm kalım mücadelesi verdiğim bu noktada olduğuma inanamıyorum.

Beni gece için bir at ahırına attıktan sonra bana dokunmadılar. Beni defalarca sorguladılar ama ben sessiz kaldım.

Bayan Salem bana birkaç kez tokat attı, karnıma o kadar çok tekme attı ki kaburgalarım çatlamış gibi hissettim.

Ama ben alacağım. Danny'mi öldürdükten sonra, onlara istediklerini vermek için her şeyi kabul ederim.

Bane, Cobra, Texas ve Creature hakkında sorular sordular.

Gerçek isimlerini bilmiyorlar, sadece benim ve Danny'nin isimlerini biliyorlar. Onlara asla onlar hakkında bir şey söylemeyeceğim. Başkalarının hayatını riske atıp onları arayan kurtlara yem olmaktansa ölmeyi tercih ederim.

O gece beni aldıklarından beri neredeyse hiç yemek vermediler. Çok susadım ve saatler geçtikçe kafamın daha da karıştığını hissediyorum.

Ne zaman tuvalete gitmem gerekse, beni ahırın arkasındaki ormana götürüyorlar ve zorla topırağa sokuyorlar.

Bayan Salem ve babasının benimle ilgili planlarını konuştuklarını duydum. Onlara tek kelime etmediğim için bu gece beni öldürecekler.

Ağzım kurudu, dudaklarım çatladı ve tamamen bitkin ve yorgunum.

Kane ve ekibinin beni bulacağına dair umudumu kaybediyorum.

Günün her saniyesi, her dakikası Danny'nin yüzünü görüyorum. Birlikte geçirdiğimiz son anları hayal ettiğimde kalbim tekrar tekrar parçalanıyor.

Vurulmuş.

Gerçekten gitti.

Kollarıma sarılıp burnumu çekmeye başladım.

Benim ve aptallığım yüzünden öldü.

Onunla ilişkiyi bitirmemeliydim. Yağmurun altındayken ona o korkunç şeyleri söylememeliydim. Tanıştığımızdan beri tek yapmak istediği beni korumaktı ve ben *onu sevmenin beni* incittiğini söylerken bunu yüzüne vurdum.

Bencilliğimin bana bu şekilde ulaşmasına nasıl izin verebildim? Daha da çok hıçkırıyorum.

Ve şimdi gitti mi?

Belki de beni öldürmelerine izin vermeliyim. Onsuz yaşamak istemiyorum.

Bu durumdan kurtulsam bile, onun güçlü kollarının beni güvenli bir sığınak gibi sardığını hissetmeden yaşayamam. Her gün işten eve döndükten sonra üniformasıyla o kapıdan içeri girmeyeceğini bilerek uyanmak beni incitecek. Eğer onun kollarında uyuyamayacaksam bir daha uyumak istemiyorum.

Yatakta arkamı döndüğümde boş ve soğuk olacağını bildiğim için uyuyamayacağım.

Bir daha asla başka bir adamı sevmeyeceğim. Danny Rider her zaman kalbimin sahibi olacak.

Kardeşimi, bebeğimi kaybettim ve şimdi de Danny mi?

Sonsuza dek onunla olacağım anlamına geliyorsa cehennemde ona katılırım. Bedenlerimiz yok olacak, ama onu o kadar çok seviyorum ki, ruhlarımızın öbür dünyada sonsuza dek iç içe geçmesi için dua ediyorum.

Onu kardeşim gibi bir tabutun içinde düşünmek içime kapanmama neden oluyor, midem bulanıyor ve dünyam bir dakikalığına başımı döndürüyor. Patlayıp çılgık atacakmışım gibi hissediyorum. Onsuz şimdiden delirecekmişim gibi hissediyorum.

Güzel, günahkâr erkeğimi bir tabutun içinde ölü görmek istemiyorum.

Son anlarında bile hayatını benim için feda etti. Beni yoldan itti ve kendi hayatı söz konusu olduğunda son saniyede beni korudu.

Kendimden nefret ediyorum.

Yüzüm ıslak ve sürekli kederden kızarmış durumda ve artık bunu yapabileceğimden emin değilim.

At ahırının köşesinde kayıyorum, tüm vücudum ağrıyor ve kendimi ipten kurtarmak için elimden geleni yapıyorum. Derimi yakıyor ve yavaş yavaş kanamaya başlıyor.

Yine karanlık, gece beni tüketiyor ve kendimi yine dışarı çıkarken hissediyorum. Kan basıncım tehlikeli sınırlara düşüyor, kaslarım ve gözlerim kırılganlaşıyor.

Artık aç değilim. Artık susamıyorum. Artık hayatta kalmak için bu temel şeylere ihtiyaç duymuyorum. Başımın belada olduğunu böyle anlıyorum.

"Solgun. Dudakları maviye dönüyor. Ölüyor," diye uyarıyor kaçıranlardan biri Bayan Salem'i.

Uykuya dalıp çıkıyorum, nefes alışım yavaşlıyor ve tek istediğim tamamen uyumak ve Danny'yi hayal etmek.

Belki uyuyakalırsam onu görebilirim. Belki benimle konuşur. Ölmüş olmasına rağmen Paul'ü hayal ediyorum.

Belki de umutsuzca aşık olduğum adamı rüyamda görürüm. "Güzel. Kardeşine katılabilir." Hınzırca gülüyor.

Gözlerimi yavaşça kırıştırıyorum ve Bayan Salem gözümün önünde suyunu içiyor. Sonra şişeyi ayaklarımın dibine yere fırlatıyor. Su her yere sıçırıyor ve gözlerim açılıyor. Depoladığım son enerji kırıntısını da toplayıp su şişesine doğru sürünüyorum.

Dizlerim soğuk zemine sürtünüyor. Hava hâlâ buz gibi ve bu ahırda ısınmak için neredeyse hiçbir şeyi olmayan tek kişi benim.

Diğer herkes ceket, palto ve bere giyiyor.

Su şişesini kapıp bir yudum içiyorum. Birkaç damla dilime çarpıyor ve umutsuzca ağızımda çalkalıyorum.

Kaçıranlardan biri şeytani bir ses tonuyla "Aç mısın?" diye soruyor.

Dizlerimin üzerindeyim, plastik suyu ellerime sıkıştırmışım ve ona bakıyorum.

Kot pantolonunun fermuarını açıyor ve sertleşmiş boyunu çıkarıyor.

Titreyen, soğuk ellerimle gözlerimi kapatarak hızla ahırın köşesine doğru sürünmeye başladım.

"Ölümün küçük fahişesi. Elimde atıştırabileceğin bir şey var," diyerek benimle alay ediyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Varlığından korkarak cenin pozisyonunda dönüyorum ama o durmuyor. Ayak seslerinin daha da yükseldiğini duyabiliyorum ve saçlarımı yukarı doğru çekiyor.

Çılgılık atıyorum, elini pençeliyorum, derisini çiziyorum.

Acı içinde tıslıyor ama saçlarımı tutmaya devam ediyor. Yüzüme doğru eğildi.

"Rehinelerimizi öldürmeden önce hep beceririm. Bu arada bu gece senin infazın var. Seni asmadan önce seninle eğlenmek için yeşil ışık aldım."

"Beni rahat bırak, seni bok parçası!"

Kahkahalarla kükrüyor. Bu adam 1.80'in üzerinde, yüzünden boynuna kadar dövmelemlerle kaplı. Aşırı kilolu ve yüzüme yaklaşmaya çalıştıkça çenesi dışarı çıkıyor.

"Ondan hoşlanıyorum, Omar. Onu öldürmemiz gerektiğine emin misin? Onu oyuncak olarak tutmak istiyorum."

"Emin misin?" Ömer birkaç adım öteden onaylıyor.

"O benim yeni favori parlak oyuncağım olacak. Evcil hayvan değil. Bir evcil hayvan barınak, yemek ve su alır. Seninle oynamaya hazır olduğumda sikimden başka bir şey alamayacaksın ve seni kullanmayı bitirdiğimde, her bir parçanı o kadar kötü becereceğim ki, işim bittiğinde Azrail artık seni istemeyecek, oyuncağım olduğun her gün için parmaklarını, ayak parmaklarını teker teker keseceğim."

Bağırmaya başladım. Bu adam deli. Ölmeyi tercih ederim. Bu psikopatla zaman içinde yavaş yavaş parçalanan bir seks kölesi olma düşüncesi, işkence dolu bir hayat yerine ölümü arzulamama neden oluyor.

"Öldür beni!"

Özür dilerim Danny. Özür dilerim anne. Üzgünüm, Paul.

Cebinden bir silah çıkarıp bana doğrultuyor, ağzıma sokuyor ve ben daha sert çığlık atıyorum.

"Öyle mi?" Ömer'e ve Bayan Salem'e bakıyor ve sanki hasta bir gösteri onları eğlendiriyormuş gibi eğleniyorlar.

"Onun yerine Bane dedikleri kişiyi asabiliriz. Onu vurabiliriz. Ağlamalarından rahatsız olmaya başladım. Evdeki hayvanlarınızın iniltilerini duymak istemiyorum," diyor Omar umursamaz bir tavırla.

"Öldürün beni!" Silahın içinden tekrar bağıriyorum, kontrolsüzce feryat ediyorum. Silahı boğazıma daha fazla dayıyor ve kendimi çok çaresiz hissediyorum.

Öleceğim. En azından çabuk olacak ve işkence olmayacak.

"Senin o lanet kafanı koparacağım, kaltak! Beni test etmeye devam et!"

Tekrar avazım çıktığı kadar bağıriyorum, acıdan inliyorum, silahı ağzımdan çekmeden önce dişlerimin arasında ileri geri sallanıyor. Boyunun ucunu okşuyor ve ben de kulaklarımı ve gözlerimi

ellerim, ama faydası yok. Kendine dokunurken silahını bana doğrultuyor. Yaklaşıyor, silahı başımın üstüne yerleştiriyor.

"Bizim için Ölüm'e merhaba de!" diye hırlıyor.

"Ona kendin söyle," diye bir ses ahırda yankılanıyor.

Nefesim kesildi ve herkes sessizleşti. Sonra bir el silah sesi duyuldu ve kafama silah dayayan adam yere düştü, kanı yüzüme ve göğsüme sıçradı.

Danny.

KANE

Y Hani çok fena sıçıp batırırsınız ve bunu kendi iğrenç suçunuzu işler işlemez fark edersiniz ya? Ve sonra hatalarınızı düzeltmek için çaresiz kalırsınız? Saatin gece yarısına yaklaşması ya da dondurucu soğuk fark etmez.

sıcaklık tenimi ısıyor.

Ya da askeri balonun hala gelişmekte olduğunu ve gecenin daha yeni başladığını.

Ari'den özür dilemeliyim. Ve şimdi özür dilemeliyim. Bu bekleyemez. Beni istemese bile, bir pislik gibi davrandığım için ona yüz yüze bir özür borçluyum. Bu bana göre değil ve suçu içkiye atmak benim için daha kolay olurdu ama bu kolay bir kaçış ve ona bu bahaneyi vermeyeceğim.

Ari'yi seviyorum. Ona çok aşığım ama bu gece yaptığım şeyden sonra, dayak yiyip Meredith'in kalbini kırdıktan sonra, yanlış yaptığımı biliyorum.

Dudağını ısırdım çünkü bundan hoşlandığını biliyordum. Ama ben böyle biri değilim. Haddimi aşmak bana göre değil ve onu korumaya yemin etmişim. Ve eğer bu hayatımın geri kalanında arkadaşlığımın zedelenmesi anlamına geliyorsa, bunu memnuniyetle kabul edeceğim çünkü eğer hala onun hayatındaysam, bu gitmesine izin verme riskini almak istemediğim bir ayrıcalık.

Bir parçam her zaman ona aşık olacak.

Sanırım ben de en iyi arkadaşımı sonsuza dek kaybettim. Bu sefer onu çok zorladım.

Sarhoş değilim ama duyarsız bir göt gibi davranıyorum.

Sürüş limitinin çok altındayım. Ari'nin evine gidebilirim ve Grim orada olsa bile, ilişkilerine ve Ari'nin sınırlarına saygısızlık ettiğim için özür dilersem benimle kavga etmeyeceğinden eminim.

Bana söylemesi çok acı vericiydi,
"Her zaman Danny olacak."

Ama sonunda hayatıma devam etmek için ihtiyacım olan kapanış buydu.
Yapmam gereken bir şey daha var, o da özür dilemek.

Telefonum çalmaya başlıyor ve bir elim hâlâ direksiyonda olduğu halde telefonumu çıkarıyorum.

"Pislik, hangi cehenneme gittin?"

"Ari'ye gidiyorum."

Lopez telefonda sinirli bir şekilde nefes veriyor.

"Pinche pendejo. Gerçekten ölmek istiyorsun. O seni istemiyor. *Ella no quiere tus ojos azules, quiero los de Grim.*"

"Öncelikle, az önce ne dediğini bilmiyorum ama sen de siktir git. Ve oraya özür dilemeye gidiyorum."

"Az söyle çünkü ben de oraya gidiyorum. Rooker şu anda karısıyla birlikte eve gidiyor ve birinin sizi ayırması gerekiyor."

"Gerek yok."

"Evet, evet," diye alay ediyor benimle. "Seninle orada buluşuruz."

Tıklayın.

Arabayı doldurmak için benzin istasyonuna uğradım. Orada durmuş, kolu tutuyorum. Yakıt kokusu burnuma doluyor ve arabanın kapı aynasında yansımamı görebiliyorum.

Koyu kahverengi saçlarım tamamen dağılmış durumda. Burnum morarmış durumda ve bisiklet kazası geçirdiğimde oluşan mor gözüm şok edici bir şekilde daha az koyu ve şimdi mor ve yeşilin daha açık tonlarında.

Lanet bir zombi gibi görünüyorum.

İnsanları kızdırırsan böyle olur. Ve Azrail.

Yüzüm yanlış insanları kızdırdığımın kanıtı.

Ari'nin evine en yakın benzin istasyonunda depomu doldurduktan sonra, yirmi dakika içinde onun sokağındayım.

Buraya sadece üç kez geldim ve ezbere biliyorum.

Evine giden yolda ilerlemeye başladığımda derin bir nefes alıyorum.

Evine girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ari'nin evinin ön bahçesinde bir grup insan görüyorum.

Farlarım beyaz maskeli adamların üzerinde yanıp söndüğünde, bir şeyler olduğunu anlıyorum ve bu iyi değil. Aynı adamlara benziyorlar

Yaratık olmasaydı, bana suikast düzenlemeye çalışacaktı.

Sonra tanıdık kırmızı bir elbise görüyorum, birinin kollarında yayılmış, acımasızca bir minibüse sürükleniyor.

Bir grup adam ve bir kadın görüyorum ama minibüsün yolcu kapısını arkasından kapattığında yüzünü ya da yüz hatlarını seçemiyorum.

En iyi arkadaşım yerde baygın yatıyor ve başında adamlar var.

Ari'yi kaçırıyorlar. Danny ölmüş olabilir... Neden hareket etmiyor?!

Orta konsola sıkıştırdığım tabancama uzanıyorum; ve bu adamlar ateşle karşılık verirken ayağım hiç pişmanlık duymadan pedala basıyor. Hepsi ön camıma ateş ediyor, camlar üstüme kırılıyor ama ben durmuyorum. Direksiyonun altına eğildim. Danny'yi kıl payı kaçırıyorum ve maskeli tetikçilerden ikisinin üzerinden arabamla sertçe geçiyorum, ben yere çakılırken vücutları arabayı zıplatıyor.

Bundan kurtulmalarının imkanı yok.

Tetikçilerden bazıları arabanın kaputuna sertçe çarpıyor.

Sonra minibüsün Ari'yle birlikte hızla uzaklaştığını fark ediyorum çünkü kükreyerek uzaklaştığını ve gölgelerin içinde kaybolduğunu duyuyorum.

Siktir!

Orospu çocuklarının hepsi bunun için ölecek.

Her biri. Tek. Biri. Biri. Onlardan. Ona ellerini sürdükleri için ölecekler.

Ancak Danny'yi kaldırmaya ve başka bir minibüsle kaçmaya çalışırken dört tetikçi geride kalır.

Hiçbir yere gitmiyorlar.

Tabancamı kaldırıyorum, iki elim de üzerinde ve ikisini kafalarından vurarak anında ölmelerini sağlıyorum. Yere düşüyorlar.

Diğer ikisi bana ateş ediyor ve ben her vuruştan kaçıyorum. Tanrı'ya şükür, çok kötü nişan alıyorlar.

Arabadan karşı tarafa atlıyorum, bu da bana yeniden doldurmak ve Grim'e nasıl ulaşacağımı yeniden değerlendirmek için siper sağlıyor.

Ölmemiş olsa iyi olur.

Başka bir yönden daha silah sesleri geliyor. Ellerim yüzümü kapatıyor ve çaresizce kaputa doğru geriliyorum.

Bu pisliklerden daha fazla yok mu?! Sayıca azım.

Cep telefonumu kaptım, ekibimizi ve Amiral'i aramaya hazırlandım. Telefonumun kilidini açmaya çalışırken parmaklarım adrenalin ve şoktan titriyor, şifremdeki her numarayı kaçırıyorum ve yeniden başlatmak zorunda kalıyorum. Ama sonra tanıdık bir sesin acımasız, kış gökyüzüne doğru bağırdığını duyuyorum.

"*Pinche cabron*, orada yaşıyor musun?"

Operatör Texas.

Güney Teksaslı kovboy.

"Vay anasını, bana *cabron* denmesinden hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye bağıriyorum minnettarlıkla ve sırtarak. Arabanın camından baktığımda Lopez'in Grim'den birkaç metre ötede kamyonetinde oturduğunu ve tabancasını az önce vurduğu adamlara doğrulttuğunu görüyorum.

Şerefsiz hayatımı kurtardı.

Yapmamasını söylediğim halde benimle burada buluşacağını unutmuşum.

"Grim'in kışını tekrar tekmelediğini görmeyi kaçıramazdım. UFC'den daha iyi," diye şaka yapıyor ve ben arabanın kapısına doğru yığılıyorum. Her bir kasımdaki ateşli gerginlik gevşiyor. Ve kısa bir kahkaha atıyorum.

"Sen de siktir git." Homurdanıyorum.

Üniformamın üzerine kan sıçrayana kadar kanadığımı fark etmemiştim. Alnıma dokunuyorum ve kırılan camın beni kestiğini fark ediyorum.

Lanet olsun, bundan sonra yüzümün iyileşmesi için uzun bir tatile ihtiyacım olacak. Yüzüm daha ne kadar dayanabilir?

"Grim yaşıyor mu?" Bağıriyorum, hala gizli görevdeyim. Bu pisliklerden daha fazla var mı?

"Bilmiyorum dostum, bundan hoşlanmadım. Nasıl oldu da bundan haberimiz olmadı? En iyi güvenlik sistemi onda değil mi? Nerede bu kız? Ari nerede?"

"Orospu çocukları onu aldı! Onu minibüsün içine sürüklediler. Ona ulaşamadım," diye acı içinde inleyerek kanlı ellerime bakıyorum. "Onu hayal kırıklığına uğrattım," diye mırıldanıyorum, Lopez'in beni duyamayacağını bilerek. Onu aldılar... tıpkı endişelendiğim gibi.

Amiralin canı cehenneme.

İlk aklıma gelenlerden biri buydu. Güvenlik sistemi neden onu yüzüstü bırakmıştı?

Nerede yaşadığını nereden biliyorlar? "Arıyorum."

Hastanelerde zaman geçirmek yeni bir normal gibi geliyor.

Sade kahvenin fincana dökülüşünü izliyorum. Koridordaki hemşire odasıdayım. Kahvelerini içmeme izin verdiler. Saat sabahın beşi civarı ve Grim'in durumu stabil.

Orospu çocuğu ölümsüz ve ölümden bu kadar çok kez kaçmak için Tanrı'nın iyi tarafına nasıl geçtiğini sorgulamaya başlıyorum. Bu adam dindar ya da kutsal değil.

"Grim nasıl?"

Arkamda derin bir ses gürlüyor ve neredeyse kahve fincanımı koridorda düşürüyordum. Çatışmaya girdikten sonra gergin ve sinirliyim, bu yüzden arkamdaki Yaratık'ın sesi çenesine bir yumrukla karşılık verme isteği uyandırdı.

Takımdaki en yeni adamla yüzleşmek için arkamı döndüm.

Bu adam tüylerimi ürpertiyor. Danny'nin karanlığa sahip olduğunu düşünüyorsam, bu adam zehir akıtıyor, ahlaki olarak doğru bulduğu şeylerin çizgilerini bulanıklaştıran bir aura... *eğer* varsa.

"Lanet olsun, Yaratık. Bana böyle sinsice yaklaşma, pislik herif." Öfkeyle ona baktım, gözlerim kıpkırmızı olmuştu. Arkamdan geldiğini duymadım. Orospu çocuğu çok sessiz. Ayak sesleri bile tamamen sessiz.

"Durumu stabil. Tek bildiğim bu. Kurşun göğsünün üst kısmından girmiş. Ameliyata gerek yok. Ambulansta uyanmaya çalıştığında sakinleştirici verdiler. Sağlık görevlilerine kafayı yiyordu," diye açıklıyorum yanan kahvemi yudumlarken ve plastik ağzı ağzıma götürürken. "Amiral Ravenmore yolda." Yaratık siyah maskesinin arkasından sıkılmış, etkilenmemiş gözlerle bana bakıyor.

"Kızı bulmamız gerek. Yoksa hepimiz ölürüz." Yaratık yavaşça göz kırpmıyor, duvara yaslanıyor. Elini cebine atıyor ve her zaman oynadığı kurşunu çıkarıyor. Her parmağında döndürdükten sonra bakışlarını kırıyor ve eline bakıyor.

"Düşmanlarımızın bizi öldürmesinden bahsetmiyorum, hayır. Ama Grim öldürecek." Sonra doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve midem bulanıyor.

Ne demek istediğini biliyorum. Grim, Ari'nin gittiğini ve onu bulamadığımızı öğrendiğinde tüm dünya ölebilir. Sadece birkaç saat oldu ama şimdiden sonsuzluk gibi geliyor.

İpucu yok. Sanki buhar olup uçmuşlar gibi. Rooker ve Lopez Danny'nin odasındalar, uyanmasını bekliyorlar.

Zeke bize, kendisi ve ekibinin güvenlik sisteminin arızalanmasıyla ilgili ilk araştırmayı yaptıktan sonra. Omar'ın sistemi hacklediği sonucuna vardı.

İnanılmaz varlıklara ve teknolojiye sahip olan sadece biz değiliz. Onlar da iyi donanımlı.

Ari'yi seviyorum. Ona hâlâ çok aşığım ama bir daha asla haddimi aşmayacağım. Zaman, onun reddi yüzünden kalbimde açılan deliği iyileştirecek. Ama o ben değilim. Bunu bana açıkça söyledi ve bu sözleri söylediğinde çok derinden yaraladı.

Ari ve benim ilişkimiz her zaman benzersiz olacak ve sanırım bir parçam her zaman onu bekleyecek. Ama şimdilik gitmesine izin veriyorum.

"Kızın adı Ari Alvarez," diye düzeltiyorum ondan uzaklaşmadan önce. "Ve onu bulacağız."

Uzaklaşırken, Ari'nin annesini görevlendirilen polis memuruyla birlikte kontrol ediyorum. Biz bu durumu halledene kadar yerel polis tarafından koruyucu gözaltında tutuluyor.

Grim'in odasına yaklaştıkça daha çok bağırsık çağırış ve boğuk sesler duyuyorum.

Hastanenin yer karolarından başımı kaldırıp cam kapıdan kaldığı yoğun bakım odasına bakıyorum. Rooker ve Lopez etrafını sarmış. Vurulduğunda giydiği üniformayı giyerken onu sakinleştirmeye çalışıyorlar. Hastane önlüğü üzerinden çıkmış, yerde parçalara ayrılmıştır.

Rooker onu sakinleştirmeye çalışır ama Danny gitmiştir ve Azrail kontrolü ele alır. Hastane yatağını yana çevirir ve Ari'nin yokluğunun farkına varılmasıyla yatak gürültüyle yere çöker.

Vurulduğu yerden göğsüne kan sızıyor.

Kolundaki serum çıkarıldı ve Rooker'ın yüzüne bağılırken ön kolundan bolca kan aktı.

"Ben iyiyim!" diye homurdanıyor Rooker'a. Bunun içeri girmem için bir işaret olduğunu biliyorum. Kapıyı hızla açıyorum.

Hastane güvenliği, yoğun bakım katını kasıp kavuran hastayı kelepçelemeye hazırmış gibi aceleyle içeri giriyor. Kelepçelerine uzanıyorlar, ama biz olduğumuzu görünce -SEAL Team Executioners- yarı yolda duruyorlar. Azrail'in gazabını serbest bırakan Operatör olduğunu görünce koridora doğru geri çekiliyorlar.

"Grim," diye sesleniyorum ona, düşüncelerinden sıyrılmasını sağlayarak. Kaşlarının arasındaki boşluk acımasız bir yoğunlukla daralıyor.

Lanet olsun. Beni öldürebilir.

Beni itiyor ama ben yerimde duruyorum, sadece bir adım tökezliyorum.

"Nerede o, Kane? Rooker bana onu en son senin gördüğünü söyledi." Beni tekrar itiyor ve öfkeden gözlerinin kör olduğunu biliyorum.

"Ari nerede? Nerede o?" diye tekrarlıyor, bana bağırarak. Boynundaki ve ellerindeki damarlar intikam hırsıyla şişmiş. Beni yeleğimden yakaladı ve yutkundum.

Hastane katındaki herkes durur ve ortalık sessizleşir. Gerginlik o kadar yoğundu ki kesip atamazdınız. Etrafıma bakıyorum ve tüm personelin odaya baktığını görüyorum. Lopez kasvetle boğazını temizliyor.

Rooker en iyi arkadaşının öfkesini serbest bırakmasını izliyor ve kimse Grim'i durduramıyor.

Grim'e dönüyorum, çenesi yukarı kalkmış. Tüm vücudunu saran sıcaklığı görebiliyorum. Nefes alışları uzun ve eşit. Yıkım içinde olduğunu görebiliyorum. Kırılmış. Soğukkanlı değil. Toparlanmamış. Sakin değil.

Yaşama sebebini kaybetmiş bir adam.

Acısı sonsuz.

"Bilmiyorum Grim, ama Zeke bu işin peşinde. Yakında onu bulacaktır." Kararlılıkla göz kırpyorum. Zeke işinde iyi ve Grim de bunu biliyor. Onu çabucak bulacağız; hiç şüphem yok.

Ellerini saçlarında gezdirerek benden uzaklaşıyor.

Yaratık içeri girdiğinde Rooker boğazını temizler, tek kelime etmez. Bir köşeye çekilir, kollarını kavuşturur ve izlemeye başlar.

"Onu bulacaklar Danny. Bu diğer görevlere benzemez. Onlar belki..." Rooker, Danny'ye söyler ve Danny onu sırf bunu söylediği için öldürecekmiş gibi izler.

Kimsenin ele almak istemediği odadaki fildir.

Hepimiz Ari'nin çoktan ölmüş olabileceğini biliyoruz. Kimsenin bunu söyleyecek cesareti yok ve Danny de ona karşı çıkamayacağını biliyor.

Ama onu öldürdüklerine inanmayı reddediyorum. İnanmak istemiyorum çünkü ben de kırılacağım.

Sonra Grim şalterini daha da indiriyor ve Rooker'a bunu söylediği için onu öldürecekmiş gibi bakıyor.

"Sakın daha fazla konuşayım deme," diye hırlıyor Grim dişlerini göstererek. "Ne demek *onlar*, ha?"

Rooker'ın ifadesi Grim'den sırtı duvara değene kadar uzaklaşırken yumuşuyor. "Bunun bizim yetki alanımızın dışında olduğunu biliyorsun. Artık bizim görevimiz değil. Bırak polis halletsin."

Rooker ona protokolleri hatırlattığında Grim'in çenesi gerilir.

"Eğer bu Noel olsaydı..." Başlıyorum ve Rooker karısının adını duyunca Grim'den uzaklaşıyor ama Ari'nin ortadan kaybolmasının Grim'e... bana ne yaptığını anlaması gerekiyor. Şu anda tüm dikkati benim üzerimde ve bunu söylediğim için beni dövebilir.

"Bak, tek söylediğim bunu bilmediğimiz, Rooker. Onu hepimizi tuzağa düşürmek için kullanabilirler," diyorum. "Ve Grim'i içeri çekene kadar onu canlı bırakacaklar. İstedikleri de bu değil mi? Yani bu her şeyi daha karmaşık hale getirecek ve kurallar çiğnenecek. Amiral Ravenmore bizim de bu işin içinde olmamızı isteyecek ve polis de isteyecek."

"Efendim, lütfen oturun." Bir hemşire hızla odaya girer ve Grim'e yalvarır. Hastane yatağını işaret ederek onu bir çocuk gibi azarlar.

Tüm dünyası elinden alınmış bir adama yaklaşımdan korkuyor ve tereddüt ediyor. Danny'nin hissettiği kalp acısı, öfke yoluyla belirgin ve kristal berraklığındadır.

Omuzları geriliyor, kaşlarını çatıyor ve ona hastane yatağına dönmesini işaret ediyor.

"Lori, beni hatırladığını biliyorum," diyor.

Hemşire gergin bir şekilde yanağının içini ısıırıyor.

"Beni taburcu etmelisin. Ari'yi bulmalıyım." Lori'ye doğru yürüyor ve Lori geri çekilmek ister gibi görünüyor ama sonra hızla tavrını değiştiriyor.

"Ne demek istiyorsun? Nerede o?! Violet ile baloda değil miydi?" Sesini yükseltiyor, göğsü inip kalkıyor.

"Hiçbir şey açıklayamam," diye mırıldanıyor Grim.

"Yapamazsın!" Lori ayağını yere vurarak ona bağırır.

"*Senorita hermosa*, anlamıyorsunuz," diye araya giriyor Lopez. Güneyli aksanı odadaki gerginliği kırıyor ve havayı hafifçe değiştiriyor.

Gözlerimi deviriyorum. Böyle bir durumda flört etmeye mi çalışıyor?

Pislik.

"Bizim de sizin gibi yapmamız gereken bir iş var," diye sözlerini bitiriyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak ona gamzeli bir gülümseme gönderiyor.

Lori ona ters ters bakıyor ve Lopez'in çapkın gülümsemesine sinirlenerek gözlerini kısıyor. "Ben eşcinselim." Grim'e dönmeden önce alay ediyor.

Sonra odanın köşesinde duran ve aynı ağır mermiyi parmaklarının arasında çeviren Yaratık'a geçer.

"Peki sen kimsin?" Lori tersliyor. Her birimize cehennemi yaşıyor ve bu haklı.

Yaratık mermiyi parmaklarının arasında döndürmeyi bırakır. Birkaç saniye donup kalır. Gri gözleri siyah maskesinin arkasından Lori'ye bakar, ardından kıs kıs güler.

"Hiç kimse. Sadece duvardaki bir hayalet. Devam et."

Ne oluyor be? "Aldırma ona," diye hırladı Grim. "Lori, önümüzdeki beş dakika içinde hiçbir şeyin beni o odadan çıkmaktan alıkoyamayacağını çok iyi biliyorsun. O dışarıda ve onu bulabilirim. Nazik davranıyorum."

Lori yenilgiyle iç çekiyor.

"Çok kan kaybettiniz, Bay Rider."

"Ve bana kan nakli yaptınız, değil mi? Ben iyiyim. Sağlamım, Lori."

Dudaklarını büzüyor ve kendi serumunu çekip çıkardığı için kan içinde kalan kollarına bakıyor.

"Elimden geleni yaparım, ama Doktor Reese bu gece nöbette ve biraz götün tekidir."

Suratsız gözleri parlıyor ve kaşları kavisleniyor. "Mükemmel."

DANNY

I Hınzırca sırtıyor, nişangâhıma bakıyor, o piçin ait olduğu cehenneme düşüşünü izliyordum.

Orospu çocuğu kolay kurtuldu ama artık kızıma dokunmasını izleyemezdim.

Orospu çocuğu.

Bu geceki görev için hazırlanırken, meleşimi alan adamlara karşı zihnimin en derin, en karanlık sapkın yollarını serbest bırakmaya hazırdım... Bıçağımı biledim. Ve şimdi buradayız ve bu çiftlikten ayrılmamın tek yolu kollarımda kızım ve Ölüm'ün tırpanıyla damgalanmış Ömer.

Çatıda büyük bir pencere var. Kırıp açtım ve içeri daldım. Gecenin gölgeleri varlığını yok ediyor.

İçeri girdiğimde, meleşimin çılgınlığını duyabiliyordum, onu öldürmeleri için yalvarıyordu. Bütün bu lanet binayı yerle bir etmek üzereyim.

Göğsüm çok ağrıyor ve çok acı çekiyorum ama hiçbir şey Ari'nin onu öldürmeleri için yalvardığını duyduğumda hissettiğim acıyla kıyaslanamaz.

Sikeyim.

Bu şeytani orospu çocuklarının her birinin ruhunu alacağım. Ekibimle birlikte polis tarafından götürüldüğümüz süre boyunca Omar'ı hangi sapkın yöntemle öldüreceğimi düşündüm ve öldüreceğim de.

Ari ahırda o bok parçasının cesediyle birlikte yerde yatıyor.

Kane, Lopez ve Rooker arkama düştü. Zeke'in ekibi ahırın yanından girerek patlamalı bir giriş yapıyor.

Ahırda bir ordu kadar adam ve sanki onu asmaya hazırlanıyorlarmış gibi bir idam ipi var.

Tüfeğimi vurulan omzuma doğru sıkıca tutuyorum; bu sonuçlarla daha sonra ilgileneceğim. İntikam duygusundan güç alan adrenalim şu anda bunu hissetmeme izin vermiyor. Omar'ın cesedini bu gece onaylanmış ölümler listeme ekleyeceğim.

Bu gece her şey sona erecek.

Paul'ün katili görüş alanımda ve bu sefer kaçamayacağından emin olacağım.

En çok arananlar listesindeki bir numaralı hedefimizin kalbi ben onu ele geçirdikten sonra atmayacak.

Tetiği çektim ama arkadaşlarından biri vücudunu onun önüne attı. Omar'ın yerine o düştü. Kahrolası korkak. Ama onu merhamet için yalvartacağım... Azrail kapılarını çaldığında hepsi öyle yapar. Omar takipçilerinden birinin belindeki silaha uzanmaya çalışıyor ama bir diğerini vurarak silahlanmasını engelliyorum.

Herkes silahını çekti ve sonunda kızımı gördüm.

Ayakta duruyor, titriyor ve ağlıyor. Ellerini kulaklarına götürmüş, güzel kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki ona ulaşmam için yalvarıyor. Boğazımdaki acıyı yutuyorum. Ona tekrar sarılacağım.

Önce Omar'ın ordusunu geçmeliyim.

Sakin ol.

"Kaç!" Ona bağıriyorum ve sulu gözleri açılıyor. Ahırın arka tarafındaki kapılardan birine doğru koşmaya başladı. Kapıyı açtığında bir adam onu kovalıyor. Elini saçına götürmek üzereydi ki kafasına bir kurşun sıktım.

Sonra tam bir kaos başlar. Herkes karşılıklı ateş ediyor. Siperin arkasından birkaç kişi daha çıkarıyorum ve son gördüğüm şey Omar ve kızının Ari'yi ahırın arkasındaki ormana doğru kovaladıkları oluyor.

Cesedimi çiğnemen lazım.

"Ona ulaşmam gerek," diyorum mikrofondan ekibe, tüfeğimi yeniden doldururken.

"Git! Seni koruyacağız... kızımızı al," diye yanıtıyor Kane ve bir parçam "bizim" demesine içerliyor, ama artık bunu o şekilde kastetmiyor.

"Bane, senin kafana da bir kurşun sıktırtma bana."

Paul kız kardeşini ekibimize emanet etti. Ve Kane her zaman Ari'nin hayatının bir parçası olacak, sadece benim olacağım şekilde değil ve geçtiğimiz günlerde uzun bir konuşmadan sonra

Üç gün sonra bir anlaşmaya vardık ama bu yakın arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyor. Haddini aştı ve yaşamasına izin verdiğim için şanslı.

Arkadaşlığımız bitti ama o hâlâ benim ekibimde, bu da her zaman profesyonel olacağım anlamına geliyor.

"Desteğe ihtiyacın var mı? Seni takip edeceğim!" Rooker, ahırın derinliklerinden bir diğerini indirdikten sonra teklifte bulunur.

Tüfeğimi havaya kaldırıyorum ve etrafımıza ateş açılıyor, ama vurulmaktan kaçınarak hepsini teker teker indiriyoruz. Bir duvarın üzerinden AK-47'li iki adama nişan alıyorum ve tetiği çekiyorum. Yere düşüyorlar.

"Ben hallederim. Sadece beni koru. Ormana kaçtı ama Omar benim," diye kükrüyorum. Onu öldürmeden önce ona ulaşmalıyım.

Zeke'in yarattığı patlamaya doğru ilerliyorum. Botlarım donmuş zemine çarpıyor, hala birkaç santim kar var ve Ari'min bunun üzerinde çıplak ayakla koştuğunu hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum.

Onu evime götüreceğim ve bu iş bittikten sonra önümüzdeki birkaç geceyi şöminemin yanında geçireceğiz. Önümüzdeki yüzyıl boyunca onu gözümün önünden ayırmayacağım.

Ahırın arkasında sık bir orman var. Kuzey Carolina'dayız ve ay ışığında bir anlık kırmızı parlıltıyı görebiliyorum. Ona aldığım elbisede payetler ve mücevherler var ve gece gökyüzü ve yıldızlar elbisesine yansıyor.

Omar, kızı ve üç adam onun peşinden koşuyor. Kovalarken ona ateş ediyorlar. Silah sesleri havada dalgalanıyor ve havai fişek gibi ses çıkarıyor.

"Yaratık!" Onlara yaklaşırken en ölümcül keskin nişancımıza bağıriyorum. Ateş etmesi için onu çağırdığımı biliyor. İzlediğini biliyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, kulağımın dibinde bir kurşun daha patlıyor ve Ari'yi kovalayan adam yere düşüyor.

Cesedi bir kayaya çarpıyor ve ben koşarak yanından geçerken hızlıca bir göz atıp öldüğünden emin oluyorum.

Yaratık yaptığı işte çok iyi. Amiral Ravenmore onu takıma katarak harika bir karar verdi. Bu herif asla ıskalamaz. Bu adam son sürat koşuyordu ve yine de hedefi kafasından vurdu.

"İyi bok."

"Gerisini size bırakıyorum," diye homurdanıyor mikrofondan.

Ari'den birkaç metre uzakta olduğum için tüfeğimi kaldırıyorum. Çıkmaz bir sokağa girmiş ve aşağıya doğru hızla akan bir nehir var. Tetiği tekrar çektiğimde nehrin sesi daha da yükseliyor.

Bir el daha ateş ediyorum ve geriye sadece üç adam kalıyor. Silahımı yeniden doldurmam gerekiyor ama yeterli zamanım yok. Zaten çabuk ölmelerine izin vermeyeceğim. Bıçağımı çıkarıyorum.

Ari'yi artık göremiyorum. Belki de nehre doğru köşeye sıkıştıkları için saklanıyordur.

Benim akıllı kızım.

Nerede olduğumu bilmiyorlar. Bu gece Ölüm'ün gölgesiyim ve Omar'ın Ari'yi çağırmasını izliyorum.

"Dağılın ve onu bulun. Fazla uzaklaşmış olamaz," diye homurdanan Omar, kalan birkaç adamına emir veriyor.

"Baba! Kaçmalıyız. Peşimizde, geri dönebiliriz" diye yalvarır kızı.

Yüzüne tokat atıyor.

"Ölüm'ün kafasını bir kazığa geçirmeden ve sürtüğünü yeraltına indirmeden buradan gitmiyoruz. Şimdi onları bulun."

"Evet, efendim!"

Ama kızı yanağını ovuşturuyor, babasına ters ters bakıyor. Artık canına tak etmiş gibi görünüyor. Arkasını döner, ormanın derinliklerine doğru yürür ve onları terk eder.

Hayal görüyor. Beni öldürse bile, etrafları sarıldı. Hiçbir yere gidemezler. Yandaşlarının etrafımı aramasını izliyorum. Sadece birkaç tane kaldı.

Gölgelerin benim dostum olduğunu bilmiyorlar mı? Azrail onları çağırıyor ve ben de onlara ulaştıracağım.

Bir ağacın arkasına gizleniyorum ve içlerinden birinin solumdan görüş alanıma girmesini izliyorum.

Kısa boylu ama yapılı... Yine de kolay bir ölüm.

Eldivenli elimi ağzına götürerek onu yakaladım. Vücuduna sarılırken çığlıklarını bastırıyorum, göğsüne sapladığım silahı elinden çekip alıyorum. Düşmeden önce susturucumu çıkarıp kafasına ateş ediyorum, bir kişi daha ölüyor.

Onu sessizce karın üzerine yatırdım.

Teker teker soğuk, karanlık gecenin derinliklerine doğru yürüyorlar ve ben de onları öldürüyorum. Geriye sadece Omar kaldı.

Yandaşlarını çağırır ve yalnız olduğunu fark edince çılgına döner. Sesi gecenin içinde yankılanır ama karşılığında hiçbir şey yoktur. Ölüm

ruhunu alacak; sevinçle dans ettiğini hissedebiliyorum, beklenti sert bir şekilde pençeliyor. Neredeyse onun üzerinde gezindiğini, dudaklarını yaladığını görebiliyorum.

"Bay Ölüm, burada olduğunuzu biliyorum," diye taklit ediyor ve ben gülümsüyorum. O beni ararken ben sırtıyorum.

"Bu gece buradan çıkamayabilirim."

Kesinlikle yapmayacaksın.

"Fahişeni de yanımda götüreceğimden emin olabilirsin."

Kızım hakkında böyle konuştuğu için dili boğazından kesilecek. Ormanda rastgele ağaçlara ateş etmeye başladı. Çaresiz durumda ve ben de tam olarak bunu istiyorum. Sonunun yakın olduğunu bilmesini istiyorum.

Hayır.

biri ölümden kaçır.

Yeterince eminim. Açık bir alanda duruyor ve benim saklanmam bitti.

Kolu kavrayıp gölgeden çıkıyorum ve ay bir spot ışığı gibi üzerimde parlıyor. Omar'ın gözleri dehşetle irileşti. Hareketsizdi. O kadar saçma sapan konuştuktan sonra bir de ona bak.

Kahrolası korkak. Her zaman öyledirler.

Tabancasını bana doğru kaldırdı ama ben daha hızlıydım.

Bıçağı koluna doğru fırlattım. Silahı etine çarpar çarpmaz düşüyor ve ben de ona doğru ilerliyorum.

Hayatı için yalvarıp beni pençelerken onu yakalıyorum ama üniformam başarılı olmasını engelliyor.

Feryat ediyor, elimden kurtulmak için çırpınıyor ama çok zayıf ve ben çok eğleniyorum.

"Beni öldürsen bile," diye boğazını sıkıyorum ama o devam ediyor, "Bu asla bitmeyecek Bay Ölüm. Bu bir savaş. Ve savaş asla bitmez. Seninle cehennemde görüşeceğiz."

Heyecandan yüzüme sinsi bir sırıtma yayılıyor. Öbür dünyada ona işkence etme düşüncesi kemiklerimi ürpertiyor. Bana iyi bir zaman gibi geliyor.

"Dört gözle bekliyorum." Kulağına hırladım. "Bu Ari için."

Dediğimi yapıyorum ve dilini ağzından çekip kesiyorum. Tereyağı gibi kesiyor ve kan bir şelale gibi ellerime ve vücuduna akmaya başlıyor.

"Bu da Paul için."

Boğazını kestim.

ARI

MAyaklarım yanıyor ve sistemimdeki son adrenalın parçasını da çekiyorum.

İki gün boyunca çok az su ya da yiyecek aldıktan sonra bırakın koşmayı, nasıl yürüyebildiğimi bile bilmiyorum.

Karların, kayaların ve dalların üzerinden koşuyorum, kaçmaya çalışırken kendimi kesiyorum.

Nereye gittiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim Danny bana kaçmamı söyledi, ben de kendimi tekrar güvende hissedene kadar kaçacağım.

Ormana doğru koştum. Kapıları açtığımda gördüğüm ilk şey buydu. Kendimi güçsüz hissediyorum ama devam etmek zorundayım.

Hava karanlık, soğuk ve dondurucu. Noel'den birkaç gün sonra ve kış karı dinmedi. Kuzey Carolina'da bu nadirdir. Kar yağarsa da çok az yağar ama nedense bu kış son yılların en çok karı yağdı.

Arkamdan gürleyen ayak sesleri duyuyorum, yapraklar ve taşlar birinin botlarının altında çıtırdıyor.

"Şimdi öleceksin, kaltak!" Bayan Salem arkamdan bağıırıyor.

Karanlıkta çılgınca etrafıma bakıyorum ve bir nehrin aktığını duyuyorum. Koşmayı bırakıyorum ve onu dikkatle dinlemeye çalışıyorum. Belki nehri geçebilirim ve beni takip etmezler. Çok soğuk olmalı ama iyi bir yüzücüyümdür.

"Seni elimize geçirdiğimizde bağırsaklarını deşeceğiz!" diye kükrüyor babası arkamdan.

Nehrin nerede olduğuna dair iyi bir fikir edindiğimde koşmaya başlıyorum. Ayaklarım ağrıyor ve soğuk hava her nefes alışımında beni yakıyor. Ayak parmaklarımı hissedemiyorum.

parmaklarım, ama devam etmeliyim.

Sonra bir silah sesi duydum. Yanımdaki ağaca isabet etti ve arkamı döndüğümde hepsini peşimde buldum... sadece birkaç adım ötemde.

Tekrar dönüp bir ağacın arkasına saklanıyorum. Nehri izliyorum; huzurlu görünüyor ama akıntı güçlü ve içine atlamakta tereddüt ediyorum.

Bana arkamdan ateş etmeye devam ediyorlar ve ben titriyorum, titriyorum ve kendi iniltilerimi ellerimle susturuyorum. Savaş ya da kaç tepkim devreye giriyor ama suya atlayamıyorum. Bunun yerine, havaya karışıp yok olmayı umarak kendime doğru kıvrılmaya çalışıyorum.

Ağzımı avuçlayıp sertçe ısırıyorum. Nerede olduğumu bilmelerine izin veremem.

Sonra bir silah sesi daha duyulur, ama sesi farklıdır, sanki farklı bir silahtan, farklı bir açıdan gelmiş gibidir.

Silah sesleri arttıkça ellerimi kulaklarıma götürüyorum ve sanki bu son silah sesiymiş gibi çığlık atıyorum. Ağacın hemen arkasındalarmış gibi hissediyorum. Ateş devam ederken arkasına saklanıyorum. Havai fişek sesleri gibi. Tekrar tekrar patlayan küçük bombalar gibi.

Öleceğim.

Öleceğim.

Öleceğim.

Soğuk hava beni öldürmezse, çapraz ateşe maruz kalacağım ya da daha kötüsü, şoka girdiğim ve çığlıklarımı durduramadığım için beni bulacaklar.

Sonra sessizlik olur. Artık silah sesi yok... sadece nehir. Ellerimi kulaklarımda tutarak, Tanrı'ya bir şekilde bu işten yara almadan çıkabilmek için dua ediyorum.

Sonra yanımdaki ağacın dibine bir ceset düştü. Bu beni kovalayan adamdı. Cansız elinden bir tabanca düştü ve onu kanla kapladı. Burnundan karlara kan damlıyor.

Kıpkırmızı renk, ay ışığı altında beyaz buza karşı göze çarpıyor. Ben göz kırptıkça kar parıl parıl parlıyor.

Bu benim tekrar kaçma şansım ama silahı onun elinden almalıyım. Danny bana bu silahları nefsi müdafaa için kullanmayı öğretti.

Eğildim, hala ağlıyor ve şoktan titriyordum. Metal tabancayı aldım. Cesedin üzerinde duruyorum ve soluma bir göz atıyorum.

Birinin sesini duyuyorum, ama nefes alışım sözlerini gölgeliyor. Yemin ederim Omar ve Danny'yi duyuyorum.

Ormanın ortasında yaşananlar beni hemen şaşırttı. Danny, Omar'ın üzerinde yükseliyor ve adamı kollarından tutuyor. Sonra beni esir alanın boğazını kesiyor.

Gözlerim açıldı. Az önce onun birini öldürmesini izledim.

Maskesini takıyor. Ama o okyanus gözlerini nerede görsem tanırım.

Kan Omar'ın üzerine ve kar beyazı zemine sıçırıyor. Danny beni izlediğimi fark etti ve tamamen kaskatı kesilerek Omar'ın yere düşmesine ve kendi kanında boğulmasına izin verdi.

Onu gördüğümde dudağımı ısırarak inliyorum ve ona doğru koşmaya başlamak istiyorum ama hareket edemiyorum.

Göğsümde yoğun bir acı hissediyorum, sanki kalbim tüm bu kargaşa yüzünden duracakmış gibi. Ne kadar nefes alırsam alayım ya da ağlarsam ağlayayım, dehşet beni yiyip bitiriyor ve her türlü hareket duygumu kaybetmeme neden oluyor.

Danny karların ve cesetlerin üzerinde adım atıyor ve tek yapmak istediğim koşmak ama bacaklarım cevap vermiyor.

Sonra arkasında karanlık bir figürün belirdiğini, sırtına bir silah dayadığını gördüm ve... Harekete geçiyorum.

Güvenlik eğitimimde öğrendiğim gibi tabancamı kaldırdım ve tetiği çektim.

Bayan Salem'i yere düşürdü ve elim silahın gücüyle bilmece gibi oldu.

Yere düştü ve onu nereden vurduğumu bilmiyorum. Ama işe yaradı çünkü Danny arkasına baktı.

"Aman Tanrım. Onu öldürdüm!" Silahı elimden düşürdüm ve başka bir endişe nöbeti başladı.

Tetiği çekmeseydim Danny'yi öldürecekti.

"Aman Tanrım... O öldü, değil mi? Ben ne yaptım?" Panik atak beni esir almışken Danny iki eliyle yüzümü tutarken kelimelerimde kekelemeye başlıyorum. Ben bir katilim. Birinin canını aldım.

"Bebeğim, bana bak!" Beni dağınıklığımdan kurtarmaya çalışıyor. Maskesinin arkasından alnıma bir öpücük konduruyor.

"Danny! Onu ben öldürdüm! Onu ben vurdum!"

Yapmak zorundaydım, değil mi?

Ama yine de yardım edemiyorum ama ani ve muazzam bir suçluluk hissediyorum. Yüzü bana dönük değil, yan yatmış durumda ama sırtını görebiliyorum.

"Ari, bana bak!" diye yalvarıyor yine derin, boğuk bir sesle.

Sonunda gözümü Bayan Salem'den ayırdım ve bulanık görüşümle onu aradım.

"İyisin, Ari. Her şey yolunda." Eliyle yüzümü daha sıkı tutuyor ve sonra beni kucaklıyor. "Yaralandın mı?"

Ben de ona sarılıp göğsüne ağlıyorum.

"Donuyorum," diye fısıldayarak ağlarken titriyorum ve bana daha sıkı sarılıyor. "Susadım... çok susadım."

Hala balodaki kırmızı elbisemi giyiyorum. Hiçbir şeyi örtmüyor. Danstan beri üzerimde ne sıcak tutacak bir şey ne de palto var. Hipotermiye giriyorum.

"Seni hemen ısıtacağım, bebeğim."

"Danny, onu ben öldürdüm!"

Sonra taktiksel olarak hızlı gitmeme izin veriyor ve arkasında bir kadın sesinden yüksek bir homurtu duyuyorum.

Bu Bayan Salem.

Onu vurmama rağmen ölmedi.

Kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi çılgık atarak ona saldırıyor. Ağzından kan damlıyor ve ona doğru koşarken tökezliyor. Omzunun üzerinde bir bıçak tutuyor ve intikam dolu karanlık gözleri şişiyor.

Her şey bir anda olup bitiyor.

Danny arkasını döner ve kemerinden bir tabanca alır. Kadını alnından vurur ve kadın tekrar yere düşer.

"Hayır, onu ben öldürdüm." Birkaç saniye daha Bayan Salem'i izler. Elini uzatıp nabzını yokluyor. Eğiliyor ve sonra elini geri çekiyor. Etrafımızdaki beş cesedi görmek için etrafa bakarak onu endişeyle izliyorum. Sonra bana doğru döndü.

Üstünü çıkarır, üzerinde sadece yelek ve kamuflaj üstü kalır.

Onu omzuma atıyor ve ben de soğuktan donmuş kollarımı kolların içine sokuyorum.

Dişlerim takırdıyor, ayaklarım yanıyor ve kendimi bir buz sarkıtına dönüşmüş gibi hissediyorum.

Açık mavi gözlerine bakıyorum. Kılık değiştirme şekli; maskesiyle gerçek Azrail'e benziyor. Ağzını bir tırpan sembolü kapatıyor ve geniş gözlü adamım ruhuma bakıyor, o kadar korkutucu bir şekilde muhteşem.

"Danny, yaşıyorsun... beni buldun," diye hıçkırarak ağlıyorum. Titreyen avucum yüzüne dokunmak için uzanıyor. Her tarafım kan içindeydi, o da öyle.

Kan, kılığının ve göz kapaklarının her tarafına sıçramıştır.

"Sen asla kaybolmadın..." diye nefes alır. "Sana söyledim, seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin." Gitmeme izin veriyor, ben de tökezleyerek bir ağaca tırmanıyorum.

Gözyaşlarım yüzüme düşüyor ve kalbim daha çok çarpıyor. Maskesinin arkasından bile bana gülümsediğini biliyorum.

"İyi misin? Sana zarar verdiler mi? Onlar..." boğazını temizliyor, "sana dokundular mı?"

Başımı sallıyorum.

"Şimdi sen buradasın, ben iyiyim."

Elleri gömleğinin altına, köprücük kemiklerine uzanıyor ve sırtım hâlâ sertçe ağaca yaslanmışken boynundaki künyeyi çıkarıyor.

Onları üzerime yerleştiriyor, böylece onları haç kolyemin üzerine başka bir kolye olarak takıyorum. Soğuk metal tenimi öpüyor ve her şey ağır çekime dönüşüyor.

"Evlen benimle." Parmaklarıyla dudaklarımı okşuyor, bir amaç uğruna kaskatı kesilmiş. Dudaklarımdan kısık bir inilti dökülüyor, ama acıdan değil... huzurdan.

"Bebeğim, evlen benimle." Ağzından çıkan kelimelere inanamayarak ağzım hafifçe aralanıyor.

Ona bakıyorum, bunun bir rüya olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Taş gibi soğuk gözlerinin benimkileri şiddetle aradığını izlediğimde. Bunun gerçek olduğunu biliyorum.

"Danny... Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Orduda olduğun sürece korkuyorum-" Başımı sallayarak, derin nefesler alarak ağlıyorum.

Kelimeleri bulamıyorum. Böyle şeylerin bizim için devam edeceğini düşünmek korkutucu. Belki anı mahvediyorum ama ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Korkuyorum." Omuz silkiyorum, hıçkırıyorum ve o beni çok yoğun bir şekilde izliyor. Bana böyle baktığı sürece yok olacakmışım gibi hissediyorum. Bunu yaptığında başa çıkamıyorum. Her seferinde eriyorum. Maskesi yüzünden daha da çok. Çünkü yüzünü göremesem de gözleri bana her şeyi anlatıyor.

Bana ruhunun neye ihtiyacı olduğunu ve ne hissettiğini söylüyorlar.

"Korkmak sorun değil. Korku bir zayıflık değildir meleşim. Hâlâ hayatta olduğun anlamına gelir."

Titreyen dudaklarım ve gıcırdayan dişlerimin arasından nefes veriyorum ve ardından beyaz nefesler geliyor ve hayranlıkla gözlerimi ona dikiyorum. O benim sığınağım.

"Sana söz veriyorum; seni her zaman bulacağım. Seni her zaman koruyacağım. Sen sonsuza dek benimsin, Ari Natalia. Seni bu dünyada yaşayan karanlıktan ve ruhunu rahatsız eden karanlıktan kurtaracağım. Seni seviyorum, Ari. Sana çok aşığıım."

O söyledi.

Ve evlenme teklif ediyor.

Kelebekler uçuşuyor ve boğazımda kıvılcımlar çıkıyor. Burnumu çekiyorum ve künyesini ellerimde daha sıkı tutuyorum.

Onlara bakıyorum. Parmak uçlarımda kan izleri var ve yanlışlıkla parmaklarımla kıpkırmızı izler bırakıyorum.

"Bu bir yüzük değil ama daha fazla bekleyemem." Buz tutmuş elimin üzerindeki künyeyi alıp sıkıca tutuyor. "Sana evlenme teklif ediyorum, Ari. Gelinim ol." Beni kaldırıyor ve ayaklarım artık yere değmiyor. Sırtımı ağaca yaslarken ona sarılıyorum ve ona daha sıkı tutunuyorum.

Gözyaşlarımdan arasından küçük bir kahkaha balonu kaçıyor.

"Şimdi mi söylüyorsun? Her tarafımız kan içinde ve hemen yanımda cesetler var. Şimdi mi söylüyorsun?"

"Ben bir sorun görmüyorum." Saçlarımı hafifçe tutup başımı yukarı çekerek gece gökyüzüne ve parıldayan yıldızlara bakmamı sağlıyor.

"Gerekirse dizlerimin üzerine çöküp sana doğru sürüneceğim bebeğim. Sonsuza dek benim olman için tüm dünyayı yakarım. Söyle."

Dudaklarımı ısırarak nefes veriyorum. Sanki bana teslim oluyor, kendisiyle ilgili her hassas noktayı ortaya çıkarıyor.

Maskesinin arkasından boynumu öpüyor. Saçımı bırakıyor, elini elbisemin altından geçirip göğüslerimi sıkıyor.

"Evlen benimle." Elbisemi yukarı doğru kaldırıyor, böylece açıkta kalıyorum. Ne olacağını anladığım anda gözlerim kapanıyor.

Pantolonunun fermuarını açıyor, kemerini çözüyor ve ben onu hissetmek için daha da sabırsızlanıyorum.

İkimiz de göğsümüzden yukarı kan içindeyiz. Ölü bedenler ikimizi de çevreliyor, yine de midemin altındaki hisler onu tehlikeli bir şekilde arzuluyor. Onu tam burada ve hemen şimdi istiyorum.

Sonra yaklaşıyor, mesafeyi kapatıyor ve vücut ısını hissedebiliyorum. Tanrım, çok sıcak hissediyorum. Kendimi onun devasa bedenine karşı boğmak istiyorum.

Vücudu. Kendini girişime yerleştirdiğinde tüm kasları bana karşı geriliyor. İçime giriyor ve ben yüksek sesle inliyorum.

"Evet, sonsuz kere evet," diye nefes alıyorum. İterek kulağıma doğru inliyor.

"Seni seviyorum, Danny..."

Sert aleti içime daha derin giriyor. Tekrar tekrar, çaresizlikle, geçen yıl yaşadığım her şey bu anda yok oluyor. Danny'nin bu berbat anda benimle sevişmesine değer veriyorum, çünkü artık bu insanlar öldüğüne göre, bunun yeni başlangıcımız olduğunu hissediyorum. Bunu biliyorum.

Karanlıkta ağaca karşı beni tutkuyla beceriyor.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye haykırıyorum bana verdiği her kiloda sırtım kayarken.

"Artık hiçbir yere gitmiyorsun. Eğer bunu başarabilirsem, yarın ilk iş soyadımı alacaksın."

Beni gererek açıyor ve ben de omuzlarına tutunuyorum. Kaşları bana doğru daralıyor, doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Yüzü kan içinde ve hissettiğim zevkten omuzlarını tırmalıyorum.

Şimdiden boşalacağım. Beni çılgına çeviren o noktaya nasıl vuracağını biliyor. Çok yakınım ve o da bunu biliyor.

Homurdanıyor ve ben inlemeden duramıyorum.

Bir eliyle sol bacağıma sıkıca kavıyor, daha derine inebilmek için beni kendine çekiyor. Her zaman yaptığı gibi beni yutuyor. Beni kabaca beceriyor.

Sonra onun sikinin üzerinde doruğa ulaşıyorum. Amım onun devasa uzunluğunu kavıyor ve omuzlarına doğru inliyorum, omuzlarını daha sert pençeliyorum.

Rahatlama bir kasırğa gibi üzerime çökerken tam bir mutluluk içindeyim.

İçime girmeye devam ederken, "Senin yanında kendimi kontrol edemiyorum, lanet olsun," diye homurdanıyor.

"Danny, ben-" diye mırıldanıyorum, içimde her derinleşip yaklaştığında göğüslerim daha hızlı zıplıyor, tüm bedenim ağaca çarpıyor.

Alındığımdan beri doğum kontrol haplarımı alamıyorum. Mini bir panik atak başlıyor, ama Danny ben itiraf ettiğimde irkilmiyor, tereddüt etmiyor. Bunun yerine, hiçbir şey onu beni tamamen almaktan alıkoyamazmış gibi hareket etmeye devam ediyor. Başka bir bebek sahibi olmayı deneme düşüncesi kalbimde umut titreşimleri yaratıyor.

Tekrar denemek istiyorum ama onun nasıl hissettiğini bilmiyorum.

"Biliyorum," diye homurdanıyor. Hızını artırıyor, kalçalarını sıkıca kavırıyor. Yaptığı şeyi yansıtacak morluklar olacağını biliyorum. Acı ve zevkle inliyorum ve ben farkına bile varmadan içime boşalıyor... endişelerime hareketleriyle cevap veriyor.

Maskesini çıkarıp cebine koyuyor.

Bu kadar iyi görünmesi yasadışı olmalı. Koyu sarı saçları dalgalanıyor, yanakları dondurucu gecenin kızıl tonunu yansıtıyor ve sakalı keskin çene hattını sarıyor.

"Seni öpmem gerek."

Sanki gördüğü en güzel şeymişim gibi bana bakıyor.

Ellerimi bir eliyle birleştirip dudakları bana çarparken başımın üzerine kaldırırken sonsuza dek bağlı görünüyor. Beni yutuyor, daha derine, daha derine. Dudaklarımız birbirine sürtünüyor, dili benimkini buluyor, iki dünyanın sonunda bir olması gibi birbirine çarpıyor.

Bitkin bedenimi kollarında taşıyor. Göğsüne daha sıkı sarılıyorum, ağlıyorum ve hayatım pahasına ona tutunuyorum. Yeleği ve silahları rahatsız ediyor ama elleri ve kokusu bunu telafi ediyor. Evim gibi kokuyor ve bir daha asla yanından ayrılmak istemiyorum.

Danny'nin gitmesine asla izin vermek istemiyorum. Kardeşimin ölümünden sorumlu olan kişilerin öldüğünü ve çoktan gittiğini bilmek bana huzur veriyor. Bu sayfa sonunda onun sayesinde kapandı. Beni tekrar kurtardı ve aynı zamanda kardeşimin intikamını aldı.

Uykuya dalıp çıkarken, o beni ormandan çıkarırken, rüyamda kardeşimi görüyorum. Paul'ün gitar çaldığını görebiliyorum. Sisli, puslu bir rüya ama onu görebiliyorum. Gitarından başını kaldırıyor ve avuçlarını tellerin üzerine koyuyor... bu sefer çalmayı bırakıyor.

Kocaman, sıcak bir sırıtışla bana bakıyor. Bir şey söylemek istediğini biliyorum. Bunu biliyorum. Her iki yanağında da gamzeleri beliriyor ve ağabeyimin yüzünden bir damla yaş süzülüyor.

Huzur içinde olduğunu biliyorum. Çünkü Danny acımıza bir son verdi.

Sandalyesinden kalkıp gitarını omzuna atarak siyah gölgelerin derinliklerine doğru ilerliyor ve gözden kayboluyor.

Danny'nin göğsüne gülümsüyorum ve rüyam kaybolurken bana daha sıkı sarılıyor.

Uykuya yenik düşmeden önce duyduğum son şey, "Bu takımın işi bitti. Onu eve götürüyorum."

M Dünya sonunda yeniden anlam kazanmış gibi hissediyorum. Danny yanımda olduğu sürece karanlık artık yalnız hissettirmiyor. Geçen yıl kendime onunla ilgili her şeyi kabul ettiğimi söyleyip durdum. yüz.

Ondan ve hayatımdan alınmak, bir daha asla onsuz yaşamak istemediğimi fark etmemi sağladı.

O tanıdığım en güçlü adam ve beni kocaman kollarıyla her kucakladığında kendimi şanslı hissediyorum.

O benim evim. O nereye giderse, ben de peşinden gideceğim. "Uzan."

İkimiz de çıplaktık. Eve varır varmaz, ön kapıdan girer girmez beni soyması uzun sürmedi. Tüm kıyafetlerim koridordan oturma odasına doğru bir rota gibi dağılmıştı.

Şöminesini yaktı ve soyundu. Kemerini çıkardı, üniformasını çıkardı ve üzerime tırmandı.

"Bayan Rider." Üzerimde gezinirken alnımdan öpüyor. Vurulduğu göğsüne bakıyorum. Ellerini yüzümün iki yanına koyarken üzerinde kocaman bir bandaj var.

"Bunu söylemek garip hissettiriyor." Ellerimi yüzünün sol tarafına sürerken sol elimdeki pırlanta yüzüğe bakıyorum.

Evlenme teklif ettiğinde bana verdiği künyeyi hâlâ takıyorum. Saçıma düşüyorlar ve birkaç saniye onlarla oynadıktan sonra

gitmelerine izin veriyor.

Gece geç oldu ve şöminenin ateşi bizi sıcak tutuyor. Kar yağışı durdu ama donmaya devam ediyor.

Elimi tutuyor ve parmağımdaki yüzüğe bakıyor.

Elimi bırakırken "Bunu asla çıkarmayacaksın," diye mırıldanıyor. Öpücüklerini göğsümden karnıma kadar takip ediyor. Nora ve Shane'in bana verdiği yara izini görünce duruyor. Solmakta olan yara izine bir öpücük kondurmadan önce sakalının üzerinden geçtiğini hissediyorum ve ıstırabım bir anda yok oluyor.

Sonra kendini yavaşça içime itiyor. Bu sert giriş karşısında yüksek sesle inledim. Evine girdiğimizde çoktan ıslanmış ve onun için hazırdım. Bana hükmetme ihtiyacı onu tüketiyor. Her zamanki gibi ona boyun eğmemi istiyor ve ben de egeceğim. Ama bu gece boyun eğen tek kişi ben değilim ve bunu ona göstereceğim.

Kendimi çok dolu hissediyorum ve o kendini daha derine iterken sırtını kaşıyorum.

Ben.

Yüzük parmağını tuttum. Ağzımın içine çekip, siyah parmağını emiyorum.

evlilik yüzüğü, ondan bir hırıltı kazanıyor. "Kocam," dedim ona.

Hastaneden taburcu olduktan sonra Danny daha fazla beklemek istemediği konusunda şaka yapmıyordu. Ben rehidrasyon için hastaneye götürülürken adliyeyi aramış ve sonrasında Lori'nin kurşun yarasını tedavi etmesine izin vermiş.

Terhis olduğumuzda evlendik. Bizi evlendirecek bir hakim bulmak kolay olmadı, ama sonra kimin sorduğunu gördüler ve aniden bir tatilde müsait oldular.

Annem bana Target'tan beyaz bir elbise almıştı ve mükemmeldi. Ben düğün istemiyordum. Onunla evlenmek istiyordum. Sonunda hayatlarımız iç içe geçecekti, artık hayatlarımızda büyük bir sayfa kapanmıştı.

Annem ve Enzo Rooker adliyedeki düğünümüze katılan tek kişilerdi.

Ama Danny istersem daha büyüğünü yapabileceğimize söz verdi.

Ailesinin orada olmasını istemedi ve ben de onu suçlamıyorum. Onun şeytanlarında büyük bir rol oynuyorlar, ancak yine de onlarla olan yabancılaşmış ilişkisi hakkında ne yapması gerektiğini söylemek bana düşmez.

İlk öpücüğümüzü paylaştığımız kanepedeyiz.

Hareket etme şekli farklı. Sanki her saniyenin tadını çıkarıyor. İçime yavaşça ve derinlemesine giriyor ve ben her şeyi hissedebiliyorum.

Hissedebiliyorum.

sikinin başının girişime girip çıktığını hissediyordum.

Her çekişinde inliyor ve sonra kendini içeri itiyor.

"O kadar sıkıydın ki..." diye fısıldıyor boynumu öperken. Dilini göğsümde gezdiriyor ve sonra sağ göğsümü ağzına alıyor. Sertçe emiyor, mırıldanıyor ve sonra diğer göğsümü ağzına alıyor.

Hareketleri hızlanmaya başlıyor, kendini içimde daha da derine gömüyor. Açlıktan ölüyormuş gibi belimi kendine doğru çektiğinde, parmaklarının beni tüketene kadar her şeye sahip olmak için açgözlüyümüş gibi kıcımlı kazma şekli giderek daha fazla aydınlanıyor.

"Bebeğim, çok güzel kokuyorsun... tadın çok güzel." Nefesini boynumun derisine üflüyor, sonra içimde hareket ederken meme ucumu tekrar emiyor. Avucunun içinde sıkıca tutuyor, göğsümü sıkıyor, başımı geriye atıyorum ve kavraması sıkılaştıkça gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Acı dünyayı yıkıyor. Bana
her şeyi yapmasına izin
verirdim.

İçimde aynı noktaya vurmaya devam ediyor ve her dokunduğunda çığlık atıyorum, avazım çıktığı kadar inliyorum ve klitorisim ona sürtünüyor.

Her seferinde vücudumu nasıl çalıştıracağını biliyor. Benden çok daha uzun, benden çok daha iri ama yine *de* beni incitmemeye dikkat ediyor.

Birden beni yukarı çekiyor, pozisyon değiştirirken sikini içimde derinlerde tutuyor. Kanepeye oturuyor, şömineye ve televizyona bakıyor, sanki izliyormuş gibi ve ben üstteyim.

Nefesim kesiliyor ve başımın arkasını kendine yaklaştırmadan hemen önce bana yoğun bir şekilde bakıyor. Büyük eli beni çaresizlikle kavırıyor.

Onu kızdırmak için kendimi onun üzerinden kaldırdığımda kaşları çatılıyor.

"Tanrım, Ari..." diye hırlıyor şehvetli bir ihtiyaçla. "Geri çekil," diyor sabırsızca.

Şaşkın öfkesine sırtıyorum.

Elleri belime gidiyor ve parmaklarını tenime batırarak beni boyuna oturmaya zorluyor ama ben yerimde duruyorum.

"Bana bir söz verir misin?" Ona bakıyorum, dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum ve Danny için hissettiklerimin sıcaklığı daha da hızlı yayılıyor.

"Ne istersen." Elllerinden biri kıcımı avuçlamak için aşağı iniyor ve sanki bana sahipmiş gibi kavıyor.

Ona binmemi istiyor.

"Kendinde sevmediğin şeyleri benden saklamayacağına söz verir misin? Senin kırılğan ve sadist yanlarını istiyorum. Benimleyken her halin olabilirsin. Umarım bunu biliyorsundur," diye fısıldıyorum. Karın kaslarını hissetmek için uzanıyorum. Parmaklarımın her biri kasıklarına kadar iniyor.

Karnının alt tarafındaki damarlar ortaya çıkıyor ve parmaklarımla izlerini sürüyorum.

Bunu bilmesi çok önemli. Yaralı ve lanetli geçmişine rağmen ona bu dünyadaki en harika adam olduğunu söyleyen biri oldu mu emin değilim.

Onun her şeyini seviyorum.

Yutkunuyor ve yutkunurken adem elmasının hareket ettiğini görebiliyorum. Göğsü inip kalkıyor. Göğsündeki kıllardan ter akıyor ve nemin arttığını hissedebiliyorum.

Bana kırılğanmışım gibi davranmasını istemiyorum. Geçen yıl Irak'a döndüğümüzden beri, ilk tanıştığımız zamanki gibi beni küçümsemiyor.

Görevinden sonra eve döndüğünde, tam tersi oldu. Bana bir kraliçe gibi bakıyor. Özellikle bebeğimizi kaybettikten sonra, Shane ve Nora'nın beni bu şekilde ele geçirmesine izin vermek istemiyorum. Bana duydukları nefretten daha güçlüyüm. Danny ile olan geleceğimi ya da akıl sağlığımı mahvetmelerine izin vermeyeceğim.

"Sana söz veriyorum." Elini yüzüme götürüp perçemimi kulağımın arkasına itiyor.

Dudağımı ısıriyorum ve sonra kalçalarımı ona doğru sallıyorum ve başını kanepeye geri atıyor. Kalçalarımı ileri ve geri hareket ettiriyorum ve her iki kış yanağını da sıkıyor, onları sertçe sıkıyor.

Ona biniyorum ve tek duyabildiğiniz inlemeler ve şöminenin çıtırtısı.

"Sadece kaçma. Çünkü kıcını yok etmeyi planlıyorum. bayılana kadar ellerimi bir gerdanlık gibi tutacağım."

Askeri balodan sonra kamyonetinde bana bunun tadına baktırdı. Boğulma düşüncesi dehşet vericiydi, ama neden bu kadar ilgimi çekti? Neden sadece beni tahrik ediyor, içimde bu kadar ateşli bir arzu uyandırıyor? Beni korkutabileceğini sanıyorsa, sadece merakımı arttırıyor.

"Beni tamamen boğmak mı?!" Ciyak ciyak bağıriyorum ve hareket etmeyi bırakıyorum. Beni ters çevirmeden önce günahkârca sırtıyor, böylece artık ona binmiyorum. Yüzüm ona dönüktü.

Kanepenin ucunda, kığım havada, başımı yastığa doğru itiyor. Yanağım yumuşak kumaşın üzerinde kayıyor, dişlerim dudağıma batıyor. "Benim için geldiğini görmeme izin ver."

Sanırım ona en karanlık arzularını karşılaması için yeşil ışık yaktım. Ve ben çok hazırım.

Kendini içime sokuyor ve denge için belimi tutmak yerine, saçlarımın arkasını bir tasma gibi kavıyor ve başım tasma oluyor. Göğsü sırtımda.

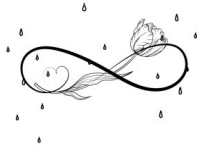
"Bir daha düşündüm de, belki de kaçmalısın. Çiftliğimde çok arazi var ve bunu denediğini görmek isterim. Çünkü seni yakaladığımda." Saçlarımı daha sert çekerek acı ve şehvetle haykırmama neden oluyor. Başımın geriye doğru çekilmesine neden oluyor ve çekişten tıslıyorum. Saçlarımı kavrarken kendini içime sokmaya devam ediyor.

"Bedelini ödeyeceksiniz, Bayan Rider. Siz benim karımsınız. Ve şeytandan kaçış yok, küçük melek. Artık benim cehennemimdesin." Hızını artırıyor, saçlarımı kendine doğru çekiyor, böylece eşiğime aldırmadan amımı acımasızca sikebiliyor.

Sızlanıyorum, inliyorum, beni raylara oturturken vücuduma daha fazla güç salıyor. Vücudum onun beni sertçe becerme hırsından titriyor.

Sonra yüksek sesli bir homurdanmanın oturma odasına doğru sürüklendiğini duyuyorum. İçime boşalırken memnuniyetle kükrüyor. Son hamlesi içeri girip çıkarken saçlarımı bırakıyor ve kendini tamamen boşaltıyor.

"Çocuğumu tekrar taşıdığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Oturma odasında yerde yatıyoruz ve Danny beni göğsünün üstüne yatırdı. Yanağım kum saati dövmesinin üstünde. Latince kelimelere dokunuyorum, onları bir bulmaca gibi takip ediyorum.

Tanrım, bu adam çok güzel.

Elleri sırtımla oynuyor ve başımı öpüyor.

Dördüncü turu yeni bitirdik ve saat sabahın ikisine yaklaşıyor. Çok yorgunum ama burası cennet gibi. Bu bizim için güzel bir başlangıç.

Balayı. Amiral Ravenmore, Omar'ı öldürdükten sonra ekibine bir ay izin verdi.

Danny ona ödetti.

Evlenmeyi tercih edeceğim başka kimse yok.

Kane'i seviyorum ama Danny kalbimin ve ruhumun sahibi.

Kane aklıma geldikçe, birlikte geçirdiğimiz son anlar gözümün önünden geçiyor.

"En sevdiğim hemşire bu kez bir yatakta yatıyor. Birini taklit eden SEAL ben olacağım... Bu eğlenceli olacak." Kane yanımdaki sandalyeye oturdu.

Danny bana yeni kıyafetler almak ve yaklaşan düğünümüzle ilgilenmek için gitti. İsteyebileceğim en iyi nişanlı oldu ama Kane ile arkadaşlığı asla eskisi gibi olmayacak. Aynı takımda kalacak kadar birbirlerini seviyorlar ama bir daha asla eskisi gibi takılamayacaklar ve bu berbat bir şey.

"Burada ne yapıyorsun?" Polisiye kitabımı kapatıp kucağıma koyuyorum ve onu inceliyorum. Lacivert bir kazak giymiş, başında da birlikte futbol oynadığımız gece taktığı berenin aynısı var.

Sıcak gülümsemesi kayboldu ve ben ona ters ters baktım. Onu seviyorum... ama kalbim Danny'ye ait.

İç geçiriyor ve bir süredir tıraş olmadığını fark ediyorum, sivri çenesinin üzerinde kirli sakal bırakmış.

Ellerini iç içe geçiriyor, ön kollarını iki yana açtığı bacaklarının üzerine koyuyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kendime sarılıyorum.

"Özür dilerim, Ari. Bu yüzden buradayım. Üzgün olduğumu bilmen için buradayım."

Başımı sallıyorum, ona soğuk bir ifade veriyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum... Yanlış şeyler söylemekten ve onu daha fazla incitmekten korkuyorum. Danny'ye çok aşığım ve eğer o da benim için aynı şeyleri hissetmiyorsa... bu çok acı verir. Aşkımızın sona ermesini kelimelerle anlatmak mümkün değil... Bu yüzden Kane'in ne hissettiğini anladığımı hissediyorum.

"Ama sana aşık olduğum için üzgün değilim. Sanırım sana her zaman aşık olacağım." Tekrar söylediğinde derin bir nefes alıyorum. Bakışlarından uzaklaşıyorum ve kızarmamak için elimden geleni yapıyorum. Geriliyorum çünkü benim de bir parçam Kane'i seviyor... ama onun karşılığında benimle birlikte olmasını istediği gibi değil.

"Ve bu sorun değil, çünkü günün sonunda, ben sadece..." Başını sallıyor. Dudaklarını yalıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Elimi tutuyor, nazikçe kavlıyor. "Hayır, mutlu olmana ihtiyacım var."

Kendimi rahatlatmadan önce dudağımın içini çiğniyorum. O her zaman benim yanımdaydı ve her zaman bir ilişkimiz olacak. Ama ben sınırlarımı biliyorum ve Danny de Kane'e kendi sınırlarını hatırlatmakta bir sorun görmeyecektir. Rooker olmasaydı askeri baloda Kane'i neredeyse öldürüyordu.

"Ben mutluyum, Kane. Danny beni mutlu ediyor, ama sen de ediyorsun. Sadece farklı şekillerde." Elimi çekmeden önce elini sıkıyorum... gitmesine izin veriyorum.

"Biliyorum." Çenesini sıkıyor ve sonra lacivert gözleri umutla parlıyor.

"Özrümü kabul ediyor musun?" diye soruyor

sırıtarak. Dudağımın içini çiğniyorum.

"Elbette. Sadece beni bir daha ısırma, yoksa kışını tekmelerim," diye tehdit ediyorum. "Bu bir söz mü?" diye alay ediyor.

Gülmeden önce şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. Odamın kapısını işaret ederek dışarı çıkmasını emrediyorum.

"Pekala, dışarı çıkın Bay Slaughter."

Kendini sandalyeden itip teslim olmadan önce kıkırdıyor. "Peki." Alaycı bir şekilde iç geçiriyor. Bunun son görüşmemiz olacağını biliyor. bir daha asla yalnız kalamayız. O kapıya doğru uzanıyor, ben de kitabımı kapıp tekrar içine dalmak istiyorum. Kitabın sonuna yaklaşıyoruz ve bir olay örgüsünün yaklaştığını hissedebiliyorum.

"Güle güle, Ari Alvarez." Yumuşak sesi havadar bir gül gibi akıyor ve ben onun koyu kobalt mavisi havuzlarıyla buluşuyorum.

Gözleri hüüzünlü ama gülümsemesi her zaman ki gibi gün ışığı. Kapı kolunu tutuyor, bir ayağı odamın çıkışında, bir ayağı dışarıda.

Hemşireler ve doktorlar arka planda onun yanından geçiyor ve bana biraz daha vu yaşıyor.

"Hoşça kal Kane Slaughter," diyorum ona, güneş ışığına kendi güneş ışığımla karşılık vererek.

Parmaklarım kum saati dövmesinin kenarlarını takip ediyor. En altta bir kafatası yer alıyor ve kafamın içinde Latince kelimeleri tekrarlıyorum ve bir parçam dövmeyi ilk gördüğümde Irak'ta onunla birlikteymişim gibi hissediyor.

Şöminesi çıtırdamaya devam ediyor. Sonunda huzurluyum ve bunu başarmak için uyumam ya da sayısız şarap şişesi içmem gerekmedi. Isındım.

Danny sürekli kendimi yakıtığım bir ateş.

Genellikle ateşle oynadığınızda yanarsınız ve bir daha yapmazsınız. Ama Danny acıyı iyi hissettiriyor ve normalleştiriyor.

Beni bir daha asla parçalanmayacakmışım gibi tutuyor ve eğer parçalanırsam, her parçayı bulup beni tekrar bir araya getirmek için orada olacak.

"Kirazlara karşı bir ilgin var, değil mi?" Bana taktığı ilk lakaptan daha fazlası olduğunu fark ettiğimde kaşlarım havaya kalkıyor.

"Bunu yakaladın mı?" "Nedenini söyle."

Boğazını temizliyor, eliyle sakalının kenarlarını avuçluyor ve kürek kemiklerime masaj yapmaya devam ederken arkamdaki ateşe bakıyor.

"Çok yalnız bir çocukluk geçirdim. Kardeşim yoktu. Kuzenim yoktu. Babamın mülklerinde çalışmak, karma dövüş sanatları ve atış poligonları büyürken bildiğim tek şeydi." Kürek kemiklerime daireler çizmeyi bırakıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Anneannem beni normal hissettiren tek kişiydi. Sanki çocuk olmak ve çok hızlı büyümek sorun değilmiş gibi. Ben lisedeyken vefat etti."

İç çekiyor.

"Yılda bir kez onu ziyaret ederdik. Her Ocak ayında göl kenarındaki evine giderdik ve her zaman taze pişmiş vişneli turtası olurdu. Bunun en sevdiği torunu için olduğunu söylerdi. Gerçi ben onun tek torunuydum ama... bu benim hayatım boyunca sahip olduğum tek normallik anıydı... vişneli turta bana sevgiyi hak ettiğimi hissettiren tek şeydi."

Okyanus gözleriyle buluşmak için çenemi kaldırdığında boğazım daralıyor. "Ta ki sen gelene kadar. Bana daha fazlasını hak ettiğimi hissettiriyorsun."

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, dağılmamak için kendimi zor tutuyorum. "Keşke onunla tanışabilseydim."

Saçlarımı geriye itiyor, başımın yan tarafını tekrar tekrar okşuyor. "Bunca yıldır hep oradaydın..."

Uzanıp ellerimi saçlarına doluyorum, onu öpüyorum ve o da çenemi sertçe kavrarken beni yumuşakça öpüyor.

"Danny?" Öpüşmemizi kestim. "Benim için takımını terk etme."

Kaskatı kesiliyor ve beni tutmayı bırakıyor. Doğrulup yanına oturuyorum ve şömineyi görmesini engelliyorum. Yan yatıyor, başını avucuna doğru kaldırıyor ve bana yoğun bir şekilde bakıyor.

"Donanmayı ya da her neyse onu bırakacaksan, bunu *kendin* için en iyi seçim olduğunu düşündüğün için yap... benim için değil. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum, aşkım. Evet dediğimde ciddiydim. Yine de yalan söylemeyeceğim. Bu hayat sinir bozucu ve en önemlisi korkutucu, ama şunu bilmeni istiyorum ki, ne yapmayı seçersen seç. Ben buradayım. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim, söz veriyorum."

"Sürekli benim için endişelenmene ihtiyacım yok. Artık tehlikede olmanı istemiyorum çünkü Donanma'da ne kadar uzun süre kalırsam seni o kadar çok riske atmış olurum."

"Anlıyorum ve bunu kabul ettim. Ama ordunun sana ihtiyacı var. Tıpkı benim yaptığım gibi insanlara yardım ediyorsunuz. Bu bizim işimiz." Battaniyeleri göğüslerimin üzerine çekiyorum. "Kurtardığın o çocuklar... Violet... *ben*." Kendimi gösteriyorum ve mavi gözleri yumuşuyor. Tüm dikkati benim üzerimde ve çenesi titriyor.

Elimi tutarak parmağını elimde duran devasa pırlantanın üzerinde gezdiriyor. Parmağımdaki yüzüğe bakıyor ve sonra alay ediyor. Emekliyor, dizlerini iki yanımda hareket ettiriyor ve beni tekrar sehpanın yanındaki yastığın üzerine itiyor.

"Zekisin, çok güzelsin, biliyorsun değil mi?" Üzerimdeki battaniyeyi yırtmadan önce beni bir öpücük için daha kendine çekiyor. Aradaki mesafeyi kapattığında meme uçlarım sertleşiyor ve göğsüne sürtünüyor. Sakalları tenimi gıcıkıyor ve tekrar içime girdiğini hissettiğimde inliyorum ve hızını artırırken sırtını pençeliyorum.

Oh, Tanrım.

Çok iyi hissettiriyor. On iki saatten kısa bir süre içinde beşinci raunt başlıyor ve çenemi kavrayarak başımı yastıktan kaldırmaya zorluyor. Beni öpüyor, tüm bu süre boyunca ağzıma *seni seviyorum* diye fısıldıyor.

EPILOGUE

DANNY

M Ari'yi hamile elbisesiyle gördüğümde sikim üniformamın içinde kıpırdıyor. İkizlerimize yedi aylık hamile ve onu kurtardığım gece içinde bıraktığım şeyi büyütmesini izlemek büyük bir lütuftu.

Omar'dan.

İçimdeki tüm sevgiyi o ağaca döktüğüm gece hamile kaldı. Kaotik kıyametle dolu o gece dün gibi aklımda. Siyah saçları kışın ay ışığında parlıyordu. Ben kendimi onun derinliklerine sokarken göğüsleri tekrar tekrar zıplıyordu.

Kadınlar çok güzel yaratıklar. İkiz bebeklerimizi büyüten Ari'nin küçük bedeni, her gün uyandığımda karnının bu kadar değerli ve mükemmel bir şekilde şiştiğini gördüğümde beni şaşırtıyor.

Hayat yaratıyor.

Kariyerimde yaşadığım onca şeyden sonra Tanrı'ya inanan bir adam olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama ona ihtiyacım olduğu bir anda meleğimin hayatıma girmesini izledim. Beni kendimden kurtararak şeytanlarımı yok etti.

O olmasaydı, muhtemelen bencil bir pislik gibi yaşamaya, içmeye ve hayatımı öldürmeye devam ederdim.

Ve şimdi, yaşadığım sürece korumaya kararlı olduğum iki masum ruhu kucaklıyor.

Ari'nin varlığı bunun kanıtı iken cennete nasıl inanmayabilirim?
Hepsi mi?

Hiçbir zaman dindar bir adam olmadım ama bu değişti. Evlendiğimizden beri Ari ve annesiyle birlikte üsteki yerel Katolik kilisemizde Pazar sabahı ayinine katılıyorum. Öğrenmem gereken çok şey var ama bu bir başlangıç.

Ben göreve gitmek üzereyim ve o her an doğum yapabilir. Kaçırma ihtimalim var.

"Günlerimin geri kalanını dilim amının içinde ve ellerim kışının etrafında dolanarak geçirebilirim."

Ari bir nefes alıyor, ben onun hassas şişmiş klitorisini emerken kalçaları omuzlarımin üzerinde titriyor.

Aletim acı içinde zonklıyor ve onu hissetme ihtiyacı içimde yanıyor. Bu parlak ateşi söndürecek tek şey onun kadife iç kısmı.

Ve gelecek de... Ama önce hamile karımın gelmesini sağlamalıyım.

Yumuşak ağlama iniltileri yatak odamızı doldururken elleri başımın üstündeki saç tellerimi çekiştiriyor.

"İşte benim güzel kızım. Sesin de tadın kadar tatlı bebeğim." Çığlıkları sikimin başına daha da fazla kan hücum etmesine neden oluyor ve kendi pantolonumun içinde bitirmek üzereyim, sadece dilim onun mükemmel amını sikerken çıkardığı seslerle boşalıyorum.

"Danny... Ben-" Bir başka tiz inilti daha çıkarıyor, kendinden geçme ciyaklamalarını bitiremiyor.

"Yapmak üzereyim-" diye tekrarlıyor, dilim klitorisini kıvrımlarından yukarı doğru defalarca fiskeleyen, benim için damlattığı balın tadına bakarken. Üç parmağımı tekrar tekrar sokuyorum. Uyluklarını büküyor, elimin üzerinde sıkılaşıyor. Yumuşak teni yanaklarıma baskı yapıyor ve meleşim çığlıklarıyla bana bir senfoni çalmak üzere.

Sonra benim için haykırıyor. Orgazmı vücudunu kasıp kavururken ayak parmakları ve ayakları kıvrılıyor ve ağır nefesleri yatak odamızda yankılanıyor.

O çok sarhoş edici. Kiraz dudaklarını tatmaya doyamıyorum. "Tekrar boşalmanı istiyorum."

"Ne?" Göğsü inip kalkıyor. Bana bakıyor, yüzüme ve parmaklarıma boşaldığı için tüm vücudu hâlâ titriyor.

"Beni duydun. Hamile karımın sikimin üzerine boşalmasını istiyorum."

Uzanıp elbisesini çekiyorum, böylece daha açıkta kalıyor.

Bu gece göreve gitmeden önce doğum fotoğrafı çektmek istedi. Ben fotoğraf çeken biri değilim. Sosyal medya ile ilgili her şeyden nefret ediyorum ve fotoğraf çekmek benim yaptığım bir şey değil.

Kameramda rastgele şeylerin fotoğrafları var. Çoğu işle ilgili şeyler. Ve eğer benim fotoğraflarım varsa, Ari'nin de vardır.

Gelinim ne isterse onu alır.

Yana doğru yuvarlanıyor, şişliği görünüyor.

Üniformamı saniyeler içinde çıkarıp atıyorum, onun içine girmeye kararlıyım.

Yanındaki yatağa yaslanıyorum, yatak eklemlerimin altına dalıyor. Kıçını saracak şekilde sikimi ayarlarken ağırlığım Ari'nin biraz batmasına neden oluyor.

Ellerim karnının yan tarafını avuçlamak için gidiyor.

Omzunu öperken parmağımı kalçalarında gezdiriyorum, sonra omzunu ısııyorum ve o da karşılık olarak inliyor.

Parmaklarım kalçalarına doğru iniyor, sert sikim kıç yanaklarının arasına sıkışıyor ve onu orada da becermek istiyorum.

Birkaç ay daha ve ben onun kıçını mahvedeceğim. Birkaç ay daha ve sikimde boğulurken onun güzel gözyaşlarını izleyeceğim.

Sadece birkaç tane. Daha fazla. Aylar.

Elim mor çatlaklarına dokunduğunda irkildi, gerildi.

Yu

kar Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum.

1. "Özür dilerim. Onlardan hoşlanmamam kötü bir şey mi?" diye mırıldanıyor.

Parmaklarımı kavradı, beni uzaklaştırmak istedi.

"Vücudundan utanma, bebeğim. Benim sayemde bunlara sahipsin. Benim olduğunu hatırlatan başka bir şey. Bu kısımların benim favorim."

Başını arkaya eğiyor, böylece omzuma daha çok yaslanıyor.

Sırtını bana yaslamasından faydalandım. Şişmiş göğsünü ağzıma alıyorum, omzunun üzerinden hassas meme ucunu emiyor ve ısııyorum, bir yandan da onu parmaklıyorum.

Yavaşça içine giriyorum ve onu gererken tıslıyor. Kalçalarımı içinde sallarken göğsünü emmeye devam ediyorum.

Göğüslerini emmeyi bırakıyorum ve onu becerirken elim boğazını avuçlamaya gidiyor, her saniyenin tadını son saniyemmiş gibi çıkarıyorum. Çünkü öyle de olabilirdi. Görevden sağ dönüp dönmeyeceğimi asla bilemeyeceğim ama Ari ve bebeklerimiz bana cehennem gibi savaşmak için daha fazla neden veriyor.

"Benim için her zaman güzel olacaksın, küçük meleğim."

Çatlaklarının benim yüzümden orada olduğunu bilerek bana daha güzel görünmemiştii.

Hızımı artırıyorum, içine girip çıkıyorum.

Lanet olsun, çok iyi hissettiriyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor elimi tutup her bir boğumunu öperken.

Boynunu emiyorum, orada da iz bırakıyorum.

Teninde iz bırakmadığım tek bir yer bile yok. İçine girerken klitorisinin etrafında dönüyorum.

"Oh, oh, oh," diye inliyor teselliden. Her fiske tatlı dilinden bir inilti çıkarıyor.

Sonra sikimi sıkıyor ve bu beni onun arkasında, kendi doruk noktamda kükremeye gönderiyor. Kendimi daha derine itiyorum, kaslarımı vücudunun her yerinde sıkıyorum, ancak ona veya rahim ağzına zarar vermemeye dikkat ediyorum. Erken doğuma girmesine ihtiyacım yok.

Sert bir şekilde boşalıyorum, homurdanıyorum ve omzunu ısırarak onun üzerindeki hak iddiamı yansıtıyorum.

"Sizi seviyorum Bayan Rider," diyorum ona hareketlerimi yavaşlatırken ve her bir damlayı içine boşaltırken.

"Seni seviyorum, sonsuza kadar."

Onun bu sözlerini tekrar tekrar dinleyebilir ve mutlu, tatmin olmuş bir adam olarak ölebilirim.

Tekrar göğsünü tuttum ve emdim. Sert meme ucu dişlerimin arasında. O orgazmdan kurtulmaya devam ederken ben onunla oynuyorum.

Gece yarısı Irak'a dönmek üzere C17'ye binmeden önce son dakika duşu almak için yatağın yanında durarak ondan ayrılıyorum. Oraya geri döneceğimi bilmiyor, ama görevlerin sınıflandırılmasını anlıyor ve sormadı.

Elbisesini çıkarıp battaniyenin altına giriyor.

Uzun siyah saçları muazzam bir şekilde uzamış ve göğüs uçlarını koruyarak göğüslerinin üzerinden yumruğuna kadar iniyor.

Banyomuzun kapı koluna dokunuyorum, açmak üzereyim ama Ari'nin burnunu çekmesi beni durduruyor.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Kahretsin.

"Gitmeni istemiyorum. Her an oğlumuzu ve kızımızı doğurabilirim. Ya kaçırırsan?" Rahatlamak için hamilelik yastığını tutuyor, parmaklarının altında sıkıyor. "Y a ... gelmezsen

Geri mi? Bunu söylediğim için beni affet Danny, ama bunu sensiz yapamam. Bize geri dönmek zorundasın. Dönmek zorundasın." Gözyaşlarıyla parlayan kahverengi gözleri bana yalvarıyor.

Başta hiçbir şey söylemedim. Söyleyebileceğim bir şey yok. Başımıza gelen onca şeyden sonra, neden böyle bir an yaşadığını anlıyorum.

Ona doğru yürüyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum.

"Doğumu kaçırmayacağım. Sen benim evimsin, Ari. Geri geleceğim. Her zaman geldim. Sana söz veriyorum." Elimi tutuyor, yumuşak parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Seni her zaman okyanusum olarak gördüğümü biliyorsun." Elini sıktım.

Koluma tokat atıyor, dişlerini sıkıyor.

"Senin okyanusun! Biliyordum, beni balina sanıyorsun." Kollarını kavuşturuyor. "Hayır, Ari," dudaklarını derinden öpüyorum. Tanrım, ben şanslı bir piçim.

Onun gibi bir eş. "Sen benim okyanusumsun çünkü okyanus benim için her zaman huzurun, dinginliğin ama en çok da doğal güzelliğin yeri olmuştur. Dalgaların sabrı, ikinci şansları temsil ediyor ve seninle tanıştığımdan beri tüm şüphelerimi, *şeytanlarımı* silip süpürdün. Aşkımız bir okyanus gibi, sınırsız ve hiç bitmeyen. Hikayemizde her zaman keşfedilecek daha çok şey olacak."

Ayağa kalkmadan önce karnını bir kez öpüyorum. Dudağını ısırarak beni izliyor.

Arkadaşlarının düğününde ona sürpriz yaptığımda, denize bakışını izlediğimde, onun gerçekten cennetlik olduğunu o zaman anladım.

"Ve sen Wrightsville Plajı gibisin. Aşkın farklı dalgalar halinde geliyor, sınırlarımı parçalıyor, beni daha da aşan şekillerde sınırlarımı zorluyor ve çekiyor. Acımasız, affetmez ve öngörülemezsin, ama en dikkat çekici şekillerde pürüzsüzsün aşkım. Güçlü ve inatçısın. Gözlerin su kadar mavi, özellikle de yaz aylarında güneş tam olarak parladığında. Saçların kumsal kadar kumlu ve bir deniz meltemi vurduğunda, her zaman tıpkı seninki gibi huzurlu kokuda kayboluyorum. Ve güneş battığında, bu benim favorim. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Güneş battığında gökyüzü turuncu, kırmızı ve altın rengine bürünüyor ve bu bana Irak'ta aşık olduğumuz yazı hatırlatıyor."

Dudaklarımı yalayarak ondan uzaklaşıyorum ve çocuklarımız yürümeye başladığında yapacağım ilk şeyi biliyorum.

"Düğünümüzü orada yapalım," diyorum duvara yaslanarak.

Kahverengi gözleri o çok sevdiğim şeyi yapıyor ve parlıyor.

"Wrightsville Plajı mı? Emilia'nın evlendiği yer mi?"

"Evet. Bebeklerimiz anne babalarının 'Evet' deyişini izleyebilir. Küçük adamımız Rooker'ın yanında benim sağdıçım olabilir ve küçük hanımımız da yüzük taşıyıcısı olabilir."

"Bunu çok isterim Danny." Yumruğunu tutarak gülümsüyor. Sonra gülümsemesi kayboluyor ve düşüncelere dalıyor.

"Ne oldu meleğim?"

Başını sallıyor ve gözleri açılıyor ama bana bakmıyor. Sanki hâlâ duvardaki bir şeyle büyülenmiş gibi.

"Doğum yapmam gerektiğini yeni fark ettim. Ben 1.80'im," diyerek göğsünü işaret ediyor, "sen 1.90'sın!" diyerek beni gösteriyor. "Senin bebeklerini taşıyorum. *İki* bebek."

Yere bakarak gülüyorum. "Tanrı vajinama merhamet etsin."

Ari

Öğleden sonra oldu ve Danny bu gece ayrılmadan önce annemle de vedalaşmak istedi. Yemeği bitirdim ve birkaç dakika içinde gitmesi gerekiyor.

"Aşkı, sadece dene!" Kanepede kucağına otururken ona yalvarıyorum.

En sevdiğim şekerlerden birini ağzına doğru sarkıtıyorum ve o da dudaklarını büzerek yakışıklı bir şekilde sırtıyor. Kaşlarımı kaldırıp ağzımı açıyorum, böylece o da benim hareketlerimi taklit edebiliyor.

Başını sallıyor, belimi sıkıca kavırıyor ve beni ona daha fazla sürtünmeye zorlarken şişkinliğinin sertleştiğini hissedebiliyorum.

"Danny, annem dışarıda. Terbiyeli ol." Gülüyorum.

"Tamam!" Şekeri elimden kapıyor ve mor çizgili şekere şüpheyle bakıyor. "Nedir bu?"

"Deneyin! Bayılacaksınız. Bu bir Meksika şekeri. Tatlı ve baharatlı." Onun şüpheli ifadesine kıkırdıyorum.

"Oh, yani senin
gibi mi?"
Gözlerimi
deviriyorum.

"Ye artık şunu!"

Ağızına götürüyor ve tam bir ısırık alacağını düşündüğüm anda ağzını tekrar kapatıyor. Ellerimin yanıma düşmesine izin verdim, hayal kırıklığına uğramıştım.

"Bunun adı neydi?"

Kollarımı kavuşturuyorum.

"Pulparindo."

"Bir ne?"

"Bir Pulparindo!" *R* harfini dilimde yuvarlayarak

söylüyorum. "Bir vulva-rindo?"

İç çekiyorum, sinirli bir şekilde omzunu itiyorum ve o da

kıkırdıyor. "Hayır! Dur!"

"Kulağa vulva gibi geliyor." Şekeri çevirerek inceliyor.

"Vedalaşmadan önce ye şunu."

"Bebeğim, bu asla bir veda değil."

Kendini tekrar kanepeye bırakmadan önce dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Bu bir-"

"Yakında görüşürüz."

Birlikte söylüyoruz ve bana o trilyon dolarlık gülümsemesini göstererek gülümsüyor.

Şekerden bir ısırık alıyor ve daha fazla yiyemeden elinden kapıyorum.

Gözlerimin içine bakarak çığnıyor. Onu bir Şahin gibi izliyor, tadına vereceği tepkiyi tahmin ediyorum.

"Vay be, çok güzelmiş." Geri uzanmadan önce yutkunuyor. "Hayır.

Benimki." Kucağından iniyorum ve o da iniyor.

"Ari, bunları gideceğim yere götürmeme izin ver!" diye sesleniyor bana, annemin bulunduğu ön verandaya doğru koşarken.

"Sanırım bunlardan daha fazla alana kadar beni bırakamazsın!" Omzumun üzerinden bağıriyorum. Kanepeden kalkıp peşimden geliyor. Keşke ondan gerçekten kaçtığımı söyleyebilseydim, ama bu daha çok bir penguen gibi paytak paytak yürümeye benziyor. Evin kapısını açıyorum ve olduğum yerde duruyorum. Gülümsemem kayboluyor ve göğsümdeki sakinliğin yerini şaşkınlık alıyor.

Genç bir kadın annemin önünde duruyor. İkisi de verandanın solundaki bitkilerin yanında sohbetin ortasındalar. Bir ya da iki yaşlarında olduğu anlaşılan bir kız çocuğu utangaçmış gibi ona sarılıyor. Kahverengi saçları ve geniş bal rengi gözleri var.

Kadını incelerken kaşlarım çatıldı. Tanıdık geliyor.

"Özür dilerim, kimsiniz anne?" Kibarca soruyorum. İri ellerin omzumu kavradığını hissediyorum ve arkamda üzerimde yükselen, yüz ifademle eşleşen Danny'ye bir bakış atıyorum. Sertleşiyor ve korumacı bir tavırla önüme geçiyor. Bayan Salem'le olanlardan sonra daha da temkinli davranıyor.

"Bu Paul'un arkadaşı." Annem ona şüpheyle bakıyor.

Kadın ve çocuk Danny ve bana doğru dönüyor. Koruyucu şövalyem gibi önüme geçiyor ve elini bebeğimin karnına koyuyor.

Kahverengi gözlerinin hüznle yumuşadığını gördüğümde, onu daha önce nerede gördüğümü hatırlıyorum. Paul'ün komodininde sakladığı fotoğraflardan birindeydi.

Resimdeki güzel kadın.

"Merhaba. Böyle geldiğim için özür dilerim ama bu daha fazla bekleyemez." Kalçasındaki bebeği yeniden ayarlıyor.

"Tamam mı?" Kaşlarımı çatarak Danny'nin arkasından çıkıyorum.

Gecenin bu saatinde ne istiyor olabilir? Nerede yaşadığımızı nereden biliyor?

"Ben Adriana ve bu da kızım Celine." Bebeğini işaret ediyor. Celine elinde oyuncak bir ayı tutmuş, verandada etrafına bakınıyor. "Kocam bebeğin babası değil, yani bebeğin babası olabilecek tek kişi..."

Kocasını mı? Evli mi? Bebek ondan değil mi? Düşündüğüm şeyi mi demek istiyor?

"Kimsin sen?" Danny huysuz bir ses tonuyla kadını sıkıştırıyor. Elini sıkıyorum ve o da bana korumacı bir şekilde bakıyor.

"Ben Paul'un eski arkadaşıyım... ve kardeşinizin çocuğumun babası olduğuna eminim."

Ne?

"Yine mi geleyim? Ne demek istiyorsun? Kız arkadaşı yoktu."

Nasıl yani?

Şekeri düşürüp ağzımı kapatıyorum. Yüzümden kan çekilirken her türlü duygu şimşek gibi üzerime düşüyor.

"Benim bir ilişkim vardı. Bununla gurur duymuyorum." Adriana utanmış gibi mırıldanıyor.

Bu Paul'ün bir parçasının yaşadığı anlamına gelebilir mi? Doğruyu mu söylüyor?

"Detayları içeride konuşabiliriz. Sadece lütfen bayılma." Adriana yalvarır.

Annem hıçkırıyor, tutarsız mutluluk çığlıkları dūşerken onları siliyor.

"Yani-?" Fısıldıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşığı süzölüyor. Bir mutluluk ve umut kırıntısı kalbimin tellerini çekiyor. Danny beni vücuduna doğru çekiyor, bayılacağımdan korkuyormuş gibi sarılıyor.

Bu mümkün mü?

"Celine senin yeğenin ve annenin torunu."

Annem küçük kızın elini bir mucizeyi tutar gibi tutuyor ve Adriana gülümsüyor.

İşte o zaman Paul'ün gamzeleri Celine'in yüzünde kıvrılıyor. Annem bir damla gözyaşını daha sildikten sonra bize şunları söyledi: "Onun bir parçasının her zaman eve döneceğini biliyordum. Gerçekten gitmediğini biliyordum."

ALSO BY LEXIE AXELSON

Yaralı Cellatlar Serisi Yakında
Görüşmek Üzere
Sana Söz Veriyorum

SNEAK PEEK
WHAT'S NEXT IN THE SCARRED EXECUTIONERS
SERIES?

*"Neden herkes sana Yaratık diyor?" "Çıkmak
ister misin?"*

"Pretend" yakında geliyor.

ACKNOWLEDGMENTS

See You Soon'a bir şans veren ve bu hikayeye aşık olan herkese çok teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel. Kocama, aileme, arkadaşlarıma, beta okuyucularıma, Becky'ye ve sevgili kitap kankam Dani'ye teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu başaramazdım.

ABOUT THE AUTHOR

Lexie Axelson Güney Teksaslı Hispanik bir yazar. Bu Lexie'nin ikinci kitabı. Asker eşı ve iki erkek çocuk annesidir. Seyahat etmeyi, ailesiyle vakit geçirmeyi ve korku filmleri izlemeyi seven bir gurme. Eğer bir kitapçıda kitaplara göz atmıyorsa, kitap okuyor demektir. Okuma ve yazma tutkusu genç yaşta başladı. Ve kitap raflarınıza daha fazla kitap sevgilisi getirmeyi umuyor!

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.